
"Benim adım yok
Nam-ı, gölgem yok,
ayak izim yok!"
Gölgesiz
Zihni Pkoru

GÖLGESİZ

Ssibellasibell

Published: 2024

BEN NARİN

Ben Narin. Adının anlamını asla taşımayan, Narin olmasına fırsat verilmeyen Narin. Altı yaşında babasını kaybetmiş, babası toprağa verildiğinde bir fidan gibi topraktan tekrar çıkacağı günü bekleyen Narin. Ölenlerin geri gelmediğini, toprağın aldığını geri vermediğini öğrendiğinde büyüyen Narin.

Sevdiği tüm adamlar tarafından terk edilen, güçlü olmak zorunda bırakılan Narin.

Ben Narin, ölümle çok kez tanışmış, ölümle bir olamamış Narin...

Ben miydim bu aynanın karşında ki kadın? Ben miydim hala yaşayan?

Herkesin bildiği fakat kimsenin dile getirmediği şeydi ölüm. Gidenin sonsuzluğa ulaştığı, kalanın acı içinde kaldığı o dipsiz kuyuydu ölüm.

Ruhumu bürüyen karanlık bedenime de yansımıştı. Tüm vücudumu örten siyah bol elbisem, başıma rastgele geçirdiğim şalım ile ona gitmek için hazırdım. Ruhum, kalbim, aklım bu fikri ne kadar reddetse de onu görme vaktim gelmişti artık.

Sarılamayacak olmak, kokusundan mahrum kalmak içimi yaksa da ben zaten o gittikten sonra her gece kor olup yanıyor, sabah kül olarak devam ediyordum yoluma.

"Neden daha önce gelmedin?" dese verecek cevabım yoktu. Bana "Güçlü kal başın daima dik yürüyeceksin!" demişti. Ben başımı yerden kaldıramıyordum. Sırtıma yüklenen bu acı o kadar ağırdı ki taşıyamıyordum, gözümü topraktan almak benim için imkansızdı.

Cevap veremezdim ama özür dilerdim. Bensiz gittiği için.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda en az içim kadar puslu bir hava karşılamıştı beni. Yağmur az önce dinmişti, sis çökmüş, havanın soğukluğu bir bıçak gibi vuruyordu yüzüme. Hiç titremedi içim, üşümek bana yasaktı.

Çatının saçaklarından düşen bir damla saçlarımın arasına karıştığın da, rengi solmuş gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. O da az önce ağlamıştı, onun da rengi solmuştu, belki o da bulutların ağırlığını taşıyamıyordu artık.

Ağır aksak adımlarım beni bekleyen taksiye yöneldiğinde, yürümek için büyük bir çaba sarf ettiğimi fark ettim. Yaptığım en basit işler bile benim için zorlaşmışken, oraya gitmek benim için her şeyden daha zordu. Artık hayat benim için hep zordu.

Gideceğimiz yeri o kadar söylemek istemiyordum ki dudaklarım bir kaç kez kapanıp açıldı. Nihayet söyleyebildiğim de taksinin camını açıp soğuk havanın beni üşütmesine izin verdim. Yüzüme vuran rüzgar zorlukla aldığım nefesime karışırken, Karadenizin havası bile nefes alış verişimi kolaylaştırmıyordu.

Bedenim nefes almayı kendine hak görmüyordu.

Bu yolları en son babam için geçmiştim, şimdi babamdan sonra en sevdiğim adam için geçiyordum. İkisinin yattığı yer farklı olsa da, vardığım yer mezarlıktı neticesinde. Kalıcı olarak geleceğim günü iple çekiyordum.

Taksiciye beklemesini söyleyip taksiden indiğimde, gözlerimi kapatıp sert bir soluk çektim içime. Kendimi kasmaktan o kadar titriyordum ki, sert rüzgarın vurduğu yapraklar bile bu kadar titremiyordur. Attığım her adımda beynimin içinde ki baskı da artıyordu, titrek adımlarım o kadar acizdi ki, bastığım yeri hissetmiyordum bile.

Bana tarif edilen yere geldiğim de zaten yavaş olan adımlarım mümkünmüş gibi daha da yavaşladı, ayaklarım varacağımız yeri şiddetle reddediyordu, tıpkı kalbim gibi.

Aramızda artık bir kaç adımlık mesafe vardı ama o bir kaç adımı atacak gücüm yoktu.

Baktım, baktım, baktım...

Gökgürledi, şimşekler çaktı. Birazdan yağmur yağacaktı. Biz birlikte ıslanamayacaktık.

Sürüyerek de olsa adımlarımı atabildiğim de, bedenimi bile kendime yabancı hissediyordum. Ben miydim bu adımları atan, bu nefesi soluyan? Ben miydim bu atan kalbin sahibi?. Ben ne kadar zamandır bendeydim?

Artık aramız da mesafe yoktu. Soğuk mezar taşına takıldı gözlerim adı yazmıyordu.

"Benim adım yok Narin, gölgem yok, ayak izim yok." dedi umutsuzca.

"Olsun!" dedim omuz silkerek. Onun aksine umarsız çıkıyordu sesim. "Adını dilim zikretmese de kalbim senin adınla çarpar..." dedim üzerine basa basa "Olmasın ayak izin ben kokundan anlarım geçtiğin yolları..." diye devam ettim sözlerime. İkimizde kilitlenmiş gibi birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sesim o kadar netti ki, kısık sesle konuşuyor olmam bile anlaşılmaz gelmiyordu. "Varsın olmasın gölgen benim gölgem ikimize de yeter!" dedim kararlılıkla.

Gizli görevde şehit düşmüştü, adını yazmamışlar mezar taşına. Bana verdikleri üniforması da onun gibi kokmuyordu zaten. İnsan şehit düşünce kokusu değişiyor muydu? Oysa ben onun kokusundan, onu bulurum sanmıştım. Benim kokum bile yok dememişti ki, ben bunu hesaba hiç katmamıştım.

Beni sürekli ölümüne hazırlamıştı, ben hiç hazır olmamıştım. İkimizin gölgesi olmaya kalkmıştım, ölümün gölgesinin üzerimizde olduğunu fark etmeden.

Ayaklarım artık beni taşıyamayacak noktaya geldiğin de dizlerimin üzerine çöktüm. Sesi sanki kulaklarımda yankılanıyordu "Adım yok diyordu, izim yok, gölgem yok!" haklıydı. Adının yazdığı bir mezar taşı bile yoktu.

Sesini kafamın içinden söküp atmak istedim. Yapamadım, yapamadıkça hıçkırıklarım yükseldi arşı alaya. Elimi dudaklarıma bastırsam da dudaklarımdan çıkan feryatlara artık engel olamıyordum. Ona sarılmak yerine toprağına

sarıldım sıkı sıkı. Bağırdım, ağladım. Gelmedi... Oysa o asla dayanamazdı ağlamama, muhahkak gelirdi.

Toprağını sıktım, sıktım, sıktım... Ellerimde ki kan çekilene kadar sıktım. Mezarlık sessizdi. Mezarların dili olmazdı.

İçim sökülene kadar ağladım, sesim kısılana kadar bağırdım. O öldükten sonra ilk kez ağlayabiliyordum. O gittikten sonra sesim ilk kez bu kadar net çıkıyordu. Bağıra çağıra ağladıkça içimde ki ateş daha da harlanıyor, gözlerimden akıyordu. Yağmur yağıyordu ama beraber ıslanmıyorduk. Ondan bana artık onun gibi kokmayan bir üniforması kalmıştı, birde ıslanmış bir avuç toprak.

Ellerim istemsizce karnıma gitti. Bir de asla göremeyeceği evladımız vardı. Yağmur yağıyordu ama beraber ıslanmıyorduk.

Karanlık yollardan geçer insan, kırık kalplerin üzerine basarak yürür çoğu zaman. Ezilen de kırılan da kendi kalbidir ama anlamaz. Ta ki parçalara ayrılmış kalbi eline verilene kadar. Alnımı yasladığım soğuk mermerden kaldırdım başımı. "Şurası cehennem!" dedim göğsümün üzerine, yumruk yaptığım ellerimi vurarak. "Sen beni nasıl bir cehenneme attın, bu kalbi nasıl yaktın bilemezsin!" dedim avazım çıktığı kadar bağırarak. Öyle kırgın öyle öfkeliyim ki beni bırakıp gitmişti. Oysa ben ikimizi saklayan bir gölge olacaktım. Kimse bizi bulamayacaktı. Ama gitti, benim hikayem bitti, ben bittim.

" Yinede... " dedim güclükle çıkan sesimle. "Yinede beni de al cennetine, varsın kalbim cehennemde kalsın, ben geleyim yanına." dedim yalvararak. Hıçkırıklarımın sonu yoktu, acımın sonu yoktu, bizim sonumuz ise bir düşman kurşunuyla çoktan yazılmıştı. Cennetin en güzel yerindeydi o, yaşarken öyle iyi bir insan olacaktım ki Allah'ım beni de onun yanına koyacaktı. Hayat kısaydı doyamamıştım, cennete buluşmalıydık. Sonsuz hayatta sonsuza kadar birlikte kalmalıydık. Hem cennette bize kurşun değmezdi. Cennette ölüm yoktu.

Başımdan çıkardığım siyah şalımı mezar taşına bağladım, adının bile yazılmadığı soğuk mezar taşına.

Şimdi onsuz çıkıp gidecektim şu kapıdan, yine vedalar düşmüştü payımıza.

"Açılmıyor da kapı..." dedim yutkunarak. Bu kavgadan sonra cool bir şekilde bu kapıdan çıkıp gitmem gerekiyordu. Hemen arkamda olduğunu saçlarıma değip enseme ulaşan sıcak nefesinden anlıyordum. Kokusunu alabileceğim kadar yakındı, sıcaklığı, sıcaklığıma karışacak kadar. İstemsizce derin bir nefes aldım kokusunu daha çok içime çekebilmek için. Az önce bağırıp çağıran ben değilmişim gibi kokusuna sığınmıştım, yine. Ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki aramızda ki tek adımlık mesafeyi de kapattı, iki eli başımın üzerinden kapıya uzandı. Sırtım artık göğsüne değiyordu.

"Senin benden gitmene kapılar bile izin vermiyor Narin sevgilim." dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Ilık nefesi bu sefer kulaklarıma çarpıyordu. Yutkunup "Ne ara kitledin ki kapıyı?" dedim Şaşkınlıkla.

"Kitlemedim ki." dedi. Boynuma küçük bir öpücük kondurarak.

"Nasıl kitlemedin?" dedim daha büyük bir Şaşkınlıkla. Kapının üzerindeki ellerini çekip kapıyı zorladım. Kapı yine açılmadı. "E kitli işte!" dedim yüksek sesle. Küçük bir kahkaha atınca, dirseğimi karın boşluğuna vurduğum. Sinek ısırığı gibi bir etki olmuş olacak ki sadece sesli bir nefes verdi. "Kas yığını!" dedim dişlerimin arasından.

"Ben istemezsem narin..." dedi kısık bir sesle. "Ben istemezsem benden bir adım öteye gidemezsin!, Yolların kapanır, kapıların kitli kalır, sen benden bir adım öteye gidemezsin!" dedi boğuk bir sesle. Dudakları Kulaklarıma değiyor, değdiği her nokta da yangınlar bırakıyordu.

Sol eli saçlarımın arasından geçip kapı kulpuna tutundu kapıyı kendine doğru çektiğinde kapı açıldı." Eğer birlikte çıkamayacaksak kapılardan, hiç bir kapının kilidi açılmaz bize, geçit vermezler."

Sırtımı dönemediğim için geri geri adımladım. Buruk bir gülümseme kondurdum dudaklarıma, avuç içlerimi öpüp mezarına doğru üfledim. El salladım. Sanki görebilirmiş gibi. Sahi şehitler ölümsüz değil miydi? Belki buradaydı, belki o da ağlıyordu benimle. Belki saçlarımı seviyordu, belki yüzüme dokunuyordu, öpüyordu belki alnımdan. Ben onu görmüyordum ama belki o hep yanımdaydı, olamaz mıydı? Birlikte geçmeyeceksek hiç bir kapının kilidi açılmazdı, geçit yoktu... Öyle söylemişti.

Duamı ettikten sonra taksinin beni bıraktığı yere doğru adımlamaya başladım. Yüzümü güldüren yine oydu, ona ait anılarım. Ağlatan da oydu. Hakan'ın artık bir anı olduğunu bilmek ağır geliyordu kalbime. Gözler kalbin ağırlığını taşıyamayacak kadar narindi çünkü, tıpkı benim gibi.

Mecburen dönmüştüm sırtımı bin bir türlü vicdan azabıyla. Başım kaç kez döndü istemsizce o mezara bilmiyorum. Adımlarım başka, kalbim başka yere gidiyordu. Beni de hemen yanına gömmezler miydi? Hemen ölemez miydim? Neden sevdiklerimin sonu hep bir kör kurşundu neden sevdiğim her erkeğin sonu bir düşman kurşunuydu. Hakan'ın kaderi nasıl olurdu da babamla bir çizilebilirdi.

Gökyüzüne saklanıyordum, yağmur damlaları yüzüme vurdukça gözyaşlarıma karışıyordu. Yağmur gözyaşlarımı saklıyordu. Gökyüzüne minnettardım benden daha çok yağdığı için.

Taksinin olduğu yere geldiğim de taksiyi bulamadım yerinde. Beklememişti beni. Sesli bir nefes verip etrafıma bakınmaya başladım.

Ceplerimi telefonumu almak için yokladığımda çabamın boşa olduğunu fark ettim. Yanıma almamıştım.

Mezarlıktan çıkıp ana yola doğru yürümeye başladım, yağmur hafiflemişti ama ben ıslanacağım kadar ıslanmıştım. Hasta olmam önemli değildi benim için fakat karnımda bir emanet taşıyordum, kendime iyi bakmak zorundaydım.

Babası kendinden bir can bırakıp gitmişti bana, emeneti hayatımın en değerlisiydi.

Kollarımı vücudumun etrafına sarıp ısınmaya çalıştım. Mezarlıktan çıktığım da neden dedim içimden neden kalmıyorsun yanında. Bebeğin üşümez onu sen sarıyorsun, Hakan üşümez onu toprak sarıyor. Sen üşümezsin onlara sarılıyorsun.

Tekrar mezarlığa döndü bakışlarım istemsizce kalmak ile gitmek arasında ki o ince çizgi de kala kalmıştım.

"Narin hanım!" diyen sesle irkildim. mezarlıktan çektiğim bakışlarım sesin kaynağını buldu. Büyük siyah jeep ile karşımda duran adının Sezgin olduğunu öğrendiğim adam bir kaç adamıyla karşımda duruyordu. Hepsi takım elbiseliydi. Yapılı olan, koruma olduğunu düşündüğüm adamların her birinin kulağında kulaklık vardı.

Her birinin üzerinde tek tek gezindikten sonra Sezgin bey de durdu bakışlarım, istemsizce çatıldı kaşlarım.

"Afedersiniz korkutmak istemedim." dedi bir elini kaldırarak. Halim onu ürkütmüş olacak ki temkinli yaklaşıyordu. Ben ise boş gözlerle ona bakıyordum. "İyi misin?" diye sordu benden bir tepki alamayınca. Başımı evet anlamında sallayıp yüzüme yapışan ıslak saçlarımı kulağımın arkasına aldım.

Yanında ki adamları çoktan şemsiye çıkarmıştı Sezgin beyin ıslanmaması için. "Islanmışsınız, görüyorum ki aracınız da yok, gideceğiniz yere kadar eşlik edeyim size." dedi.

"Taksim vardı ama gitmiş, parasını ödememiştim daha..." dedim gereksiz bir bilgi vererek. Kendimde değildim, kendime gelirmiydim muammaydı.

"Anladım, hava karartmak üzere bu saatte burada taksi zor bulunur, buyurun lütfen." dedi arabayı göstererek.

Sezgin bey ailesinden kalan bir evi yenilemek için buradaymış, konuşulanlara görede merkezi Ankara da olan büyük bir şirketi varmış. Trabzon merkezde de yeni bir ofis kurmuş. Cansu'nun demesine göre yavaş yavaş işlerini Trabzon'a taşımak istiyormuş. İlçemize yaptığı yardımlarla duymuştum adını. Bir kaç kez de tesadüfen karşılaştığımız için de tanışmış bulunuyorduk.

Başımı sallayıp adımlarımı arabaya doğru yönelttim. Adamlardan biri benim arabaya yönelmem ile birlikte kapıyı açmıştı. Ben arabaya bindikten sonra diğer kapıda sezgin bey için açılmıştı. Sezgin bey ve ben arka koltuğa otururken adamlarından biri şöför koltuğuna diğer iki adamıda şöför koltuğunun yanındaki koltuklara oturmuştu. Anladığım kadarıyla arabanın içi baştan dizayn edilmişti.

Araba hareket etmeye başladığında arabanın arka camından mezarlığa baktım. Ona bir kez daha veda ediyordum, bu sefer ben gidiyordum. 'Özür dilerim!' diye fısıldadı dudaklarım. "Yakın zaman da geleceğim sevgilim!" dedim benden başka kimsenin duyamayacağı bir sesle.

Mezarlık gözden kaybolmaya başlayınca arka camdan çektim gözlerimi. Sağımda kalan camdan yolu izliyorum. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, aldığım nefesim sanki göğsüme batıyordu. Mideme giren krampların ise haddi hesabı yoktu. Göğsüm sıkışmıştı, özlem ağırdı.

"Hep böyle hüzünlü mü bakar gözleriniz?" diye sordu.

Bakışlarımı camdan çekip, Sezgin beye yönelttim. Büyük bir merakla vereceğim cevabı bekliyordu. Bir kaç saniye yüzüne baktıktan sonra tekrar cama çevirdim bakışlarımı.

"Sevdiğini kaybeden herkes hüzünlü bakar." dedim derin bir nefes alarak. "Gözlerinde ki hayat ışığı sönmüştür artık, ruhsuz bakar. Uzaklara dalar sürekli gözleri çünkü o kadar yakında değildir ki sevdikleri, yakınlarla işi olmaz bir daha." dedim kurduğum her cümlenin altında ezilerek. Göğsüm iyice sıkıştı, kalbim daha da yüksek çarptı."Çalan kapıya koşmaz mesela, telefon çalınca heyecanlanmaz. Çünkü bilir, ne gelen o'dur ne de arayan." diye devam ettim, yüreğimi ezen sözlerime.

Sevdiğini sonsuzluğa, başka bir dünyaya yollayan herkesin göğsünde bir ağırlık vardır. Artık aynı dünya da yaşamıyor olmanın verdiği ağırlık. Ölenden, yaşayana kalan ağır bir mirastır bu acı. Geçmez, eskimez, kabuk bağlamaz, dikiş tutmaz. Sonsuzlukta kavuşana kadar devam eder. Dünyaların ayrılmasının bedeli bu ağırlıktır işte, sevdiğini yer

yüzünde bulamayıp gökyüne hükmedememenin çaresizliği oturur içine. Öldürmez ama yaşatmazda. Sevdiğinden ayrılan her kalp, mahkumdur bu sancıya.

"Nişanlınızdı galiba, yakın zaman da kaybetmişsiniz." dedi tereddütle. Sormak istemiyormuş ama merakına yenik düşmüş gibiydi.

Bakışlarımı tekrar yeşil gözlerine çevirdiğim de "Kocam!" dedim üzerine basa basa.

Kaşları çatıldı "Anlayamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Anlaşılmayacak bir şey yok, kocamdı." dedim bakışlarımı tekrar çekererek. "Benden size bir tavsiye bizim buralarda duyduğunuz her şeye inanmayın öyle. Bilip bilmeyen herkes konuşur." dedim öylesine bir şeyden bahseder gibi. Beni rahat bıraksaydı da akıp giden yolu izleseydim. Kimse bana bir şey anlatmasa, beni dinlemek için çabalamasaydı keşke. Herkes ben yokmuşum gibi davransaydı ve ben kimsenin hayatında öylesine bile yer tutmasaydım.

BÖLÜM 1

Yıldıza bastıysak başlıyoruz...

...

Ben Narin. Adının anlamını asla taşımayan, Narin olmasına fırsat verilmeyen Narin. Altı yaşında babasını kaybetmiş, babası toprağa verildiğinde bir fidan gibi topraktan tekrar çıkacağı günü bekleyen Narin. Ölenlerin geri gelmediğini, toprağın aldığını geri vermediğini öğrendiğinde büyüyen Narin.

Sevdiği tüm adamlar tarafından terk edilen, güçlü olmak zorunda bırakılan Narin.

Ben Narin, ölümle çok kez tanışmış, ölümle bir olamamış Narin...

Ben miydim bu aynanın karşında ki kadın? Ben miydim hala yaşayan?

Herkesin bildiği fakat kimsenin dile getirmediği şeydi ölüm. Gidenin sonsuzluğa ulaştığı, kalanın acı içinde kaldığı o dipsiz kuyuydu ölüm.

Ruhumu bürüyen karanlık bedenime de yansımıştı. Tüm vücudumu örten siyah bol elbisem, başıma rastgele geçirdiğim şalım ile ona gitmek için hazırdım. Ruhum, kalbim, aklım bu fikri ne kadar reddetse de onu görme vaktim gelmişti artık.

Sarılamayacak olmak, kokusundan mahrum kalmak içimi yaksa da ben zaten o gittikten sonra her gece kor olup yanıyor, sabah kül olarak devam ediyordum yoluma.

"Neden daha önce gelmedin?" dese verecek cevabım yoktu. Bana "Güçlü kal başın daima dik yürüyeceksin!" demişti. Ben başımı yerden kaldıramıyordum. Sırtıma

yüklenen bu acı o kadar ağırdı ki taşıyamıyordum, gözümü topraktan almak benim için imkansızdı.

Cevap veremezdim ama özür dilerdim. Bensiz gittiği için.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda en az içim kadar puslu bir hava karşılamıştı beni. Yağmur az önce dinmişti, sis çökmüş, havanın soğukluğu bir bıçak gibi vuruyordu yüzüme. Hiç titremedi içim, üşümek bana yasaktı.

Çatının saçaklarından düşen bir damla saçlarımın arasına karıştığın da, rengi solmuş gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. O da az önce ağlamıştı, onun da rengi solmuştu, belki o da bulutların ağırlığını taşıyamıyordu artık.

Ağır aksak adımlarım beni bekleyen taksiye yöneldiğinde, yürümek için büyük bir çaba sarf ettiğimi fark ettim. Yaptığım en basit işler bile benim için zorlaşmışken, oraya gitmek benim için her şeyden daha zordu. Artık hayat benim için hep zordu.

Gideceğimiz yeri o kadar söylemek istemiyordum ki dudaklarım bir kaç kez kapanıp açıldı. Nihayet söyleyebildiğim de taksinin camını açıp soğuk havanın beni üşütmesine izin verdim. Yüzüme vuran rüzgar zorlukla aldığım nefesime karışırken, Karadeniz'in havası bile nefes alış verişimi kolaylaştırmıyordu.

Bedenim nefes almayı kendine hak görmüyordu.

Bu yolları en son babam için geçmiştim, şimdi babamdan sonra en sevdiğim adam için geçiyordum. İkisinin yattığı yer farklı olsa da, vardığım yer mezarlıktı neticesinde. Kalıcı olarak geleceğim günü iple çekiyordum.

Taksiciye beklemesini söyleyip taksiden indiğimde, gözlerimi kapatıp sert bir soluk çektim içime. Kendimi kasmaktan o kadar titriyordum ki, sert rüzgarın vurduğu yapraklar bile bu kadar titremiyordur. Attığım her adımda beynimin içinde ki baskı da artıyordu, titrek adımlarım o kadar acizdi ki, bastığım yeri hissetmiyordum bile.

Bana tarif edilen yere geldiğim de zaten yavaş olan adımlarım mümkünmüş gibi daha da yavaşladı, ayaklarım varacağımız yeri şiddetle reddediyordu, tıpkı kalbim gibi.

Aramızda artık bir kaç adımlık mesafe vardı ama o bir kaç adımı atacak gücüm yoktu.

Baktım, baktım, baktım...

Gök gürledi, şimşekler çaktı. Birazdan yağmur yağacaktı. Biz birlikte ıslanamayacaktık.

Sürüyerek de olsa adımlarımı atabildiğim de, bedenimi bile kendime yabancı hissediyordum. Ben miydim bu adımları atan, bu nefesi soluyan? Ben miydim bu atan kalbin sahibi?. Ben ne kadar zamandır bendeydim?

Artık aramız da mesafe yoktu. Soğuk mezar taşına takıldı gözlerim adı yazmıyordu.

"Benim adım yok Narin, gölgem yok, ayak izim yok." dedi umutsuzca.

"Olsun!" dedim omuz silkerek. Onun aksine umarsız çıkıyordu sesim. "Adını dilim zikretmese de kalbim senin adınla çarpar..." dedim üzerine basa basa "Olmasın ayak izin ben kokundan anlarım geçtiğin yolları..." diye devam ettim sözlerime. İkimizde kilitlenmiş gibi birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sesim o kadar netti ki, kısık sesle konuşuyor olmam bile anlaşılmaz gelmiyordu. "Varsın olmasın gölgen benim gölgem ikimize de yeter!" dedim kararlılıkla.

Gizli görevde şehit düşmüştü, adını yazmamışlar mezar taşına. Bana verdikleri üniforması da onun gibi kokmuyordu zaten. İnsan şehit düşünce kokusu değişiyor muydu? Oysa ben onun kokusundan, onu bulurum sanmıştım. Benim kokum bile yok dememişti ki, ben bunu hesaba hiç katmamıştım.

Beni sürekli ölümüne hazırlamıştı, ben hiç hazır olmamıştım. İkimizin gölgesi olmaya kalkmıştım, ölümün gölgesinin üzerimizde olduğunu fark etmeden.

Ayaklarım artık beni taşıyamayacak noktaya geldiğin de dizlerimin üzerine çöktüm. Sesi sanki kulaklarımda yankılanıyordu "Adım yok diyordu, izim yok, gölgem yok!" haklıydı. Adının yazdığı bir mezar taşı bile yoktu.

Benim gölgem yok dediğinde iz bırakmayacak hatta kendisini yok sayacak kadar iyi gizlenmekten bahsettiğini

sanmıştım. Oysa ölülerinde gölgesi olmazdı, güneş bir tek toprağın altına ulaşamazdı. O kendisini zihninde çoktan öldürmüştü. Beni o gün orada bunları söylediği anda terk etmişti, üstelik biz daha hiç kavuşmamışken.

Sesini kafamın içinden söküp atmak istedim. Yapamadım, yapamadıkça hıçkırıklarım yükseldi arşı alaya. Elimi dudaklarıma bastırsam da dudaklarımdan çıkan feryatlara artık engel olamıyordum. Ona sarılmak yerine toprağına sarıldım sıkı sıkı. Bağırdım, ağladım. Gelmedi... Oysa o asla dayanamazdı ağlamama, mutlaka gelirdi.

Toprağını sıktım, sıktım, sıktım... Ellerimde ki kan çekilene kadar sıktım. Mezarlık sessizdi. Mezarların dili olmazdı.

İçim sökülene kadar ağladım, sesim kısılana kadar bağırdım. O öldükten sonra ilk kez ağlayabiliyordum. O gittikten sonra sesim ilk kez bu kadar net çıkıyordu. Bağıra çağıra ağladıkça içimde ki ateş daha da harlanıyor, gözlerimden akıyordu. Yağmur yağıyordu ama beraber ıslanmıyorduk. Ondan bana artık onun gibi kokmayan bir üniforması kalmıştı, birde ıslanmış bir avuç toprak.

Ellerim istemsizce karnıma gitti. Bir de asla göremeyeceği evladımız vardı. Yağmur yağıyordu ama beraber ıslanmıyorduk.

Karanlık yollardan geçer insan, kırık kalplerin üzerine basarak yürür çoğu zaman. Ezilen de kırılan da kendi kalbidir ama anlamaz. Ta ki parçalara ayrılmış kalbi eline verilene kadar. Alnımı yasladığım soğuk mermerden kaldırdım başımı. "Şurası cehennem!" dedim göğsümün üzerine, yumruk yaptığım ellerimi vurarak. "Sen beni nasıl bir cehenneme attın, bu kalbi nasıl yaktın bilemezsin!" dedim avazım çıktığı kadar bağırarak. Öyle kırgın öyle öfkeliyim ki beni bırakıp gitmişti. Oysa ben ikimizi saklayan bir gölge olacaktım. Kimse bizi bulamayacaktı. Ama gitti, benim hikayem bitti, ben bittim.

" Yinede... " dedim güclükle çıkan sesimle. "Yinede beni de al cennetine, varsın kalbim cehennemde kalsın, ben geleyim yanına." dedim yalvararak. Hıçkırıklarımın sonu yoktu,

acımın sonu yoktu, bizim sonumuz ise bir düşman kurşunuyla çoktan yazılmıştı. Cennetin en güzel yerindeydi o, yaşarken öyle iyi bir insan olacaktım ki Allah'ım beni de onun yanına koyacaktı. Hayat kısaydı doyamamıştım, cennete buluşmalıydık. Sonsuz hayatta sonsuza kadar birlikte kalmalıydık. Hem cennette bize kurşun değmezdi. Cennette ölüm yoktu.

Başımdan çıkardığım siyah şalımı mezar taşına bağladım, adının bile yazılmadığı soğuk mezar taşına.

Şimdi onsuz çıkıp gidecektim şu kapıdan, yine vedalar düşmüştü payımıza.

"Açılmıyor da kapı..." dedim yutkunarak. Bu kavgadan sonra havalı bir şekilde bu kapıdan çıkıp gitmem gerekiyordu. Hemen arkamda olduğunu saçlarıma değip enseme ulaşan sıcak nefesinden anlıyordum. Kokusunu alabileceğim kadar yakındı, sıcaklığı, sıcaklığıma karışacak kadar. İstemsizce derin bir nefes aldım kokusunu daha çok içime çekebilmek için. Az önce bağırıp çağıran ben değilmişim gibi kokusuna sığınmıştım, yine. Ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki aramızda ki tek adımlık mesafeyi de kapattı, iki eli başımın üzerinden kapıya uzandı. Sırtım artık göğsüne değiyordu.

"Senin benden gitmene kapılar bile izin vermiyor Narin sevgilim." dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Ilık nefesi bu sefer kulaklarıma çarpıyordu. Yutkunup "Ne ara kilitledin ki kapıyı?" dedim Şaşkınlıkla.

"Kilitlemedim ki." dedi. Boynuma küçük bir öpücük kondurarak.

"Nasıl kilitlemedin?" dedim daha büyük bir Şaşkınlıkla. Kapının üzerindeki ellerini çekip kapıyı zorladım. Kapı yine açılmadı. "E kitli işte!" dedim yüksek sesle. Küçük bir kahkaha atınca, dirseğimi karın boşluğuna vurduğum. Sinek ısırığı gibi bir etki olmuş olacak ki sadece sesli bir nefes verdi. "Kas yığını!" dedim dişlerimin arasından.

"Ben istemezsem narin..." dedi kısık bir sesle. "Ben istemezsem benden bir adım öteye gidemezsin!, Yolların

kapanır, kapıların kitli kalır, sen benden bir adım öteye gidemezsin!" dedi boğuk bir sesle. Dudakları Kulaklarıma değiyor, değdiği her nokta da yangınlar bırakıyordu.

Sol eli saçlarımın arasından geçip kapı kulpuna tutundu kapıyı kendine doğru çektiğinde kapı açıldı." Eğer birlikte çıkamayacaksak kapılardan, hiç bir kapının kilidi açılmaz bize, geçit vermezler."

Sırtımı dönemediğim için geri geri adımladım. Buruk bir gülümseme kondurdum dudaklarıma, avuç içlerimi öpüp mezarına doğru üfledim. El salladım. Sanki görebilirmiş gibi. Sahi şehitler ölümsüz değil miydi? Belki buradaydı, belki o da ağlıyordu benimle. Belki saçlarımı seviyordu, belki yüzüme dokunuyordu, öpüyordu belki alnımdan. Ben onu görmüyordum ama belki o hep yanımdaydı, olamaz mıydı? Birlikte geçmeyeceksek hiç bir kapının kilidi açılmazdı, geçit yoktu... Öyle söylemişti.

Duamı ettikten sonra taksinin beni bıraktığı yere doğru adımlamaya başladım. Yüzümü güldüren yine oydu, ona ait anılarım. Ağlatan da oydu. Hakan'ın artık bir anı olduğunu bilmek ağır geliyordu kalbime. Gözler kalbin ağırlığını taşıyamayacak kadar narindi çünkü, tıpkı benim gibi.

Mecburen dönmüştüm sırtımı bin bir türlü vicdan azabıyla. Başım kaç kez döndü istemsizce o mezara bilmiyorum. Adımlarım başka, kalbim başka yere gidiyordu. Beni de hemen yanına gömmezler miydi? Hemen ölemez miydim? Neden sevdiklerimin sonu hep bir kör kurşundu neden sevdiğim her erkeğin sonu bir düşman kurşunuydu. Hakan'ın kaderi nasıl olurdu da babamla bir çizilebilirdi.

Gökyüzüne saklanıyordum, yağmur damlaları yüzüme vurdukça gözyaşlarıma karışıyordu. Yağmur gözyaşlarımı saklıyordu. Gökyüzüne minnettardım benden daha çok yağdığı için.

Taksinin olduğu yere geldiğim de taksiyi bulamadım yerinde. Beklememişti beni. Sesli bir nefes verip etrafıma bakınmaya başladım.

Ceplerimi telefonumu almak için yokladığımda çabamın boşa olduğunu fark ettim. Yanıma almamıştım.

Mezarlıktan çıkıp ana yola doğru yürümeye başladım, yağmur hafiflemişti ama ben ıslanacağım kadar ıslanmıştım. Hasta olmam önemli değildi benim için fakat karnımda bir emanet taşıyordum, kendime iyi bakmak zorundaydım.

Babası kendinden bir can bırakıp gitmişti bana, emeneti hayatımın en değerlisiydi.

Kollarımı vücudumun etrafına sarıp ısınmaya çalıştım. Mezarlıktan çıktığım da neden dedim içimden neden kalmıyorsun yanında. Bebeğin üşümez onu sen sarıyorsun, Hakan üşümez onu toprak sarıyor. Sen üşümezsin onlara sarılıyorsun.

Tekrar mezarlığa döndü bakışlarım istemsizce kalmak ile gitmek arasında ki o ince çizgi de kala kalmıştım.

"Narin hanım!" diyen sesle irkildim. mezarlıktan çektiğim bakışlarım sesin kaynağını buldu. Büyük siyah jeep ile karşımda duran adının Sezgin olduğunu öğrendiğim adam bir kaç adamıyla karşımda duruyordu. Hepsi takım elbiseliydi. Yapılı olan, koruma olduğunu düşündüğüm adamların her birinin kulağında kulaklık vardı.

Her birinin üzerinde tek tek gezindikten sonra Sezgin Bey de durdu bakışlarım, istemsizce çatıldı kaşlarım.

"Affedersiniz korkutmak istemedim." dedi bir elini kaldırarak. Halim onu ürkütmüş olacak ki temkinli yaklaşıyordu. Ben ise boş gözlerle ona bakıyordum. "İyi misin?" diye sordu benden bir tepki alamayınca. Başımı evet anlamında sallayıp yüzüme yapışan ıslak saçlarımı kulağımın arkasına aldım.

Yanında ki adamları çoktan şemsiye çıkarmıştı Sezgin beyin ıslanmaması için. "Islanmışsınız, görüyorum ki aracınız da yok, gideceğiniz yere kadar eşlik edeyim size." dedi.

"Taksim vardı ama gitmiş, parasını ödememiştim daha..." dedim gereksiz bir bilgi vererek. Kendimde değildim, kendime gelir miydim muammaydı.

"Anladım, hava karartmak üzere bu saatte burada taksi zor bulunur, buyurun lütfen." dedi arabayı göstererek.

Sezgin bey ailesinden kalan bir evi yenilemek için buradaymış, konuşulanlara görede merkezi Ankara da olan büyük bir şirketi varmış. Trabzon merkezde de yeni bir ofis kurmuş. Cansu'nun demesine göre yavaş yavaş işlerini Trabzon'a taşımak istiyormuş. İlçemize yaptığı yardımlarla duymuştum adını. Bir kaç kez de tesadüfen karşılaştığımız için de tanışmış bulunuyorduk.

Başımı sallayıp adımlarımı arabaya doğru yönelttim. Adamlardan biri benim arabaya yönelmem ile birlikte kapıyı açmıştı. Ben arabaya bindikten sonra diğer kapıda sezgin bey için açılmıştı. Sezgin bey ve ben arka koltuğa otururken adamlarından biri şoför koltuğuna diğer iki adamıda şoför koltuğunun yanındaki koltuklara oturmuştu. Anladığım kadarıyla arabanın içi baştan dizayn edilmişti.

Araba hareket etmeye başladığında arabanın arka camından mezarlığa baktım. Ona bir kez daha veda ediyordum, bu sefer ben gidiyordum. 'Özür dilerim!' diye fısıldadı dudaklarım. "Yakın zaman da geleceğim sevgilim!" dedim benden başka kimsenin duyamayacağı bir sesle.

Mezarlık gözden kaybolmaya başlayınca arka camdan çektim gözlerimi. Sağımda kalan camdan yolu izliyorum. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, aldığım nefesim sanki göğsüme batıyordu. Mideme giren krampların ise haddi hesabı yoktu. Göğsüm sıkışmıştı, özlem ağırdı.

"Hep böyle hüzünlü mü bakar gözleriniz?" diye sordu.

Bakışlarımı camdan çekip, Sezgin beye yönelttim. Büyük bir merakla vereceğim cevabı bekliyordu. Bir kaç saniye yüzüne baktıktan sonra tekrar cama çevirdim bakışlarımı.

"Sevdiğini kaybeden herkes hüzünlü bakar." dedim derin bir nefes alarak. "Gözlerinde ki hayat ışığı sönmüştür artık, ruhsuz bakar. Uzaklara dalar sürekli gözleri çünkü o kadar yakında değildir ki sevdikleri, yakınlarla işi olmaz bir daha." dedim kurduğum her cümlenin altında ezilerek. Göğsüm iyice sıkıştı, kalbim daha da yüksek çarptı."Çalan kapıya

koşmaz mesela, telefon çalınca heyecanlanmaz. Çünkü bilir, ne gelen o'dur ne de arayan." diye devam ettim, yüreğimi ezen sözlerime.

Sevdiğini sonsuzluğa, başka bir dünyaya yollayan herkesin göğsünde bir ağırlık vardır. Artık aynı dünya da yaşamıyor olmanın verdiği ağırlık. Ölenden, yaşayana kalan ağır bir mirastır bu acı. Geçmez, eskimez, kabuk bağlamaz, dikiş tutmaz. Sonsuzlukta kavuşana kadar devam eder. Dünyaların ayrılmasının bedeli bu ağırlıktır işte, sevdiğini yeryüzünde bulamayıp gökyüzüne hükmedememenin çaresizliği oturur içine. Öldürmez ama yaşatmazda. Sevdiğinden ayrılan her kalp, mahkumdur bu sancıya.

"Nişanlınızdı galiba, yakın zaman da kaybetmişsiniz." dedi tereddütle. Sormak istemiyormuş ama merakına yenik düşmüş gibiydi.

Bakışlarımı tekrar yeşil gözlerine çevirdiğim de "Kocam!" dedim üzerine basa basa.

Kaşları çatıldı "Anlayamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Anlaşılmayacak bir şey yok, kocamdı." dedim bakışlarımı tekrar çekerek. "Benden size bir tavsiye bizim buralarda duyduğunuz her şeye inanmayın öyle. Bilip bilmeyen herkes konuşur." dedim öylesine bir şeyden bahseder gibi. Beni rahat bıraksaydı da akıp giden yolu izleseydim. Kimse bana bir şey anlatmasa, beni dinlemek için çabalamasaydı keşke. Herkes ben yokmuşum gibi davransaydı ve ben kimsenin hayatında öylesine bile yer tutmasaydım.

Sezgin bey konuşmaya pek niyetim olmadığını anlamış olacak ki yol boyunca hiç konuşmadı. Nihayet inmek istediğimiz yere geldiğimde "Burada durur musunuz?" dedim mesafeli sesimle.

"Fakat daha evinize gelmedik, sizi kızdırdıysam..."

Sözlerini tamamlayabilseydi muhtemelen özür dileyecekti fakat ben "Siz benim evimi nereden biliyorsunuz?" diye sert bir şekilde çıkıştım.

Bir kaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra "ımm... Burası küçük bir yer Narin Hanım." Dedi bunda ne var der

gibi.

Doğruydu. Başımı anladım anlamında aşağı yukarı sallayıp arabadan inmek için kulpuna yöneldim fakat Sezgin Bey kolumdan tutup "Özrümü kabul ettiniz mi?" diye sordu.

"Özürlük bir şey yok, lütfen sizde kusuruma bakmayın. Ben bu aralar..."

"Yastasınız." dedi beni tamamlarcasına.

Gözlerimi kaçırdım. Eğer sözümü kesmeseydi "Yorgunum" diyecektim devamına üzgünümü eklemeyecek ve yastayım sözcüğünü asla kullanmayacaktım fakat tüm bunlar tuttuğum yas sonucunda olmamış mıydı zaten? Asla bitmeyecek ömürlük bir acıyla sınanıyordum. Ömrümce bitmeyecek bir yas. Göğsüm sıkıştı derin bir nefes çektim içime. *Allah'ım sen bana ömürlük sabır ver, ver ki dayanayım, ver ki içimdeki canı yaşatayım, ver ki ondan bir parçaya kavuşayım.*

Kapıyı tekrar açmak için yönelmiştim ki kapının çoktan açıldığını inmem için bir adamın kapıyı açık şekilde beklettiğini fark ettim. Bazen bulunduğum ortamdan soyutlanıyor etrafımda olup biten olayları asla hissetmiyordum ancak ana döndüğümde, olaylar çoktan olup bittiğinde idrak edebiliyordum.

"Teşekkür ederim." dedim arabadan inerken.

"Kendinize iyi bakın."

"Sizde."

Ben anılarıma doğru yürürken Sezin Bey'in arabası hareketlendi. Sonundan gözden kaybolduğunda onunla baş başa kalmışım gibi hissettim. Hakan'ı burada ilk gördüğüm an canlandı zihnimde. Adımlarım duraksarken, gözlerimi kapattım.

"Ay tutamıyorum deli kızı illa yanına gelecek. Kız misafir ben oturuyorum o iş yapıyor diye tutturdu." dedi Nurten teyze aceleyle mutfağa girerken.

"Karadeniz inadı dedim mi kızın başta gelir zaten Nurten teyze." dedim pastanın son rutüşlarını yaparken.

"Rahmetli babası çok ısrar etti Asiye koyalım diye. Koydurmadım. Yine asi yine inatçı oldu." dedi ben bu işten bir şey anlamadım dercesine. Gülümsedim. Nurten teyzeyi o kadar çok sevmiştim ki ton ton tatlı dilli bir teyzeydi. O da beni çok sevmişti 2. Kızım 3. Evladım diyordu bana.

"Anne." diye bir ses duyulduğunda Hilal'in mutfağa yaklaştığını anlamıştık. Nurten teyzeyle göz göze geldiğimizde "Eyvah!" dedi panikle. Benim daha bir şey söylememe fırsat vermeden koşarak içeri gitti. Hilal mutfağa baya yaklaşmış olacak ki konuşmalarını duyabiliyordum. Hilal "Bırak mutfağa gireceğim." derken Nurten teyze "Olmaz giremezsin, Narin tek başına iş yapmayı seviyor bilmiyor musun en yakın arkadaşının huyunu." dedi şiveyle. Nurten teyze normalde çok düzgün konuşan fakat sinirlenince şivesi kayan birisiydi. O ne zaman şiveli konuşsa ben kendime hakim olamaz kahkaha atardım, benim kahkaha atmama o daha çok sinirlenirdi. Sesler uzaklaştıkça Nurten teyzenin Hilal'i ikna ettiğini anlamıştım.

Son dokunuşu yaptığımda pasta artık hazırdı. Yazları kendime uğraş olsun diye pasta kursuna gidiyordum. Bu konuda baya iyiydim. Hilal'in doğum günü pastasını da bu yüzden kendi ellerimle yapmak istemiştim.

Pastayı yuvarlak cam tepsiye koyup mumları üzerine diktim çabuk erimesin diye bahçeye girerken yakacaktım. Kibrit kutusunu hırkamın cebine atıp, pastayı elime aldım. Benim doğum günümmüş gibi çok heyecanlıydım. Hilal'in doğum günü 15 eylüldü fakat o abisi yokken kutlamak istemediği ve bizi sıkı sıkıya tembihlediği için biz 2 gün önce kutlamaya karar vermiştik. Nurten teyze "Yaz bitiyor Ramiz amcanları Narin'i falan çağıralım bahçede güzel bir sofra kurup oturalım diye tabiri caizse kandırmıştı.

Pasta düşmesin diye büyük bir dikkatle yürürken mutfaktan çıktım içimden meşhur doğum günü şarkısını söyleyerek prova yaparken bir şeyle çarpıştım. Daha doğrusu biriyle. Pasta elimden kayıp giderken ikimizde refleks olarak geriye çekilmiştik. 2 saat uğraştığım pastam kırılan cam tepsinin parçalarına karışırken ben öylece kala kaldım. Karşımda kim olduğunu hala bilmiyordum çünkü pastadan gözlerimi alamamıştım. Burayı hemen toplarsam hızlıca bir pasta daha yapabilirim diye düşünüp cam kırıklarına yönelmiştim ki belime göre oldukça büyük olan bir el beni kaldırıp masanın üzerine oturtmuştu.

"Napıyorsun kızım ayağında terlik yok ayakkabı yok cama yürüyorsun." dedi o elin sahibi öfkeyle.

Üzerimdeki şoku atlatır atlatmaz "Kör müsünüz ya! Koca pasta ve koca beni nasıl görmezsiniz?" dedim sesimi yükselterek. Pasta düşmeden önce üzerine bulaşmış olacak ki üzerini temizliyordu fakat benim sesimi duyunca başını kaldırıp bana baktı. İlk kez göz göze gelmiştik. Onu fotoğraflarından tanımıştım o Hilal'in abisi Hakan'dı. Gözleri öfkeyle bana dönmüştü dudakları bir şey söylemek için aralanmıştı fakat her ne diyecekse sözlerini yutmuş kıstığı gözleriyle bana bakıyordu. O bana öyle dikkatli bakınca kendime bakma ihtiyacı hissedip kendimi incelemeye başladım. Onun aksine benim üzerime pasta da bulaşmamıştı.

Dikkatini çekebilmek için "Hem kör hem sağır olma ihtimaliniz olamaz değil mi? Çünkü askersiniz böyle hayatta kalma ihtimaliniz düşük baya, bir operasyona gitseniz ilk siz ölürsünüz." dedim imayla.

Bana cevap vermek yerine gözlerini benden çekip kapıya yöneldi. Ben aceleyle masadan aşağı inip "Durun kardeşinizin doğum gününü kutlayacağız bugün, onun

pastasını düşürdünüz." dedim panikle. Birinin bana yardım etmesi gerekiyordu böylece bırakıp gitmeyecekti değil mi?

"Farkındayım." dedi soğuk bir sesle. Ben ona doğru bir adım atacaktım ki hışımla arkasını dönüp "Sakın bir adım daha atma!" dedi yükselerek.

Ben bir ayağım havada öylece kalmıştım. Tam adım atacağım yerde kocaman dik duran bir cam parçası vardı. Arkasında gözlerimi vardı da benim göremediğimi görebilmişti. Hızlı adımlarla bana yaklaşırken kendi kendine söylenmeyi de ihmal etmemişti "Akşam akşam neyle sınıyorsun beni Allah'ım." dedi kısık fakat duyabileceğim bir sesle.

Ben "Seni duyuyorum." der demez öyle bir baktı ki bana küçülüp yok olmak istedim. Galiba biraz sinirli birisiydi ve sinirlenince korkunç bakan birisi. Hemen gözlerimi kaçırdım çünkü biraz daha bakarsam, sadece bakarak beni öldürebileceğini hissettim.

Elleri tekrar belimi bulup masaya oturtunca "Sende iyi alıştın beni kucaklamaya." dedim kendimi tutamayarak. O aksiyse bende aksiydim. Sonuçta benimde damarlarımda Karadeniz kanı geziyordu. 'Karadeniz kızıyım ben ayağını denk al' desem ağır mı olurdu ki?

Beni duymazdan gelerek ayakkabılığa yöneldi. Benim ayakkabım olduğunu düşündüğü ayakkabıyı aldı ve doğru tahmindi. "Benim ayakkabım olduğunu nerden anladın?" dedim şaşkınlıkla. Sonuçta bu eve sık gelen birisi değildi, o yokken Hilal yeni ayakkabı almış olabilirdi.

Bana doğru adımlarken "Ayakların küçücük bizde bebek numarası gibi ayakkabı giyen yok." dedi aksi sesiyle.

Gözlerimi devirip "Yok artık teğmen 36 numara bebek ayakkabısı mı olur?" dedim öfkeyle.

Dudakları kısa bir an yukarı kıvrılsa da tekrar düz bir hal aldı. O az önce bana gülümsemiş miydi?

"Gülümsedin mi sen az önce?" dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Hayır." dedi keskin bir ifadeyle.

"Evet gülümsedin." dedim ısrarla.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" dedi ayakkabılarımla tam önümde durduğunda.

Sahi neyi kanıtlamaya çalışıyordum?

Konuyu kapatmak istercesine "Terlik verseydin ya neden ayakkabılarımı aldın? Beni mi kovuyorsun yoksa?" dedim panikle. Kovsa yeriydi ama Hilal çok üzülürdü. "Tamam iyi bir başlangıç yapmadık sizinle ama Hilal çok üzülür lütfen beni kovmayın." dedim aceleyle.

Bu defa gülümsemesi daha belirgin hale gelmişti. Parmağımı şıklatıp işaret parmağımı ona doğru uzattım "Gülüyorsun işte!" dedim suç üstü yapmış olmanın verdiği haklılıkla.

Boğazını temizleyip gülümsemesini sonlandırırken kaşlarını çatıp "İşine gelince sizli bizli oluyoruz. Sonra senli benli." Karar verin Narin Hanım bende size ona göre hitap edeyim." dedi mesafeli bir tavırla. Hemen nasıl sınır çizebiliyordu? Ayrıca adımı nerden biliyordu?

"Adımı nerden biliyorsunuz?" dedim şüpheyle.

Kaşları şaşkınlıkla havalanırken 'konumuz bu mu?' der gibi bakıyordu. "Kardeşimin arkadaşlarını tanımam kadar normal bir şey olamaz." dedi normal bir tonda.

Omuz silkip "Peki Esra'yı biliyor musun?" dedim gözlerimi kısarak.

Bir kaç saniye gözlerimin içine bakıp kendinden emin bir tavırla "Tabiki biliyorum." dedi. Bingo yakalanmıştı.

Gülümsemem yüzümde büyümüştü fakat onu bozmayacaktım. Esra diye arkadaşımız yok desem konu uzayıp gidecekti, ben nasıl onu fotoğraflardan tanıyorsam onunda beni tanıması olasıydı fakat neden yalan söylemişti?

"Hadi giy ayakkabılarını gidip pasta alalım." dedi ayakkabılarımı bana uzatırken. Konuyu uzatmak istemediği belliydi çünkü bu konunun üzerinde konuşsak yalan söylediği ortaya çıkacaktı. Üstelik şuan çok daha önemli bir sorunumuz vardı.

Ayakkabılarımı elinden aldım. "Bu saatte açık bir yer bulamayız ki." dedim umutsuz bir tavırla.

Sesli bir nefes verip "Ben halledeceğim, sen beni yavaşlatıyorsun." dedi tekrar kapıya doğru yönelirken.

"Tamam tamam." dedim panikle. "Lütfen bekleyin."

Adımları durdu. "Sizde lütfen hızlı olun!" dedi bana doğru dönerken. Lütfen kelimesinin üzerine basa basa söylemiş olması imasını anlamama yetmişti.

Sol ayağıma ayakkabıyı geçirip hemen yanıma koyduğum sağ ayağım için olan ayakkabıya yöneldim fakat acele etmemden kaynaklı olacak ki ayakkabıyı tutamadan

ellerimin arasından kayıp gitti. Masum olduğunu düşündüğüm bakışlarımı Hakan'a yöneltince sesli bir nefes verip sabır dilenircesine bakışlarını tavana dikti. Sabır dilemesi bitince ayakkabıyı eline alıp ayağıma giydirmeye başladı.

"Ben giyerdim." dedim hızlıca fakat Hakan o korkunç bakışını çevirdi bana.

Elimle dudaklarımda fermuar varmışcasına kapatma işareti yapıp sustuğumu belli etmek istedim. Ölmek için daha gençtim.

Hakan ayakkabılarımı giydirdikten sonra arka kapıdan çıkıp arabaya yöneldik. O sürpriz yapmak için arka kapıdan gelmişti muhtemelen, bende arka kapıdan çıkıp bahçeyi dolanarak gitmek istediğim için arka kapıya yönelmiştim. Böylece Hilal kapıdan çıkar çıkmaz beni görmeyecekti fakat Hakan'a çarpmam ile birlikte günün seyri tamamen değişmişti.

"Narin." diyen Hilal'in sesiyle gözlerimi açtım. Yanaklarıma süzülen yaşları o fark etmeden sildim, onu da ağlatmak istemiyordum.

O günden sonra ilk kez gelebilmiştim buraya. Bana iyi geleceğini düşünmüştüm fakat evin bir yerinden Hakan çıkıp karşımda duracakmış gibi hissettiğimde bu düşüncenin doğru olmadığını anlamıştım. Bu ev onu ilk ve son kez gördüğüm yerdi.

Hilal tam karşımda durduğunda beni baştan aşağı süzdü. Mezardan geldiğimi anlamıştı. Bir şey söylemedi, gülümsedi. Öyle buruk bir gülümsemeydi ki bu ağlasa bana bu kadar dokunmazdı.

"Bakma öyle." dedim dolan gözlerimi ondan kaçırarak.

"Bizden selam söyledin mi?" dedi, sanki selamımı alabilecekmiş gibi. Belki onu avutmamı istiyordu fakat onu

avutabileceğim hiçbir cümlem yoktu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde onunda gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" dedim. Konu Hakan'dan açılmasın diye bulabildiğim tek kaçıştı.

Önümden çekilip eliyle kapıyı işaret etti. Ben bahçenin ortasında durduğum için kapıya ulaşmam biraz zaman almıştı. Attığım her adımda başka bir anının yanından geçiyordum ve her bir adımımda başka bir Hakan'ı ve Narin'i ardımda bırakıyordum. Bu ev baştan aşağı Hakan'dı, bu ev bizdik.

Kapıdan içeri girdiğimde Hilal de beni takip ederek içeri girdi. Kapıyı kapatmıştı ki kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. Anlamaz gözlerle ona bakarken bana bir şey söylemek istediğini anladım. Söyleyeceği şey her neyse onu zorladığı epey belliydi.

"Narin." dedi fakat söyleyeceği şeyi nasıl söyleyeceğini bilmediğinden olsa gerek devam edemedi.

"Bir şey oldu." dedim panikle. Suskunluğunun bu kadar uzaması beni korkutmuştu.

"Hayır... yani evet..."

"Ne oluyor Hilal?" dedim korkuyla karışık şüpheyle. Hakan'dan sonra her şeyden kolayca korkan ve panikleyen birisi olmuştum. Sanki her an birisi daha ölebilirdi.

Hilal sesli bir soluk verip "Annem için endişeleniyorum Narin." dedi üzüntüyle. Hilal, Nurten annenin durumuyla ilgili bilgi verdiğinde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Buna mecbur olduğum için hem kendime hem de kaderimize kızıyordum.

"Salon da mı?" diye sordum. Hilal evet anlamında başını salladığında adımlarım salonda olan Nurten anneye yöneldi. Acı mutlaka o veya bu şekilde akmalıydı. Acı içeride kaldıkça insanı çürütmeye başlardı, ne kadar akmazsa o kadar hızlı çürürdün.

Salon kapısına vardığımda tespih çekerken gördüm onu, orada olduğumu fark etse de tepki vermedi. Günlerdir hiç bir şey yiyip içmiyor kimseyle konuşmuyormuş. "Sürekli tespih

çekip dualar okuyor." dedi Hilal, Nurten annenin durumunu anlatırken. Haberi aldığında bile ağlamamıştı oysa içinde kopan fırtınalar oğlundan sonra susan dilinden belliydi.

Biraz sonra yapacağım şey kalbimi bir kez daha parçalara bölecekti fakat onlar benim ailemdi, değil kalbim canım bile fedaydı. Onlar bana Hakan'ımdan kalandı.

"Anne" dedim cevap vermeyeceğini bile bile. Başını bir kez olsun kaldırıp bakmadı, gözlerime. Dudakları arasından bir dua mırıldanıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum.

Derin bir nefes alıp "Hakan öldü anne." dedim sesimin güçlü çıkmasını istemiştim fakat titremesini engelleyememiştim, bugün ilk defa bunu sesli dile getiriyordum. "La ilahe illallah." diye yüksek sesle tespih çekmeye başladı.

Sus diyordu bana aslında, dillendirme.

"Hakan gelmeyecek anne." dedim ikimizi öldürmeye yetecek bir cümleydi fakat o daha yüksek sesle zikir çekmekten başka tepki vermedi. "Dönemedi görevden." dedim. Artık sesim hiçbir şekilde güçlü çıkamazdı. Bacaklarımdaki tüm gücün çekildiğini hissediyordum. Acaba bunları dile getirirken bende mi ölüyordum?

Gözümden akan yaşa aldırış etmeden masanın üzerinde duran içinde Hakanın fotoğrafı olan çerçeveyi attım yere. Çerçevenin camı parçalanıp sağa sola dağılırken başım kuvvetli bir şekilde sağa doğru savruldu. Bana tokat atmıştı fakat tek bir kelime etmemişti.

Yüzüme doğru gelen saçlarımı çekip bir kez daha "Hakan öldü." dedim zorlukla. Az öncekinden daha şiddetli bir tokat daha attı bana. Yanağımın acısı içimin acısını bastırmıyordu her bir kelimede ölüyordum ama mecburdum. "Hakan öldü anne, öldü." diye bağırdım en sonunda kalan tüm kuvvetimle.

"Oğlum" diye öyle bir yankılandı ki salonda sesi. Bu şehir daha önce böyle feryat görmemiştir. Yere çöktü. Evladı ölmüş bir ana çok bile ayakta kalmıştı.

"Hakan'ım, oğlum babasının emaneti beni bırakıp nereye gittin." diye avazı çıktığı kadar bağırdığında dizlerimde artık beni taşıyamayacak duruma gelmişti. Dizlerimin üzerine çöktüğümde sarıldım ona, ikimizin feryadı birbirine karışırken her bir haykırışta biraz daha ölüyoruz gibi hissetmiştim. Bir evlat öldüğünde ve annesi kaldığında arkasında, anne de tabuttaydı artık. Bir eş öldüğünde kalan kadın da cansızdı artık. "Oğlum öldü Narin." dedi kendisine vurarak. Kendisine vuran elini tuttum, avuç içlerini öptüm.

Gözyaşlarım avuçlarının içinde kaybolurken göğsüme daha çok çektim onu saçlarından öptüm, tıpkı Hakan'ın yaptığı gibi.

Bir anne ölen evladının arkasından feryat ettiğinde gök delinecek yer yarılacak sanırsın. Bir evlat anneden önce öldüğünde kıyamet kopacak sanırsın. Ölüm bir eve girdiğinde artık yaşayamayacağını sanırsın.

Bugün ikimizde bize en ağır gelen cümleleri kurmuştuk. Hakan demiştik, öldü. Dile getirmemiştik fakat kabul etmiştik, bizde gömmüştük kendimizi onunla. Bir mezar sanıldığından daha çok bedeni alıyordu. Bir mezar hepimizi içine almıştı. Nefes almanın yaşamak olmadığını artık biliyorduk.

BÖLÜM SONU...

İnstagram: ssibellasibell

BÖLÜM 2

Yıldıza bastıysak başlıyoruz...

Satır arası yorumlarımız bol bol olur değil mi? Olur olur :)

...

"Ey hayat, seni bu kadar kıymetli tutuşum, ölüm sayesindedir."

...

Bugün hepimiz için zor bir gün olmuştu. Nurten anne sakinleştikten sonra Hilal ile onu yatağına yatırmış kendi köşemize çekilmiştik. Hilal bizi öyle perişan gördüğünde kapı eşiğine çökmüş ne bir kelime edebilmiş ne de yanımıza gelebilmişti. Bir gün de yaşlanmak değimini artık daha iyi anlıyordum.

Hakan'ın yatağına uzanıp, yatağın üzerinden kaybolmaya yüz tutmuş kokusunu çektim içime. Hangi parfümü kullandığını biliyordum hangi miktarda kullanıldığını da fakat onun teninden kokusunu solumak ile parfümünün kokusunu solumak aynı değildi. Odası bir gün çıkıp gelebilecekmiş gibi bozulmamıştı. Kapının arkasında asılı duran havlusu, dolabındaki ütülü gömlekleri...

Uyuyamayacağımı anladığımda uzandığım yerden kalkıp pencereyi araladım. Gökyüzü parçalı bulutluydu. Derin bir soluk çektim içime, hala nefes alabiliyordum. O toprağın altındayken ben toprağın üzerinde hala nefes alabiliyordum, gökyüzüne bakabiliyordum. Yaşamanın nasıl olduğunu biliyordum fakat ben ölümü merak ediyordum.

Ölmüş birini düşünürken gökyüzüne bakmamız, onu gökyüzünde bizden yüksekte bir yerde aramamız yaşamı alçak bulmamızdan mıydı? Eğer seninle son kez

konuşabilseydim Hakan derdim; bana ölümü anlat, bana nasıl ölündüğünü anlat.

Üşüdün mü ölürken?

Ölüm kar gibi örtülü mü üzerine?

Soğuk muydu ölüm mezar taşın kadar?

Ne düşündün ölürken?

Gördüğün son şey neydi?

Hakan derdim bana yanına gelebilmenin bir yolunu anlat.

Başımı kaldırdığında baktığım gökyüzü müsün, üzerinde yürüdüğüm yeryüzü mü? Söyle bana sevgilim hangisine baksam görürüm yüzünü?

Yaşamak bir insana nasıl yük olabilirdi ki. Bana yüktü. Gülmek, ağlamak ve hatta acıyı hissetmek yaşadığımızı gösteren yegane şeylerdi. Ben bunların hiç birini yaşamak istemiyordum.

Pencereyi kapalı olduğunda boğuluyormuş gibi hissettiğim için açık bırakıp kitaplığa doğru yöneldim. Dikkatimi çeken kara kaplı bir defter olmuştu. Merakla elime aldım. Bu üç yıl öncesine ait bir ajandaydı. Herhangi bir şeyin yazılı olup olmadığını kontrol etmek için sayfalarında göz gezdirdim. 13 Eylül 2019 siyah tükenmez kalemle yazılmış bir tarih, bizim tanıştığımız tarih. Diğer sayfalara göz gezdirdim fakat başka bir yazı bulamadım. Bu tarihi benimle tanıştığı için mi not almıştı? Yoksa başka bir anlamımı vardı? Sanırım cevabını hiç bir zaman öğrenemeyecektim. Ölümün en kötü yanlarından biride buydu cevabını sadece onun verebileceği bir soru sormak istediğimizde bunu artık yapamayacak oluşumuzdu.

Ölüm bizi çaresiz bırakan tek gerçekti.

Bu boş kara kaplı defter benim sırdaşım olsun istedim. Defteri cam kenarındaki masaya bırakıp Hakan'ın okuma sandalyesine yerleştim. Özenli bir şekilde kalemliğinde duran kalemlerden birini aldım.

Madem o tarihi atmıştı bende o günü anlatacaktım.

"Hadi be..." dedi şaşkınlıkla. Arabayı sağa çektiğinde bir problem olduğunu anlamıştım.

"Ne oldu?" dedim panikle.

"Benzin bitti."

"Ne, nasıl bitti? Benzinin madem yoktu neden doldurmadın? Hadi doldurmadın neden taksiyle çıkmadık yola." dedim panikle. Burada telefon çekmiyordu kapsama alanı dışında olduğunu biliyordum telefonla birini arayıp yardım isteme şansımız yoktu. Issız bir ormanın ortasında kala kalmıştık.

Hakan sesli bir nefes verip "Başladık yine." dedi mırıltıyla.

"Duydum seni."

Sözlerimi önemsemediğini yüz ifadesinden anlamıştım fakat yine de bakışlarını bana çevirip "Şehir merkezine kadar yürüyebilir misin?" diye sordu. Yürüyebileceğimden emin değildi ses tonuna da yansımıştı.

"Yürüyebilirim neden yürüyemeyecekmişim ki?" dedim onun tereddütüne inat.

Baştan aşağı beni süzüp "Emin misin? Bak istersen beni arabada bekle ben hem pastayı alıp geleyim hem de benzin alayım." dedi. Beni güçsüz bir işi halledemez birisi olarak mı görüyordu anlamıyordum ama bu durum sinirimi bozmuştu.

Çenemi kaldırıp "Yürürüm." dedim inatla.

Dilini alt dudağında gezdirdikten sonra dudağını ağzının içine yuvarladı. Hala tereddüt ediyordu, o tereddüt ettikçe ben iyice inat ediyordum "İyi peki. Yoruldum dinlenelim demek yok? " dedi soru sorar gibi.

Onu onaylamak için başımı aşağı yukarı sallayarak "Yok." dedim. Yani inşallah yoktu. Kafamda yolu hesaplamaya çalıştım fakat en az 1 saatlik bir yürüme mesafesindeydi. Yok ben yürüyemem de diyemezdim ki şimdi. Adım Narin diye beni çıt kırıldım bir şey sanmamalıydı.

Arabadan ineli yarım saat olmuştu fakat yolumuz henüz bitmemişti. Yorgunluktan ayaklarıma kara sular inmişti fakat o çok rahat yürüyordu. Aramızda uzayan bir sessizlik hakimdi, çok fazla konuşan biri olmadığı belliydi.

Konuşmamak için kendimi çok fazla tutmuştum ancak en sonunda dayanamayarak "Sen hiç konuşmaz mısın?" diye

sordum. Belki konuşursak yol daha çabuk biterdi. Issız bir ormanın ortasında ilerlerken çıkan tek ses üzerine bastığımız kurumuş yaprakların sesiydi. Çeşitli hayvan sesi olmasından daha iyiydi tabi ama yine de konuşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirdi.

"Bugün çok bile konuştum. " dedi soğuk bir sesle.

Çok konuşmuş hali bu muydu gerçekten? Dilimi damağıma vurup "Teğmen gerçekten tam bir ıssız adamsınız. " dedim soğuk tavrına karşılık. Kendisinden bir cevap beklemiyordum fakat bu kadar da olmazdı laf sokmak için bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde bana bakmayan fakat gülümseyen yüzüyle karşılaştım.

Kaşlarımı çattım. "Ve bu kadar çok gülmüyorsunuz da."

"Evet söylemiştim." dedi kendisini toparlayarak. Sanki gülmek ayıptı, bir insan neden güldüğünü saklamaya çalışırdı ki. Zaten yorulmuştum da bir de bu adamı çözmeye çalışıyordum.

Daha çok yolumuzun olduğunu biliyordum fakat biraz mola vermezsek düşüp bayılacaktım. "Şey... " dedim masum bir ses tonuyla. Ben şimdi dinlenelim diyecektim o bana anlaşma yapmıştık diyecekti. Çok kuralcı bir adamdı fakat artık dizlerimde derman kalmamıştı.

"Yorulmadınız mı teğmen? " dedim boğazımı temizleyerek. Belki onu düşündüğümü hissettirirsem biraz olsun bana acıyabilirdi.

Bakışlarını bana çevirip "Hayır ama sen yorulduysan... " dediğinde sözünü tamamlamasına izin vermeden "Yoo hiç yorulmadım ama siz dağda taş da çok gezdiğiniz için belki artık bedeniniz yoruluyordur diye şey etmiştim." dedim hızlı hızlı.

Sanki ona hakaret etmişim gibi yüzüme baka kaldı. Galiba gerçek bir insan olup olmadığımı sorguluyordu. "İşte ben yürümeye alışkın olduğum için yorulmuyorum ama gördüğüm kadarıyla sen hamur işleri, kısır, piyaz derken vücudunu yaşlandırmışsın." dedi öfkeyle.

Aramızda bir kaç adım mesafe vardı o önde ben arkada yürüyordum. Hemen koşar adımlarla ona yetişip "Hiçte bile, biraz göbüşüm olabilir ama gayet genç ve sağlıklıyım. " dedim. Bu dediklerime kendim bile inanmıyordum fakat onu inandırmak için daha hızlı yürümeye başlamıştım. Gerçekten egolu ve kendini beğenmiş biriydi. Evet karar vermiştim, kesinlikle öyleydi. Ben onu düşündüğüm için yoruldunuz mesleğiniz gereği falan filan diyeyim o bana laf soksun. Aman fit bedenine kimse laf söylemesin.

"Tamam dur dinlenelim bir de bana kanıtlayacaksın diye nefes nefese kaldın." dedi laf sokarcasına. Neden kendimi ona kanıtlayacakmışım acaba?

Daha fazla gurur yapacak halim kalmamıştı ama yine de kuyruğu dik tutacaktım. "Tamam çok ısrar ettin madem. " dedim bir ağaç dibine çökerken.

"Aynen çok ısrar ettim." dedi yanıma otururken. İmalı bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum fakat şimdilik görmezden gelecektim. "Yürürüm diyordu birde. " dedi imalı imalı, bunu da duymamazlıktan gelecektim. Ayaklarımın sızladığını hissedebiliyordum.

Onda gerçekten yorgunluğun hiçbir işareti yoktu. Bir bu kadar daha yolu yürürdü. Tam bir asker gibi oturmuştu sanki ormanların kralı aslan değil de kendisiydi. Tüm ormana hakim gibiydi. Şüphesiz ki düşmanı bile olsam onun yanında kendimi güvende hissederdim.

Üzerinde üniforması olmamasına rağmen asker olduğunu belli ediyordu. Boyunu, kilosunu kas oranını düşünmeden edememiştim. Çok uzun ve iriydi fakat bu iriliği kaslarının fazlalığından dolayıydı. Gökyüzü gibi mavi gözleri ve kumral saçları vardı. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı.

Ona olan bakışımı kesen şuan asla ama asla duymamam gereken kurt uluması sesi olmuştu. Öyle bir çığlık attım ki sanki etimi kemiğimden ayırıyorlardı. Ormanda sesimin yankılandığını duyabiliyordum.

Hakan'ın göğsüne sığınıp gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Sonuçta askerdi ve beni korumakla mükellefti ayrıca bir

kurtla mücadele edebilecek kaslara da sahipti.

Güldüğünü yukarı inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum fakat bunun üzerinde duracak durumda değildim. Sesler yakınlaşmaya başladığında daha yüksek bir çığlık atıp gözlerimi kapattım. Burada böyle ölmek istemiyordum elin vahşi hayvanı merhamet de etmezdi ki yavaş yavaş, can çekişe çekişe ölüp gidecektim.

Bir kaç saniye böyle kaldıktan sonra seslerin kesilmesiyle gözlerimi araladım. Etrafta kurt olup olmadığından emin olmak istiyordum.

Görünürde herhangi bir hayvan olmadığından emin olduktan sonra yerimden doğruldum. Boğazımı temizleyip sanki az önce avaz avaz bağıran ben değilmişim gibi müthiş bir sakinlikle "Gittiler galiba kurtlar. " dedim.

Az önce çığlık atmış olmamdan kaynaklı olsa gerek sesim çatallı çıkmıştı. Göğsüne göğsüne sokulmamın utancı da yeni yüklenmişti.

Kokusu çok güzeldi acaba hangi parfümü kullanıyordu?

Ben utancımdan ona bakamazken onun bakışlarının bende olduğunu fark edebiliyordum "Kurt değildi." dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Köpeklerdi." Bu halim onu eğlendirmiş olacak ki gülmemek için kendini zor tutan bir hali vardı. Hiç gülmeyen adamı bu kadar güldürmek iyi miydi bilemiyorum, kendimi iyice rezil etmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Köpekse bile bunu o an idrak edememiştim, bunu kabul eder miydim? Asla. "Hiçte bile. " dedim itiraz istemez bir tonla. "Kurttu onlar, uludular falan ya hem kurtlar sürüyle gezer belli ki arkadaşlarını ailesini falan çağırıyordu, bizi yiyecek olmasınlar? "dedim bakışlarımı Hakan'a çevirerek. Tekrar panik olmuştum, ormanın ortasında kurda kuşa yem olacaktım. "Tabi senin tuzun kuru sen çok irisin seninle başa çıkamazlar, bir kurt kadar varsın sen, kaç ki senin boyun?" dedim onu baştan aşağı süzerek. Bir doğum günü ne işler açmıştı başıma.

Tek kaşını kaldırıp "Ben iri değilim sen fazla miniksin." dedi. O da beni baştan aşağı süzmüştü. Yok bu adam kesin

beni küçümsüyordu.

Olduğum yerde dikleşip, çenemi yukarı kaldırdım "Hiçte bile, benim boyum bir kadına göre gayet normal 1.65 çok ideal bir boy." dedim ne münasebet dercesine.

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırıp "Ya ne ideal ama...." dedi alaycı tavrını sürdürerek.

Dudaklarımı birbirine bastırıp "Tabi ideal. Kaç boyun hala söylemedin 3 metre var mısın? " dedim onun gibi alaycı davranarak.

Sesli bir nefes verip "2.00" dedi sıkılmış bir tavırla. Galiba onu sinirlendirmiştim. Çok da iyi etmiştim. Benim baş edilmesi zor bir kadın olduğumu bilmesi gerekiyordu. Beni öyle basite almamalıydı.

"Yaklaşmışım. " dedim ağaca sırtımı yaslayarak. O sinirlenmişti ya keyfim yerine gelmişti. Yinede içimden inşallah köpekti kurttu başka vahşi bir hayvandı karşıma çıkmaz diye dua ediyordum çünkü böyle bir şey olursa benim bu tavırlarım balon gibi sönerdi.

Cevap vermedi. O sustukça ben çok geriliyordum ne vardı sürekli benimle konuşsa. O konuşunca her şey yolundaymış gibi geliyordu, stres seviyemi düşürüyordu. Sinirlendiği için mi konuşmuyordu acaba. Beni çok mu sinir bozucu bulmuştu ki.

Acaba hayatında birisi var mıydı? Eğer sevgilisi varsa çok rahatsız edici bir durumdu bu. Sevgilimin ormanın ortasında gecenin bir vakti yeni tanıştığı bir kadınla kalmasını hiç istemezdim hele ki o kadın karanlıktan ve hayvanlardan korkan ve korktuğunda sevgilime sarılan bir kadınsa. İçimi rahatsız bir his kapladı.

"Zor olmuyor mu?"

"Ney zor olmuyor mu? "

"Ailenden ayrı kalmak, üstelik aylarca."

Sesli bir nefes verip başını aşağı yukarı salladı.

"Sevgilin içinde zordur." dedim. Dedim ama kalbim öyle bir attı ki duyacağım cevaptan çok korkuyordum. Hayatında

birisinin olmasını neden bu kadar istemiyordum ki bananeydi?

"Olsaydı, olurdu." dedi mesafeli sesiyle.

Gülümsememek için zor tuttum kendimi. Sevgilisi yoktu. Öyle yakışıklı bir adamdı ki bu sefer de neden birinin olmadığını merak etmiştim.

"Neden yok? bence sen çok hoş birisin." dedim. Bakışları bana döndüğünde bir kaç saniye gözleri gözlerimde oyalandı. Az önce onu beğendiğimi itiraf etmiştim. Aramızdaki bakışmayı sonlandıran ben olmuştum. Bugün bir tuhaftım.

"Bir kalpte iki sevda olmaz. Ben bu vatana aşığım, canımı verecek kadar. Günü geldiğinde ardımda birini bırakmak istemem. " dedi soğukkanlılıkla. Ne kadar keskin ve netti.

Bakışlarını üzerimden çekmesini fırsat bilerek "Ya birini seversen bir gün? " dedim merakla. Bu defa ona dikkatli bakan bendim.

Bakışlarını bu sefer bana hiç değdirmedi. "O zaman, benimle olmayı seçerse ikinci seçenek olmayı kabul etmiş olur. Ondan başka öncekilerim olduğunu... " dedi. Hiç bir kadın böyle bir şeyi kabul etmez eminliğini taşıyordu, bu yüzden bu konuda oldukça netti.

"Diyelim ki o bunu kabul etti. Peki sen bir kalbe iki sevdayı sığdırabilecek kadar koca yürekli misin?" dedim birden bire ve hiç düşünmeden.

Bakışlarını bir noktaya sabitledi. Sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi bir ifade geçti gözlerinden. Cevap vermeyeceğini anlayınca bende üstelemedim. Gerçekten zor bir hayatı vardı ciddi bir ilişki içinde olmak ona ek bir sorumluluk yükleyecekti, bu yükü alabilmesi için o kişiye çok aşık olması gerekirdi. Böyle bir hayatın içinde olmayı bir kadının kabul edebilmesi içinde aynı şekilde Hakan'a aşık olması gerekirdi. Neden bilmiyorum ama bu düşünceye daha fazla katlanamayacağımı fark ederek düşünmeyi bıraktım. Allah yolunu bahtını açık etsindi ama bana da akıl fikir versindi.

Midemin bulanmaya başlamasıyla daha fazla dayanamayarak defteri kapattığım gibi banyoya koştum. İçim dışıma çıkmıştı, son zamanlarda artan mide bulantı ile birlikte artık hamileliği daha çok hissediyordum. Bu beni çok fazla endişelendirse bile korkmamaya çalışıyordum.

Tek başına çocuk büyütecek olmak beni çok korkutuyordu, ona yetememekten çok korkuyordum. Korkularımı kendime bile itiraf edemiyorum çünkü sanki edersem korkularım artacak ve ben bununla baş edemeyecektim. Çok güçlü bir adamın karısıydım ben ve o adamın bebeğini taşıyordum karnımda. Bebeği de bende çok güçlüydük, öylede olmak zorundaydık.

Elimi karnımın üzerine koydum. Ondan ve benden bir parça taşımanın mucizesiyle korkularımı yenecektim. Ölen birinden bir parça bende kalmış ve bir yaşamı oluşturmaya başlamıştı. "Allah'ım" dedim içimden "Bana ve bebeğime Hakan'ın gücünden ver, onun sabrından ver." Ömrüm boyunca önce Allah'a sonra Hakan'a sığınacaktım biliyordum. Şehitler ölmüyorsa eğer o beni görüyordu, o benim yanımdaydı, o hep bizimle olacaktı.

"Narin." dedi Hilal banyo kapısına vurarak. "Geliyorum." Ben daha cevap vermeden banyonun kapısını araladı. Endişelendiği yüzünden belliydi, bense yere çökmüş sırtımı duvara dayamış öylece oturuyordum.

Hilal hemen içeri girip dizlerinin üzerinde yanıma oturdu. Baş parmağı ve işaret parmağını ile nazikçe çenemi kavradı. Yüzümü dikkatle inceleyip "Suratın bembeyaz olmuş Narin. Hasta mısın kustun değil mi az önce? Kesin hastasın gel bir acile gidelim." dedi panikle.

Başımı iki yana sallayıp "Dur bir nefes al." dedim ruhsuz bir sesle. "Hasta değilim."

Dilini, damağında vurarak "Ee bu halin ne kızım o zaman?" dedi endişeli tavrını sürdürerek. Gerçekten iğrenç görünüyor olmalıydım ki bu kadar korkmuştu. Kendimi berbat hissediyordum, o yüzden kötü görünüyor olmam beni hiç şaşırtmamıştı.

Gözlerinin içine baktım, abisinin aynısı olan gözlerine. Böyle bir şeye hazır olmadığı için alıştırarak söylemenin bir mantığı yoktu çünkü buna asla hazır olamazdı. "Hamileyim." dedim kısa ve öz bir şekilde.

Bir tepki vermesini bekledim fakat o öylece kala kaldı sindirmesi zordu biliyordum fakat bu işime gelmişti sessizliğini fırsat bilerek devam ettim sözlerime "Abin göreve gitmeden önce yıldırım nikahı ile evlendik biz, sürpriz yapmıştı bana. " dedim sesli bir soluk vererek. O güne ait görüntüler bir bir zihnimden geçerken gözlerimin yandığını hissediyordum. Hakan yoktu artık, sesi kokusu, sıcaklığı... hiç biri yoktu. O zihnimde sonsuza kadar yaşayacak bir anıdan ibaretti artık.

"Göreve birlikte gittiği şehit düştüğü arkadaşlarıyla hazırlamışlar her şeyi." dedim. Hala tepki vermiyordu ama bu benim işime geliyordu.

Tepki vermemesini fırsat biliyordum çünkü artık birine anlatmam gerekiyordu çünkü artık birisi her şeyi bilmeliydi. "Size söyleyecektik, görevden dönebilseydi..." dedim. Onun dönemediğini söylemek dilime çok ağır gelmişti.

"O gece hamile kaldım ben... Kalmışım yani." diye devam ettim sözlerime cevap vermesini beklemeden. Gözlerimi yumdum kirpiklerime tutunan yaşlar daha fazla dayanamayarak yanaklarıma doğru aktılar. O ana ait parça parça görüntüler doldurdu zihnimi. Bana dokunuşu, ondan yayılan sıcaklık, bana olan aşkı, tutkusu hepsini ilk gün ki gibi hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda Hilal'in de ağladığını fark ettim. Kolları boynumu sardığı an hıçkırıklarını da bıraktı. O ağlamaya başlayınca bende tutamadım kendimi. "Narin, halamı oluyorum ben şimdi?" dedi hıçkırıklarının arasından. Başımı onu onaylarcasına salladım.

"Abimden bir parça mı, bizi hayata yeniden tutacak bir parça mı?" dedi ağlaması şiddetlenirken. Bana soru sormuyordu olayın gerçekliğini idrak edebilmek için sesli düşünüyordu. İçime bir umut kırıntısı yerleşti. Yalnız

değildim bebeğimin halası vardı babaannesi ve anneannesi vardı. Bebeğim bizi hayata bağlayabilirdi, bize dayanma gücü verebilirdi. Hayata tutunmamız için artık bir nedenimiz vardı.

Hilal'in ağlamaları kesilince Nurten annenin uyanmaması için Hakan'ın odasına geçtik. Hilal'e her şeyi baştan en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bazı yerlerde dayanamadık ağladık bazı yerlerde güldük. Uzun zaman sonra kendimizi iyi hissetmiştik. Hilal çok heyecanlıydı gözleri ışıl ışıl olmuştu.

"Hemen annemi de uyandırayım, anlatalım ona da." dedi yerinden doğrularak. Kolundan tutup durdurdum onu.

Nurten anne sinir boşalması yaşamış, kendisine çok ağır gelen ve derinlere ittiği bir gerçekle yüzleşmişti. Bu kadar büyük bir haberi ona verip vermemek konusunda kararsızdım. Üst üste gelen duygu karmaşası ona iyi gelemeyebilirdi, üstelik hamilelik sürecinde ne yaşayacağımı bilmiyordum bebeğe bir şey olursa bunu kaldıramazdı. Hiç birimiz bu kadar ağır bir kayba hazır değildik o yüzden ne kadar kişi az bilirse üzülecek kişi sayısı o kadar az olurdu. Belki de Hilal de bilmemeliydi çünkü böyle bir durum olduğunda bu acıya benimle birlikte katlanmak zorunda kalacaktı ve ben artık hiç kimseye bir acının yükünü yüklemek istemiyordum.

"Söylemeyelim. " dedim onun heyecanına tezat bir soğuklukla. Gülümsemesi yüzünde solarken beni anlamak ister gibi yüzüme bakıyordu. "Seni yargılar diye mi korkuyorsun? " dedi merhametli bir sesle. Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim, böyle insanlar olmadıklarını biliyordum.

Başımı onu reddedercesine iki yana salladım. Tekrar yanıma oturdu, bakışları merhametli ve anlayışlıydı Allah bana bir kız kardeş vermemişti ama şükürler olsun ki başka anadan olma kız

kardeşim olmuştu. Eren vardı erkek kardeşim başka bir babadan, aynı anneden olma kardeşim. Onu da ölesiye

seviyordum, o da beni öyle seviyordu fakat kız kardeş başka bir şeydi.

Sesli bir nefes verip bakışlarımı halıya sabitledim "Hamilelik sürecinin bize neler getireceğini bilmiyoruz o yüzden ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Hatta belki sana bile... "

Hilal keskin bir tavırla sözümü kesti. "Hayır, iyi ki bana söyledin. İyisiyle kötüsüyle birlikte atlatacağız. Hamileliğin belli bir aşamaya geldiğinde karnın iyice büyüyecek saklaman imkansız hale gelecek fakat sen bu aşamaya gelene kadar yani sen söylemeye karar verene kadar sırrını saklayacağım." dedi ciddi fakat güven veren bir tavırla.

Belli belirsiz gülümsedim "Teşekkür ederim. " dedim minnet duygumu saklama gereği duymadan.

Onu çok sevecektik biliyordum fakat kimsenin sevgisi babasının ona vereceği sevginin yerini tutmazdı, bu gerçek ruhumu acıttı. Babasıyla biriktireceği anıları olmayacaktı ve dahası babasını hiç tanımayacaktı. Kalbim acıdı. Bir insanın babasını tanımaması nasıl mümkün olabilirdi? İsyan etmek istemiyordum ama bu nasıl bir kaderdi?

Bebeğim daha doğmadan ona biçilen hayatı kalbimi kırıyordu.

...

Hilal odadan çıktıktan sonra Hakan'ın yastığına sarıldım. Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum fakat *onun* sesini duydum "Uyuyor hala. " dedi sesi.

"Hakan. " dedim mırıldanarak çok halsizdim gözlerimi açmak ve gökyüzünden yapılmış gözlerine bakmak istiyordum.

Bir el saçlarımın arasına karıştı "Narin sevgilim. " dedi yumuşacık bir sesle. Gülümsedim.

"Geri mi döndün?" diye sordum umutla.

Parmakları yanağımda dolaşmaya başladı. "Bir yere mi gitmiştim? " diye sordu. Gülümsediğini ses tonundan anlıyordum. Kendimi biraz daha zorladığımda gözlerimi nihayet açabilmiştim. Tahmin ettiğim gibi gülümseyerek

bakıyordu bana. Hiç bir şey söylemese bile sırf bakışlarından bana aşık olduğunu anlayabilirdim.

"Gökyüzüm. " dedim elimi yanağına koyarak. "Gerçekten sensin." dedim şaşkınlıkla.

Anın şokunu atlattıktan sonra hızla yerimden doğrulup boynuna sarıldım. Çok korkunç bir rüya gördüm "Sen şehit olmuştun, şehitler ölmez biliyorum ama seni hiç bir yerde göremiyordum, çok korkunçtu bir de hamileydim ikimizi bırakıp gittin." dedim tek bir nefeste.

Elleri, varlığını hissettirmek istercesine sırtımda dolaşıyordu, daha sıkı sarıldım.

Derin bir nefes aldım kokusunu içime çekebilmek için kokusu yoktu. Panikle geri çekildim. "Kokun yok? " dedim soru sorar gibi. Uzun uzun baktı fakat cevap vermedi.

Ben ısrarla konuşmasını bekliyordum o ise ısrarla gözlerime bakıyordu. "Korkuyorum Hakan. " dedim titreyen sesimle. "Sen susunca ben çok korkuyorum lütfen konuş. " dedim yalvarır gibi.

Nihayet dudakları aralandı fakat asla duymak istemeyeceğim o kelimeyi kullandı. "Gidiyorum Narin. " dedi gözlerimin içine bakarak.

Korkum katlanarak çoğalmıştı. "Hayır, hayır gitme. Gidersen öleceksin yalvarırım gitme. " dedim. Korkum çok büyüktü ağlamama engel olamıyordum.

Cevap vermedi ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kapıdan çıktığında ancak kendime gelebildim, peşinden koştum.

Dış kapı aralıktı, çıkmış olmalıydı. Hemen bahçeye koştum. Hava buz gibi soğuktu gökyüzü siyah bulutlarla kapalıydı. Gökyüzü, onun gözlerine benzemiyordu artık.

Bahçenin sol tarafına yöneldim, oradaydı. "Hakan, gitme dedim neden gidiyorsun?"

Ağır ağır döndü bana "Mecburum Narin sevgilim. " dedi yumuşacık sesiyle.

Ağlamam şiddetlenmişti.

Yanına gitmeye çalıştım fakat adım atamıyordum. "Yanına gelmek istiyorum gelemiyorum sen gel lütfen. " diye

yalvardım hıçkırıklarımın arasından.

Beni reddedercesine başını iki yana salladı ve bana sırtını döndü.

Gidecekti.

"Hakan" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Ne olur gitme öleceksin. Dayanamam ne olursun gitme." diye bağırdım fakat Hakan gözden kaybolunca kadar yürümeye devam etti. Ne ağlamam durdurdu onu ne de yalvarmam.

Kendi çığlıklarımla aralandı gözlerim. Kapı ani bir hamleyle açıldı Hilal ile Nurten anne gelmişti. İkisi de dehşete düşmüş gibi bakıyordu bana Hilal hızla yanıma yaklaştı fakat ben yerimden doğrulup onları es geçerek koşar adımlarla bahçeye çıktım. Arkamdan sesleniyorlardı fakat algılayamıyordum.

"Hakan. " diye seslendim bir yerden çıkıp gelmesini umarak.

Hilal kolumdan tutarak kendisine çevirdi beni. "Hakan geldi Hilal o burada. Ne olur engel olalım göndermeyelim göreve kurtaralım, onu bulmama yardım et, ben bahçenin daha ilerisine gidemiyorum. Sen gidersin ne olur getir onu gitmesin ölecek giderse. Hem hamileyim ben söyleriz ona bunu gitmez o zaman gidemez. " dedim nefes almadan. Umutlu gözlerle ona bakıyordum ama onun gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Hilal neden ağlıyorsun? O burada diyorum fazla vaktimiz yok gidecek. " dedim panikle.

"Sadece bir rüya. " dedi beni öldürmek ister gibi.

Öfkelenmiştim.

Rüya değildi ona sarılmıştım.

Onu inkar edercesine başımı iki yana salladım "Yalan söyleme! sen yoktun ama benim yanıma geldi." dedim bağırarak. Beni neden kandırmaya çalışıyordu anlamıyordum.

O da beni inkar ediyor olacak ki başını iki yana salladı. Bir damla düştü yanaklarına, ağlıyordu. Damlayı takip ettim. Yalan söylemiyor muydu yani?

"Ama ben ona sarıldım sonra kokusunu çektim içime hatta koku..." kokusu yoktu. Gökyüzüne baktım gün ağarmış, dün yağan yağmurdan sonra gökyüzünde ki karanlık bulutlar dağılmıştı. O gökyüzü ile şuan ki gökyüzü bir değildi. Yine de emin olmam gerekiyordu. Hilal'in elinde olan bileğimi ondan kurtarıp bahçenin çıkışına doğru adımladım. Tam o noktada, ilerleyemediğim yerdeydim. Derin bir nefes alıp adım attım, bir adım ve bir adım daha, yürüyebiliyordum fakat ikna olabilmek için bahçenin kapısına kadar yürüdüm.

Yürüyebiliyordum.

Doğru söylüyordu rüya görmüştüm.

Çaresiz zihnim onun öldüğünü kabul etmiyor ve kendince rüyalarımda çareler arıyordu.

Bakışlarım tekrar Hilal'e döndüğünde gözümden bir damla yüzüldü yanaklarıma. Kendimi çok mahcup hissetmiştim, onca derdimiz yokmuş gibi birde benim ile uğraşıyorlardı. Onların acısı onlara yetiyordu. "Özür dilerim. " dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

Önemli değil dercesine başını salladı. Koluma girip beni eve yönlendirdi.

Nurten anne kapı eşiğinde durmuş bize bakıyordu, konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama donmuş gibiydi. Adımlarım bıçak gibi kesildi. Bir terslik olduğunu anlamıştım. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Bakışlarında garip ifade vardı. Mutluluk, hüzün, afallamak. Hepsi bir bir geçiyordu sanki gözlerinden.

Hilal de bunu fark etmiş olacak ki "Anne." diye seslendi dikkatini çekebilmek için. Nurten annenin dudakları bir kaç kez açılıp kapansa da konuşamadı. Bende donmuştum sanki ne konuşabiliyor ne hareket edebiliyordum.

Nihayet konuşabileceğini anladığında bize doğru bir adım atıp "Hamile misin? " diye sordu şaşkınlıkla.

Hilal'le bakışlarımız anında birbirini buldu. Az önce hamile olduğumu kendi ağzımla söylemiştim. Artık inkar edilemez bir gerçekle hayatımda olan herkes yüzleşecekti fakat bu haberin herkesi mutlu edip etmeyeceğinden emin değildim.

Hayatım bir bilinmezlikten ve ebedi bir acıdan ibaret olacaktı. Tek başıma olmasam bile tek başıma olduğumu hissediyordum.

Elimi karnıma götürdüm varlığını hissetmek istercesine. Onu babasız yaşayacağı bu dünyaya getirmek doğru muydu karar veremiyordum. Babasız büyümenin acısını ruhunun en derinlerinde hisseden bir kız çocuğu vardı içimde ne yazık ki bebeğimde annesiyle aynı kaderi paylaşacaktı.

Maalesef hamileyim demeye dilim varmazdı fakat bir müjde verir gibi de heyecan duyamazdım.

Ben Narin, hem maalesef hem de iyi ki anne olacak olan Narin. Küçük yaşta yetim kalmış ve daha doğmadan yetim kalmış bir bebeğe annelik yapacak olan Narin. Ben Narin yaşamak zorunda olup da ruhu çoktan ölmüş olan Narin. Ben Narin kocasını henüz toprağa vermiş ve ölüm ile tanışmış olan Narin, ben Narin rahminde yeni bir hayatın tohumunu taşıyan, kocasından –sevdiğinden- bir parçayı yaşatmaya çalışan ama aynı zamanda ölümü arzulayan Narin.

Ben Narin...

BÖLÜM SONU...

İnstagram: ssibellasibell

Beni watpadd ve instagram üzerinden takip ediyorsunuz değil mi? :)

BÖLÜM 3

Yıldıza bastıysak. Yorumları ve peçeteleri hazırladıysak başlıyoruz.

Bölüm şarkımız Mümin Sarıkaya - ben yoruldum hayat.

Her satırda yorum görmezsem bölümü 1 yıl sonra atarım :P

Sizi seviyorum...

İyi okumalar...

Dudaklarım cevap vermek için aralandı fakat bunu başaramadım. Nurten anne bir kaç adımda yanıma gelerek tam karşımda durdu. "Doğruyu söyle Narin Hamile misin? Oğlumun bebeğini mi taşıyorsun karnında?" dedi gözleri dolu dolu.

Allah'ım dedim içimden onlar bunu bir müjde olarak görecekler ne olursun onu da bizden alma sağlıcakla doğsun. "Korkuyorum Nurten anne." dedim titreyen sesimle. O benden evet yada hayır cevabını bekliyordu fakat ben hiç birini diyememiştim. İçimde büyüttüğüm o müthiş korku birden dile gelmişti.

"Hem onu doğurmaktan hem de doğuramayacak olmaktan." dedim titreyen sesime aldırış etmeden. "Ya başına bir şey gelirse ya doğmadan onu kaybedersek." diye devam ettim sözlerime.

Gözünden bir damla yaş düştü. O da bizim gibi ne düşünmesi gerektiğini ne hissedeceğini bilemiyordu.

"Babası olmayan bir çocuk olacak bu hiç babasını tanımayacak reva mı bu kader ona anne?" dedim. Kendimi tutamadım içimi yakan her bir düşünceyi sıraladı dilim.

Nurten anne beni göğsüne çekti, sım sıkı sarıldı. Kendimi tutamadım, her ne kadar ağlamamak için direnseм de başaramadım. Benim onu öptüğüm gibi o da benim saçlarımdan öptü, yanaklarımdan öptü. Kendi anneme anlatamadığım ve muhtemelen anlatamayacağım şeyleri ona birden plansız bir şekilde anlatıvermiştim. Kendi annemden göremeyeceğim şefkati Nurten anne vermişti bana.

Nurten anne hafifçe beni kendinden uzaklaştırdığında yüzümü ellerinin arasına aldı. Yüzüme dökülen yaşları silip "Benim güzel kızım, biz hep yanında olacağız sen hiç merak etme. Birlikte atlatacağız bu süreci. Sen bize bu haberi verdin ya kızım, sanki uzun bir süre sonra güneş ilk defa doğdu." dedi buruk bir gülümsemeyle.

O bir anneydi üstelik 2 ay önce oğlunu toprağın altına koymuş bir anneydi. Ben daha doğmamış çocuğum için endişelenirken o yıllarca bakıp büyüttüğü bin bir emekle bir yerlere getirdiği evladının tabutuna sarılmıştı üstelik sadece 2 ay önce.

Hepimiz bir sınavın içindeydik çok ağır bir sınavın. Nurten anne oğlundan bir parçanın tekrar bu dünyaya geleceğini öğrendiğinde bir umutla yaşama tutunmuştu. Böyle bir şey miydi anne olmak? Evladından bir parçaya tutunmak mıydı?

Acılı bir eş olmak ile anne olmak arasında bir yerdeydim. O henüz karnımdaydı fakat sanki beni görüp duyabilirmiş gibi o kara haberi aldığımda ağlamamış, mezara gidene kadar da bir şekilde dayanmıştım. Anne olmadan anne olmaya başlamıştım aslında.

Ben eştim, o anne, Hilal kardeş fakat şimdi bize başka sıfatlar da eklenecekti. Ben anne olacaktım, Nurten anne babaanne, Hilal hala. Hangi sıfata göre yaşayacaktık biz şimdi? Acılı anne eş ve kardeş değil de sevinçle bebeği bekleyen anne, babaanne ve hala mı? Kendimiz için umutlansak sevinsek haksızlık değil miydi yetim doğacak çocuğa?

"Kapıda kaldık." dedi Hilal kendisini toparlayarak o da ağlamıştı. "Hem öyle ağlama sürekli, hamilelikte iyi olmaz bebek için." dedi kendisi ağlamamış gibi.

Hilal önde biz arkada içeri girdik. Birbirini fotoğraflar dışında ilk kez gören Narin ve Hakan'ın yanından geçtim. Aşkın her şeyin üstesinden geleceğini ve ondan ne gelirse gelsin baş edebileceğini düşünen Narin'in yanından geçtim. Koridor ardımda kalırken koca bir hayatı orada bıraktığımı düşündüm. Bu ev bize şahitti, bu ev baştan aşağı Hakan'dı. Burada olmak bana hem iyi hem kötü geliyordu.

Gitsem gidemem, kalsam kalamazdım.

İçinde olduğum bu hal beni sürekli ikilemlere sürüklüyordu. Ne hissetmeliydim, ne düşünmeliydim bilmiyordum. O burada olsaydı her şey daha kolay olurdu. Mutlaka ama mutlaka bir yolunu bulurdu.

Hakan'ın bahsettiği pastaneye geldiğimizde bizi kapalı kapı karşılanmıştı.

"Eyvah! Kapalı, ne yapacağız şimdi?" dedim panikle. Bu saatte açık bir yer bulabileceğimize dair umuda nereden kapılmıştım bilmiyordum.

Hakan bana cevap vermek yerine telefonunu çıkardı, tuşlu kamerasız ve muhtemelen aramak ve mesaj göndermek dışında hiç bir özelliği olmayan bir telefondu bu "Nihayet çekmeye başladı telefon." dedi sıkılan bir ifadeyle.

Onun aksine ben telefonun çekiyor olmasıyla değil tuşlu olmasıyla ilgileniyordum. "Neden tuşlu telefon kullanıyorsun? " dedim şaşkınlıkla. İyi bir maaşı olduğunu kardeşine gönderdiği haçlıklardan biliyordum dolayısıyla bunun cevabı parasızlıktan olamazdı.

"Daha güvenli." dedi telefonu kulağına götürürken. Anlamamıştım. "E peki sosyal medyayı nasıl kullanıyorsun?" diye sordum.

Ters bir bakış attı galiba sorularımdan sıkılmıştı fakat buna rağmen "Kullanmıyorum." diye cevaplayarak yanıtsız bırakmadı beni. Sosyal medya kullanmayan erkek var mıydı

yani? Hakan gerçek bir insan mıydı bunu gerçekten düşünecektim.

Neden kullanmıyorsun, nasıl kullanmazsın, hiç mi sosyal medyada neler oluyor merak etmiyorsun diye soruları sıralamak istedim fakat sustum. Şuan kimi arıyorsa oldukça sinirli görünüyordu. Telefon uzun bir süre çaldı fakat açan olmadı, karşı taraf her kimse gerçekten çok cesurdu çünkü Hakan'ın sabrı giderek tükeniyordu, hissediyordum.

Hakan telefonu kulağından çektiğinde, telefonunun yanıtsız kaldığını anlamıştım. Eyvah!

"Hay si... " dedi fakat küfrünü tamamlamadan sustu. Sanırım yanımda küfür etmemek gibi bir prensip belirlemişti kendine.

Sormakta tereddüt etsem de boğazımı temizleyip aşırı kibar olduğunu düşündüğüm yumuşak bir ses tonuyla "Kimi aradınız acaba Hakan bey, komutanım... Teğmen" dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Öfkesinin hedefi olmak şuan isteyeceğim son şeydi.

Tek kaşını kaldırıp "Komutanım?" dedi soru sorar gibi. İnşallah komutanım kelimesine sinir olmuyordur. Amin.

Başımı onu onaylarcasına aşağı yukarı sallayıp "Evet teğmen, komutan değil misin?" dedim şaşırarak.

Dudakları iki yana doğru kıvrılınca istemsizce de olsa bakışlarımın hedefi olmuşlardı. "Komutanım, evet." dedi normal ses tonuna nazaran daha küçük bir tonla. İçim bir tuhaf olmuştu. Bu ses tonu bana garip hissettirmişti. Elimi, kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Ama sanki vücudumda herhangi bir noktaya dokunmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Bakışlarımı ondan çekip etrafa bakmaya başladım, ellerim boynumu bulmuş kaşınıyormuş gibi parmaklarım tenimin üzerinde geziniyordu.

Hakan'a bakmıyordum fakat bana baktığını hissedebiliyordum. Israrlı bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamayarak ona döndüm. Çatılı kaşlarının arasından bakıyordu bana. Kızgın gibi değildi daha çok bir şeyleri düşünüyor gibiydi, hatta belki de analiz ediyor gibi.

Tüm duygularımı bir kenara iterek "Bir sorun mu var teğmen?" dedim dik durmaya çalışarak.

Bakışları baştan aşağı beni süzdü ve en sonunda gözlerimi buldu, yutkundu. "Beden dilin Narin... " dedi. Sözlerinin devamı olduğunu fark etmiştim fakat devamında her ne diyecekse bunu yuttu.

Bende onu taklit ederek kendimi süzdüm. Sağ bacağımı sol bacağımın üzerine atmıştım, sağ elim boynumdayken, sol elim kendime sarılıyormuşçasına belimdeydi. Bacağımı diğerinin üzerinden çekip ellerimi düz bir şekilde serbest bıraktım. "Ne varmış beden dilimde anlamadım?" dedim. Tuhaf bir şekilde mi duruyordum şuan?

Dudağını ağzının içine yuvarlayıp "Hiç, yok bir şey. " dedi tekrar telefonuna odaklanarak.

Bugün o kadar tuhaftım ki anlamadığım konunun üzerinde fazla durmak istemedim. Pastayı düşürmek beni acayip germiş ve nedense mahcup hissettirmişti ve sanırım bu da çeneme vurmuştu.

Hakan her kimi arıyorsa ikinci denemesinde başarılı olmuştu. Ona bir daha telefonuna ulaşamazsanız yapacağı işkencelerden bahsetmiş ve şuan bulunduğumuz pastanenin adını vererek sahibinin Serhan olduğunu ve burayı açması gerektiği emrini vermişti. Karşıdaki zavallı kimse öyle gür sesle "Emredersiniz komutanım! " demişti ki sesi bana kadar gelmişti.

Pastanenin içine bakmaya çalışırken camdaki yansımadan kendim ile karşılaştım. Kıvırcık saçlarım iyice kabarmıştı. Camdan çok belli olmasa da göz çevremde kahverengi halkalar oluştuğuna emindim. Çikolata rengi saçlarım, kahverengi gözlerim ve beyaz bir tenim vardı. Buranın insanı genelde sarışın yada kumraldı fakat ben babaanneme benzediğim için olsa gerek hiç buralı gibi durmuyordum. Aslında benden burada çok yoktu o yüzden farklı görünüyordum insanlara.

"Ne kadar berbat göründüğüne mi bakıyorsun? " diyen Hakan'dı. Ne ara telefon konuşmasını bitirmişti de yanıma

gelmişti hiç fark etmemiştim.

"Hayır senin kadar berbat görünmediğim için şükrediyordum." dedim normal bir tonda. Sanki uzun zamandır tanışıyorduk da sürekli didişiyorduk gibi bir hava olmuştu aramızda. Bugünden sonra daha kendimde gibi hissedebilir ve davranabilirim umarım diye geçirdim içimden.

Alay eder gibi kaşlarını kaldırdı. Oyunculuğum cidden sıfırdı. "Az önce beni beğendiğini sen söylemedin mi?" dedi imalı bir tavırla.

Söylemiştim değil mi yapmıştım öyle bir şey.

Mecbur kuyruğu dik tutacaktım ona onun gibi cevap vermezsem bir daha asla Hakan ile baş edemeyeceğimi hissettim. "Görüyorum ki senin için baya anlam ifade etmiş." dedim ukala bir tavırla.

Alay eder gibi bir ses çıktı dudaklarından. Gülümsüyordu fakat gülümsemesi samimiyetten çok uzaktı. "Bir kere sen benim tipim değilsin." dedi bana üstten bir bakış atarak.

Hırsla ona döndüm. Dudaklarım öfkeyle açıldı kapandı, açıldı kapandı fakat o kadar sinirlenmiştim ki bir şey diyemedim. Nasıldı ki onun tipi? Sarışınları mı beğeniyordu acaba?

En sonunda "Sende benim tipim değilsin." diyebildim hırsla. "Ben esmer erkeklerden hoşlanırım, daha minyon böyle." dedim onun tipine daha tezat fiziksel özellikler sıralayarak.

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırdığında yüzüne yayılan öfkeyi görebiliyordum. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi ağır adımlarla kapattı, gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Ilık nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi tekrar açmak için geriye doğru adımladım. Birkaç adım attım fakat o da beni taklit ederek birkaç adım atarak mesafeyi açmama izin vermedi. Sırtım soğuk cam ile buluştuğunda gidecek başka yerim olmadığını anlamıştım.

İki elini cama koyup beni kollarının arasına hapsetti. Bu defa ona bakmak zorunda hissettim kendimi. Bakışlarım

elmacık kemiğinden, çenesine, oradan dudaklarına, oradan burnuna ve en sonunda gözlerine kaydı.

Göz göze geldiğimizde orada gördüğüm ifadeyi anlayamamıştım. Nefes alış verişini duyabiliyordum. Gözleri yüzümün her bir ayrıntısında ince ince gezindi. "Biliyor musun Narin?" dedi, benimle bir sırrı paylaşıyor gibi fısıltılı bir sesle.

Yutkundum. Sanki bana nefes alacak alan bırakmamış gibiydi. Nefesini yüzümde hissederken düzgün düşünmeyi bırak, düzgün nefes alamıyordum bile. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından benden bir cevap beklediğinin bilincinde olarak "N-neyi?" diyebildim.

Kulağıma doğru eğildiğinde yanakları, yanaklarıma dokundu. Sakalları yanağımı okşarken vücudumun titremeye başladığını hissettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimi kırabileceğini hissettim. "Beden dili okuma uzmanıyım ve bedeninin bana nasıl tepkiler verdiğini görebiliyorum." dedi aynı fısıltıyla.

Nefesi önce kulaklarıma sonra boynuma çarptı. Nefes almayı bıraktım.

"Komutanım." dedi bir ses. Bu ses Hakan'ı benden uzaklaştırmış ve bana nefes alacak bir alan açmıştı. Hakan birkaç adımla benden uzaklaştığında yüzüme dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Derin bir nefes çektim ciğerlerime.

Telefonda konuştuğu kişinin şuan karşımızda durduğunu anlamıştım. Adını bilmediğim ve emir komuta zincirinde Hakan'dan daha alt bir rütbede olduğunu tahmin ettiğim asker yanındaki adamı sertçe omuzlarından tutup Hakan'a doğru ilerletti. "Adamı buldum komutanım." dedi gür bir sesle. Bu pastanenin sahibi Serhan Bey'di. Zavallı adam ne olduğunu anlamadan pijamalarıyla apar topar buraya getirilmişti. Sesli bir nefes verip "Ne oliy ya?" dedi adam öfkeyle.

Hakan sert bir soluk verip "Mehmet bu hal ne Mehmet?" dedi. Sakin olamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Adam bu komutanım!" dedi yüksek bir sesle. "Gomutanım neoliy?" dedi adam. Sonra dikkatli bakip "Oyy uşağum sen misun?" dedi sevinçle.

Hakan başını aşağı yukarı sallayıp "Benim abi benim, kusura bakma Mehmet olayı çok yanlış anlamış." dedi İmalı bakışlarıyla Mehmet'e bakarak. İyi ki Mehmet değildim çünkü bu bakış hiç hayrı alamet değildi.

Mehmet bir adama bir Hakan'a baktı. "Komutanım siz hemen gelsin diyince ben... Özür dilerim komutanım." dedi. Sesi fısıltıyla başlamış daha sonra yükselmişti. Gece gece hem pastane sahibinin hem de Mehmet'in ayarlarıyla oynamıştık. Bir pastanın düşmesi bir çok kişiyi olumsuz yönde etkilemişti.

"Abi Hilal'in doğum günü bugün pasta lazım, o yüzden böyle apar topar getirdik seni buraya."

Adam başını 'Hay hay' dercesine sallayıp dükkana doğru yöneldi. Yürürken de Mehmet'e ters bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

"Ha bu uşak en azindan anahtari aldirdı bağa." dedi imalı bir tavırla.

Resmen pasta için adamı şafak operasyonu yapar gibi evden aldırmıştık.

Serhan Bey dükkanı açtığında Hakan, Mehmet'e arabanın yerini tarif ederek benzin doldurmasını ve arabayı getirmesini söyleyerek bir miktar para vererek gönderdi.

Bu sabah yapılan pastalardan sadece iki tane kalmıştı. Biz almazsak sabah atılacaktı bu yüzden iki pastayı da biz almıştık. Pastaların 5 katı fiyatı kadar ödeme yaptıktan sonra pastaneden ayrıldık. Sanırım teğmene göre Serhan Bey'i bu saatte buraya getirmenin bedeli pastaların bedelinden fazlaydı.

Araba kısa bir süre içinde pastanenin önüne gelmişti. Sanırım Mehmet arabayı almak için başka bir araçla gitmişti.

Arabaya bindiğimizde "Eve birlikte mi girelim?" diye sordum. Acaba bizi birlikte görürlerse ne düşünürler diye merak etmeden alamadım kendimi. Belki Hakan'ı sürpriz için

buraya getirdiğimi düşünürlerdi, belki de şoktan hiçbir şey düşünemezlerdi.

Hakan arabayı çalıştırırken göz ucuyla bana baktıktan sonra arabayı hareket ettirdi "Bana çok fazla seçenek bırakmadınız Narin Hanım." dedi imayla.

Ne münasebet dercesine Hakan'a çevirdim bakışlarımı "Bir kere siz benim yoluma çıktınız teğmen." dedim öfkeyle.

Kısa bir an bakışlarını yoldan çevirip bana baktı. Tek kaşını kaldırmış olması 'Emin misin Narin?' anlamı taşıyor olabilir miydi? Sanırım çok kısa bir sürede Hakan'ı çözmüştüm. Belki de Hakan çok net bir insandı ve herkes, hemen onu çözebiliyordu. Bu düşünceme tezat bir şekilde içimdeki ses bunun aslında böyle olmadığını haykırıyordu. Belki de Hakan belli başlı insanlara çok saydam bir adamken, bazı insanlara da bile isteye daha soğuk ve gizemliydi. Onu tanıdığımdan beri içimde çözmediğim bir his belirdi, merak. Onu o kadar merak ediyor ve anlamaya çalışıyordum ki, bu duygunun bu zamana kadar bu kadar kuvvetli olduğunu bilmiyordum çünkü ben genelde hiçbir şeyi merak etmez, hiçbir şeyin üzerinde bu kadar düşünmezdim.

Hakan tekrar yola odaklandığında ana yola çıkan yolu gösterip "Şimdi şu yoldan araba çıksa ve bize çarpsa..."

"Aa ne biçim bir düşünce bu hep böyle olumsuz mu konuşursunuz siz?" dedim şokla karışık bir çıkışla. Şimdi bu konu ne alakaydı onu da anlamamıştım ama.

Hakan sabır dilenircesine derin bir nefes alıp "Narin yol bizim ana yoldan gidiyoruz çünkü ara yoldan gelen birisi beni beklemek zorunda. Kaza olursa suçlu o sayılır. Dolayısıyla mutfak ara yol çünkü ben koridordaydım yani durumda hatalı olan sensin." dedi.

Böyle konuşarak haklı çıkabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. "Sende askersin Hakan reflekslerin kuvvetli olmalıydı." dedim.

Bakışlarını yoldan ayırmadan başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Benim reflekslerim kuvvetli olduğu için seni tuttum,

senin reflekslerin kuvvetli olmadığı için pastayı tutamadın." dedi. Öfkelenmişti fakat bende öfkeliydim.

"Keşke yüzüne yapışsaydı pasta." dedim sesimi yükselterek.

Hakan ani bir şekilde frene bastığında, emniyet kemerini takmadığım için başımı çarpmamak için elimle kendimi siper ettim. Saçlarım benden bağımsız etrafa saçılmıştı. Şoktan hareket edemedim. Nefes alışverişimin düzensiz olduğunu fark edince daha rahat nefes alabilmek için başı kaldırdım. Başımı çarpmadığım için şanslıydım fakat şuan odak noktam bu değildi çünkü tam önümüzden köpek sürüsünün geçtiğini fark ettim. Birden yolumuza çıkmış olmalılardı çünkü bakışlarımı yoldan saniyelik bir zaman diliminde ayırmıştım.

Bakışlarım Hakan'a değdiğinde "İyi misin?" diye sordu. Bakışlarında gördüğüm korkunun gerçek olduğunu anlıyordum, benim için endişelenmişti. Onu onaylamak için başımı aşağı yukarı salladım.

Yüzüme gelen saçlarımı omzumun üzerinden arkaya attı. Saçlarımın yarı toplu olması bile savrulmalarını engellememişti. "Birden çıktılar önüme bu kadar sert frene basmasaydım birine çarpabilirdik. Emniyet kemeri takmadığını fark etmedim." dedi. Sesi çok şevkatliydi. Kırılması zor kabuğu olsa da ne kadar merhametli bir adam olduğunu Hilal'den biliyordum.

Bir günde bu kadar olay yaşamam normal miydi?

"Bir an önce eve gitmek istiyorum." dedim normal bir tonda.

Başıyla beni onayladıktan sonra arabayı hareket ettirdi. Eve gidene kadar hiç konuşmadık.

O gün benim hayatımın miladıydı. Bana yabancı olan ama asla yabancı hissetmediğim o adam girmişti hayatıma.

O gün tanıdığım o adam önce aşkım sonra eşim ve sonra en büyük acım olacaktı. Bunu o gün ki Narin bilmiyordu fakat bugün ki Narin emindi.

Hilal masaya çay bardağı bıraktığında yine andan koptuğumu anlamıştım. Asla ait olmadığımı bildiğim o

zaman dilimine döndüm, bugüne.

"Çoktan yapmışsınız çayı." dedim mahcup bir şekilde. Masa bile kurulmuş kahvaltı çoktan hazırlanmıştı. Etrafından haberi olmayan bir anda bir noktaya dalıp giden beni fark ettiklerinde ne düşünüyorlardı acaba?

Hilal buruk gülümsemesini sunarak "Afiyet olsun canımın içi." dedi içten bir şekilde.

Nurten anne de tam masaya oturacaktı ki bakışları dışarıda bir yere sabitlendi. Nereye baktığını anlayabilmek için bizim dikkatimizde kapının önüne kaydı. Taksi gelmişti fakat içinde kimin olduğunu bilmiyorduk.

Nurten anne hepimizin merak ettiği o soruyu sesli bir şekilde dile getirmişti. "Kim geldi ki?" dedi merakla. "Beklediğiniz biri yok muydu?" diye sordum. Başını iki yana sallayarak cevap verdi bana. Hepimizin odak noktası orası olmuştu fakat taksiden çıkanın annem olmasını beklemiyordum.

Annem taksiden indikten sonra gözleri hızlıca evi taradı ve en sonunda mutfak camında durdu. Nurten anne kapıyı açmak için mutfak çıkışına yönelince bizde Hilal ile birlikte Nurten annenin peşinden annemi karşılamaya gittik. Beni merak etmiş olmalıydı çünkü telefonumu yanıma almamıştım.

Nurten anne kapıyı açtığında annem başıyla selam verdi. Nurten anne "Hoş geldin dünür geçsene içeri." dedi samimi bir sesle. Annem başını iki yana sallayıp "Ben hiç geçmeyeyim. Narin'i alıp gideceğim." dedi Nurten annenin yüzüne bile bakmadan, bakışlarının hedefinde ben vardım. Kaşlarım istemsizce gözlerimin üzerine düşmüş ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir adım öne çıkıp "Anne gelsene, ne acelemiz var?" dedim şaşkınlıkla.

Annem bir adım atıp kapı eşiğinde durduğunda "Haber vermeden gitmişsin dünden beri yoksun..." dedi sözlerine devam edeceğini anladığımda bir bıçak gibi hızla kestim sözünü.

"Sende yokluğumu yeni mi fark ettin?" diye sordum.

Cevap vermedi fakat öfkelendiğini bana bakarken tiksinen ifadesinden anlıyordum.

Başımı aşağı yukarı sallayıp "Fark ettin ama kocan nerde bu kız başımıza iş açacak, bir kıza sahip çıkamıyorsun, siz beni milletin diline mi düşüreceksiniz?" gibi hadsiz sözler sıralayınca düştün peşime. Yoksa ben neredeyim ne haldeyim umurunda mı?" dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Uzun zaman önce fark ettiğim ve kendi içimde bile inkar ettiğim o gerçeği annemin suratına çarpmıştım, kendi kalbimi parçalamak uğruna yapmıştım bunu. Babam öldükten sonra annem babamın en yakın arkadaşı ile evlenmiş ve ondan bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. O saatten sonra onlar bir aile olmuş ben ise o ailenin dışında kalmıştım. Benim bir ailem yoktu, benim kurmak üzere olduğum bir ailem vardı fakat o da benim için artık hayal olmuştu. Ben köksüz bağsız bir kadındım. Yerim yurdum yoktu. Evim diye sığındığım adam toprağın altındaydı.

Annem cevap vermedi. Dilinin altında tuttuğu kırıcı ne sözcükleri vardı kim bilir fakat dile getirmemişti.

"Sakin ol Narin." dedi Hilal kolumdan tutarak. Bazen ok yaydan çıkar ve dönüp dolaşıp tam kalbimizin ortasından vururdu bizi. Ben kendi gerdiğim yaydan ve ondan çıkan oktan yaralanmıştım.

Bende anne olacaktım fakat kızım bu durumda olsa ben ona asla bu şekilde davranmazdım. Ben anneme sığınamıyordum. Oysa başka kimsemde kalmamıştı. Nurten anneyi düşündüm, onun anneliğini. Oğlundan bir parçaya tutunmak için yanıp tutuşuyordu. Annem ise beni parçalarıma ayırıyordu. İkisi de anneydi fakat anlaşılan o ki annem artık benim annem değildi. Onun sadece bir oğlu vardı.

Nurten anne "İçeri geçinde konuşalım hep birlikte." dedi ortalığı yatıştırmak adına. Annemin kabalığına inat Nurten anne son derece kibardı. Onun iyiliği iyice yaraladı beni. Acısı olan kadın bizi idare ediyordu. Annemin yapması gereken şeyi Nurten anne bu haliyle yapıyordu. Bazı iyilikler

insanın içine dert olur ve ezerdi. Ben onların karşısında küçülmüş, küçücük olmuştum.

Annem öfkeli gözlerini benden çekip Nurten anneye yöneltti. "Ne sıfatla?" dedi.

"O ne demek." diye sordum Nurten annenin cevap vermesine fırsat vermeden.

Annem sesli bir soluk verip "Narin artık sizin gelininiz değil. Böyle buraya girip çıkması uygun olmaz." dedi keskin bir tavırla. Elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Hilal'in destek olmak için beni tutan kolu düşmüş Nurten anne dolu gözlerle öylece baka kalmıştı.

Konuşmak istedim, herhangi bir şey söyleyebilmek dudaklarım sayamadığım kadar çok açılıp kapandı fakat sesim çıkmadı. Bu konuşan kadın benim annem miydi? Benim öz be öz annem... Resmen sizin oğlunuz öldü evlenemeyecekler artık görüşmeyin diyordu. Benim annem diyordu bunu benim canımdan kanımdan olanım.

Ne zaman bu kadar acımasız olmuştu, ne zaman bu kadar pervasız?

Onları daha fazla üzmemek için hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldim. Boynum bir kere daha bükülmüştü başımı kaldıramadım. Annem kapıya yöneldiğimi anlayınca dışarı çıktı. O önde ben arkada taksiye yürümeye başladık. Benim için kıyamet kopmuşta ben cehenneme mi gelmiştim. Ben dünyanın en kötü insanı mıydım ki cehenneme düşmüştüm.

"Narin." diye adımı seslendi Nurten anne. Adımlarım durdu fakat dönüp de yüzüne bakamadım. "Sen benim kızımsın. Sen benim canımın canısın. Bu evin kapıları sana hep açık biz buradayız kızım." dedi anneme inat.

Önce başımı kaldırdım yerden, sonra ona döndüm. "Annem." dedim içten bir şekilde. "Siz benim tek ailemsiniz. Elbette geleceğim." dedim. Nurten anne gülümsedi gözlerini kapatıp açtı bana destek olmak istercesine. Anne sözü başı öne de eğerdi, başı yerden de alırdı. Anne sözü seni öldürebilir ya da hayata yeniden getirebilirdi. Nurten anne başımı yerden kaldırmış beni hayata döndürmüştü. Tekrar

taksiye yöneldiğimde annemin eli kapı kulpunda kalmış öylece bize bakıyordu.

Gözlerinden bir ifade geçti fakat ben okuyamadan taksiye bindi. Bende çok geçmeden taksiye bindim. Taksi hareket ettiğinde bilinmeze yol aldığımı biliyordum. Hamileliğimi annem ve kocası güle oynaya karşılamayacaklardı biliyordum.

Araba camının izin verdiği ölçüde gökyüzüne baktım. "Senin için" dedim fısıltıyla, ellerim karnımın üzerinde durdu karnıma baktım. "Bizim için." dedim aynı fısıltıyla. "Savaşacağım."

Ben Narin, annen Narin...

Bugün gökyüzüne bakınca Hakan'ın yüzünü görebileceğime karar verdim. Çünkü gökyüzü umuttu çünkü gökyüzüne bakanın başı yukarıda olurdu. Kendimi ifade ederken saydığım tüm sıfatları kaldırdım ve sadece anneliği bıraktım. O gün ilk defa bebeğime seslendim ve kendimi takdim ettim "Ben Narin annen Narin..."

BÖLÜM SONU...

BÖLÜM 4

Yıldıza bastıysak ve satır arası yorumları hazırladıysak. Başlıyoruz. Çok kalp.

Bölüm şarkımız Dedublüman - Belki

Eğer bu ölümse, ölümden korkmamalı. Onun güzel yüzünde ölüm bile güzeldi.

Francesco Petrarca

İyi okumalar...

Sevgilim,Bugün sensiz geçen kaçıncı gün bilmiyorum. Hiç saymadım fakat tahmin edebiliyorum, dile getirebilir miyim? Asla. Nasıl sayarım sensiz geçen günleri, kalbim el vermez ki. Ben bilirsem günleri, ben bilirsem ne kadar süre sensiz kaldığımı aklım kalır mı yerinde.

Bazen çok kızıyorum sana. O kadar çok kızıyorum ki farkında olmadan kıyamadığın saç tellerimi koparıyorum, koparıyormuşum doğrusu Eren fark etmiş. Çok yorgunum. Şöyle bir uzansam yanına geçecek gibi.

Bebeğimiz için hiç bir hazırlık yapamadım. Sensiz nasıl yapacağım bilmiyorum. Geçen gün canım ekşi elma çekti çok çekti hem de. Kimseye söyleyemedim, kimse almazdı çünkü. Nazlanacak birinin olmaması ne kötü şu hayatta. Keşke gelsen. Yada ben sana gelsem.

Doğduğunda seni sorarsa ne anlatırım ki ona. Nerede derse cennette mi diyeceğim? Nerden bilsin ki cenneti. Hem sonra demez mi cennet babamı almış nesi iyi diye. Cennetten nefret eden bir çocuğumuz olmaz değil mi? Bazı şeylerin izahı yokmuş sevgilim. İzahı olmayan şeyleri nasıl yaşayacağım bilmiyorum.

Eksik kaldım öyle bir eksik ki kendimden bile mahrummuşum gibi hissediyorum. Sen öldün de ben yaşıyor

muyum emin değilim.

Özlem büyük bir yük. Altından kalkamıyorum.

Neyse çok yordum seni değil mi? Kelimelerim tükenmesin istiyorum ya sana anlatacak bir şey bulamazsam. Kelimelerimi harcamayacağım öyle hemen. Yarın yine geleceğim. Aklım, fikrim, kalbim ve kelimelerim hep senin için.

İkimiz için yaşıyorum sevgilim.
Tabi birde emanetin için.

Annemin yaptıklarından sonra bir daha o insanların yüzüne bakamam sanıyordum fakat Nurten annenin söyledikleri içime bir su serpmişti. Eğer oradan o şekilde ayrılmasaydım muhtemelen Hilal'den defteri isteme cesaretini bulamazdım. Hilal beni hiç ikiletmemiş ve anneme rağmen bana o defteri getirmişti. Kendimi deftere karşı sorumlu hissediyordum sanki oraya yazdığım şeyleri Hakan okuyabiliyordu. O defter benim sesim olmuştu, benim duygularım...

Hakan gittikten sonra yüzleştiğim bir gerçek vardı. İnsan öldüğünde hiç bir sıfatın kalmıyordu. Bir tek adını soyadını ve doğum tarihin ile ölüm tarihin kalıyordu mezar taşında. İnsan işte bu kadardı aslında bir adı vardı birde tarihleri. Tüm ünvanların bittiği yerdi mezar. Hakan ne yazık ki adını bile götürememişti yanında.

Kendimi son zamanlarda o kadar çok arıyordum ki Hakan öldükten sonra kim olduğumu ve hangi sıfatları taşıdığımı kendime sık sık hatırlatıyordum. Sıfatlarımız bizim bu hayatta kim olduğumuzu belirleyen ve yaşadığımızı gösteren dünyevi şeylerdi. Kim olduğumu hangi sıfatları taşıdığımı hatırlamam gerekirdi.

Yaşadığımı anlamaya ihtiyacım vardı.

Hakan gittikten sonra dünya ile aramdaki bağın koptuğunu hissediyordum. O gittikten sonra sanki bende biraz ölüydüm.

Gün o kadar hareketli geçmişti ki çok rahat bir uyku çekerim sanıyordum fakat bir türlü uyuyamamıştım. Sağa sola dönmekten resmen egzersiz yapmış kadar olmuştum.

Biraz olsun nefes alabilmek umuduyla Hilal'in uyandırmaya özen göstererek odadan çıktım. Bahçeye açılan kapının yanında duran askılıktan Hilal'in olduğunu düşündüğüm hırkayı aldım. Rastgele seçtiğim terlikleri ayağıma geçirdim bahçeye çıktım. Hava biraz serindi fakat serinlik iyi gelmişti.

"Hayrola?" dedi bir ses. Hakan'ın sesiydi fakat şuan onun sesini duymayı beklemediğim için yerimde sıçradım. Başparmağım ile üst dişimi ittirdim. "Ödümü kopardın, asıl sana hayrola." dedim şaşkınlıkla.

Gözlerinde eğlenen bir ifade vardı, korkumdan beslenen bir adam mı vardı bana mı öyle geliyordu anlamıyordum. Kapının sol tarafındaki sandalyeye oturmuş elindeki telefon ile oynuyordu. Daha dikkatli baktığımda elindeki telefonun bana ait olduğunu fark ettim düşük bir ihtimalde olsa aynı telefondan binlerce olabileceği durumunu göz önünde bulundurarak "Elinde ki telefonun benim olma ihtimali var mı?" diye sordum temkinli bir sesle.

"Yüksek bir ihtimal tabi." dedi kaygısız bir şekilde.

Bu adamın rahatlığı gerçekten beni çileden çıkaracak gibiydi. Kollarımı bağlayıp "Peki telefonumla ne yaptığını sorabilir miyim acaba teğmen?" dedim. Ona aynı onun gibi kaygısızca cevap vermiştim fakat

sinirden köpürüyordum, adam resmen telefonumu kurcalıyordu. İnşallah benim adıma birilerine aşk mesajı falan yazıp işletmiyordur.

Bir kaç saniye gözlerimin içine bakıp elinin sırt kısmını sakallarına götürüp yanağını okşar gibi yaptı. Beden dili okuma uzmanı değildim fakat zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydım.

Cevap beklediğimi belli etmek için kaşlarımı kaldırıp alaycı bir tebessüm kondurdum yüzüme. Bakışlarını benden çekip ağır hareketlerle yerinden hafifçe doğrulup telefonun ekranını kilitledi. Sağ elinde tuttuğu telefonu sol elinin avucuna vurarak "Seni rahatsız eden birisi olduğunda bana söyleyebilirsin." dedi. İlk başta alay ettiğini düşünsem de yüzündeki ifadeden ciddi olduğunu anlayabiliyordum fakat

neden böyle bir şey söyleme gereği duymuştum işte onu anlayamıyordum.

"Şuan konumuz ile ne alakası var bunun?" dedim şaşkınlıkla. Zaman kazanmaya çalışıyorsa eğer aşırı saçma bir konuydu.

"Yılışık diye tabir ettiğin dallama kimse Upuzun saçma bir mesaj atmış o alaka." dedi alt dudağını ağzının içine yuvarlayarak. Kollarımın bağını çözüp olduğum yerde dikleştim. Yavuz'du bu, benim Yılışık diye tabir edip Hakan'ın dallama diye tabir ettiği kişilik. Arkadaşlarımın zoruyla sadece bir kere öğle yemeğine çıktığım ve hiç bir duygu hissedemediğim birisiydi. Ne kadar engellersem engelleyeyim bir yolunu bulup bir şekilde bana ulaşıyordu o yüzden onu engellemekten vazgeçmiş en azından tek bir yerden ulaşsın ve bu ulaşacağı numarayı ben bileyim diye son aldığı numarasını engellememiştim.

Yine de Hakan benim telefonumu ne için olursa olsun kurcalayamazdı.

Ellerini teslim olur gibi kaldırıp "Telefonu bir şekilde açınca bildirimler düşmeye başladı. Baya ısrarlı bir dallamaydı ister istemez okudum mesajlarını." dedi ona çıkışacağımı anladığı için ben daha bir şey söyleyemeden kendini savunmaya geçmişti.

Evet çok kızmıştım ne olursa olsun mesajlarımı okumamalıydı fakat şuan beni saran duygu öfke değil merak olmuştu. Acaba ona bir cevap vermiş miydi? Merakımı çok da belli etmemeye çalışarak "Cevap yazdın mı?" diye sordum. Yazdıysa ne yazmıştı acaba.

Cevap vermedi. Oturduğu sandalyeden kalkıp bana doğru adım atmaya başladı. Hakan yürümeye başladığında tüm görüş mesafesini öyle güzel kaplıyordu ki başka bir şeye bakamaz, göremez oluyordu insan. Tam karşımda durduğunda telefonu bana uzatıp "İyi geceler." dedi. Arkasından resmen baka kalmıştım. Çok değişik bir adamdı, yaydığı enerjisi, oturuşu kalkışı, gülümsemesi, öfkesi... Başka bir adamdı bambaşka. Onun benim hakkımda ne

düşündüğünü deli gibi merak ediyordum. Ben ondan etkilenmiştim. Hoşlantı ya da ilk görüşte aşk değildi. Sadece ondan bir şey vardı ve bu insanda bir etki bırakıyordu. Bence sadece bende değil birçok kişide bu etkiyi bıraktığına emindim.

Etkinin iyi veya kötü net bir tanımı yoktu bende. Sadece sana bir şeyler hissettirir iyi veya kötü ve sen bunun adını koyamaz iyi etkilendim veya kötü etkilendim diye adlandırırdın. Hakan beni iyi mi etkiliyordu kötü mü bilmiyordum. Hakan ile ilgili birçok his bende hem çok net hem de çok fluydu.

Ondan etkilediğim kısmı netti fakat neden ve nasıl kısmı fluydu.

Hızla WhatsApp uygulamasına girip mesajları okumaya başladım. Yavuz her zaman yazdığı saçma sapan mesajları yazıp sonuna seni bekleyeceğim yazmıştı. Çok beklersin dedim duymayacağını hesaba katmayarak. Asıl merak ettiğim Hakan'ın cevabıydı. Benim gibi görünen ama aslında Hakan'ın olan mesaj çok açıktı. "Sen nasıl bir dallama sın ki bu saatte, seni Yılışık diye kaydetmiş ve mesajlarına asla dönmemiş bir kıza mesaj atabiliyorsun?" Bu saatte bahçenin ortasında kahkaha atmamak için avuç içimi dudaklarıma bastırdım.

Yavuz saniyesinde "Sen kimsin? Narin'imin telefonunu mu çaldın?" yazmıştı. Bu çocuk cidden normal değildi. O sahiplenme eki de neydi şimdi? Hakan bir şey yazmadan fotoğrafını atıp "Bu saatte telefonu bende olduğuna göre ve hırsız olmadığıma göre, başka ihtimalleri bir düşün istersen. Bir daha bu kıza mesaj atarsan..." yazıp cümlesini tamamlamamış ve üç nokta koymuştu cümlesinin sonuna. O üç noktada birçok küfür ve tehdit olduğunu biliyordum. Yavuz'un fotoğrafı görünmediğine göre Hakan'ın son mesajı gayet etkili olmuştu.

Mesajlar kısmından çıkıp galeriye girdim. Hakan'ın, Yavuz'a gönderdiği fotoğrafı incelemeye başladım. Geniş omuzları, masmavi gözleri, kalın ama hep çatık olan kaşları, biçimli

burnu... Öylesine bir zamanda çekilmiş asla özen teşkil etmeyen bu fotoğrafta bile heykel gibiydi. Farklı bir aurası vardı insanı içine çeken, hipnoz eden. Baktıkça bakasım geliyordu. Gökyüzü gibi görünürdü ve sonsuz fakat bir o kadar da ulaşılmaz. Aklını okumak istiyordum, hissettiklerini hissedebilmek. Merak gerçekten korkunç bir şeydi, öyle bir girdaptı ki içine aldığını bırakmıyordu.

"İyi geceler. " dedim duymayacağını bilerek.

O zamanlar içimde bir sır biriktirdiğimi bilmiyordum. Aşık olmuştum, üstelik kendisine aşkı yasak eden bir adama. Bu duygunun adını bilmediğim için sır demiştim, merak demiştim. Aşk dışında her duyguyu kabul edebilirdim fakat ona aşık olmak benim için imkansızdı.

En azından o zamanlar için öyleydi...

Ertesi gün

"Yazın son günleri mi şimdi ya okulun açılmasına da 1 ay kalmış." dedi Hilal. İkimizde bahçeye uzanmış gökyüzünü izliyorduk. Dediği gibi yaz bitmek üzereydi, son bahçe sefalarını yapıyorduk.

"Son senemizde bitseydi bir hayırlısıyla." dedim bıkkınlıkla. Bölümü mü seviyordum aslında evden uzaklaşmakta iyi geliyordu fakat bir an önce iş hayatına başlamak ve kendi paramı kazanmak istiyordum.

"Bitince de okulu özlemeyelim? "dedi. Ona bakmasam da sesinden güldüğünü anlamıştım. Gözlerimi gökyüzünden alamıyordum.

Gülümsedim. "O da bir ihtimal tabi. Ben buradan gitmek istiyorum ama Muzaffer Bey benim şirkette çalışırsın diyor. Hedefimin ondan kurtulmak olduğunu nasıl bilmez anlamıyorum." dedim alayla.

Gerçekten onun şirketinde, onun dibinde çalışmaktansa okulu tercih ederdim.

Bir şey söylemedi. Üvey babamdan nasıl nefret ettiğimi çok iyi biliyordu. Beni yaralamamak için muhtemelen yorum yapmaktan kaçınıyordu fakat zannettiğinin aksine bazı şeyler artık benim canımı acıtmıyordu.

İkimizde sessizleşmiş gökyüzünü izliyorduk. Hilal gökyüzüne bakınca ne hissediyor bilinmez ama, bana bir çift mavi gözü hatırlatıyordu.

"Hilal. " dedim tereddütle.

"Efendim bal küpüm?" dedi içten bir şekilde. Bana hep bu şekilde seslenirdi.

Göz ucuyla Hilal'e baktım. Bana bakmıyordu, daha rahat konuşabilirim demekti bu. "Birini merak etmek ama normal bir merak değil çok fazla merak etmek. Ne hissediyor, ne düşünüyor hepsini bilmeyi istemek. Bu neden olur?"

"Meraklı birisi olduğun için olur." dedi alayla. Gözlerimi devirip "Hayır öyle değil. Of aman neyse." dedim konuyu kapatmak için. Zaten zorla sormuştum iyice cesaretimi kırmıştı.

"Merak ettiğin kişiye göre değişir. Karşı cinsten hoşlandığını biliyorum o yüzden direk konuya gireceğim. Flaubert aşkın tanımını şöyle yapmış 'Merak. Birine karşı ansızın merak duymaya başlarsınız, korkunç bir merak. Onu tanımak, onunla doğmak, dünyaya onunla yeniden gelmek istersin.' Yani karşı cinsten birini merak ediyorsan aşık olmaya başlamışsındır."

Cevap veremedim, ellerim titremeye, kalbim teklemeye başladı. Aşık oluyor olamazdım. Bu aşk değildi. Sadece bir kere gördüğüm birine hemen öylece aşık olamazdım. Aşk yaşanmışlık isterdi, bu aşk değildi ama ne olduğunda bildiğim bir şey değildi.

"AA!" dedi abartılı bir sesle. Yerinden aceleyle doğrulup bağdaş kurdu.

" Jeton yeni düştü. Birine aşık mı oldun yoksa? " dedi merakla.

Bir kaç saniye ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne baktıktan sonra "Yoo. Yok canım ne aşkı. Bir arkadaşım sordu da bana, bende sana sorayım istedim. Hem aşk yaşanmışlık ister." dedim. Az önce düşündüğüm şeyleri ona da söylemiştim. Merak ettiği her şeyi aşk sanmamalıydı.

Omuz silkip "Yaşanmışlıktan bahsetmedim ki hiç, meraktan bahsettim." dedi. Haklıydı bir an sesli düşünmüştüm. Hilal çok zeki bir kızdı içimdeki çelişkiyi anlamasından korkmuş ve hiç planlamadığım bir şekilde yalan söyledim. En nefret ettiğim şeydi yalan.

Dün bizi gördüklerinde ufak çaplı bir şaşkınlık yaşamışlardı. Ayrı ayrı içeri girme planımız suya düşmüştü. Nurten teyze ortadan kaybolduğumu fark edince ve telefonunu açamayınca ortalığı ayağa kaldırmıştı. Bizim sürpriz de hayal olmuştu. Az kalsın polise gidecek olması da ayrı bir ürkütücüydü.

Hilal, Hakan ile ormanda baş başa kaldığımı biliyordu fakat hiç bir inada bulunmamıştı fakat ben böyle sorular sormaya devam edersem şüphelenmesi an meselesiydi.

"Hiç yaşanmışlıkları yok muymuş?"

"Kimin?"

"Ya merak etme konusunu sana kim sorduysa onun işte."

Derin bir soluk çektim içime.

"Yokmuş."

Hilal istediği dedikoduyu benden alamayınca tekrar uzandı kilimine. Aramızdaki sessizlik tekrar başlamıştı, ikimizin de böyle bir sessizliğe ihtiyacı olduğunu yeni anlıyordum.

"Narin." dedi Hilal aramızda yeniden oluşan sessizliği bozarak.

"Efendim kuzucum." diye yanıtladım fakat cevap vermeyince bakışlarımı ona doğru çevirdim. Alt dudağını dişlerinin arasına almış çekiştiriyordu. Söylemek istediği her ne ise doğru cümleleri aradığı belliydi ve her ne söyleyecekse bu konunun onun için önemli olduğunu anlamıştım.

Birden bir merak kapladı içimi, acaba ne söyleyecekti. Lütfen düşündüğüm şey olmasın diye içimden dua ederken Hilal "Aşka dair çok kitap okudum Narin." dedi. Aşk... Herkesin kendince tanımladığı fakat hiç kimsenin bir olguda buluşamadığı o duygu.

'Abim ile seni gördüm sen abime aşık mısın?' demezdi değil mi? Hayır demezdi çünkü abisine aşık değildim. Nerden çıkarmıştı ki bunu?

Derin bir soluk daha çektim içime. Beynime olur olmadık saçma sapan düşünceler doluşuyordu. Düne neden bu kadar takılı kalmıştım ki? dünü unutmalı ve hayatıma devam etmeliydim. Evet. Hayatımda aldığım en mantıklı karar buydu.

Hilal "Ben aşık olmayı çok istiyorum biliyor musun?" dediğinde rahat bir nefes aldım. Konu şükürler olsun ki ben değildim. "İmgeleyince kendimize daha kolay çekiyormuşuz bir şeyleri, yani çekim yasası bu şekilde çalışıyormuş." dedi bilgiç bir tavırla.

"Öyle mi? Bilmiyordum."

Evet anlamında başını sallayıp "Evet öyleymiş." dedi.

"Peki aşık olmak ile çekim yasasının ne ilgisi varmış?" diye sordu merakla.

Dudaklarını birbirine bastırıp "Nasıl birini istiyorsam hayatımda onu imgeliyorum. Kaşı, gözü, ses tonu... Her şeyini, yürüyüşünü, bana olan tavırlarını bile." dedi heyecanla. Asla tanımadığı hatta belki dünyada var olmayan bir kişiyi sanki varmış ve çoktan aşık olmuş gibi heyecanla anlatıyordu. Aşık olmasak dahi aşık olmayı istemek bile bizi heyecanlandırıyor olmalıydı. Aşk odağım olmamıştı hiç. Nasıl birini isterim, hangi tiplerden hoşlanırım bilmiyordum.

Aşk için yaşanmışlık ister demiştim fakat aşk belki de anilik isteyen bir şeydi. Birden bire ve hiç beklemediğin bir anda olması gerekiyordu.

Hakan'a minyon ve esmer erkeklerden hoşlanırım demiştim, ilgisi yoktu. Sadece o sırada onun çok zıttı olabilecek bir tipte insan betimlemiştim. Belki de aşkın tip ile alakası yoktu, belki de sadece enerji ile olan bir şeydi. Birinde bir enerji hissetmek ve onu anlamaya çalışmak.

'Yani merak etmek.' dedi içimdeki o ses. Hayır diye reddettim.

Hayır.

Konuyu kendi zihnimden kendimden uzaklaştırmak için "Nasıl birini betimledin peki?" diye sordum merakla.

Hilal iyice yerine yerleşir gibi sağa sola hareket edip yerinden doğrulmadan ellerini omuzlarına götürdü. "Bak şimdi, omuzları buradan buraya kadar." dedi. Kendi omuzlarına göre epey geniş bir omuz çizmişti boşluğa. Küçük bir kahkaha atıp "Geniş omuzlu demek istedin galiba?" diye sordum alayla.

"Hem de ne geniş." diye yanıtladı beni iştahla. Az öncekine göre daha güçlü bir kahkaha attım. "Dur bak dinle. Upuzun boy, ben deyim 2 metre sen de 3."

"Eh Çüş! Yani." dedim hayretle. "İnsan değil bu tasvir he, hemen 3 kulhu bir elam oku ve vazgeç bu sevdadan."

Güçlü bir kahkaha atıp "Ne var ya, Allah Allah." dedi sahte bir küslükle. "Hem sen söyle bakalım, sen nasıl birini istiyormuşsun." dedi. Sanki daha anlatmadan anlatacağım kişiyi beğenmemişti.

Gülümsedim. "Bilmem aklımda belirleyebileceğim bir fiziksel özellik yok. Sadece..." dedim fakat cümleyi tamamlayıp tamamlamamak konusunda emin olamadım.

"Sadece ne?" diye sordu.

"Bana hissettireceği duygu çok önemli. Mesela gözlerine baktığımda dünyayı görmeliyim. Benim hayata açılan pencerem olsun gözleri. Sonra ne bileyim, yanında kendimi güvende hissedeyim. Çok merhametli olsun bir de sarıp sarmalasın beni, ben daha düşmeden tutsun beni. Çok sevsin beni Hilal, en çok beni sevsin."

Sustum. Gözlerimi kapattım. Bu özellikleri sayarken tek bir kişi geldi aklıma. Asla aklıma gelmemesi gereken birisi. Bir özellik dışında tüm özellikleri taşıdığını ilk görüşümde anladığım birisi.

"Sustun." dedi Hilal.

Boğazım düğümlendi diyemedim. Sadece bir güne bu duygu fazla diyemedim.

"Sence aşk yaşanmışlık mı ister, yoksa aniden ve birden bire midir?"

"Her ikisinden de biraz vardır. Bazen zamanla yani tanıdıkça aşık olursun, bazen de ilk görüşte..."

"Başka işiniz yok mu da boş konuları konuşuyorsunuz?" diyen bir ses böldü Hilal'in konuşmasını. Bir günde aklıma mıh gibi çakılan o ses. Hilal ne diyecekse sözlerini yutmuş benim aksime ayağa fırlamıştı.

Yerimden hafifçe doğrulup oturur pozisyona geldim, omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Kollarını birbirine bağlamış kapıya yaslanmıştı. Muhtemelen uzunca bir süredir bizi dinliyordu.

"Askeriyede başkalarının telefonlarının karıştırılmaması gerektiği ve iki kişi konuşurken sinsice kapı dinlenilmemesi gerektiği öğretilmiyor mu teğmen?" dedim imalı bir şekilde. Rütbesinin üzerine özellikle basa basa söylemiştim.

Dudakları konuşmak için birbirinden ayrılmıştı ki Hilal "Ben çay koyayım." diye yerinden fırladı. İkimizde onu duymuştuk fakat gözlerimizi birbirimizden ayırmamıştık. Hilal'in konuyu bölmesiyle birlikte Hakan da ne söyleyecekse vazgeçmişti.

Gözlerini ilk çeken ben olmuştum. Yardım etmek için Hilal'in yanına gitmek üzere hareketlendim. Kapıya doğru yürürken gözlerine bakmamaya özen gösterdim fakat onun gözleri üzerimdeydi, hissedebiliyordum. Tam yanından geçip gidecekken kolumdan tuttu. Önce kolumu tutan eline baktım, sonra ağır ağır gözlerine çevirdim bakışlarımı. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Gözlerine baktığımda dünyayı görmeliyim. Benim hayata açılan pencerem olsun gözleri."

Sayamadığım saniyeler boyunca konuşmadı. Belki gözleri konuşuyordu fakat ben gözlerinin lisanını anlayacak kadar tanımıyordum onları. Ben bu gözlere yabancıydım.

"Maalesef" dedi içimden bir ses. "İyi ki" diye reddettim onu.

"Bir şey mi söyleyeceksiniz Teğmen." diye sordum. İstemsizce rütbesini vurgulamıştım, yine.

Bakışları anlayamadığım bir şekilde dudaklarıma kaydı fakat saniyelik bir bakıştı bu, tekrar göz göze geldik.

Yutkundum, yutkundu.

"Gidiyormuşsun..." dedi.

"Evet." dedim. "İki gün sonra."

Gözlerini boşluğa çevirip alt dudağını ağzının içine yuvarladı. "Okulların açılmasına daha var, Hilal yalnız sıkılıyor. Kalsaydın." dedi bakışlarını bana doğru çevirerek.

Kaşlarımı öyle mi der gibi kaldırıp, kollarımı avuçlarının arasından çektim. "Belki daha makul bir bahane bulsaydınız kalabilirdim Teğmen." dedim imalı bir şekilde.

Hilal gideceğimi biliyordu ve kalmam yönünde ısrarcı olmamıştı. Onunda yapacağı işler olduğunu ve bu esnada sıkılmayacağını gayet iyi biliyordum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından cevap vermeyeceğine emin olduktan sonra onu ardımda bırakıp içeriye doğru adımlamaya başladım.

Adımlarımı durduran onun cümleleri olmuştu. "Ben bahane aramam Narin, diyeceğim bir şey varsa dolandırmadan söylerim."

"Umarım." dedim omzumun üzerinden ona dönerek. "Umarım, öyledir. Teğmen."

O zamanlar Hakan beni daha fazla görmek için bahane bulduğunu kendine itiraf edemiyordu, ona göre bu bir bahane değil gerçeğin ta kendisiydi. Hatta asla yalan söylemeyen ve yalan söylemenin korkaklık olduğunu düşünen adam daha ilk karşılaşmamızda Esra konusunda bana yalan söylemişti.

Yabancısı olduğumuz bir duyguyu hissettiğimizde bizde beliren ilk duygu en katı kurallarımızın sarsılmasıyla başlayan ve yavaş yavaş benliğimizi ele geçiren panik duygusuydu. 'Asla' kelimesi ortadan kalkıyordu. Hakan hedef odaklı, işinden başka odağı olmayan ve olmayacağına kendisini inandırmış bir adamdı. Ben aşka dair hiçbir duyguyu bilmeyen ve ona olan duygularını ölümüne inkar edendim.

Şimdilerden beni saran başka bir duydu vardı. Kimsesizlik ve yalnızlık. Yalnızlığında bir rengi vardı. Seni içine çeken ve

güneşi hiç bir şekilde kabul etmeyen bir renkti bu. Siyahtan daha karanlık, kara delikten daha dipsiz bir yerdi burası.

Günler geçiyordu, güneş yine aynı şekilde doğup batıyordu fakat beni hiç aydınlatmıyordu. Ben daima karanlıkta kalandım. Kimileri buna depresyon dese de ben ruhun çürümesi diyordum. Ruhum acı verici derecede yavaş bir şekilde çürüyordu ve ben onu iyileştirecek bir şifa yöntemi bilmiyordum.

Karanlığın ortasında kalmıştım, yalnızlığın en derininde. Normal bir hayat sürmek bu kadar zor muydu? Hayat kimine gülerken kimine çok acımasız bir miras bırakıyordu. Kaderin insafı benim gibi insanlar için hiç yoktu.

"Abla."

Eren'in sesiyle yalnızlığıma kısa bir ara verdim. Eve sığamadığım için bahçeye çıkmıştım. Kapıya doğru çevirdim bakışlarımı. Gözleri beni tarar gibi yüzümün her bir köşesinde gezindikten sonra temkinli adımlarla yanıma yaklaştı. Bakışlarından anlamıştım bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyordu.

Bu aralar herkes böyleydi bir şeyler söylemek istiyor fakat kendilerini ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyor gibiydiler. Bazı acılar öyle çaresizdi ki teselli edilebilecek hiçbir yanları yoktu. Eren acımı, yalnızlığımı ve hatta çaresizliğimi görüyordu ben acı çekerken o da benim için acı çekiyordu biliyordum fakat bunu hiç bir zaman dillendiremezdi bunu da biliyordum.

Gülümsedim.

O benim canımdan bir parçaydı. Bu eve dayanma sebebimdi.

Yanımdaki sandalyeye oturunca "Söyle bakalım ablasının paşası, ne var dilinin altında?" dedim onu cesaretlendirircesine.

Derin bir nefes alıp "Sen iyi misin? Sürekli istifra ediyorsun. Hastaneye de gitmiyorsun." dedi bir çırpıda. Endişeli olduğu ses tonundan belliydi. Bahçeye çıkmadan önce istifra ettiğimi duymuştu demek.

Gözlerimi kaçırdım. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi demiştim fakat Hilal'in de dediği gibi, belli bir yerden sonra zaten herkes öğrenecekti. İlk başta öğrenen Eren olabilirdi, bu evde bana destek olabilecek tek kişi oydu. Sadece bu yüzden bile önce onun öğrenmesi çok daha iyi olabilirdi. Yine de sustum bu düşüncemi bir süre daha ertelemeliydim henüz kendimi hazır hissetmiyordum.

Ne düşüneceğimi ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, sağlıklı kararlar alamadığımı biliyordum. Anne olmaya odaklanmalıydım fakat yapamıyordum. Artık acı çekmiyordum, acının kendisi olmuştum. Bu duygu ile hiç ayrılamayacağız gibi hissediyordum. Ömür boyu canım yanacak gibiydi.

Bazen keşke hamile olmasaydım diyorum fakat sonra bunu söylediğim için çok kızıyorum kendime. Öyle bir çıkmazdaydım ki elim kolum bağlanmıştı. Savaşmaya karar vermiştim fakat ne ile savaşmam gerektiğini bilmiyordum.

"Sürekli dalıp gidiyorsun. Yine öyle oldu işte." dedi hafif sistemli bir sesle.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Elimi omzuna koyup yalandan da olsa gülümsedim. "Olur öyle bazen ablası takma kafana." dedim telkin etmek istercesine.

Yüzüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Endişeli hali geri gelmişti. "Abla bir şey var, benden saklıyorsun. Hakan abi deme daha başka bir şey bu. Sen sadece acı çekmiyorsun, anlamadığım bir duygu daha var sende." dedi gözlerimin içine bakarak. Eren ne babama ne anneme benzerdi. Çok hisli bir çocuktu. İnsanların ruhunu çok iyi görüyordu.

Sesli bir soluk verip "Bazı şeyleri bilmek insana yük olur Eren'im. Sana yük yükleyemem, kıyamam." dedim gülümsemeye çalışarak.

Elimi tuttu avuç içlerimden öptü. "Asıl ben sana kıyamam ablam, ne olur söyle bana." dedi içten bir tavırla.

Ellerini sıkı bir şekilde kavrayıp karnımın üzerine getirdim. İki elini oraya bırakıp ellerimi, ellerinin üzerine koydum.

Kaşları gözlerinin üzerine indi.

Fazla düşünmedim, düşünsem söyleyemezdim. "Ben hamileyim, dayı olacaksın." dedim titreyen sesimle.

Yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. Böyle bir şeyi tahmin etmediğini biliyordum.

Uzunca bir süre tepki veremedi. Sonunda konuşabilecek gibi olduğunda "Na-Nasıl?" dedi kekeleyerek.

Gülümsedim. Avucumun içinde titreyen ellerini hissedebiliyordum. "Hakan abin gitmeden önce sürpriz bir nikahla evlendik biz. Dönebilseydi..."

"Ne diyorsun lan sen?" dedi bir ses. Annemin kocasının sesiydi bu. İrkildim. Eren ellerini ellerimin üzerinden çekmiş, babasını tutmak için ayağa kalkmıştı. Hiçbir zaman dilimde öğrenmemesi gereken o kişi öğrenmişti.

Sırtımdan bir ürperti geçti, titremem ve korkum kendim için değildi. Elimi karnımın üzerine koydum onu koruyabilecekmişim gibi.

Anlayamadığım bir hızda gerçekleşmişti her şey, sandalyeye attığı tekme ile birlikte yere düştüm. Yüksek bir ses vardı fakat ben algılayamıyordum tek çabam karnımı korumaktı. Tek çabam bir emanete sahip çıkmaktı. Tekmelerinin hedefinde karnım vardı fakat ellerimle olabildiğince koruyordum. Ölümü o kadar çok dilemiştim ki Azrail'im gelmişti.

Gözlerim kararmaya başladığında "Korkma." diye fısıldadım ona. "Korkma. Annen yanında, baban bizi bekliyor."

BÖLÜM SONU...

İnstagram: ssibellasibell

Beni watpadd ve instagram üzerinden takip ediyorsunuz değil mi? :)

BÖLÜM 5

Yıldıza bastıysak ve satır arası yorumları hazırladıysak, başlıyoruz ❤

Bölüm şarkımız: Barış Diri-Derinden

Ölümden korkmayan ölmez, ölüm kendine koşanları hiçbir zaman vurmaz. Osman Pamukoğlu

İyi okumalar.

Her acının bir hikayesi vardı ve her hikayenin de acı bir tarafı. İnsan ömrü hayatı boyunca her yaşında farklı bir acıyı öğreniyordu. Ve bazı talihsiz yaşlarda birden çok acıya maruz kalıyordu. Acıya alışmak bir yana, acının kendisi olmak bir yanaydı.

Altı yaşındaydım, babasız kalmak için çok küçük bir yaştı. En talihsiz yaşım 6 yaşımdı. O gün ki Narin'i hatırlıyordum babasını işe göndermiş banyosunu yapmış yemeğini yemişti. Henüz annesi ile arasında uçurumlar yoktu. Narin'in ailesi vardı. Annesi banyodan sonra saçlarını güzelce taramış ve örmüştü. Narin'in inatçı ve asi kıvırcık saçları vardı. Taranması ve şekil vermesi zordu. Bu yüzden annesi hemen banyodan sonra örerdi saçlarını. Annesi Narin'i çok seviyordu, Narin de annesini çok seviyordu fakat babasına daha düşkündü. Babası sakal bırakmayı çok seviyordu fakat Narin ona sarıldığında batan sakallarını sevmediği için sakallarını kesiyordu. Babası da Narin'e çok düşkündü.

Sonra kapı çaldı, o haber geldi ve rüya bitti. Babasının öldüğünü duyan Narin bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Bilmediğin bir acıyı anlamaya çalışmak çok zordu. Annesi o kadar çok ağlamıştı ki cenazede, Narin çok korkmuştu çünkü kimse onunla ilgilenmiyordu. Babasını istemişti yanında, çok istemişti.

En talihsiz ve çaresiz iki yaşım vardı artık. Altı ve yirmi altı.

Eski evimizdeydim şimdi, ne zaman gelmiştim ki buraya?

“Narin.” dedi babam. Hasret kaldığım o ses çalındı kulaklarıma. Ne kadar eskimişti bu ses hatırlarımın en arkalarında kalmıştı.

“Baba nerdesin?” dedim bağırarak.

“Bahçedeyim, güzel kızım.”

Bahçeye çıktığımda babamın tam bahçenin ortasına bir fidan diktiğini gördüm. Gülümseyerek baktı fidana. Yüzü benden tarafa dönük olsa da bakışları fidandaydı.

"Baba." dedim titreyen sesimle. "Sen ölmüştün."

Fidandan çektiği bakışlarını bana çevirdi. Gülümsemesi büyüdü. "Torunum." dedi içten bir sesle, kollarını açarak.

Başımı iki yana salladım "Hayır baba kızınım ben unuttun mu beni?" dedim korkuyla. Beni unutmamalıydı. Ben onu hiç unutmamıştım.

Babama doğru bir adım atmıştım ki sarışın bir erkek çocuğu koşarak babama sarıldı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki çocuğun yüzünü göremedim. 3, 4 yaşlarında bir çocuktu. Yüzünü görmek için deliyordum.

Bir adım daha attım fakat bir el beni belimden tutup kendine çekti. "Narin sevgilim." diye fısıldadı kulağıma. Hakan'dı bu. Ona doğru dönmek istedim ama yapamadım. "Hakan yüzünü görmek istiyorum." dedim çaresizce. Çok özlemiştim.

Boynumdan öptü "Şimdi vakti değil." dedi.

İçimden bir panik duygusu yükselmişti. Babam beni görmüyordu bende Hakan’ın yüzünü göremiyordum fakat Hakanın varlığı tüm bedenimi sarmıştı. Vücudunun sıcaklığını bile hissediyordum.

"Neyin vakti değil?" dedim korkuyla.

"Elmaların." dedi kulağıma fısıldayarak.

"Babam elma ağacı mı dikti." dedim torunuyla oynayan babama bakarak.

"Evet. Senin için, sen ve oğlumuz elma istediği için." dedi.

Bizim bir oğlumuz mu vardı?

"O bizim oğlumuz mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet bizim oğlumuz."

"Beni neden görmüyor?" diye sordum ağlamaklı sesimle.

"Çünkü sen bu dünyaya ait değilsin." dedi içimi ürperten bir sesle.

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır buraya aidim." dedim sert bir tonda.

Artık ağlamaya başlamıştım. Korkuyordum. Çok tanıdıklardı ama aynı zamanda çok yabancı.

"Sen gideceksin Narin, bizsiz." dedi Hakan. Kollarının arasından çıkmak istedim. Çıkmak ve ona sarılmak, beni göndermemesi için yalvarabilirdim.

"Ne olur yüzünü göreyim, ne olur gitmeyeyim. Burada sizinle kalayım, sevdiğim herkes burada." dedim yalvararak.

Cevap vermedi.

"Sizde benimle gelin o zaman." dedim hıçkırıklarımın arasından. Beni bırakamazlardı. Sevdiğim herkes buradaydı. Gitmek istemiyordum.

Hava kararardı. Yağmur yağmaya başladı. Yağmur yağdıkça elma ağacı o kadar büyüdü ki babamla oğlumu göremez oldum. Hakan'ı sıcaklığı da gitmişti.

Yalnız kalmıştım.

"Hakan." diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Duymadı.

"Baba." diye seslendim çaresizce. Duymadı. O kadar çok ağlamıştım ki gözlerimin acıdığını hissedebiliyordum. Bedenime keskin bir acı saplandı. Her yerime bıçaklar batırıyorlardı sanki.

Elimi tuttu birisi. Bakışlarım elimi tutan ele kaydı. Küçüktü o el.

Sarışın çocuk, oğlumuzdu bu. Babası gibi gökyüzünden gözleri vardı. "Gidelim anne." dedi.

"Nereye?" diye sordum babası gibi bakan, adını henüz bilmediğim çocuğumuza.

"Evimize." dedi.

Dıt... dıt... dıt

Duyduğum sesin makine sesi olduğunu anlamıştım. Yattığım yer çok rahatsızdı. Tepeden tırnağa her bir hücremin sızladığını hissediyordum. Biraz olsun konumumu değiştirip daha rahat bir pozisyona geçmek istedim ama bir milim bile kıpırdayamadım, vücuduma saplanan keskin ağrı yüzünden istemsizce inledim.

“Kendine geliyor.” dedi uzaktan bir ses. Annemin sesine benziyordu fakat emin olamadım. Göz kapaklarımı açabilecek kadar bile güce sahip değildim. Karanlığın beni tekrar içine çekmesiyle sesler kesildi.

3 yıl önce…

Gitmeme iki gün kaldığı için Ragıp amcaları da akşam yemeğine davet etmiştik. Hilal ile tanışmamıza vesile olan Ragıp amcaydı. Ragıp amca babamın eski dostlarından biriydi. Benimle görüşmeyi babamı kaybettikten sonra bile bırakmamıştı. Üniversite tercihlerinde, yurda yerleşmem de ve hayatımın daha birçok noktasında bana yardımı dokunmuştu. Hilal ile benim aynı üniversiteye gideceğimizi öğrendiğinde bizi tanıştırmıştı. Hilal’in babası ile de çok eski arkadaşlarmış Ragıp amca.

Babam İnşaat şirketini yönetirken aynı zamanda gemileri ile çeşitli malların taşınmasını sağlıyordu. Ragıp amca ile de bir iş vesilesiyle tanışıp çok sıkı dost olmuşlar. Babam ile bu kadar yakınken o zamanlar babamın ortağı ve şimdilerde annemin kocası olan Sezai Bey ile yıldızları bir türlü barışmamıştı. O yüzden Ragıp amca ile ancak telefonda yada Hilal’lerde görüşebiliyorduk. Ragıp amca ve Hilal hemşeriydi onlar Akçaabat’lı biz ise Sürmene’liydik.

“Yardıma ihtiyaç var mı?” diye mutfağa girdi Hakan. Ben tatlının sosunu yaparken, Hilal salata, Nurten anne de ana yemekleri yapıyordu. Hakan benim arkamda kalmıştı yüzünü göremiyordum. İçimde başa çıkamadığı bir dürtü vardı; Hakan’ın yüzünü görme dürtüsü. Bu dürtüyle başa çıkmam gerekiyordu o yüzden mümkün olduğunca odağımı yaptığım işten çekmedim.

“Yok oğlum şimdilik.” dedi Nurten anne yumuşacık sesiyle.

Kısa bir an seslik oldu fakat Hakan'ın gitmediğini biliyordum. Kaşlarımı çatmış pür dikkat ne söyleyeceğini bekliyordum. Hareketlerim yavaşladı, odağım tamamen Hakan oldu. Odağımı ondan çekmeye çalıştıkça tam aksi hareketler yapıyordum, neredeydi benim irademe?

"Tatlı da sütlaç vardır inşallah anne." dedi imalı bir şekilde. Çikolata sosunun kokusunu aldığına emindim ve adı gibi biliyordu ki yiyeceğimiz tatlı sütlaç değildi.

Acaba en sevdiği tatlı sütlaç mıydı?

"Yok oğlum…" dedi Nurten teyze "Çikolatalı ıslak kek yapıyor Narin, çok seviyormuş çokta güzel yaparım dedi bakalım merak ettik." dedi içten bir sesle. Nurten teyzenin sempatikliği beni kalbimden vuruyordu ama bu konu da iddialı olduğumu keşke söylemeseydin be teyzem Hakan özellikle arar ve kötü bir yanını bulurdu. Hiç yoktan başka bir telaş sardı beni, resmen elim ayağım birbirine dolandı. Bu tatlı dünyanın en güzel tatlısı olmalıydı başka yolum yoktu.

Biliyordum ki tatlıma laf söylerse asla sakin olamazdım, tatlı benim kırmızı çizgimdi.

Ben Hakan tatlıma laf söylemesin diye içimden dua ederken Hakan "Hı hı… eminim çok sevdiği içindir. Başka tatlı beceremem dememişte gitmiş en basit tatlıyı yapmış." dedi alaycı bir tavırla. Ve işte beklenen o kelimeler... Adam daha tatlımı tatmadan bir kulp takmıştı bile. Suskunluğumda bir yere kadardı her şeye laf söyleyebilirdi fakat tatlı yapma becerime asla. En sevdiğim şeydi tatlı yapmak.

Hışımla Hakan'a doğru döndüm. "Sen… Sen benimle ilgili ne biliyorsun da böyle konuşabiliyorsun?" dedim öfkeyle. O kadar öfkelenmiştim ki kekeleyerek konuşmuştum resmen. Beni neyle itam ediyordu bu komutan, teğmen?

Hakan kaşlarını kaldırmış alaycı tavrını devam ettiriyordu. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirip ısırdı. "Küçük, Narin kız sinirlendi galiba." Diye konuştu alayla.

Yok canım ne sinirlenmesi alt tarafı cinnetin eşiğine geldim. Burnumdan derin bir soluk çekerek "Bana baksana sen… " dedim elimdeki karıştırma kaşığını bırakmadan.

Kaşığın üzerinden soslar sağa sola damlıyordu ama umurumda değildi. Şu koca kaşığı kafasında kırsam ne güzel olurdu. Hakan'ın bakışları benimle kaşık arasında mekik dokurken, Hilal lafımı tamamlamama fırsat vermeyerek "Abi rahat bıraksana arkadaşımı ya senin yüzünden bir daha gelmeyecek bize." dedi Hilal yaptığı işi bırakıp bize dönerken. Sesinde bir miktar sitem vardı anlamıştım.

Her şey bir yanaydı fakat Hilal keşke benim adıma konuşmasaydı çünkü ben yine gelirdim Hakan'dan mı korkacaktım? Hadi korktum diyelim korkularımın üzerine gitmeyecek miydim?

Hakan, Hilal'in burnunu sıkarak hafifçe sağa sola salladı. Hilal, Hakan'ın elinden kurtulmak için çabalarken en sonunda başarılı olamayacağını anlayarak abisinin eline vurdu. "Ya abi bıraksana burnumu kopardın."

"Ay! başım şişti vallahi, çocuk gibisiniz ya." diye sitem etti Nurten teyze. En sonunda Nurten teyzeyi kızdırmıştık. Hakan'ın mutfağa gelmesiyle ortalık birden karışmıştı. Bu adam gittiği her yere kaos mu götürüyordu acaba? Düşmanlarının gerçekten vay halineydi.

Hakan Hilal'in burnundan elini çekerken, annesinin üzerinde olan bakışlarının bana çevirdi. Nurten teyze kısa bir an dikkatleri üzerine toplamıştı fakat Hakan'ın bana dönmesiyle birlikte benim bakışlarımda mutfakta ki herkes gibi Hakan'ı bulmuştu. Hakan, Nurten teyze ve Hilal'i başıyla işaret ederek "Bak gördün mü, ailem ile aramı bozdun." dedi alaycı bir tavırla. Ayaklarım istemsizce bir adım geriledi. Hakan'ın gözlerimde olan bakışı kısa bir an ayaklarıma değip tekrar gözlerime tırmandı. Söylediklerini zihnimden bir kaç kere geçirdim. Karşımda bir aile vardı. Onlar ve ben vardım. Hakan'ın şaka yaptığını biliyordum hatta onun bu yanını ilk defa görüyordum fakat istemeden de olsa sözlerine alınmış, kendimi fazlalık gibi hissetmiştim.

Kendi evimde bile aitlik hissetmezken burada bir ailem varmış gibi hissediyordum fakat Hakan öyle deyince onların bir aile olduğunu ve benim bu aileye dahil olmadığımı fark

etmiştim. Belki de çoktan bildiğim bir gerçek ile hiç hazır olmadığım bir an da yüzleşmek zorunda kalmıştım.

“Kusura bakmayın.” diyebildim sadece, oysa söylemek istediğim çok fazla şey vardı. Hiç birinin yüzüne bakmadan tekrar ocağa yönelip, sosun altını kapattım “Oda sıcaklığında soğusun bu.” Diye devam ettim sözlerime. Sanki o sos dünyanın en önemli şeyiydi ve ben ona verdiğim değeri göstermek zorundaydım.

Hiç kimseden cevap gelmedi. Hepsinin şaşkınlıkla beni izlediğine emindim.

Böylece sırtımı dönüp gitmek de istemiyordum o yüzden “Ben biraz hava alacağım bahçede, bensiz halledebilirsiniz değil mi?” diye sordum Nurten anne ve Hilal’i muhatap alarak. Hepsi bir terslik olduğunu anlamıştı fakat bana nasıl yaklaşmaları gerektiğini bilmiyorlardı, çünkü neye neden bu tepkiyi verdiğimi anlamamışlardı. Hakan’ın sözlerinde alınacak bir şey yoktu fakat benim algılarımda durum öyle değildi. Sorun bendeydi biliyordum ama duygularımı kontrol edemiyordum.

Hilal ve Nurten teyze birbirine baktı fakat bir şey söyleyemedi. Cevap vermeyeceklerini anladığımda üstümdeki mutfak önlüğünü çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktım.

Tam çıkacakken Hakan ile göz göze geldik. Kaşlarını çatmış dikkatle bana bakıyordu. Yanından geçip gidecekken bir kere daha kolumdan tutup durdurdu beni. Sesli bir nefes verip ‘Yine ne var?’ dercesine baktım gözlerine. Hakan mesajımı almış olacak ki “Bana alınmadın değil mi?” diye sordu temkinli bir sesle. Alınmıştım, o da bence sorusunun cevabını biliyordu. Bana göre sorması gereken soru alınıp alınmadığım değil, neden alındığımdı ancak iyiki de bu soruyu sormamıştı. Ben ona “ailem yok, burası benim ailemdi ve sen beni dışladın. “ diyemezdim.

Düşüncelerime tezat bir şekilde başımı iki yana sallayarak “Hayır. Sen kimsin ki sana alınayım, güceneyim. Birine kırılmak için onda senin bir değerinin olması gerekir değil

mi?” dedim. Kırıldığım zaman kırardım. Bu durumdan memnun değildim fakat huydu işte. Onun bende hiç kimse olmadığını bilmesine gerek yoktu. Bu kadar kısa sürede tanıdığım insanın bende hiç kimse olması gerekiyordu, böyle olmaması benim suçumdu. Benim onu önemsediğim kadar o beni önemsemeyebilir ve tüm düşüncelerini hoyrat bir şekilde dile getirebilirdi çünkü ben onun nazarında hiç kimseydim.

Hakan böyle bir cevabı beklemiyor olacak ki şaşırmıştı, çatılan kaşlarını serbest bırakmasından anlıyordum bunu. Kolumu bıraktı, başını aşağı yukarı sallayıp “Eyvallah.” Dedi. Gözlerini benden çekmesiyle birlikte acele adımlara mutfaktan çıktım. Ardımdan gelen adım seslerinin ona ait olduğunu biliyordum bahçe kapısına yaklaştığım sırada durdum onunda adımları durdu. Omzumun üzerinden ona doğru baktım. O da aynı şekilde bana baktı. Düşündüğüm gibi arkamdan gelmiyordu, merdivenlerin başında muhtemelen odasına gitmek için hazırlanıyordu. Peşimden gelmesini beklemiyordum ancak bir an için öyle sanmıştım. Öyle sanmış olmak kalbime ağır geldi. Beklentiler insanı yorardı, Hakan’dan bir beklentimin olmaması gerekiyordu.

Hakan’dan bakışlarımı çekip dışarı çıkmam için gerekli olan bir kaç adımı tamamlayıp nihayet bahçeye çıktım. Derin bir nefes çektim içime. Gözlerim dolmuştu; ağlamamak için gözlerimi, gökyüzüne diktim. Yıldızlar ışıl ışıldı. Derin bir nefes daha alıp gözlerimi kapattım. O çok meşhur ve çaresizlik kokan şarkının sözleri döküldü dudaklarımdan;

Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar
Yeryüzünde sizin kadar yalnızım
Bir haykırsam belki duyulur sesim
Ben yalnızım ben yalnızım yalnızım

Çok yalnızdım, yapayalnız. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar yalnız hissetmek istemiyordum. “Allah’ım ne olur bundan sonraki hayatım çok kalabalık olsun, bana kalabalık bir aile ver, bana aidiyet hissi ver.” dedim fısıltıyla. Çünkü

belki yıldızlar bile yalnızdı fakat ait oldukları bir yer vardı. Benim yoktu.

“Narin.” dedi Hilal elimi omzuma koyup kendisine çevirdi beni. Bahçeye çıktığını duymamıştım bile, zihnim öyle gürültülüydü ki dışarıdan gelen seslere sağır olmuştum. Hilal ile göz göze geldiğimizde gözlerinde ki merhameti gördüm yada belki de acıma hissini. Bazı duygular, bazı duygulara o kadar benzerdi ki ayırt edemezdik; bence acıma hissi ve merhamet hissi birbirine çok benzerdi. Kimsenin bana acımasını istemezdim, asla.

“Efendim.” dedim normal bir tonda. Onun merhametinin aksine ben dimdik duruyordum. Hakan olsa belki beden dilimden, bu dimdik duruşun ‘Bana acımayın!’ demek olduğunu anlardı.

Hilal hasar tespiti yaparcasına gözlerini yüzümde gezdirip “Sorun yok değil mi?” diye sordu şüpheyle.

Gülümsedim.

Başımı iki yana sallayarak “Hayır yok neden olsun?” diye sordum. Babamın ölümünden sonra yapabildiğim en iyi şeyi yapacak ve duygularımı gizleyecektim.

Alt dudağını, üst dudağını üzerine getirerek omuz silkti. “Ne bileyim abime alındın sandım. Abim insanların sınırlarını merak eder, onları biraz zorlar. Ormanda neler oldu inan bu yüzden sormadım çünkü zor dayandığına eminim.” diye konuştu gülümseyerek.

Histerik bir kahkaha attım. Benim sınırlarım Hakan’ı hiç ama hiç ilgilendirmezdi. Önemsiz bir şeyden bahseder gibi tavır takınıp “Pek bir şey olmadı zaten boşver.” dedim omuz silkerek.

O günden sonra Hakan’ı neden merak ettiğimi ve onun sözlerini neden bu kadar önemsediğimi soramadım. Keşke hiç kan bağları olmasaydı ve ben en yakın arkadaşıma aklımdaki tüm soruları sorabilseydim. Hilal dışında bunu sorabileceğim kimsem yoktu.

Bir gün daha burada kalmak istemiyordum, Hilal ile bu düşüncemi ne kadar erken paylaşırsam o kadar iyiydi çünkü

erteledikçe söyleyemeyebilirdim. “Hilal.” dedim normal çıkmasına özen gösterdiğim ses tonumla. “Ben eve dönme işini biraz erkene almaya karar verdim, yarın çıkacağım yola.” dedim. Bu his karmaşasından uzaklaşmam ve kendimi dinlemem gerekiyordu. Kendimi darmadağın hissediyordum, toplanmaya ihtiyacım vardı.

Hilal’in kaşları çatılınca itiraz etmemesi için içimden dua ettim. “İstediğin zaman gidebilirsin ama neden gitmek istiyorsun ki? “ diye sordu, ondan beklenmeyecek bir ciddiyetle.

İnan bana sebebini bilmek istemezdin can dostum.

Onun çatılan kaşlarına inat ben gülümsedim. Baş parmağımı kaşlarına götürüp yukarı kaldırdım. Kendisini tutamayıp gülünce, gülüşünden cesaret alarak “Ne kadar erken gidersem o kadar erken hallederim işlerimi.” Dedim. Gülümsemem sorun yok diyordu fakat ses tonun çok da onu destekler nitelikte değildi. Duygularımı çok iyi gizliyorum fakat uzun süre yapamıyorum bunu.

Hilal sesli, bıkkın bir nefes verip “Tamam öyle olsun ama istersen işlerini halledip hemen gelebilirsin tekrar.” Dedi. Çok da içine sinmemişti bu durum ama beni kırmak istemedi.

“Anlaştık.” Dedim başımla onu onaylarken. Bu defa ses tonumu daha iyi ayarlamıştım.

Gülümseyerek karşılık verdi bana. Kırgın bir gülümsemeydi bu anlamıştım. Hilal’in bir tuhaflık olduğunu sezdiğine emindim ona anlatmıyor oluşumda canını sıkıyordu bunu da biliyordum. En çok anlatmak istediğim kişiye hiç anlatamıyordum, ne acıydı.

Hilal ile birlikte tekrar mutfağa gittiğimizde Hakan ortalıkta görünmüyordu. Bu durum daha rahat nefes almamı sağlamıştı. Onun olduğu ortamlarda bedenimi kaskatı hissediyordum. Sanki birisi kalbime bıçak saplıyor da bedenim buna tepki veriyor gibiydi. Ölüyorum gibi ama aynı zamanda hayatta olduğumu hissediyordum. Ne tuhaf

duyguydu bu ölecek gibi olup da daha çok yaşadığını hissetmek.

Kalan bir kaç işi bitirdiğimiz de nihayet hazırdık. Nurten teyze ellerini havluyla kurularken, çay demleyen Hilal'e dönüp "Abine haber ver kızım gidip alsın Ragıp Bey'leri, bizde o sırada sofrayı hazırlarız." dedi.

Neden bilmiyorum ama birden olduğum yerden fırlayıp "Sen işlerini hallet ben söylerim. Hakan'a" dedim aceleyle ayağa kalkarak. Nurten teyze ve Hilal'in bakışları bana çevrildiğinde ikisinin yüzünde de şok olmuş bir ifade vardı. Aceleyle ayağa kalkmam ve bağırarak söylemem biraz tuhaf olmuştu tabi.

Boğazımı temizleyip "Hakan Bey'e… komutana… Teğmen olan komutana." dedim. Bir şevkle ayağa kalkmam ve heyecanla bağırmam akabinde Hakan'a nasıl hitap etmem gerektiğini bilememem ve git gide kısılan sesim ile mutfağın ortasında kala kalmıştım.

Hakana kırılmadığımı ve aramızda sorun olmadığını herkese göstermek istiyordum sanırım. Söylediklerim dert olmuştu bana, Hakan'ın da bana küs olmadığını bilmem gerekiyordu. Yarın gidecektim aramızda sorun olduğunu bilmek akımın daha çok onda kalmasına sebep olacaktı. Buradan gittiğim an Hakan'ı düşünmeyi bırakacaktım en azından öyle olmasını umuyordum.

Hilal çaydanlığı ocağa bırakıp, yüzünde asılı kalan şaşkınlıkla bana doğru döndü. Birkaç saniye gözlerimin içine oldukça dikkatli bir şekilde baktı, şaşkınlığın yerini artık başka bir ifade almıştı, bu defa anlamıştı emindim. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeyerek gözlerimi kaçırdım. Elini beline koyup "Hakan Bey olan Teğmen ve aynı zamanda komutan olan abime söyle o zaman Narin." dedi imayla. İması boşa değildi. Parçaları birleştirmesi uzun sürmemişti. Ben söyleyememiştim ama o anlamıştı.

O abisini başa çıkılamaz, sert ve soğuk birisi olarak görüyordu, bizim ne kadar farklı olduğumuzu biliyordu o yüzden başta böyle bir düşünceyi aklına getirmemesi çok

normaldi. Benim anormal konuşmalarım ve hareketlerim, an itibariyle yaptığım aşırı coşkulu tavırlar ile birlikte kendimi ele vermiştim.

Bakışlarımı tekrar Hilal'e doğru çevirip ona doğru bir adım atmıştım ki bakışlarını annesine çevirip tekrar bana baktı. Bunun meali 'Annem şuan burada rahat konuşamayız, ben senin ifadeni sonra alırım.' demekti.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp Nurten teyze ile göz teması kurmadan mutfaktan çıktım. Hilal'in arkamdan "Bu kız da bir tuhaf ya vardır onun böyle birden heyecanlanan halleri." dediğini duydum. Aşırı coşkulu bir tavırla söylemiş olması beni idare etmek içindi, anlamıştım.

Ondan uzak durmak için yarın gitmeyi düşünen yanım ile Hakan'ı beş dakika göremeyince görmek isteyen yanımla savaşıyordu. Bu çok saçma bir histi, bu olmaması gereken bir histi. Attığım her adımda hızlanan kalp atışlarım, sıklaşan soluklarım çok saçmaydı. 'Hakan'dan hoşlanıyorsun kabul et' dedi içimden bir ses. Bu defa onu inkar edemedim. Kabullenmek ve bu hisle başa çıkmayı öğrenmek daha mantıklıydı. Olmayacak duaya amin demeyecektim fakat artık duygularımı inkar edecek ve onları kontrol edebilecek durumu çoktan geçmiştim.

Hayatımızda bir çok eşikler vardı, o eşik geçildiği zaman geri dönüşü yoktu. Ben duygularımın eşiğinden geçmiştim, artık buradan geri dönemezdim. Yapılacak çok fazla bir şey kalmamıştı bana. Buradan gidecek, uzun bir süre görmeyerek onu unutacaktım. Gözden ırak olan gönülden de ırak olurdu.

Üst kata geldiğimde derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Çok beklemeden kapı açıldı. Hakan'ın altında siyah bir eşofman varken üzerinde hiç bir şey yoktu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bakışlarımı kaçıracak fırsatı bulamadım.

Göz göze geldiğimizde beni beklemiyor olacak ki şaşırmıştı. Haklıydı, benim burada ne işim vardı? Bakışlarım istemsizce vücuduna kaydı. Gövdesinin bir çok yerinde yara izleri vardı.

Göğsünün hemen üstünde biten, diğer yaralardan daha derin ve büyük olan ize takıldı gözlerim; parmak uçlarım benden izin almadan yara izine dokundu. Kalbim sanki parmak uçlarıma atıyordu. Elimin titremesini durduramadım, buna rağmen elimi göğsünden çekmedim -çekemedim-. Parmak uçlarım yanıyormuş gibi hissediyordum, sanki kör bir ateşe dokunuyordum. Parmak uçlarımdan bir his dalgalandı tüm vücuduma, adlandıramadım.

Bu nasıl oldu deme cesareti bulamadım. Ona dokunduğum an kas katı kesildiğini hissettim fakat beni durdurmadı, ne yaptığımı neden yaptığımı sormadı. Tüm bunların bende de bir cevabı olmadığını biliyor olmalıydı.

İyi ki sormamıştı.

Parmak uçlarım bir kaç kere yaranın üzerinde gezindi. Tam ‘nasıl oldu?’ diye sormaya cesaret edebilmiştim ki buna fırsat vermeden yaranın üzerinde duran parmaklarımı tuttu, sonra elimi tamamen avucunun içine aldı. Elim avucunun içine küçücük kalmıştı. Küçücük bir kadınım dedim içimden boyumdan büyük sularda yüzmeye çalışıyorum. Başka bir ses yükseldi zihnimden “Yapma Narin!” dedi beni uyarırcasına “Heba olacaksın.”

Bakışlarımı yara izinden çekip gözlerine baktım. “Sorma.” dedi boğuk bir sesle. “Yaralarımın sebebini sorma.” Sanki sorsam yaralarına üzülecektim, sanki sorsam yaralarının izlerini silmek isteyecektim, sanki sorsam izlerini kendimde taşımak isteyecektim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışları dudaklarıma kaydı “Neden bildin soracağımı?” dedim fısıltıyla. Elim avucunun içindeydi, elinin sırt kısmı göğsüne değiyordu. Ne elimi bırakmıştı ne de göğsünden çekmişti.

Gözleri bir şey arar gibi yüzümde gezindi. “Yarayı fark eden ya sebebini ya da merhemini sorar.” dedi. Hakan’ın derin bir insan olduğunu o an anlamıştım. Öylece bakakaldım, bir şey söyleyemedim. Dediği o kadar doğruydu ki... Birinde bir yara fark ettiğimizde nasıl olduğunu sorardık, belki de bu içgüdüsel bir şeydi. İnsan o

yaranın kaynağını öğrendiğinde kendini yaradan korumak için çözüm arıyordu. Eğer kendisinde o yaradan varsa nasıl iyileştiğini öğrenmek için merhemini soruyordu.

Söylediği sadece fiziksel yaralar değildi.

Elimi avcunun içinden çektim, bedenimden bir parça kopmuş gibi hissettim yine de geri çekildim.

“Nurten teyze, Ragıp amcaları almaya gitmeni söyledi.” dedim gözlerimi kaçırarak. Cevap vermesini beklemeden sırtımı dönüp merdivenlere yöneldim. Gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım. Bu yakınlık doğru değildi, onu öyle görür görmez bakışlarımı çekmeli ve üzerine bir şey alması için ona fırsat tanımalıydım. O muhtemelen uykudan yeni kalktığı ve benim odasına çıkacağımı beklemediği için kapıyı öyle açmıştı, üzerine bir şey alacak fırsatı bulamamıştı.

Onu merak ettiğim gibi yaralarını da merak etmiştim. İçimden bir ses onun da bendeki yaraları gördüğünü söylüyordu. Belli ki o benim kadar cesur değildi çünkü ne yaranın sebebini ne de merhemini sormuştu. Ya da benden daha zekiydi yaralarımın sebebini ve hatta merhemini biliyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimde “Narin.” diye adımı seslendi. Tahtalardan çıkan seslerden odadan çıktığını anlamıştım. Yine ona doğru dönmeyip omzumun üzerinden baktım. Avuçlarım terlemiş kalbimin atışı hızlanmıştı. Sadece adımı söylediğinde bile böyle oluyorsam, gitmek ile ne kadar doğru bir karar vermiştim.

Dudakları bir kaç kere açıldı, kapandı fakat söyleyeceği her neyse sesli bir nefes verip vazgeçti. Bana sırtını dönüp hızlı adımlarla odaya dönerken “Anneme söyle hazırlanıp geliyorum.” Dedi net bir sesle.

Yönümü tamamen ona doğru dönüp adını seslendim. Sesimi duyar duymaz adımları bıçak gibi kesildi. Neden söylediğimi bilmiyordum ama bana doğru dönünce “Ben... yarın gidiyorum.” dedim. Gözlerinden şaşkınlığa benzer bir ifade geçti fakat kendisini çabuk toparladı. Yarın gidecek olmam bilmesi gereken bir ayrıntı değildi fakat bahçede

yolumu kesip biraz daha kal demesi ile benim erkenden gitme telaşım büyük bir tezatlıktı. Bir an için bunu bilmesi gerekiyormuş gibi hissettim.

Bir kaç saniye hiç bir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. O öyle dikkatli baktıkça beni okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Beden dilime, düşüncelerime ve hatta hislerime kadar analiz ediyormuş gibiydi.

Aramızda uzayan sessizliği bozup “Uğurlar olsun.” Dedi yüzünde mimik oynamadan. Ne hissettiğini ve hatta ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi. Kendini öyle bir kapatıyordu ki onu hiç bir şekilde okuyamıyordun. Bu konu da sıkı bir eğitim aldığı belliydi.

Bozulmuştum. Ondan nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum fakat böyle baştan savma bir tepki beklemediğime emindim. Bana gitme demişti buna rağmen erkenden gitmeye çalışan bendim. Bana söyleyeceği tüm cümleleri ben bitirmiştim aslında ama yine de içimde bir şeylerin kırılmasına engel olamamıştım. Teşekkür edercesine başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Bana tekrar sırtını döndüğünde odasına girip kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Ben ise kapanan kapının ardında, orada öylece kalakaldım. Kendine gel Narin dedi içimden bir ses, haklıydı kapanan kapının ardında kaldıysa bir insan gitme vakti gelmiş demekti. Hayatta da böyleydi kapanan kapının dışında kalıyorsak kapının açılmasını beklemek yerine o kapıya sırtımızı dönüp gitmeliydik. İçimden yükselen o sesi dinledim ve hızlı adımlarla aşağı inmeye başladım. Merdivenlerin sonunda Hilal ile karşılaşmayı beklemiyordum; sanırım ben inmediğim için o gelecekti yanıma. Yukarı çıkıp bizi öyle görseydi Allah bilir neler olurdu, saniye farkla önce indiğim için Şükür ettim.

Son kalan bir kaç merdiveni ağır adımlarla indim, adımlarım resmen geri geri gidiyordu çünkü Hilal neler olduğunu biliyorum der gibi bakıyordu gözlerimin içine. Karşı karşıya geldiğimizde “Bakıyorum da abimin yanından ayrılamıyorsun.” dedi imayla.

Yumruk yemiş gibi hissettim. Dudaklarım açıldı kapandı açıldı kapandı en sonunda “Ne alakası var? Yaralarını sordum ben.” dedim panikle.

Hilal resmen şok oldu. “Ne yarası kızım?” dedi şaşkınlıkla. Hilal ile bu şaşkınlığı paylaşıyordum çünkü söylemem gereken şey bu değildi.

Sesli bir nefes verip “Abin asker ya hani askerlikten konuşuyorduk işte yarası falan var mı onu konuşuyorduk.” dedim normal bir tonda. Hilal önce kaşlarını kaldırıp sonrada gözlerini kıstı. Kızın da devrelerini bozmuştum resmen ne hissedeceğini, söyleyeceğini şaşırmıştı. Resmen mimiklerini bile ayarlayamamıştı. “Gece misafirler gittikten sonra konuşacağız biliyorsun değil mi?“ diye sordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek parmaklarımla oynamaya başladım. “Konuşacak bir şey yok ki.” dedim parmaklarıma bakarak.

Bu parmaklar ile dokunmuştum Hakan’a.

“Yok ya yemezler.”

Acaba yaralarına dokunulmasına izin vermiş miydi daha önce?

“Narin kime diyorum?” dedi Hilal omzumu dürterek.

Bakışlarımı parmaklarımdan çekip “Kime diyorsun?” dedim anlamaz bakışlarla Hilal’e bakarak.

Hilal eliyle ağzını kapatarak “Hayır ya bu kadar aşık olmuş olamazsın.” dedi dehşet içinde. Kim aşık, kime aşık! Anında kendime gelip olduğum yerde dikleştim “Ne aşkı be ne aşkı.” dedim resmen haykırarak.

Hilal yüzünü buruşturup “Ne bağırıyorsun duyacak herkes.” dedi dişlerini sıkarak. “Abime aşık olabilecek biri var mıymış dünya üzerinde yani? “ dedi hayret der gibi.

Tam konuşmak ve hatta inkar etmek için dudaklarım aralanmıştı ki “Kim aşık olmuş bana? “ dedi ardımda kalan bir ses.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar açtım. Hilal ile göz göze geldiğimizde dudaklarını ısırdığını fark ettim. Hadi benim sırtım dönüktü ve ensemde gözlerim

yoktu, Hilal nasıl görememiş olabilirdi anlamıyordum. Hakan'a ikinci kez yakalanmıştık resmen. Birincisinde bahçedeydik ve tüm konuşmayı baştan sona kadar duymuştu. İkisinde buradaydık ve konuşmanın tamamını duymamış olması için dua ediyordum. Hiç bir şekilde arkamı dönüp bakmadım.

Hakan benden ve Hilal'den sorduğu sorunun cevabını alamayınca ortamda sessizlik oluştu. Adım sesleri kulağıma çalınmaya başladığında Hakan'ın merdivenleri inmeye başladığını anlamıştım. Nefesim sıklaştı. Hareket edemiyordum. O adım attıkça ahşap merdivenler gıcırdıyor ve adım sesleri yaklaştıkça resmen kalp ritmim değişiyordu. Hakan tam yanımda durduğunda Hilal'den çektiğim bakışlarımı ağır ağır Hakan'a çevirdim. Onun ise bakışlarının hedeflerinde zaten ben vardım.

Günümüz.

Gözlerimi ağır ağır açtığımda annemi pencerenin önünde dışarıyı izlerken gördüm. Dilim damağıma yapışmış oldukça halsiz hissediyordum. Bir an nerede olduğumu idrak edemesem de son olan olaylar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Ruhumu saran panik duygusuna engel olamadım. "Be-bebeğim." dedim nefes nefese. Konuşmak zordu benim için çünkü doğru düzgün nefes alamıyordum. Kemiklerim etime batıyormuş gibi hissediyordum.

Sesimin kısıklığına rağmen annem duymuştu beni. Pencereden çektiği bakışlarını bana yöneltip ağır adımlarla yanıma geldi. "İyi." dedi.

"Sen nasılsın?" demesini bekledim, demedi. Gözlerinde endişe kırıntısı görmek istedim, yoktu. Görmek istediğim fakat göremediğim her duyguya rağmen gözlerinin içine içine baktım. Belki tüm bu duygular oralarda bir yerdeydi fakat ben göremiyordum.

"Kalkmama yardım edebilir misin?" diye sordum. Yerimden kalkamazdım fakat biraz yerimden doğrulup uzanırsam vücudumda ki hasarları daha net görebilirdim. Annem beni

başıyla onaylayıp hafifçe yattığım yerden kaldırırken ona yardım ettim. Canım yanıyordu fakat inlememi tuttum. Annem sırtıma yastığı yerleştirdiğinde sırtımı onlara yasladım. Kim bilir kaç saattir uyuyordum, her yerim ağrımıştı pozisyon değiştirmek bana iyi gelmişti.

“Kaç saattir uyuyorum?” diye sordum. Annem refakatçi koltuğuna yönelmişken sorduğum soru ile adımları durdu, bir kaç saniye öyle kaldıktan sonra tekrar koltuğa yönelerek yerine yerleşti. Annemin bana cevap vermeyeceğini anladığımda başımı camdan tarafa çevirip saati hesaplamaya çalıştım hava kararmak üzereydi, olay vakti saatin kaç olduğunu bilmiyordum fakat güneş hala tepedeydi. En iyi ihtimalle yedi saattir uyuyordum.

Kolumda serum takılıydı, içinde ağrı kesici olduğunu tahmin ediyordum fakat yine de acı çekiyordum. Serum ile bu haldeysem serum olmadan kim bilir ne halde olurdum.

Üzerimdeki yorgana güvenerek hastane önlüğünü karnıma kadar sıyırmaya başladım. Orayı korumaya çalıştığımı hatırlıyordum fakat bayıldıktan sonra neler olduğunu bilmiyordum. Ellerim titreyerek önlüğü karnıma kadar sıyırdığımda korkumda haksız çıkmadığımı ezilmeler ve morluklar gözlerimin önüne serildiğinde anlamıştım. Muhtemelen serumdan dolayı acısını tam anlamıyla hissetmiyordum. Gözümden akan damlalar karnımın üzerine düştü. Attığı tekmeler bana değil bebeğimeydi. Daha doğmamış bir bebeğe atılmıştı bu tekmeler. Canım bir kere daha yandı. Onu öldürmek isteyen bir adam annem ile evliydi üstelik bir de çocukları vardı. Neredeyse katil olacak bir adamla yıllardır aynı çatı altındaydım. Bu düşünce bana korkunç geldi. Elimi karnımın üzerine koyup “Özür dilerim.” dedim titreyen sesimle. Konuşabildiğime şaşırmıştım. “Ve teşekkür ederim benimle kaldığın için.”

Ben daha tanışmadığım, henüz şekilsiz bir et parçası olan bebeğime bu kadar düşkünken; ona atılan tekmelerin bana değmesine rağmen sırf hedefin o olduğunu bildiğim için

canım yanarken annem ben ölesiye dayak yerken nasıl dayanmıştı?

Elimin tersiyle yüzümü ıslatan yaşları silip anneme döndüm, yine aynı ifadesizlikle bana bakıyordu. “Nasıl dayandın?” diye sordum kendimi tutamayarak.

Kaşları gözlerinin üzerine düşerken “Anlamadım?” diye yanıtladı beni.

“Ben ölesiye dayak yerken nasıl dayandın? “ diye yeniledim sorumu. Sesim öyle bir titremişti ki anlaşılır olup olmadığından emin değildim.

Bir kaç saniye gözlerimin içine baktı. Nihayet dudakları aralandığında beni rahatlatacak bir şey söyleyeceğini sandım ancak o “Gün doğmak üzere birazdan hemşireler kontrole gelir, bir şikayetin varsa söylersin. Bugün ile birlikte dört gündür komadasın.” dedi bir çırpıda.

Dört gündür komada mıydım? Tam dört gündür yaşayan bir ölümüydüm?

Annem bunları nasıl bu kadar rahat dile getirebilmişti, bu soğukkanlılığın sebebi beni hiç sevmiyor olması mıydı? Yine de hiç sevmediğin birine bile sırf insani duygulardan sebep üzülmez miydik? Annemin vicdanı neredeydi? Kalbime hançer saplanmış gibi hissettim. Annesiz olmanın ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

Ben gün bitiyor sanırken aslında gün doğuyormuş meğer. Hayatımdan dört gün resmen çalınmıştı, bana asla geri veremeyecekleri bir şeyi benden çok acı bir şekilde almışlardı.

İçimden yükselen öfkeyi zor da olsa dizginleyip “Polise ne zaman ifade vereceğim?” diye sordum. Bir an önce ifade verip dava açılmasını ve hak ettiği cezayı almasını istiyordum. Annem daha fazla böyle bir adamla evli kalmamalıydı.

“Burası sık sık yüksek miktarlarda bağış yaptığımız bir hastane.” dedi annem.

Anlamaz gözlerle anneme baktım “Allah kabul etsin de sorumla ne ilgisi var bunun?” dedim öfkemi dizginleme

gereği duymadan. Konumuz ile ne ilgisi vardı şimdi. Birlikte ifade verip o adamı içeri attırmalıydık.

Annem çenesini yukarı kaldırıp “Ailevi meselelerimiz ile koskoca polisleri meşgul edecek değildik değil mi?” dedi.

Annemin cevabıyla birlikte kafamın içinden parmak uçlarıma kadar bir şeylerin aktığını hissettim. Polise haber bile verilmemişti. “Sen anne değilsin.” diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Annem yerinden doğrulup “Hastanedesin bağırma!“ diye uyardı beni. Dinlemedim.

Ben annem yanımda durur, birlikte o adamla baş edebiliriz diye düşünürken o her şeyi örtbas etmişti, üstelik ben yarı ölüyken. “Sen insan bile değilsin. Keşke Hakan ile babamın yerine sen ölseydin. Senden nefret ediyorum. Sen beni yaşarken annesiz bıraktın, sen yetim kızını birde öksüz bıraktın.” diye bağırdım avazım çıktığı kadar hem bedenimin hem de ruhumun yandığını hissediyordum. Ne hıçkırıklarımı ne de gözyaşlarımı susturabiliyordum.

Annem ne ara odadan çıkıp yardım çağırdı, içeri hemşireler ne zaman girdi bilmiyordum. Gözlerimin kararda ve sesler kesildi, alışkın olduğum karanlık beni içine çekerken aklımda tek bir şey vardı; bu karanlığa beni annem mahkum etmişti.

BÖLÜM SONU...

BÖLÜM 6

Yıldıza bastıysak, yorumlar hazırsa başlıyoruz.
Bölüm türkümüz - Bir fırtına tuttu bizi
İyi okumalar...

Hayatın bir geri sayımı vardı, doğduğumuz ilk saniye itibariyle başlayan ve son nefesimiz ile birlikte biten ömür sayacı. Her bir saniyemiz ömür sayacımızdan gidiyor ve bizi mutlak sona bir adım daha yaklaştırıyordu. İnsan ömrü bir sayaçtı ve ben bu sayacı sevdiğim insanlara seve seve verebilirdim fakat ömür onlara kısa bana ise uzun biçilmişti. Bu hastanede kaldığım on gün boyunca kaderime ağlamış ve sayacımın, bebeğimi doğurana kadar devam etmesini dilemiştim. İnsan kaderini değiştiremiyor ve ömür sayacından istediği süreyi alamıyordu. Tek başınalığımı, kaderimi ve yaşamam gerektiğini kabullenmiştim.

Annem o günden sonra bir kez olsun ziyaretime gelmemişti. Odamın kapısında annemin kocasının adamlarından olduğunu düşündüğüm iki kişi bekliyordu, hastane yetkilileri dışında kimse giremesin ve ben şikâyetçi olamayayım diye alınmış bir önlemdi muhtemelen. Odaya girebilen birinden yardım istemek aklıma gelmişti, en azından Ragıp amcayı ve Hilal'i arayabilirdim fakat çalışan insanları da zor durumda bırakmak istemiyordum. Üstelik bu şartlarda buradan birine güvenmek pek de akıl işi değildi.

Annemin Ragıp amcaya yada Hilal'e haber vermediğine emindim fakat on gün boyunca benden haber alamayan Hilal'in ne yaptığını çok merak ediyordum. Bir yanım öğrenmediği için mutluyken diğer yanım kan bağsız kardeşimin yanımda olmamasına kırgındı. Fakat tüm bunlara rağmen biliyordum ki Hilal bu durumumu öğrenseydi ortalığı

ayağa kaldırır bir şekilde bana ulaşırdı. Bunu bilmek bile yüreğimdeki ağırlığı hafifletmişti. Annem muhtemelen bir bahane ile Hilal ve Nurten anneyi kandırmış, bu durumdan haberdar olmalarını ve hatta yokluğumu sorgulamalarını engellemiştir. Annem geceleri uyuyabiliyor muydu acaba? Evladı hastane köşesinde acı çekerken ve üstelik karnında torununu taşırken tüm bunlara sebep olan adamla aynı yastığa baş koyabiliyor muydu? Ona söylediğim sözler benim bile zoruma giderken onun içi hiç mi sızlamamıştı? Cevabını bilen yanım ile bilmek istemeyen yanım savaş halindeydi ve sanırım savaşın galibi aslında çoktan belliydi.

Eren her gün ziyaretime gelse de annemi ve kocasını sormaya cesaret edememiştim. Acım biraz olsun hafiflemiş morluklarım geçmeye başlamıştı. O eve bir daha dönmek istemiyordum, Hilal ve Nurten anne bana kapılarını sonuna kadar açarlardı biliyordum fakat adını dahi anmak istemediğim, annemin kocası olan o adam buna izin vermez onlara da rahat yüzü göstermezdi. Onlara gelecek herhangi bir tehlikeyi göze alamazdım. Gittiğim her yere yüktüm aslında, eve gitsem olmaz gitmesem olmazdı. Bir yol bulacaktım yeni bir hayat için bir yolum olmalıydı, o yolu şimdilik bilmiyor olsam da bulmak için çabalayacaktım. Üzerimde benim bile anlamadığım bir sakinlik vardı. Hislerim mi alınmıştı yoksa hislerimi artık hissedemeyecek duruma mı gelmiştim anlamıyordum. Fazla hissetmenin getirdiği hissizlik duygusuydu sanırım bu, yanan bir insanın dayanılmaz şekilde acı çekmesi ve sonrasında hissizleşerek acıyı hissetmeden kül olması. Yana yana kül olmuştum; acım beni öldürmemişti ama kül haline getirmişti, savrulmam ve yok olmam bir rüzgara bakardı.

Kapının hafifçe vurulmasıyla bakışlarım kapıya döndü "Gelebilirsiniz." Diye seslendim. İçeriye daha önce görmediğim hemşire girdi, bakışları tereddütlü ve adımları yavaştı 20'li yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum. Beyaz tenli siyah saçlı minyon bir kadındı. Kapıyı kapattığında gülümseyerek bana döndü. "Merhaba ben

Zehra." Diye kendini tanıttı. Onun kadar içten gülümseyemesem de gülümsemesini karşılıksız bırakmadım.
"Ben yeni işe başladım, bir ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için geldim." dedi içten gülümsemesini bozmadan.

Özel hastane olsa bile ihtiyaç soran bir hemşire ile daha önce karşılaşmamıştım. Kaşlarımın gözlerimin üzerine düşmesini engelleyemedim. "Her hastaya ihtiyaç soruyor musunuz?" diye sordum. Tavrım biraz sert olmuştu fakat bu durum bana biraz garip gelmişti. Üvey babam yüzünden her şeyden şüpheleniyordum, darbelerinin hedefinde karnımın olması bebeğimi öldürmek istediğinin en önemli kanıtıydı. Hastane kendi imajı için skandala karışmak istemese de o adamın tutacağı bir hemşire olayları değiştirebilirdi. Gülümsemesi yüzünde solarken "Hastaneye bağlı çalışıyorsunuz değil mi bana özel gelmediniz?" diye devam ettim sözlerime.
"Evet hastanede çalışıyorum, aslında stajyerim ben şimdilik böyle bir görev verdiler bana." Dedi mahcup bir tavırla. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Stajyer olması bu durumu açıklardı, muhtemelen ona şimdilik küçük işler veriyorlardı.
Gözlerimi açtığımda kocaman gülümsemeyle Zehra'ya baktım, kız delirdiğim düşünüyor olabilirdi çünkü bakışları şoka uğramış gibiydi. "Özür dilerim Zehra ben biraz gerginim." Dedim içten bir tavırla. Bin yıldır onu tanıyor gibi adıyla seslenmiştim, sanırım burada aradığım biraz samimiyetti. "Yani Zehra Hanım." Dedim kendimi düzelterek.
Tekrar içten gülümsemesini sunmuş ve "Zehra diyebilirsiniz bana, gerginliğinizi anlıyorum saldırıya uğramışsınız üstelik hamileymişsiniz çok üzüldüm duyunca, babanız kapıya özel koruma yerleştirmiş hatta." Dedi bir çırpıda. Merak ettiğim bu konu birden açıklığa kavuşmuştu. Polislere saldırıya uğradığım söylenmişti. Peki polislere ne yalan söylemişlerdi, okları kime ve nasıl çevirmişlerdi de

beni sorguya bile almamışlardı? Annemin kocası dışarıdan çok sevilen ve saygı gören biriydi, onun gerçek yüzünü hane dışındaki hiç kimsenin bilmediğini fark ediyordum. Dışarıya karşı oldukça kibar ve duyarlıydı. Resmen kendine bir kimlik oluşturmuş buna uygun davranıyordu. Bu hastaneye yaptığı yardım bile maskesinin bir göstergesiydi. Muhtemelen ona duyulan bu saygıyı ve güveni kullanmış onları bir şekilde kandırmıştı. Zehra Hanımın bir şeyler bilmesini umarak "Saldırganlar bulundu mu?" diye sordum şüpheyle.

Zehra başıyla beni onaylayarak "Evet Ragıp diye birisi saldırmış size, ailenizin düşmanıymış galiba kendisi." Diye yanıtladı beni.

Ragıp amcam...

Kulaklarım uğuldamaya başım dönmeye başladı, ellerimin titremesine engel olamıyordum, gözümden bir damla yaş düştü yanağıma. Başımı hızla iki yana salladım. Zehra endişeyle yanıma yaklaşırken "Hayır." Diye bağırdım "O değil, o olmaz, ona yapamazlar bunu."

"Narin Hanım lütfen sakin olun."

"Hayır o olmaz." Dedim başka Bir kelime bilmiyormuşçasına. Deli gibi aynı kelimeleri söylüyordum fakat diyebilecek başka bir şeyimde yoktu. Sığınabileceğim ve bana yardım edebilecek tek adamı yalanlarına kurban etmişlerdi. Sırf benim yüzümden hiç suçu olmayan bir adam tutuklanmıştı. Yalancı şahitler ve iyi planlanmış bir olay örgüsü bir insanın hayatını karartmaya yeterdi.

Kolumda serum takılı olmamasını fırsat bilerek yataktan kalkmaya çalıştım. Bu yataktan kaç kere can havliyle çıkmaya çalışmamdı, hastane yatağında bile rahat yoktu bana.

Zehra bir şeyler söylüyordu fakat onu duymuyordum. Kapıdaki iki adamın içeriye girdiğini ve Zehra'nın bağırarak onlara bir şeyler söylediğini gördüm. Umurumda değildi benim tek hedefim vardı o da bu odadan hatta hastaneden çıkmaktı. Vücudumu sızım sızım sızlatan bir ağrı vardı fakat

ben ne o ağrıyı ne de etrafımdaki insanları duyuyordum. Zehra ve kapıdaki korumalardan biri beni yatağa sokmaya çalışsa da başarılı olamıyorlardı. Ne söylediğimin farkında olmadan bağırıyordum, kelimelerin benim için şuan bir önemi yoktu. Ağlıyordum ve bununda bir önemi yoktu.

Diğer koruma ve daha önce gördüğüm hemşireler odaya girerken birinin elinde gördüğüm iğne dikkatimi çekti. Bu annem ile kavga ederken bana yaptıkları o iğneydi muhtemelen sakinleştiriciydi. "Sakın o iğneyi yaklaştırma bana." Diye bağırdım. Boğazım bağırmaktan yanıyordu, önemsemedim.

Zehra kolumdan çıkmış diğer koruma koluma girmişti. Adamların tutuşu sıkıydı fakat enerjimin son damlasına kadar mücadele edecektim. Hemşirenin bir kaç denemesi başarısız olsa da adamların tutuşu daha da sıklaşmış ve canım acımaya başlamıştı. Daha fazla direnemeyeceğimi anladığımda hareket etmeyi bıraktım. Önce iğnenin ince sızısını hissettim daha sonra beni saran karanlığı kucakladım.

3 yıl önce...

Kim aşık olmuş bana? " dedi ardımda kalan bir ses.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar açtım. Hilal ile göz göze geldiğimizde dudaklarını ısırdığını fark ettim. Hadi benim sırtım dönüktü ve ensemde gözlerim yoktu, Hilal nasıl görememiş olabilirdi anlamıyordum. Hakan'a ikinci kez yakalanmıştık resmen. Birincisinde bahçedeydik ve tüm konuşmayı baştan sona kadar duymuştu. İkisinde buradaydık ve konuşmanın tamamını duymamış olması için dua ediyordum. Hiç bir şekilde arkamı dönüp bakmadım.

Hilal boğazını temizleyip hin bir gülüş yerleştirdi suratına. "Sende bilmiyormuş gibi yapma şimdi ağabeyciğim..." dedi imalı bir şekilde.

Gözlerimin yuvalarından çıkacak kadar büyüdüğüne emindim. Ben şok olmuş bir ifadeyle Hilal'e bakarken o gözlerini bana hiç değdirmedi. Sırtımdan aşağı soğuk terler boşalırken ellerimin titremesini gizlemek için iki elimi birbirine kilitledim. 'Allah'ım yer yarılsa da ben içine girsem.'

Hakan'a bakmasam da onun bakışlarının ara sıra bana değdiğini anlayabiliyordum. Sesli bir nefes verip "Çıkar ağzındaki baklayı." Dedi Hilal'e sıkılmış bir ifadeyle.

Hilal'e öldürücü olduğunu düşündüğüm bakışlar atarken söylememesi için bildiğim tüm duaları etmeye başladım. Hilal benimle göz teması kurmadığı için onu tehdit eden bakışlarımın farkında değildi, belki farkında olsaydı korkar ve vazgeçerdi.

Hilal'in dudakları aralandığında o ana şahitlik etmek istemediğim için gözlerimi kapattım. "Ragıp amcanın yeğeni Seher işte." Dedi Hilal öylesine bir şeyden bahsediyormuşçasına. Duyduklarım karşısında başka bir şok daha geçirirken gözlerim hızla açıldı. Seher'i çocukluğundan beri tanırdım fakat birkaç kere görmüştüm bu yüzden çok muhabbetimiz yoktu. Çok konuşkan hatta fazla cana yakın bir kızdı. Birden zihnimde Seher'in Hakan'a kur yaptığı bir sahne canlandı. Kız bizimle konuşurken bile aşırı cilveliydi, Hakan ile konuşurken kim bilir nasıl bir tavır takınıyordu. Hakan askerdi ve bir sürü erkeğin içindeydi, Seher gibi bir kızın enerjisi ona iyi ve hatta cazip gelebilirdi.

İçimde oluşan kıskançlığı engelleyemedim. Hakan'ın tepkisini görmek için bakışlarımı ona çevirirken, o keskin bakışlarını Hilal'in üzerinden çekmemişti. "Saçma sapan şeyler çıkarma benim başıma." Dedi dişinin arasından. Seher'in ondan hoşlanması Hakan için bir şey ifade etmiyor gibi görünse de gerçek hislerini bilemezdik çünkü Hakan beden dilini kolayca kontrol edebilen birisiydi. Seher gibi bir kızın kolayca reddedilebileceğine inanmıyordum.

Hakan, Hilal'in yanından geçip kapıya doğru hareketlendiğinde Hilal abisine dönerek "Abiciğim sen sordun bende söyledim niye kızdın ki şimdi? Yoksa başka bir

isim mi duymak istiyordun benden." Dedi sinir bozucu bir imayla. "Hilal." Dedim dişlerimin arasından öfkeyle. Hakan cevap vermeden kapıdan çıktı.

Hilal kapıdan çektiği bakışlarını bana çevirerek "Efendim canım arkadaşım?" dedi imasına devam ederek. Dudaklarımı birbirine bastırarak "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum fakat o cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindi.

Gözlerimi devirerek içeriye doğru baktım, Nurten teyzenin duymayacağından emin olduğum bir sesle "Seher gerçekten Hakan'dan mı hoşlanıyor?" diye sordum fısıltıyla.

Hilal yüzünü buruşturup "Hem de nasıl, bir görsen nasıl işve yapıyor abime." dedi tiksinmiş gibi.

Tam tahmin ettiğim gibiydi. İçimdeki kıskançlığın yerini korku gibi saçma bir his almıştı. İçimde oluşan o hissi bastırma gereği duymadan "Ya abin... O hoşlanıyor mu Seher'den?" diye sordum tedirginlikle.

Hilal sorum karşısında gözlerini devirirken, dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bir ifadeyle "Abimin tarzı birisi değil Seher." Diye yanıtladı beni. Rahatladığımı belli edercesine sesli bir nefes verirken Hilal kaşlarını kaldırarak imalı bakışlarıyla beni süzdü.

Hilal'in bir şeyleri fark etmesinden mıdır bilinmez üzerime rahatlık çökmüştü ve ben tepkilerimi kontrol edemiyordum. "Ne yaşadınız siz ormanda ya?" diye sordu birden bire. Sesinde gerçekçi bir merak vardı.

Beklemediğim bu tepki karşısında şaşkınlıktan göz bebeklerimin büyüdüğüne emindim. Dudaklarım konuşmak için bir kaç kez açılsa da düzgün bir cümle kuramamıştım. "Ne yaşamışız... hiç bir şey yaşamadık... Bir şey mi yaşamışız?"

Hilal sesli bir soluk verdi dudakları konuşmak için aralanmıştı ki "Kızlar bahçeye kuruyoruz sofrayı." Diye seslendi Nurten anne bahçeden.

Hilal "Geliyoruz anne." Diye cevap verirken 'seninle sonra görüşeceğiz' bakışı atmayı da ihmal etmemişti. İkimizde

bahçe kapısına yönelirken "Nurten teyze bir şey anlamamıştır değil mi?" diye sordum, Nurten teyzenin duyamayacağına emin olduğum bir sesle. Hilal de Nurten teyzeyi kontrol ederek "Sanmam, anlasa oğluma gelin buldum diye havalara uçar düğün hazırlığına falan başlardı." Dedi gülerek.

Söyledikleriyle bir nebzede olsa içimi rahatlatmıştı. Nurten teyze durumu anlasaydı utancımdan bir daha yüzüne bakamazdım sanırım. Bir şeyleri kabul etmeden önce her şey daha kolaydı benim için, şimdi hareketlerimi sürekli tartacak acaba dışarıdan bakınca anlaşılıyor mu diye sürekli tereddüt edecektim. Hilal beni çok iyi tanıdığı için Hakan'a olan ilgimi bu kadar kısa bir sürede fark etmişti bunu biliyordum ancak kendimi kontrol edemezsem bir süre sonra etrafımızda olan insanların anlayabileceğini biliyordum.

Hilal'in gülümsemesine aynı şekilde karşılık verememiştim çünkü utanmıştım. Kız arkadaşımın abisinden hoşlanıyordum nedense bana hiç etik değilmiş gibi geliyordu.

Hilal dirseğiyle hafifçe koluma vurup "Asma suratını tamam." Dedi içten gülümsemesini sunarken. Yalandan da olsa konu uzamasın diye gülümsedim. Gülümseyişime karşılık göz kırparak bahçeye çıktı. Şimdilik bu konuyu düşünmeyi rafa kaldıracaktım, panik hatayı da beraberinde getirirdi.

Hilal'in arkasından bende bahçeye çıktım. Nurten teyze masa örtüsünü sermiş, tabakları yerleştirmeye başlamıştı bile. Hızlıca ona yardım edip kısa sürede sofrayı hazır hale getirdik. Masaya oturmuş misafirlerimizi beklerken içimden Seher'in gelmemesi için dua ediyordum.

Nurten anne yarım saat geçtiği için yemeklerin soğuyacağını düşünerek tekrar ısıtmaya gitmişti. Hilal ile baş başa kaldığımızda normalde hiç susmazdık fakat şimdi ikimizde ne konuşacağımızı bilemediğimizden sessizdik.

Aramızda oluşan sessizliği Hilal'in "Abimden hoşlanmayı nasıl başardın ya?" demesi bozmuştu. Galiba durup durup kafasında bunu düşünüyor ve kendince bazı sorular biriktiriyordu.

"Hani gece konuşacaktık?" diye yanıtladım onu. Bu konuyu konuşmayı ne kadar geciktirebilirsem o kadar iyiydi, o yüzden erteleyebildiğim kadar erteleyecektim.

Hilal "Öleceğim meraktan aklımda sürekli sorular dolaşıyor." dedi masaya eğilerek.

"Senin yüzünden yakalanacağız." Dedim onun gibi masaya eğilerek.

Hilal ciğerlerini dolduracak kadar derin bir nefes alıp sandalyesine yaslandı. Cevabımı beğenmediği belliydi fakat o da bana hak vermiş olacak ki konuyu uzatmadı.

Kısa bir süre sonra Nurten teyze elinde çorba tenceresiyle telaşlı bir şekilde bahçeye çıktı. "Gelmek üzerelermiş, bir servis daha açalım." Dedi tencereyi masaya bırakırken.

"Biz dört kişiyiz Fırat ve Ragıp amca ile altı kişi olacağız servisler tam." Dedi Hilal anlamayarak fakat ben anlamıştım. "Başka biri daha mı geliyor?" diye sordum şüpheyle.

"Evet Seher de geliyormuş." diye yanıtladı beni Nurten teyze.

Hilal ile bakışlarımız birbirine değdiğinde onunda şaşırdığını anlamıştım. İki insanın bu kadar şom ağızlı olması normal miydi? Bu kadar çok konuşup da çağırmayacaktık Seher'i.

"Kız hadisene." Dedi Nurten teyze elindeki kepçeyle kapıyı göstererek. Hilal biraz daha içeri gitmezse o kepçeyi kafamıza yiyecek olabilirdik.

Hilal, annesinin sözleriyle kendine gelirken "Ta- tamam..." diye kekeleyerek cevap verebildi. Yanımdan geçerken imalı hareketler yapmayı da ihmal etmemişti. Hilal'e eğlence çıkarken benim payıma gerilim dolu saatler düşmüştü.

Kısa bir hareketlilikten sonra tekrar sofraya oturmuş misafirlerin gelmesini beklemiş, bahçeyi aydınlatan araba

farıyla bekleyişimizin sonuna gelmiştik. Nurten teyze ile Hilal misafirleri karşılamak için ayağa kalkarken ben dizlerimin bağı çözülmüş gibi hareket edemedim. Parmak uçlarımdan başlayıp bedenimi saran titreme dalgası ve artan nabzım işimi hiçte kolaylaştırmıyordu.

Derin bir nefes alıp sindiğim sandalyeden kalkarken misafirler arabadan çıkmaya başlamıştı. Arabadan ilk çıkan Hakan olurken ona bakmamak için gözlerimle adeta savaş halindeydim. Ön kapı açıldığında Ragıp amcanın çıkmasını beklerken Seher'in arabadan inmesi bugünün ikinci Sürpriziydi. Kaşlarımı çatıp savaş halinde olduğum gözlerime daha fazla meydan okuyamayarak Hakan'a baktım. Yüzünde her zamanki ciddiyet ve soğukluk vardı. Bakışları bana değdiğinde çatık olan kaşlarını serbest bıraktı. Bir kaç saniye yüzümü inceler gibi bakıp bakışlarını Seher'e çevirdi, Seher ona gülümserken Hakan selam alır gibi başını hafifçe aşağı eğdi ve Seher'in gülümsemesini resmen kabul etti. Titremem artarken resmen kalbimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Hakan'ın, Seher'e kayıtsız kalmayacağı düşüncesini bana hatırlatan zihnim haklı çıkmış olmanın gururunu yaşıyordu. Bir olasılığı kabul etmek ile gözünün önünde gerçekleşen bir olayı kabullenmek aynı kapıya çıkmıyordu.

Ragıp amca ve Fırat arabadan inerken Nurten teyze, Hilal'in kolunu dürtüp "Yan yana oturmuşlar gördün mü? Ay pek yakışıyorlar." Dedi abartılı bir neşeyle. Nurten teyze onların birlikte mi olmasını istiyordu? Sorar bakışlarımı Hilal'e çevirdiğimde ne demek istediğimi hemen anlayıp sorma dercesine başını iki yana salladı. Yüzündeki sıkıntılı ifadeden düşüncemin doğru olduğunu anlamıştım. Kalbim resmen dört bir yandan çevrilmiştir. Soluklanmak ihtiyacıyla derin bir nefes çektim ciğerlerime. Ortamda oksijen azalmış gibi hissediyordum.

"Güzel kızım." Diyen Ragıp amca ile tabir-i caizse ana dönmüştüm. Yüzümde büyüyen gülümseme ile önce elini öptüm sonra ona sımsıkı sarıldım. Onu ne zamandır

görmüyordum, gözümün ondan başkasını görmemesi gerekirken resmen odağım başkaları olmuştu. Onu özlediğimi fark ederek "Baba yarım." Dedim gözlerimin dolmasına engel olamayarak. "Emanetim." diye yanıtladı beni titreyen sesiyle.

"Aa ağlatmayın birbirinizi." Dedi Nurten teyze azarlar gibi. Biraz daha sarılmaya devam edersek muhtemelen ağlayacaktık. İlk geri çekilen ben olmuştum. Titreyen sesiyle bizimle konuşan Nurten teyzeye baktığımda gözünden akan bir damla yaşı siliyordu. Bize ağlamayın derken kendisi ağlamıştı. Ona baktığımı fark edince şefkatli bir gülümseme gönderdi bana. Aynı içtenlikle sorun yok dercesine gülümsedim ona. Onunda iki çocuğu babasız kalmıştı, babasızlığın ne olduğunu kendi çocuklarından bildiği için bu konuda hassastı.

Bakışlarım tam yanında duran oğluna ilişti istemsizce. Kaşlarını tekrar gözünün üzerine indirmiş öfkelenmiş gibi bakıyordu. Göz göze geldiğimizde iki kaşının arasındaki çukur iyice derinleşti. Bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi bakıyordu gözlerime. Seher'e gülen gözlerle bakarken bana çatık kaşlarının arasından bakıyordu.

Bakışlarımı hızla ondan çekip tekrar Ragıp amcaya çevirdim. Onun bana buzdan, başkalarına gökyüzü gibi bakan gözlerine tahammül edemedim. Ragıp amca omuzlarımdan tutup "İyisin değil mi güzel kızım?" diye sordu içten bir tavırla. Ben tam iyi olduğumu söyleyecekken Fırat "Bana bu kadar sarılmıyorsun baba kıskanacağım şimdi." Dedi muzip bir tavırla. "Kıskanma hemen hayta sana da sarılırım." Diye cevap verdi oğluna Ragıp amca.

Hepimiz Fırat ile Ragıp amcaya gülerken "İyim amcam sen nasılsın?" dedim merakla. Tansiyonunun arada çıktığını biliyordum ama onun dışında büyük bir sağlık sorunu yoktu.

"Çok şükür kızım iyiyim." Diye yanıtladı beni. İçimi rahatlattı, Allah ona uzun ömür vermeliydi. "Hep iyi ol amcam Allah seni başımızdan eksik etmesin." Dedim içten gülümsememi ona sunarken.

Herkes birbiriyle selamlaşıyor ve ayak üstü hal hatır soruyordu. Fırat ile selamlaştıktan sonra mecburen Seher ile de selamlaşmıştık. Çocukluğumuzdan beri tanışıyor olmamıza rağmen ona bir türlü içim kaynamıyordu. Seher'in tavırlarını yapmacık bulduğum için mi yoksa başka bir sebepten mi bilmiyordum. Ragıp amcayı çok sevdiğim için yeğeni ile samimiyet kuramamanın beni üzdüğü dönemler bile olmuştu fakat şuan bu üzüntüm pişmanlığa dönüşmüştü. Ona kızmaya yada kinlenmeye hakkım yoktu ancak kalp bazen hadsiz olabiliyordu. Seher büyük bir sevinç ile bana sarılıp çok özlediğini ve daha sık görüşmek istediğini söylese de onun kadar coşkulu bir tepki verememiştim. Söylediklerine ufak bir tebessüm edip İnşallah demekle yetinmiştim.

Masanın başına geldiğimizde Seher kenara çekilerek Ragıp amcanın geçmesini bekledi. "Buyur amcacım önce sen geç." Dedi eliyle sandalyeyi göstererek.

Ben Seher'in bu hareketine göz devirirken Hilal "Boyor omco onco son goç." Diye onu taklit etmişti. Hilal'den böyle bir şey beklemediğim için boş bulunup sesli bir kahkaha patlattım. Masada oturmak üzere olan herkesin bakışı bana dönerken Hilal'i değil de beni duymuş olmalarının talihsizliğini bir kenara bırakarak sevimli olduğunu düşündüğüm bir tebessüm sundum herkese. O sessizliğin içinde durduk yere kahkaha atmak normal bir şeymiş gibi davranırsam durumu kurtarabilirim diye düşünmüştüm fakat her zamanki gibi planlarımı suya düşüren birisi çıkmıştı. Seher "Aa Narinciğim seni ilk defa bu kadar sesli gülerken görüyorum fakat toplum içinde bu kadar sesli gülünmez." Dedi ders verir gibi bir edayla. Nurten teyzeye dönüp "Ben çok neşeli bir insan olmama rağmen büyüklerimin yanında böyle kahkaha atmam." Diye devam etti sözlerine. Nurten teyzenin yüzünde oluşan gülümseme kalbimi kırmıştı. Resmen ona gururla bakıyordu.

"Arabada büyüğün varken ön koltuğa oturuyorsun ama." Diyen Hilal herkesin dikkatini çekmişti. Hilal'den böyle bir

çıkış beklemediğim için şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Herkesin gözü onun üzerinde olsa da o hiç birimizle göz teması kurmadan oldukça ciddi bir ifadeyle Seher'e bakıyordu. Nurten teyze "Hilal!" diye uyarıcı bir sesle adını söylese de Hilal dönüp de annesine bakmadı. Herkes masaya çoktan oturmuş Seher, ben, Hilal ve Nurten teyze ayakta kalmıştık.

Seher kırıldığını belli eden düşük bir ton da "Ay ben yanlış bir şey mi söyledim Nurten teyzeciğim, amcam ön koltukta oturmayı pek sevmez o yüzden oturdum ben." Dedi yapmacık bir naiflikle. Ragıp amcanın böyle bir kriteri yoktu biliyordum, Seher muhtemelen böyle bir şeyleri bahane ederek ön koltuğa oturmuştu.

"Doğru ya da yanlış Narin benim misafirim, misafirime saygısızlık yapan bana da yapmıştır." Dedi Hilal tavizsiz bir sesle. Resmen Seher'e saygısızlık yaptın demişti. Sinirlendiğinde ne kadar da abisine benziyordu. Hakan'ın tepkisini görmek için göz ucuyla ona baktım, Hilal'in tavrına kızıp kızmadığını merak ediyordum çünkü kızsa bile kadınların kavgasına karışmayacağını ancak daha sonra Hilal'e bunun hesabını soracağını biliyordum.

Ben Hakan'ın yüzünde öfkeli bir ifade beklerken onun yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Şaşkınlıktan kaşlarımı kaldırmış onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Hakan zor ve çok şıklı bir paragraf sorusu gibiydi, metni okuyup anladığını zannediyordun fakat şıklar birbirine o kadar yakındı ki doğru cevabı bulmak neredeyse imkansızdı. Hepsi aynı şeyi anlatıyor gibiydi ancak sadece birisi doğruydu.

Hakan pozisyonunu bozmadan sadece gözlerini çevirdi bana, gülümsemesi sönerken her zamanki ciddi tavrını takındı. Neden gülümsemesini benden bu kadar sakınıyordu ki? Neden onu her gülerken gördüğümde anında bırakıyordu tebessüm etmeyi. Benden nefret ediyor olma ihtimali var mıydı? Benden nefret etmesi için bir sebebi yoktu, belki de güzel bir izlenim bırakamadığım için sadece benden

hoşlanmıyordu. Oysa ben gülümsemesini uzun uzun izlemek isterdim, bunu yapabilen yada yapabilecek olan bir kadın varsa ne şanslıydı. Hakan boğazını temizleyip sandalyesine yaslanırken bakışlarını benden çekip Hilal ve Seher'e doğrulttu. "Hanımlar etik kavramlar üzerine olan kavganın bittiyse sizde oturun yemeğimize başlayalım." Dedi imalı bir tavırla.

Seher ne söyleyecekse sözlerini yutmak zorunda kalmıştı. Nurten anne kaş göz işaretiyle Hilal'e kızarken Hilal omuz silkip bakışlarını annesinden çekti.

Baş köşede Ragıp amca otururken sağ tarafına Fırat sol tarafına Hakan oturmuştu. Fırat'ın yanına ben, benim yanıma Hilal oturmuştu. Hakan'ın yanına Nurten teyze oturacakken "Kızım gelip geçerken seni rahatsız etmeyim ben, sen buraya otur." Diyerek onu Hakan'ın yanına oturttu. Hakan annesine ters bir bakış atarken Nurten teyze, Hakan ile özellikle göz teması kurmadı. Hakan her ne kadar durumdan hoşnut görünmese de Seher çok memnundu. Hakan bakışlarını Seher'den tarafa çevirmezken, Seher'in kaçamak bakışları Hakan'ı buluyordu. "İdeal gelin adayına bak sen." Dedi Hilal kulağıma eğilerek "Resmen abime iş atıyor."

"Alan razı veren razı boşversene." Diye yanıtladım onu. Kırgın çıkmamasına özen gösterdiğim sesim benim özenimi pek bir anlamsız bulmuş olacak ki gayet kırgın çıkmıştı. Hilal dirseği ile beni dürterek "Öyle demesene kızım annem ne bilsin seni, bilse böyle mi yapar?" dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Neyse kapatalım şimdilik bu konuyu." diye yanıtladım onu.

Hilal'in, Seher'i çok sevmediğini bilmeme rağmen eskiden de bu kadar gıcık oluyor muydu yoksa benim yüzümden mi bu kadar cephe almıştı bilmiyordum. Benim yüzümden ise Hilal'i bu konuda kesinlikle uyaracaktım.

Nurten teyze çorbaları dağıtmaya başladığında, Seher ayağa kalkarak "Ben alayım Nurten teyzeciğim, biz varken

sizi çalıştırmak yakışmaz." Dedi kepçeye uzanarak. Hilal "Yemin ederim şovcu!" diye söylenirken ben Seher'in gerçekten iyi bir ev hanımı olabileceği kanısına varmıştım. Yapmacık ve şovcu olabilirdi fakat çok güzel Polyannacılık oynuyordu. Muhtemelen hep pozitifti, eşi ona bağırsa alttan alır idare ederdi, kaynanası bir laf söylese Seher onu da bir şekilde idare ederdi, ki muhtemelen böyle bir geline hiç bir kaynana laf söylemezdi.

Hakan'ın yorgun argın eve geldiği ve güler yüzü, yüksek enerjisi ile Seher'in onu karşıladığını düşündüğüm o senaryo tekrar canlandı zihnimde. Hiç bir erkek böyle kadına çok fazla dayanamaz tezimin doğru olduğuna bir kere daha kanaat getirmiştim. Seher'de eşi için her şeyi yapacak o ruhu görebiliyordum. Ben ise o kadar neşeli ve pozitif değildim, Polyanna hiç değildim. Hizmet etmek benim ruhumda yoktu. Eşim bana bağırırsa muhtemelen bende ona bağırırdım. Onu çok sever ancak belli edemez ve ortalıkta sürekli neşe pıtırcığı gibi gezemezdim. Nedense Hakan'a etliye sütlüye pek karışmayan naif ve neşeli birinin daha uygun olacağını düşünüyordum. Onu sürekli idare eden bir dediğini iki etmeyen işini zorlaştırmayan biri. Hakan ancak böyle birisiyle tamamlanabilir gibi geliyordu bana.

Ruhuma çöreklenen sızıyı görmezden gelerek, farkına vardığım gerçekler ile gitmek ve unutmak için aldığım kararın ne kadar doğru olduğunu bir kere daha anlamıştım. Hilal ile kaç yıldır arkadaştık, Hakan ile ancak şimdi tanışabilmiştik o yüzden bundan sonra denk gelme olasılığımızda çok yüksek değildi. Hayatımdan gökyüzü gibi bakan bir adamın geçtiğini anımsayacak ve birini sevebiliyor olabildiğimi öğrenmiş olarak hayatıma devam edecektim. Hilal ondan bahsettiği de pür dikkat onu dinleyecek gözlerini ve bakışlarını anımsayacak fakat bir daha karşılaşmayacağımız gerçeğini kendime hatırlatarak hayatıma devam edecektim.

"Narin" diye adımı seslenen Hilal ile ana geri döndüm. Seher elini uzatmış çorba kasemi vermemi bekliyordu.

Muhtemelen bana seslenmişti fakat kulaklarım onun sesini duymayı reddetmiş olacak ki Hilal adımı söyleyene kadar birinin bana seslendiği fark etmemiştim. Önümde duran kaseyi Seher'e uzatırken "İyi misin kızım?" diye sordu Ragıp amca. Hakan'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum fakat önemsemedim. "İyim dalmışım biraz kusura bakmayın." Dedim mahçup bir tavırla.

Ragıp amca gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. "Annen ile Eren nasıllar bir şeye ihtiyaçları var mı?" diye sordu babacan bir tavırla. "Yok şükür iyiler." Diye yanıtladım onu aynı samimiyetle.

Çorbalarımızı içerken Ragıp amca ile biraz sohbet etmiş bizimkilerden ve okuldan konuşmuştuk. Ben çok ısrar edince babam ile olan bir anısını anlatmış beni hem güldürmüş hem de hüzünlendirmişti. Ragıp amcanın babam ile anıları vardı, ben ise babamı sadece anımsıyordum. O benim hayallerimdi o benim rüyalarımdı ama asla gerçeğim olamayacaktı.

Ana yemek servis edilirken Seher yine bizden önce davranmış ve Servisi yapmaya başlamıştı. Nurten teyze ışıldayan gözleri ile Seher'e bakıyor, muhtemelen içinden gelin adayını bulduğunu düşünüyordu. Nurten teyze ile aynı fikirde olmak canımı yaksa da kabullenecek olgunluğu göstermiştim.

Seher servisi bitirmiş tam oturacakken Nurten teyze "Hakan'ımı da evlendirseydik de bende dünya gözüyle torun görseydim." Dedi Seher'e bakarak.

Seher utanmış gibi başını öne eğmiş saçını kulağının arkasına sıkıştırarak kaçamak bakışlarını Hakan'a yöneltiyordu. Hiç yüzünün kızarmamasından çok iyi rol yaptığını anlamıştım. Hakan'ın tepkisini görmek için bakışlarımı ona çevirdiğimde onun çoktan bana baktığını fark ettim. Benim onun bakışlarını fark etmeme rağmen hemen çekmedi bakışlarını benden. Bir kaç saniye baktıktan sonra annesine dönerek "Anne muhtemelen gelin adayı kriterlerimiz bir değil." Dedi imalı bir şekilde. "Uyy..." diye yüksek bir tepki verdi Nurten teyze "De bagayım neymiş

senın griderların" diye devam etti sözlerine. Nurten teyzenin şiveyle konuşması sinirlendiğini gösteriyordu. O sinirlenmiş olabilirdi fakat bizi güldürmüştü.

Hakan bizim kadar eğlenmemiş olacak ki "Eğer beni hiç tanımadan benimle olmak için can atan bir kadın görürsem asla ilgimi çekmez, çünkü bilirim ki üniforma sevdası yada dış görünüşüm içindir bu ilgi." Dedi ciddi bir tavırla. "Üniforma öyle göründüğü gibi taşıması kolay bir şey değil. Askerlerimden çok gördüm ben bunu, kaç tanesi terk edildi görevdeyken biliyor musunuz? Senin için ölürüm her şeyi yaparım diyen kadınlar tarafından hem de. Zoru görünce gitti hepsi, gözden uzak olan gönülden de uzak olur dediler."

Hakan duyduklarından ve gördüklerinden sonra kadınlara karşı bir ön yargı geliştirmişti fakat bu sağlıklı bir durum değildi. "Belki seni çok sevdiği yada seveceğini düşündüğü için kabul edecek her şeyi, belki ilk görüşte anladı bunu, belki seni hep bekleyecek, nereden bilebilirsin ki?" dedim kendimi tutamayarak.

Bakışlarını bana çevirirken hemen cevap vermedi, bekledi. Bakışları öfkeli değildi ifadesizde değildi ancak bu ifadeyi çözememiştim.

Yutkundum. O bana baktığında neden boğuluyormuş gibi hissediyordum ki, okyanus gibi bakan gözleri yüzünden mi?

"Beni gerçekten seven yada sevebilecek o kadını gözündeki cesaretten tanırım ben." Diye yanıtladı beni vurgulu bir sesle. Hakan benim sandığımın aksine naif sevgi pıtırcığı birini aramıyordu cesur birini arıyordu. Ona göre ben cesur muydum bilmiyordum, adı Narin olan birine göre ideal bir cesaretim vardı.

Ragıp amca "Gözler kalbin aynası derler oğlum. Kalbi cesur olanın gözleri de cesur bakar elbet. Kısmet bu işler Nurten Hanım sen akışına bırak hele." Dedi hem Hakan'ı hem de Nurten teyzeyi muhatap alarak. Ragıp amca Hakan'a doğru kişiyi gözünden tanırsın derken, Nurten annenin niyetini anlamış ve bu işe karışmaması hususunda kibarca uyarmıştı.

Seher ile Nurten teyzenin yüzü düşerken derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi.

Yemeklerimiz yenmiş sıra tatlılara gelmişti. Masada bayram havası varken konunun biri açılıyor biri kapanıyordu. Saatin nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamamıştım.

Tatlılarımızı yerken kısa bir sessizlik olmuştu Ragıp amca "Bu türkünün hikayesini biliyor musunuz?" diye sordu radyodan gözlerini ayırmadan. O sorana kadar hangi türkünün çaldığını, dalgın bakışlarının radyoda olduğunu fark etmemiştim.

Biraz kulak kabartıp türküyü dinledim. "O bizim kavuşmalarımız A yarim mahşere kaldı" dedi türkünün sözleri, içim sızladı. Nasıl bir hikayeydi ki bu, böyle bir türkü çıkmıştı ortaya?

İstemsizce gözlerim Hakan'ı buldu nedendir bilinmez ama o da dalgın görünüyordu. Asker olduğu için, bir gün bir hikayesi olursa yarım kalacağını mı düşünüyordu acaba? Eğer öyle düşünüyorsa ne kadar peşin hükümlüydü, her hikaye aynı sonla bitecek değildi ya. Hakan ona baktığımı fark etmiş olacak ki bakışları anında beni buldu. Göz göze geldiğimizde gözlerimi çekemedim, o da çekmedi. Az evvel yaktığı sigarasını dudaklarına götürüp, dumanını çekti içine. İçeri çöken yanaklarını, kısılan gözlerini izledim. Ne dumanı çekerken ne de dumanını bırakırken gözlerini, gözlerimden ayırmadı. Dumanı dudaklarından çıktıkça gökyüzünü sis kaplıyor gibi oluyordu. Mavi gözleri gökyüzü, sigara dumanı sisti sanki. "Sen türkünün hikayesini biliyor gibisin." Dedim titreyen sesimle. Sesimin neden titrediğini anlamamıştım. Sesim, bakışlarım, duygularım bu aralar benden bağımsız gibiydiler, hiç birini kontrol edemiyordum. Cevap vermeden önce uzunca sayılabilecek bir süre gözlerimin içine baktı. Sanki gözlerimin içinde bir şey arıyordu, göz bebeklerim titredi. Sigarayı bir kez daha dudaklarına götürüp dumanını serbest bıraktı. Bakışlarını benden çekip sigarasının külünü, küllüğe vurdu. "Mahşere kalmış bir sevdadan çok da bir hikaye çıkmaz."

"Öyle deme evlat... " diye kesti sözünü Ragıp amca. "Asıl yarım kalan sevdalardan çok hikaye çıkar."

"Sen abimi boşver Ragıp amca odun o biraz, anlatsana hikayesini." dedi merakla.

"Sabri ve Dimitri Selanik'te yaşayan iki yakın arkadaşmış. Sabri Rum kızı Angeliki'ya, Dimitri Türk kızı Şefika'ya sevdalanır. Her ikisinin de ailesi sevdalarını onaylamaz. O zamanlar hoş bakılmazmış farklı dinden insanlarla evlenmeye." diye başladı anlatmaya Ragıp amca. İmkansız bir aşkı nerede görsem tanırdım, şimdiden onlarla empati kurmuştum.

"Sabri, Dimitri'nin yardımı ile Angeliki'yi kaçırmayı dener ancak başaramaz. Angeliki'nin babası ve adamları tarafından kolundan vurulan Sabri'yi Dimitri kaçırır; uzun süre birlikte dağlarda gezerler. Güneye indiklerinde yakalanıp hapse atılırlar. Sabri, mahpushanede başlar ağıt yakmaya." Dedi onların acısını paylaşır gibi. Hakan sigarasını söndürürken bir sigara daha yaktı. Belli ki bu hikaye onu da etkilemişti.

"Sonra peki?" diye sordum duyacaklarımdan korkarak.

"Angeliki başkası ile evlendirilir. Rivayet o ki Sabri'nin ağıdını duymuş ve o da yakmış bir ağıt 'Pencereden baka baka yârim ela gözler süzüldü.' Diye" Ragıp amca kısa bir es verip suyundan içti. Hepimiz pür dikkat hikayenin devamını bekliyorduk. "Sabri ve Dimitri hapisten çıktıklarında nüfus mübadelesi başlamış. Babaları Anadolu'ya göç etmiş, Şefika ve ailesi taşınmış; Sabri'nin evi yakılmış. İki halk artık düşman olmuş." Diye devam etti Ragıp amca. Acıdan gözlerimi yumdum. Bir sevda uğruna hapse girmiş iki genç ve kardeşçe yaşarken birbirine düşman edilmiş iki millet... Hapisten çıktıklarında değişmiş, dağılmış bir dünya... Böyle bir ortamda sevdana mı yanasın, vatanına mı?

"İki arkadaş devam etmiş ağıtlarına, türkü olmuş." dedi.

Hakan ile gözlerimiz buluştuğunda dalgın görünüyordu. Hikayeden etkilendiği belliydi.

"Allah kimsenin hikayesini yarım bırakmasın." dedi gözlerimin içine bakarak. "Dahası, yarım kalacağını bildiği bir sevdanın peşine düşürmesin."

BÖLÜM SONU...

İnstagram: ssibellasibell

Beni watpadd ve instagram üzerinden takip etmeyi unutmayın. ❤

BÖLÜM 7

Yıldıza bastıysak başlıyoruz. ❤

...

Hakan ile bu kadar sık göz göze gelmemiz birbirimizin tepkisini merak etmemiz normal miydi?

Cevap vermedim ve bakışlarımı çektim ondan. Bakışlarım önümde duran tatlı tabağına çevrildiğinde iştahımın kaçtığını fark ettim oysaki ne hevesle yapmıştım tatlıyı.

Hakan çok mu gerçekçiydi yoksa hep olumsuz mu düşünüyordu anlayamamıştım. Bir yola çıkmadan o yolun yarım kalıp kalmayacağını yada nasıl biteceğini nerden bilebilirdik ki.

Hakan'ınölüm korkusu yoktu biliyordum o sadece aklının birinde kalmasından korkuyordu bunu anlayabiliyordum. Birine karşı sorumluluk hissetmediğinde her şeye gözün kapalı gidebiliyordun, ölüme bile.

Her asker şehit olacak diye bir şey yoktu fakat ihtimali bile Hakan'ı düşündürüyordu. Hakan kalbini kapatmıştı, belki de Hakan şehit olma aşkıyla o kadar yanıyordu ki bundan başka ihtimali kabul etmiyor ve başka sevdaya kalbinde yer açmıyordu. Kimse ardında onu bekleyen birini bırakmak istemezdi, Hakan'ın yarım kalacak sevdadan kastı bu muydu?Galiba Hakan benim sınavımdı.Değil sınavdan geçmek iki gün sonra bırakıp gidecektim. Ben sınava zamanı yetmeyenlerdendim.

"Peşin hükümlü olma oğlum, zamanın ne getireceğini bilemezsin. Bazı şeyler yaşanmalıdır, sonucunu bilsen bile yaşamalısın hatta... çünkü bazen sonuç değil de süreçtir önemli olan." dedi yumuşak bir tavırla.

Hayranlıkla baktım Ragıp amcaya. Eşini kaybettikten sonra bile hala böyle konuşabiliyordu, keşke yaşamasaydım keşke tanımasaydım demiyordu. Acısına rağmen iyi ki diyordu.

Belki cesaret bizim tanımladığımız gibi topla, tüfekle yada ölümü göze almakla olmuyordu; Belki de cesaret sonunun kötü olacağını göze alarak duygularına sahip çıkmaktı.

Her insan biraz korkaktı aslında hiç kimse hiç bir zaman tamamen korkusuz olamıyordu. Belki de cesur olup olmadığımıza değil de hangi konular da cesur hangi konularda korkak olduğumuza bakmamız gerekirdi.

Ragıp amcanın yeşil gözlerine baktım. Yorgun ama hala mutlu olan gözlerine. Hülya teyzeyi çok özlediğine emindim. Acısının hiç azalmayacağına da emindim ancak dediği gibi sonuca değil sürece odaklanmış onunla yaşadığı güzel günleri yaşatıyordu kendi içinde.

Ölüm sevdiklerimizi alabilirdi fakat biz yaşadığımız sürece anılarımız ölümsüzdü. Ölümden korkmak yada ölümü göze almak değildi mesele, ölüme giden yolda nasıl yürüdüğündü aslında.

Uzunca sayılabilecek bir süre baktım Ragıp amcanın yüzüne. Kır ama gür saçları, kırışmaya başlamış alnı, göz çevresini saran çizgiler... yüzünün her bir noktasında yaşanmışlık vardı. Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen çok dinç ve heybetli bir adamdı Ragıp amca. Geniş omuzları, uzun boyu, kalın kaşları vardı. Hülya teyze ile birbirlerine çok benzerlerdi. Bu benzerlikten olsa gerekruh ikizim diye hitap ederlerdi birbirlerine.

Hülya teyze de kumral, yeşil gözlü boylu poslu çok güzel bir kadındı. Ragıp amca ondan on yaş büyük olmasına rağmen yaş farkı varmış gibi durmazlardı hiç, çünkü Ragıp amca çok genç gösteriyordu.

Geç teşhis edilen kanser yüzünden on yıl önce aramızdan ayrılmıştı Hülya teyze. Onlar birbirlerini yaşamışlardı. Belki birbirlerine doyamamışlardı ama yaşamışlardı.

"İnsanın en değerli birikimi anıları değil mi?" diye sordum Ragıp amcaya. Gözlerim dolmuş, sesim titremişti. Ragıp amca için ağlayabilirim bugün. Onun pamuktan sevgi dolu kalbine...

Elini hafifçe elime vurup "Bunu bu yaşında anlayacak kadar koca yürekli olduğun için baban seninle gurur duyardı." dedi gözleri dolu dolu. Babamın bahsi geçince benimde gözlerim doldu. Onu çok iyi tanıyan birinden ona layık bir evlat olduğumu duymak benim için çok özeldi. Bazen Ragıp amca konuşunca karşımda babam varmış gibi hissediyordum, öyle yakınlardı ki ikisinin fikir ayrılığı yaşadığını hiç görmemiştim. Bu yüzden Ragıp amcanın fikirleri benim için çok önemliydi. "Baban seninle gurur duyardı." dediyse babam benimle gurur duyardı.

Çok önemli bir şey söylememiştim fakat yaşadığı anın değerini bilmeyen, hayatın anlardan ibaret olduğunu fark edemeyen o kadar çok insan vardı ki bu insanlardan biri olmadığım için babam benimle gurur duyardı. Babam anı yaşar ve anların anılara dönüşeceğini bilirdi. Zaman babam için çok değerliydi, her bir anını değerlendirmeye özen gösterirdi. Anlara verdiğim değer babamdan bana mirastı.

Uzunca bir süre gururla baktı bana. Bende ona öyle. Bazen bazı insanları sadece tanıyor olmak bile gurur verici olabiliyordu.

"Ay ne kasvetli bir ortam oldu." dedi Seher. Ortamın duygusallığına hiç de uygun olmayan bir duygusuzlukla söylemişti bunu. Seher'in Muhatabı Hakan'dı ancak Hakan ona dönüp bakmadı bile. Onun dışında hepimiz ona dönmüştük ancak onun gözleri Hakan'daydı, Hakan'ın gözleri ise sigarasında. Dalgınlaşmış görünüyordu, belki de bizi dinleyince hak vermişti ve hatta belki aklı karışmıştı. Aklının karışması iyiydi çünkü bu sıkı sıkıya tutunduğu fikrinin sallanmaya başladığını gösterirdi.

Seher tepki beklercesine Hakan'abaktı ancak ondan bir atak göremeyince biraz daha yanaşıp dikkatini çekmek için koluna dokundu. "Tatlı yiyip tatlı konuşacaktık ama tatlıdan

mı nedir pek beklediğim gibi olmadı." dedi alayla. Hakan, Seher'e bakmak için başını kaldırdı ancak ona dönemeden benimle göz göze geldi. Hakan da görmeye alışkın olmadığım ve hatta görebileceğimi ummadığım bir ifade vardı yüzünde, şaşkınlık. Bir an kendi yanılsamam olduğunu sandım kaşlarımı çatarak daha dikkatli baktım. Sanki nerede olduğunu ve benim kim olduğumu idrak edememişti öyle bir ifadeydi onda gördüğüm. Yutkundu.

Seher Hakan'ın dikkatini tekrar çekebilmek için"Arabada el açması baklava vardı, kendi ellerimle yaptım getirebilir misin arabadan?" diye sordu Hakan'a. Hakan anında yüzündeki o tuhaf ifadeyi silerek Seher'e döndü.

Hakan'ın şaşırmasına sebep olan şeyi anlamaya çalıştım, kafasının karışması ile birlikte fark ettiği şeyler onu şaşırtmış olabilir miydi? Bir konuya olan bakış açımız biraz olsun değişmeye başladığında ona bağlı olan tüm duygu ve düşüncelerimizde değişmeye başlıyordu. Hayatımızda bizi tetikleyen şeyler çok önemliydi. Kendisiyle ve düşünceleriyle yüzleşmeye cesareti olmayan insanlar at gözlükleri ile yaşayıp ölmeye mahkumlardı. Küçük bir uyaran ile önünde farklı dünyalar beliren ve bu dünyaları anlamaya çalışan insanlar ise dönüşüyorlardı. Sorgulamaya cesareti olan insanlar kendi dünyalarının bilgesi olarak ölüyordu fikrimce. Hakan'ın zihninde bir ateş yakmıştık bunu anlayabiliyordum, Hakan'ın cesur birisi olduğunu ve bir şekilde sorgulamaya başlayacağını da biliyordum. Belki değişecek olan düşüncesi ile hayatına birisini alabilirdi, umarım hayatına alacağı kişi Seher olmazdı.

İçimde yeşeren kıskançlık duygusuyla birlikte dikkatli bir şekilde onları izlemeye başladım. Seher olmayacaksa başkası mı olacak? diye sordu içimdeki o ses, susturamadım. Belki de bakış açısını değiştirmemeliydim ve o hayatına birisini almaya cesaret edememeliydi. Sesli bir soluk verip aklımı susturdum. Bir türlü bir şeyleri olduramıyordum. İki gün sonra gitmeye karar vermiş olan birisi için fazla düşünüyordum.

İçimdeki sese son verip şuan ki meseleye odaklandım. Tatlımın nesi vardı? Seher tatlıyı benim yaptığımı anlamış olabilir miydi? Çünkü Nurten teyzenin tatlısına böyle söyleyebileceğini zannetmiyordum.

Hakan'ın cevap vermesine fırsat vermeden "Tatlıda bir sorun mu var?" diye sordum önündeki tabağı işaret ederek. Yüz ifadem oldukça ciddi, ses tonum ise epey soğuktu.

Seher bozulsa da bunu çabuk kamufle etmişti. Yapmacık gülümsemesini yüzüne kondurup "Pek sevmedim." dedi. Ben ona sevip sevmediğini değil, tatlıda sorun olup olmadığını sormuştum. Seher'in verdiği cevabın sorum ile alakalı olmamasının sebebi tatlıda sorun olmamasıydı, tatlıyı kötüleyecek bir şey bulamayınca sevmediğini söylemek zorunda kalmıştı.

"Valla şunu dışarıda bir yerde ye en az 150 lira." dedi Fırat tatlı tabağını sıyırarak. Ben gülümserken Hilal "Sen ağzının tadını bilirsin aslan." dedi n harfini uzatarak. Fırat farkında olmadan Seher'e laf sokmuştu, bu durum Hilal'i epey eğlendirmişti.

Fırat'ın sarı saçlarını elimle karıştırıp "Daha var içeride hepsini sana ayıracağım." dedim. Ela gözlerini tabaktan kaldırıp "Asla hayır demem." dedi neşeyle.

"Öyle hepsi olmaz, bende isterim." Dedi Hakan. Sesi o kadar ciddi çıkmıştı ki ona bakmadan edemedim. Yüzünde bir tebessüm aradım fakat o yine çatık kaşlarının arasından bana bakıyordu. Konuştuğumuz konu bu kadar ciddi değildi gözlerinin arkasında saklanan öfkeyi anlayamamıştım.

"Hepsini Fırat'a vereceğim dediğin için bozuldu abim." Dedi Hilal eğlendiğini belli eden bir tonda.

"Abi yiyeceğim tatlıyı mı kıskandın ya banane ben küçüğüm yiyip büyüyeceğim daha." dedi küskün bir tavırla.

Hakan alaylı bir tavırla kaşlarını kaldırıp "Sen misin küçük, kazık kadar oldun." Dedi gülümseyerek.

Aman herkese gülsün, bana hep çatık kaş.

Ragıp amca"Valla bende beğendim sen mi yaptın kızım?" diye sorunca bakışlarımı Hakan'dan çekip Ragıp amcaya

yönelttim.

"Evet Ragıp amcam afiyet olsun." dedim onun gibi gülümseyerek.

"Bende çok beğendim hiç baklavaya gerek yok o yüzden, bu yeterli." dedi Hilal Seher'e bakarak.

Hilal'e "Afiyet olsun." dedim imalı bir şekilde. Sesimdeki imayı bir tek o anlayabilirdi o yüzden dönüp göz kırptı bana. Seher'e laf soktuğu için onu tebrik etmiştim ve bunu afiyet olsun derken ki ses tonumdan anlamıştı. Yakın arkadaşların şifreleri vardı ve bu şifreyi sadece kendileri bilebilirdi.

"Bende çok beğendim kızım ellerine sağlık ama ben baklavanın tadına da bakmak isterim." dedi Nurten anne. Yüzümde ki gülümseme solarken Seher'in gülümsemesi yükseldi.

Seher'in Ela gözleri, küçük burnu, düz uzun kumral saçları ve uzunca boyu vardı. Çok güzel bir kızdı. Her ne kadar yapmacık hareketleri olsa da çok güzeldi. Hamaratlığı ve cilvesi ise onun artı özelliklerinden sadece ikisiydi. Annesinin onu ideal bir eş adayı olarak yetiştirdiğini biliyordum. Kimlerin kimlerin ona görücü gittiğini de.

Hakan sesli bir nefes verip "Ben getireyim o zaman." dedi ayağa kalkarak. Sesinde ve hareketlerinde bıkkınlık vardı. Hakan beden dilini çok iyi okuyabildiğine göre Seher'in ona kur yaptığının da farkındaydı. Bu durumdan memnun olmaması beni çok memnun etmişti.

"Kızım yardım et sende Hakan'a." dedi Nurten teyze Seher'in omzuna elini koyarak. Seher'in gözleri mi ışıldıyordu bana mı öyle gelmişti?

Hakan annesine doğru eğilip "Anne ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama yapma olur mu?" dedi otoriter bir sesle. Hakan'ın dediklerini Nurten teyze dışında ben ve Hilal duymuştu sadece.

Nurten teyzenin yüzü düşmüş fakat itiraz edecek bir şey söylememişti. Hakan'ın onu asla kırmak istemeyeceğini biliyordu o da Hakan'ı üzmek, sınırlarını zorlamak istemezdi. Elbette ki oğlunun iyiliğini düşünüyordu ancak Hakan öyle

bir niyette olmadığını açıkça belli ettikten sonra bu şekilde devam etmesi hoş değildi. Belki Hakan'ın bu uyarısı ile tavırlarından vazgeçerdi çünkü Seher umutlanmak üzereydi. Bir şeylerin geri dönülemez şekilde ilerlemesi, işleri zora sokardı. Hakan'ın net birisi olduğunu ve kararlarından dönmediğini Hilal sayesinde biliyordum. Arada Ragıp amcanın olması, Seher'in umutlanması ve Hakan'ın hiç bir şekilde onu kabul etmemesi hoş olmazdı. Bu masada oturan herkesin Ragıp amcaya sonsuz bir sevgisi ve saygısı vardı.

Seher, Hakan'ın söylediklerini duymadığı için "Düşünemedim kusura bakmayın hemen gidiyorum." dedi ayağa kalkarak. Hakan bakışlarınıgökyüzüne çevirip derin bir soluk çekti ciğerlerine. İçinden sabır çektiğine yemin edebilirdim.

Hakan önde Seher arkada arabaya ilerlerken bende arkalarından baktım, gözlerimi çekmek istedim fakat yapamadım. Bahçenin ve sokak lambalarının izin verdiği ölçüde izlerim onları. Hakan tam arabanın kapısını kapatmışken Seher yanına varmıştı. Tepkiyi Hakan'ın elinden almak için hamle yapsa da Hakan vermemişti. Seher tepsiden bir tane baklava alarak Hakan'ın ağzına uzattı. Resmen olduğum yerde kalakaldım. Şok olmuştum. Burada bu kadar kişi içinde ayıp değil miydi? Hadi bizden utanmıyordu Ragıp amcadan da mı utanmamıştı? Göz ucuyla masadaki herkese göz gezdirdim ben hariç onları izleyen yoktu, muhtemelen Seher zaten bunun farkındaydı.

Hakan'ın baklavayı yememesi için dualar ediyordum içimden. Hakan bir şey söyleyerek Seher'in yanından geçip bahçe kapısından içeri girdi. Hakan'ın ne söylediğini duyamasam da Seher'in yüzünün düşmesine sebep olan bir şey olduğu belliydi.

Hakan'ın baklavayı yememesine öyle çok sevinmiştim ki istemsizce sırıttım. Seher elinde kalan baklavayı ağzına atıp hızlı adımlarla Hakan'a yetişti. İkisi de masaya geldiğinde Hakan tepsiyi masaya bırakıp "Hilal servis et istersen abim. Ben yemem ama bilgin olsun. " dedi sert bir tavırla. O kadar

tavizsiz ve net söylemişti ki sanki birisi ona baklava verse kıyameti koparacaktı.

"Olur mu öyle şey sen otur Hilalciğim ben yaparım." dedi Seher tepsiye yönelerek. Bu kız gerçekten tüm sınırları zorluyordu.

Hilal ayağa kalkıp Seher'e fırsat vermeden tepsiyi elinden aldı "Olur mu Seherciğim sen misafirsin. Biz varken sana düşmez." dedi Seher'e göz kırparak. Hilal misafir kısmını özellikle vurgulamıştı çünkü Seher evin kızı gibi davranıyordu.

Hilal içeriye yönelirken "Evin diğer kızı geliyor musun?" diye seslendi bize bakmadan. Evin diğer kızının ben olduğunu anlamıştım. Ben ayağa kalkarken Seher yerine oturmuştu.

"Ragıp amca, Fırat siz baklava mı yersiniz benim tatlıdan mı getireyim?" diye sordum emin olmak için.

Ragıp amca "Bana dokunuyor kızım fazla tatlı, ben ikisinden de almayayım teşekkür ederim." dedi yumuşak bir sesle.

"Ben senin tatlından yemezsem ölecekmişim." dedi Fırat abartılı bir beğeniyle.

"Ablasının paşası." dedim Fırat'ın yanağını sıkarak.

Tam Bu sırada Hakan boğazını temizleyip "Bana sormayacak mısın?" dedi. Yanılsama mıydı yoksa Hakan'ın sesinde kırılgan bir tonlama mı vardı emin olamamıştım.

"ımm..." gibi bir ses çıkardım yüzüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Sen baklava yemezsin onu biliyorum." dedim gözlerinin içine bakarak. Kurduğum cümle onu keyiflendirmiş olacak ki gülümsedi. "Ama... " dedi soru sorar gibi. "Benim tatlımdan yersin?" dedim soru sorar gibi.

"Yerim." dedi yumuşak bir sesle ve gülümseyerek.

Öyle bir sesle söylemişti ki içimden bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. İstediğinde ne kadar cana yakın ve sevimli olabiliyordu. Gülümseyerek karşılık verdim ona, içimde bir bayram sevinci vardı sanki. Hakan bana çocuksu bir neşe aşılıyordu. Onun enerjisi bana öyle bir yansıyordu ki

sanki o ne hissederse bende onu hissediyordum. Bir insan ömründe kaç defa böyle bir şey hissederdi ki? Deliye her gün bayram sözü buradan mı geliyordu acaba? Birbirini deli gibi seven iki kişi birlikte oldukları her an bayram gibi mi hissediyordu mesela? Ona deli gibi aşık değildim ama hoşlandığımı da inkar edemezdim. Belli ki birine karşı herhangi bir his duymakta delilikti.

Ben mutfağa girer girmez Hilal "Bu kızın bu kadar sinsi ve kıskanç olduğunu nasıl daha önce göremedim ya." diye söylendi. Resmen benden çok sinirlenmişti. Abisini abisi olduğu için mi kıskanıyordu yoksa benimle empati yapıp benim yerime mi kıskanıyordu anlamamıştım. Hakan, Seher'ekarşı net bir tavır sergilemese bende bu kadar sinirli olabilirdim.

"Sen benden daha çok zaman geçirdin valla ben yorum yapacak kadar bile tanımıyorum." Dedim.

"Eh tanışmış oldun." dedi hadi buyur der gibi.

Gülümsedim. Ben Hilal kadar sinirlenemiyordum galiba. Öfke, kin, sinir gibi duygular bende fazla barınamıyordu fakat belki de belli ölçüde bu duygulara sahip olmak gerekiyordu çünkü bu duygular rekabet için önemliydi. Sanırım ben rekabet edemeyecek kadar tembel bir insandım o yüzden bende, beni yoracak duyguları barındıramıyordum.

"Nasıl oldu?" diye sordu Hilal tatlıları tabağa koyarken.

Anlamaz gözlerle Hilal'e bakıp "Ney nasıl oldu?" diye sordum.

"Abimden nasıl hoşlanmaya başladın?" diye sordu yaptığı işe ara vererek. Bir elini beline koymuş adeta hesap sorar moduna geçmişti.

Normalde utanır yada konuyu geçiştirmeye çalışırdım fakat Hilal Bana öyle bir destek çıkmıştı ki ona anlatmanın bir zararı olmayacağına karar vermiştim, yine de biraz uğraşmaktan zarar gelmezdi. "Senden iyi görümce olurmuş yalnız." Dedim onu baştan aşağı süzer gibi yaparak.

Hilal gözlerini devirip "Eh tabi canım ne sandın?" dedi saçlarını savurarak. Sanırım dediğimi iltifat gibi algılamıştı.

Ben küçük bir kahkaha atarken "Geçiştirme de şöyle hadi. Benim abim ve sen, sen ve abim... Benim olan abim." Dedi. Sanki söyledikçe tekrar tekrar şaşırıyordu. Bu şaşkınlık hissini bende onunla paylaşıyordum. Nasıl oldu diye kendime bir çok kez soruyor ve bir türlü cevap alamıyordum.

"Aslında pek iyi bir tanışma olmadı." dedim ilk tanışma anını hatırlayarak. Resmen rezil olmuştum. "Ben pastayı getirirken abinle çarpıştım, pat yerde pasta." Dedim o anı yaşıyormuşcasına. İşin tuhaf tarafı o anı düşündükçe heyecandan kalp atışım hızlanıyordu. Sanki anlattıkça tekrar yaşıyordum. "Ayakkabımı giydirmek zorunda kaldı inanabiliyor musun?" dedim hayret eder gibi.

Hilal ambele olmuş bir ifadeyle bana bakarken nasıl tepki vereceğini şaşırmış olduğunu anlamıştım. Ben anlattıkça bir kaşını çatıyor bir şaşkınlıktan kaşlarını kaldırıyordu, benim yüzümden mimiklerini bile ayarlayamamıştı. Normalde onun bu haline kahkaha atabilirdim ama şuan bende tam olarak nasıl bir tepki ile anlatmam gerektiğine karar veremiyordum. Baldan son her şeyi anlattım ona.

"Bu kadar anlattığın şey içinde en çok abimin sana gülmesine şaşırdım. Abim ve gülmek... Ne bileyim." dedi hayret eder gibi.

"Abinde şaşırıyordu galiba güldüğü için. Hayır gülmüyorum diye inkar bile etti." Dedim bir görsen der gibi elimi sallayarak.

Hilal tam dudaklarını aralanmıştı ki Nurten teyze söylenerek mutfağa girdi. "Anayım ben ana tabi ki oğlumun iyiliğini düşüncem."

Hilal ile göz göze geldiğimiz de onunda bu iyilik kisvesi altında bahsi geçen olayın Hakan ve Seher olduğunu düşündüğünüanlamıştım. İki isim yan yana geldiğinde bile tüylerim diken diken oluyordu. Hakan çok daha iyilerine layıktı. Ben bugün vardım yarın yoktum biliyordum ama onu her zaman her şeyin en iyisine layık görecektim. Seher ile Hakan olmazdı, olmamalıydı.

"Anne Seher'in sinsiliğini, abime gözümüzün önünde yavşamasını cidden görmüyor musun?" dedi Hilal öfkeyle.

"Sus bakayım anneye öyle vurgulu vurgulu konuşulmaz." Dedi Hilal'in öfkesini fark eden Nurten teyze.

Ben sürekli etrafa bakıyor Nurten teyze ile göz göze gelmemeye çalışıyordum. Sanki göz göze gelsek anlayacaktı öyle bir panik vardı üzerimde.

"Sen bir konuşsan abinle, Seher iyi kız desen." Dedi Nurten teyze umutla. Büyüyen gözlerimle Hilal'e baktım Nurten teyzenin bu kadar ısrarcı olması beni şaşırtmıştı. Seher resmen kaleyi içten fethetmişti.

Hilal yılgın bir nefes verip "Olmaz o iş anne, hem abimin güldüğü biri var." dedi imalı bir şekilde bana bakarak.

Şaşkınlıkla dudaklarım birbirinden ayrılmış ne diyeceğimi şaşırmıştım. Tepkisinigörmek için hızlabakışlarımı Nurten teyzeye çevirdim. Onun bana baktığınıdüşünsem de o anlamaz gözlerle Hilal'e bakıyordu. "Görüştüğü diyecektin galiba, ayy kim kız niye daha önce söylemiyorsun." dedi Nurten anne Hilal'in kolunu cimcikleyerek.

"Bu benim tahminim sadece ya bildiğim bir şey yok." diye cevap verdi Hilal acıyan kolunu ovuşturarak.

Nurten teyzenin yüzü aydınlanmış adeta yeniden doğmuş gibi olmuştu. O an anladım ki aslında o oğlunu evlendirmek istiyordu, Seher şart değildi. Her anne babanın hayaliydi galiba evladını evlendirmek ve torun görmek. Nurten teyze bu isteğinde haklıydı o yüzden ona kızamıyorum. Hakan elbette ki evlenecekti fakat yakın zamanda ve Seher ile olmasın diye tekrar dua ettim içimden. Onun etkisinden kurtulduğum herhangi bir zaman diliminde olması benim için, çok iyi olacaktı.

Konudan bir nebze de olsa uzaklaşmak için tatlı tabaklarından ikisini alıp "Ben bunları götüreyim." dedim gülümseyerek.

"Bizde gelelim çok oyalandık ayıp olacak." dedi Hilal kalan tabakları alarak.

Ben mutfaktan çıkarken, Hilal de beni takip ederek mutfaktan çıktı. Hatta Kaçtı dersem daha doğru olacaktı. Nurten teyze "Bu konu daha burada kapanmadı." diye arkamızdan seslense de biz duymamazlıktan geldik. Tek dileğim Nurten teyzenin "Sen bir şey biliyor musun?" diye beni sıkıştırmamasıydı. Çünkü ben berbat bir yalancıydım.

Elimdeki tabaktan birini Ragıp amcanın önüne bırakırken diğer tabağı Hakan'ın önüne bırakmıştım. Tam tabağı bırakmış doğrulurken Hakan ile göz göze geldik. Hakan kısa bir an gözleriminiçine baktıktan sonra "Tarifini Hilal'e verir misin? " diye sordu tatlıyı işaret ederek. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki rica eder gibi değil de emir verir gibiydi. Onun mizacını bilmesem belki yadırgardım fakat onun otoriter bir adam olduğunu çok net anlamıştım ve bu tavrı bana artık normal gelmeye başlamıştı.

"Tabiki veririm." dedim gülümseyerek.

...

Tatlılar yendikten sonra masa da kısa bir muhabbet dönmüş ve sonrasında Ragıp amca izin isteyerek kalkmıştı. Hakan onları bırakmak için gitmiş ve iki saat olmasına rağmen dönmemişti. Seher ne yapıp edip ön koltuğa kurulmuştu. Bense sinirden uyuyamamış kendimi bahçeye atmıştım. Hakan'ın sigarasını Masada bırakması büyük bir hataydı çünkü sigara içen birisi olmamama rağmen üçüncü sigaramı yakmıştım. İki güne kadar buradan gidecek olan birisi için fazla stresli ve kıskançtım.

İçimde yaşadığım çelişki beni çok yoruyordu. "Hakan ile Seher baş başa bir şeyler yapıyor olabilir mi?" sorusu beynimi kemiriyordu mesela, oysa umurumda olmamalıydı.

Sigaramdan bir duman daha çekmiştim ki içime ben daha dumanını üflemeden araba farıyla bahçe aydınlandı. Nihayet der gibi üfledim dumanı. Hakan'ın arabadan inişini gözümü kırpmadan izledim. Göz göze geldiğimizde dahi gözlerimi çekmedim.

Öfkeliydim, çok saçmaydı ama Öfkeliydim. Hakan da bunu fark etmiş olacak ki başını hafifçe eğip kaşlarını çattı. Beden

dilini çok iyi okuduğuna göre benim öfkemi bahçenin girişinden fark etmiş olmalıydı. Hakan gözlerini, öfkeli bakışlarımdan çekmeden ağır adımlarla yanıma yaklaşıp karşımdaki sandalyeye oturdu. Tam o oturduğunda bakışlarımı ondan çekip sigaranın külünü kül tablasına vurdum. Aramızdaki tek mesafe tam ortamızda duran masaydı.

"Uyumamışsın." dedi pürüzlü bir sesle.

"Evet." diye yanıtladım onu sigaramdan bir duman daha çekerek.

Masaya doğru eğilip sigara paketini aldı eline. Paketin içini yoklayıp bakışlarını bana çevirdi. Onun sigarasından içiyor olduğumu anlamıştı fakat bir şey söylemeden kendisine de bir sigara yaktı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum." dedi pozisyonunu bozmadan. Ben sandalyeye yaslanmıştım o ise masaya daha yakındı.

"İçmiyorum." diye yanıtladım onu normal bir sesle. Hakan'ın bakışları kısa bir an dudaklarıma değen sigaraya ulaştı. Ben sigara dumanını gelişi güzel üflerken bakışları önce sus çizgimi sonra burnumu daha sonra gözlerimi buldu. Göz göze geldiğimizde o da sigarasını dudaklarının arasına aldı. Dumanı içine çekerken çöken yanaklarına baktım, aynı zamanda gözleri kısılmıştı bunu da yeni fark ettim. Hafif çekik olan gözleri kısılınca çok daha çekici görünüyordu. Sigara içmek bir insana nasıl yakışabilirdi anlamıyordum.

"Mutfakta neden öyle bir tavır aldın?" diye sordu sigara dumanını üfledikten sonra. Sesi hesap sorar gibiydi. Tavrım onu öfkelendirmiş olabilir miydi? Olabilirdi. Sonuçta Hakan onu tanıdığım kadarıyla birçok şeye sinirlenebilen birisiydi, o yüzden üzerinde durmadım.

Omuz silkerek "Kimin yarası nerede bilemezsin. O yüzden bazen öylesine söylenmiş bir söz insanı çok yaralayabilir... Senin bir suçun yok yani... sadece sözlerin benim yarama denk geldi." dedim öylesine bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Öylesine bir şey değildi fakat sanki basit bir şeymiş gibi anlatırsam o da üzerinde durmaz diye düşündüm.

Gözlerime dikkat kesildi. Hakan öyle bir bakıyordu ki sanki gözlerine baktığı kişinin ruhunu görüyordu. Hakan'ın beden dili okuyabilmesi aldığı eğitimlerden olabilirdi fakat kendisinin doğuştan gelen yeteneklerinin de olduğuna neredeyse emindim.

"Yarayı açan kişi olmadığıma sevindim." dedi sigarasını dudaklarına götürürken.

Yutkundum. O sigara dumanını çekerken ona bakmamaya karar verdim ve başımı başka bir yere çevirdim. "Onu da bilemezsin." dedim nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle. Galiba gözlerine bakmazken çok daha rahat konuşabiliyordum.

Onun bakışlarının bende olduğunu biliyordum, ona bakmasam da fark edebiliyorum bunu. Uzun sayılabilecek bir süre baktı yüzüme. Israrlı bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamadım ve bakışlarına karşılık verdim. Göz göze geldikten bir kaç saniye sonra "Çok cesursun." dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Birazdan gözlerimi delip geçecek gibi sert bakıyordu gözleri. Aradığı cesaret değil miydi? Neden öfkelendirmişti cesaretim onu?

Onun öfkesinde beni harlayan bir şeyler vardı. O öfkelendikçe bendeki öfkede artıyordu.

"Kül olmak için bu kadar istekli olma, ateşe öyle pervasızca koşma." dedi sert bir tavırla.

Alaycı bir gülüş sundum buz gibi bakan gözlerine. Ona meydan okumayı seviyordum, onun sınırlarını görmeyi ve o sınırlarda dolaşmayı da.

Masaya doğru eğilip hafifçe çenemi kaldırdım. "Ben belki ateşe koşmayı seviyorum." dedim soru sorar gibi. Sert bakan gözleri afallamıştı, benden böyle cümleler beklemediği açıktı. Onu şaşırtmanın verdiği hazla gülüşüm daha da belirginleşmişti. "Koşarken ayağımın altında hissettim toprağı seviyorum belki..." diye devam ettim sözlerime. "Belki ayaklarımı kesen taşların hissini

seviyorum... Ateşe yaklaştıkça..." parmaklarımın arasındaki sigaradan bir nefes çektiğimde dumanını yüzüne doğru üfledim nefesi tıkanan oymuş gibi kaldı. "... Artan nabzımı seviyorum ben belki..." diye tamamladım yarım kalan cümlemi. Kısa bir es verip sigara dumanından bir kere daha çektim içime. "Ona daha da yaklaştıkça verdiği ısıyı ateşin göz alıcı parlaklığını seviyorum belki... Bu ateşte yanmaya değer diyorum belki." dedim belkilerimi ona sunarak.

Tüm ihtimallerimi bilmesini istedim. Benim adıma karar vermemesini. Belkileri çok olan birisiydim çünkü hayat binlerce ihtimalin üzerinde kurulu bir belkiydi.

Gülümsememe karşılık o da alaycı bir tavırla gülümseyerek masaya eğildi. "Acı çekmeyi mi seviyorsun sen?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp "Hayır. Ben acıyı öğrenmeyi seviyorum." diye yanıtladım onu. Her acı bir yaşanmışlıktı. O 'an' yaşanmasa sonrasında acı olmazdı belki ama o zaman da ukte kalıyordu insanda. Bazen yaşamak ve acı çekmek, sonsuza kadar sende kalacak ukteden daha iyiydi. Ukte belkili hayatın sonsuz ihtimaller döngüsüydü. Acı ise tek bir ihtimaldi.

Kendimden oldukça emin olan konuşmamı aynı eminlikle sonlandırırken geriye doğru yaslandım ve tam o sırada sigaramın külleri Hakan'ın parmaklarına uçuştu.

Belki de ilahi bir mesajdı bu bize. Benim yangınımın külleri Hakan'a bulaşmıştı.

Beni şaşırtan ise bambaşka bir şey oldu. Hakan o küllere baktı ve elinin üzerine dağılan o külleri gözlerimin içine bakarak yüzük parmağında dağıttı. Az önce ben onun nefesini keserken şimdi o yaptığı hareketle benim nefesimi kesiyordu.

Bir şey demesini bekledim demedi. Sanki birbirimize bir şeyleri itiraf etmenin, kendimizce başka yollarını bulmuştuk.

...

Penceremin izin verdiği ölçüde gökyüzünü izliyordum yine, burada yapabildiğin tek şey buydu.

Aklıma gelen o gün beni hem ağlatmış hem gülümsetmişti. Tüm sevdiğin insanların aynı masada olduğu o günün değerini bilemediğim için kendime kızdım. O günün bitmesini ve hatta oradan bir an önce gitmeyi istenen yanım şuan pişmandı. O günleri tabir-i caizse mumla arıyordum. Hakan'ı sevip sevmediğimi anlamaya çalışmam, onun duygularını hissedebilmek o zamanlar tek derdimdi. Gözümde öyle büyütmüştüm ki o derdi, dünyanın en dertli insanı olduğumu zannediyordum. O zamanki Narin bu günleri yaşayacağını bilseydi Allah bilir ne düşünürdü.

Kararmaya başlayan gökyüzü gittikçe kararan hayatımı anımsatıyordu bana. Güneş artık benim için doğmayabilirdi ama en azından ay ışığı kadar bile olsa aydınlansın dünyam istiyordum. Benim kadar karanlıkta kalan birisi var mıydı bilmek istiyordum, belki bencilceydi ancak bunu bilmeye ihtiyacım vardı. Dünyanın yükünün omuzlarımda olmadığını bilmeliydim, böyle hissetmekten yorulmuştum.

Gökyüzüne yükselmek istiyordum. Gökyüzüne yükselmek ve tüm hanelerin içini görebilmek... Benim acıma benzer bir acı bulmak... Yalnızlık insana olur olmadık talepler sunuyordu. Benim yalnızlığım çok gürültülüydü. Sesli yalnızlık, sessiz yalnızlıktan daha kötüydü. İçimde susmak bilmeyen bir ses bana Hakan'ı bir daha asla göremeyeceğimi haykırırken yaşamak çok zordu. Yaşamak zorundaydım; Rahmimde büyüyen ve bana anne demeye hazırlanan bir emanet vardı babasından kalan. Kendime bunu kaçıncı hatırlatışımdı hatırlamıyordum. Ölümü çok dilediğimizde ruhumuz ona yaklaşmanın bir yolunu mutlaka buluyordu, bunu çok acı bir şekilde deneyimlemiştim. Bugün bu odada olma sebebimde ruhumun ölüm çağrıma daha fazla kayıtsız kalamayışından değil miydi zaten? Ölümü hem istemiş hem de ona yaklaştıkça bundan şikayetçi olmuştum. Öyleyse neydi benim ihtiyacım olan şey? Hayattan ne istemem gerektiğini bile bilmiyordum.

Kapı kırılırcasına açıldığında adeta yerimden sıçradım. Bebeğimi koruma iç güdüsüyle elim hemen karnıma gitti.

Kapı da nefes nefese kalan Eren'i görünce olduğum yerde dikleştim. "Eren..." diyebildim sadece.

Eren nefesini düzenleme gereği duymadan "Gidiyoruz abla hem de hemen." dedi soluk soluğa. İçimdeki korku git gide büyümüş tüm vücudum titremeye başlamıştı. Bir şey oluyordu yine ve yine. Başım dönmeye kalbim sıkışmaya başladı yinede "Neden?" diye sorabildim zorlukla.

"Açıklama yapmaya vaktim yok abla. Şimdi gitmezsek, bebeğini alacaklar senden, kıyacaklar ona."

BÖLÜM SONU...

İnstagram: ssibellasibell

Beni watpadd ve instagram üzerinden takip etmeyi unutmayın. ❤

BÖLÜM 8

Yıldıza bastıysak ve yorumları hazırladıysak başlıyoruz.

Bölüm şarkımız;

Bolahenk - Tutamadığım ellerin

Dedüblüman - En dibine kadar

3 yıl önce...

Misafir olduğun evde herkesten erken uyanmak diye berbat bir olay vardı. Yatakta tam bir saattir oturuyor ve Hilal'in uyanmasını bekliyordum. Evde çıt çıkmıyordu bu yüzden rahat hareket edemiyordum, sanki sağa sola dönsem uyanacaklardı. Sesli bir soluk verip bir kere daha şansımı deneyerek "Hilal." diye seslendim uykucu arkadaşıma. Ben normalde bu sese uyanırdım fakat Hilal homurtuya benzer sesler çıkarıyor ve asla uyanmak gibi bir çabaya girmiyordu. Bu kızın derin uykusu beni öldürecekti, yurtta da onu uyandırmak için epey çaba sarf ediyordum.

Hilal'i uyandırma çabalarım sonuçsuz kalınca bu çabadan vazgeçip mutfağa gitmeye karar verdim, en azından kahvaltı hazırlayarak herkesi uyandırır böylece kimseyi rahatsız etmemiş olurdum.

Odanın arkasında asılı duran hırkamı alıp üzerime geçirdim, kapının ses çıkarmamasına özen göstererek odadan çıktım. Saçımı topuz yaptığım tokayı çıkarmaya çalışıyordum, mutfağa gitmeden önce banyoya uğrayıp elimi yüzümü yıkamak ve şuan ne halde olduğunu bilmediğim saçlarımı düzene sokmak en birincil önceliğimdi. Birisi beni bu saçlarla görse korkup kaçabilirdi. Kıvırcık saç büyük bir sorundu, kıvırcık saçları olana Allah başka dert vermesindi.

Banyo kapısının önüne geldiğimde nihayet tokayı saçımdan çıkarabilmiş ve saçlarımı özgürlüğüne kavuşturabilmiştim. Rahatlama hissiyle gülümserken banyo kapısı açıldı. İkinci kez Hakan ile çarpışacakken Hakan banyoya doğru bir adım geriledi. Refleksleri bu kadar güçlü bir adama çarpışmış olmamda ayrı bir yetenekti bence.

"Sen böyle her yerde aniden karşımamı çıkacaksın." dedim çenemi kaldırarak.

Hakan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp "Karşılaşmalar, karşılıklı olur diye biliyordum ben ama." dedi alayla. Dudakları kıvrılır gibi olsa da kendini çabuk toparlamıştı. "Senin yukarıda özel banyon yok muydu, neden buradasın?" diye sordum arsızca. Hakan'ı görünce dengem şaşıyor ve ne konuşacağımı bilemiyordum. Kendi evinde Hakan'a hesap sormamın başka bir açıklaması olamazdı.

Hakan dilini dudaklarının üzerinde gezdirip ağzının içine yuvarladı. Kaşları yine alayla havalanmıştı fakat bu kez bir şey demedi, onun yerine kapı eşiğine yaşlanarak bir ayağını diğerinin üzerine atıp bekledi. Bakışlarında ki alaycı ifadeyi görebiliyordum. Resmen rezil olmuştum. Kendi evinde, kendi banyosuna giren adama burada ne işin var denmezdi.

Yutkundum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp "Yani... kendi evin tabi... isteğin zaman istediğin yerde olursun..." dedim toparlamaya çalışarak. "Yani ben olsam, kendi banyoma girerdim... o bakımdan..."

Konuştukça batmak deyimi sayemde yerini buluyordu. Konuştukça, bir önceki cümlemi açıklayacak duruma düşüyordum. Alt dudağımı ısırıp bakışlarımı boşluğa çevirdim ve bu çabamdan vazgeçtim çünkü toparlamak yerine iyice dağıtmıştım.

Adımı söylediğinde bakışlarımı tekrar ona çevirdim, yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Onu güldürmeyi seviyordum ancak şuan düştüğüm duruma gülüyor olması beni kırmıştı. "Biliyor musun, benim hayatımda gülmemi gerektirecek çok az şey vardır... "

"Ciddiye alınmayan ve sürekli saçmalayıp gülünç duruma düşen biri olduğumu mu söylüyorsun yani? Ben aslında pek öyle birisi değilimdir, yani genelde az konuşurum... konuştuğum zamanda insanlar bana gülmez, mantıklı konuşurum... demek istediğim insanları güldürmediğim değil, gerekirse..."

"Narin..." dedi tekrar lafımı bölerek. Sesinde daha önce duymadığım bir tını vardı, merhamet gibi... Sakin ve dingin. "E-efendim." dedim şaşkınlıkla. Adımı ondan böyle bir tınıyla duymak bende hipnoz etkisi yaratmıştı.

Dudakları konuşmak için aralanmıştı fakat bekledi, sözlerini tarttığını anlıyordum. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp bıraktı "Ben pek açık sözlü bir adam değilim, seni bir daha görmeyeceğimi düşünerek açık konuşacağım; Burada olduğun süre boyunca yüzümü güldürdüğün için teşekkür ederim, en son ne zaman bu kadar içten gülmüştüm hatırlamıyorum." dedi buruk bir gülümsemeyle.

Hakan'ın itirafı beni şaşırtmıştı, gerçekten bu kadar uzun bir cümle kurmuş olmasına şaşırmıştım. İtirafı karşısında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum çünkü bir daha görüşmeyeceğimizi söylüyordu. İstediğim buydu ama bunu ondan duymak garip hissettirmişti. Onu bir daha görmek isteyeceğimi fark ettim, bu gerçekle bu kadar kısa sürede yüzleşmem benim içinde sürpriz olmuştu. Hazırlıksız yakalanmıştım. "Neden beni bir daha görmeyeceğini düşündün ki?"

"Senin, benimle karşılaşmak istemeyeceğini düşünüyorum. Beni görünce rahatsız oluyorsun Narin, bunu fark etmemem imkansız." dedi. Normal bir tonda söylemişti fakat ben maske taktığını hemen anlamıştım, bende kırıldığı şeyler olduğu belliydi. Ondan kaçtığım doğruydu fakat rahatsız olmuyordum, bu asla doğru değildi. Duygularımın ona bu şekilde yansıması beni rahatsız etmişti. Ondan hoşlandığımı anlamamış olmasına sevinmem gerekiyordu fakat ben üzülmüştüm.

Bir kaç saniye gözlerinin içine bakıp başımı iki yana salladım. "İnsanların duygularını iyi analiz edebildiğini söylemiştin. Beden dilim sizin eğitiminize yabancı geldi galiba." dedim çenemi kaldırarak. "Şimdi izin verirsen banyoyu kullanmam lazım." dedim yanından geçerken. Her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı fakat bu defa gözlerinde soru işaretleri vardı bunu görebiliyordum. Hatta bence, ben daha iyi bir beden dili okuyucusuydum.

Ondan rahatsız olduğumu nasıl düşünebilirdi, ondan neden rahatsız olacaktım ki?

Banyoya girip kapıyı kapattığımda aynanın karşısına geçtim. Derin bir nefes verip aynadaki yansımama baktım. Saçlarım korktuğum kadar korkunç görünmüyordu, Hakan'ın beni korkunç bir saçla görmediğine sevinirken, ondan rahatsız olduğumu düşünmesine üzülmüştüm. Beni yanlış anlaması, doğru anlamasından daha iyiydi bu durumun beni öfkelendirmesi değil sevindirmesi gerekiyordu ancak kendimi çok kötü hissediyordum.

Ondan rahatsız olduğumu düşünmeye ne zaman başlamıştı acaba? Hakan ile yaşadığımız tüm anılar aklıma gelirken bir an seçmeye çalışıyordum. Pasta almaya gittiğimiz gün tipim olmadığını söylediğimde böyle hissetmiş olabilir miydi? Yada Ragıp amcalar gelmeden birkaç saat önce ona alınıp mutfaktan çıktığımda böyle hissetmiş olabilir miydi? Belki de onun odasına çıkıp ona inatla gideceğimi söylediğim zaman ondan rahatsız olduğumu düşünmüş olabilirdi.

Aklıma gelen ihtimaller çok kuvvetliydi. Ben ondan hoşlandığım için saçmalarken, Hakan rahatsız olduğumu düşünüyordu. Bana gitme demeden önce mi böyle hissetmeye başlamıştı yoksa bu olaydan sonra mı böyle düşünmeye başlamıştı? Düşünmekten aklımı kaçıracaktım...

Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarparken birazcık da olsa rahatlamayı umuyordum. Hiç derdim yokmuşçasına birde bunu yük edecektim kendime.

Buradan gittikten sonra muhtemelen Hakan benimle karşılamamak için çaba sarf edecek ve adımı bile anmak istemeyecekti. Kim kendisinden rahatsız olan birini düşünmek yada onunla karşılaşmak isterdi ki?

Duygularım ve düşüncelerim birbirine girmişti. Benim isteğimde buradan gitmek ve Hakan'ı bir daha görmemekti ancak bu istek sadece benim isteğim olduğunda bunu değiştirebilirdim. Yani fikrim değiştiğinde onu görmenin yolunu bulabilirdim ancak Hakan benden uzak durmaya karar verirse bu iş daha da zorlaşacaktı. Ondan rahatsız olmadığımı bilmeliydi.

Yüzümü kurulayıp, saçlarımı topladım. Hızla banyodan çıkarken onu bulabilmek umuduyla mutfağa ardından da odasına baktım. İki yerde de onu göremeyince bahçede olabileceğini düşünerek bahçeye çıktım.

Tahminimde yanılmamıştım. Bahçedeki sandalyeye oturmuş sigara içiyordu. Üzerini değiştirmiş siyah ince bir kazak ve siyah kot pantolon tercih etmişti. Mesleğinden dolayı olsa gerek saçları çok uzun değildi ancak gür olduğu her halinden belli oluyordu. Güneş gibi saçları, gökyüzü gibi gözleri vardı.

Hakan Karadeniz'e çok yakışıyordu. Onun gibi hırçın, uçurumları gibi dik ve uçsuz bucaksızdı, yeşillerin ortasında bir tablo gibi oturuyordu.

Sağ ayağını, sol bacağının üzerine atmış dudaklarının arasından çıkan dumanı izliyordu. "Durup orada beni izlemeye devam mı edeceksin?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek. Boğazımı temizleyip küçük adımlarla yanına yaklaşarak yanındaki sandalyeye oturdum.

İkimizde birbirimize bakmıyor bahçeyi izliyorduk. "Bahçede ben varım diye mi çıkmadın?" diye sordu yüzüme bakmadan.

Sesli bir nefes verip "Hayır. Senden rahatsız olduğum kanısına nasıl vardın anlamıyorum." dedim şaşkınlıkla.

Bakışları hızla bana döndüğünde kaşlarını kaldırıp "Sence de çok açık değil mi?" diye sordu kendinden emin bir tavırla.

Gerçekten bu düşünceye kendisini o kadar inandırmıştı ki aksi mümkün değilmiş gibi davranıyordu.

Yerimden hafifçe doğrularak ona doğru döndüm. "Bak, oradan nasıl göründüğünü bilmiyorum ama senden rahatsız falan değilim." dedim baskın bir sesle. "Beden dili okuduğunu ve insanları iyi analiz ettiğini düşünüyorsan yanıldığını söylemek isterim."

İfadesiz bir yüzle bana bakarken, bakışları bir şey arar gibi yüzümün her bir köşesinde gezindi. Sessizdik. Bana bu kadar dikkatli bakması tuhaf hissettirmişti. "Neden öyle dikkatli bakıyorsun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp bıraktı. Yeterince küçülen sigarasından bir duman daha alıp sigarasını söndürdü. Dumanı bana gelmesin diye başını çevirerek son dumanı üfledi. Nihayet konuşmaya karar verdiğinde "Bazı duygular birbirine benzer Narin ayırt etmek güçtür. Birinden nefret mi ediyorsun yoksa birini seviyor musun bazen kendin bile ayırt edemezsin. Bazı hareketlerde böyledir." dedi. Bakışlarını benden çektiğinde artık doğrusunu bildiğini biliyordum. Ondan hoşlandığımı anlamıştı. Açık açık söylememişti ama iması buydu. 'Benden rahatsız olmuyorsan, benden hoşlanıyorsun.' diyecek hali yoktu, zaten bu tavırda olan biri değildi.

Yutkundum, ayaklarımın bağı çözülmüş gibi hissediyordum. Titreyen ellerimi gizleyebilmek için hırkamı parmak uçlarıma kadar çektim. "Peki bazı duyguların karşılıklı olup olmadığını nasıl anlarız?" diye sordum titreyen sesimle. Titreyen ellerimi gizlemiştim de, titreyen sesime çare bulamamıştım.

Bakışları bana değdiğinde hemen cevap vermedi, kısa bir sessizlikten sonra "Benden rahatsız olmadığına sevindim." diye karşılık verdi soruma. Hafif bir tebessüm vardı dudaklarında, bende gülümsedim. "Buradan gittikten sonra yine görüşürüz değil mi?" diye sordum derin bir nefes alarak. "Yani karşılaşırsak... karşılaşırız değil mi?"

Gülümsemesi büyüdü, başını beni onaylarcasına sallayıp "Karşılaşırız." dedi.

"Karşılaşırız." dedim onu taklit ederek.

Ondan hoşlandığımı söylememiştim, benden hoşlandığını söylememişti ama anlamıştık... Farklı sorular sorarak ve farklı cevaplar vererek. Kendimizce anlaşmanın yolunu bir kere daha bulmuştuk.

Buluşmak için sözleşmemiştik ama karşılaşacaktık...

...

Hayatta sonsuz ihtimaller vardı. Seçtiğin yolun sana binlerce başka yol açabileceği gibi seni çıkmaz sokağa da çıkarabilirdi. Benim kısacık bir yolum ve çıkmaz sokağım vardı. Ne uzun uzun yürüyebilmiştim istediğim yolda, ne de bir yere varabilmiştim.

Öylece olduğum yerde kaldım, ne konuşabildim ne ayağa kalkıp koşmaya yeltendim. Erenin söylediği sözler sanki bilincimi kapatmıştı.

Kötü insanların bir sınırı yoktu, tıpkı kötülüğün bir sınırı olmadığı gibi. İyilikler duvarlara takılıyorlardı da, kötülükler hep bir yol açıyordu kendine.

Benim çıkmaz sokağıma ancak sonsuz bir kötülük yakışırdı.

"K-kim?" diye sorabildim sonunda titreyen sesimle.

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kaçırdı ancak yinede söyledi. "Babam"

Eren'in sesi bir fısıltıdan ibaretti ancak yinede duymuştum. Babasından utanıyordu biliyordum. "Babam" kelimesi ağzından çıkar çıkmaz yutkundu. Daha 18 yaşında benimle birlikte bu yükün altına girmesi abla olarak benim vicdanımı sızlatıyordu. Sanki hayatımdaki herkese özür borçluydum. Anneme mesela özür borçluydum, dünyaya geldiğim için... Babama özür borçluydum hayata tutunamadığım için... Hakan'a özür borçluydum emanetine sahip çıkamadığım için ve Eren'e, bu yaşında benim kahramanım olmak zorunda kaldığı için.

Yerimden doğrulduğumda acı hissetmedim koşamazdım, şanslıysam bu hastaneden yavaş adımlarla çıkabilirdim ancak biliyordum ki şanslı biri değildim.

Titrek ellerimle karnımı sardım. Kim bilir nasıl olacaktı pamuk elleri, peki ya gözleri? Hangimize benzeyecekti yüzü... Binlerce bebek sureti geçti gözümün önünden. Gözümden bir damla yaş düşerken, ona sarıldığımı, öptüğümü, kokladığımı hayal ettim. Rahmimde yaşayan Hakan'dan bir parça... Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşürken onu daha tanımadan benden gidecek olması endişesi sardı her bir yanımı. Daha tanımadığım bir kokuya hasrettim.

İkinci kez onun canıyla sınanıyordum. Bu ne zor bir imtihandı.

Ben yataktan inmeye çalışırken Eren yanıma koştu. Bana destek olurken elini tuttum. "Beni bu hastaneden çıkarabileceğine emin misin? Babanın adamları nerede?" diye sordum tereddütle. Eğer bir planı yoksa ve buraya beni çıkarmaya tek başına geldiyse kaçmama imkân yoktu. Bu gece ölüm fermanım imzalanacaktı. Bebeğimi benden alırlarsa, benden geriye hiç bir şey kalmazdı. Bir an bile düşünmez öldürürdüm kendimi. Bu hayat beni bu kadar sevmiyorsa ona tutunmaya çalışmam anlamsızdı.

"Abla vakit yok diyorum sana." dedi Eren. Dolaptan eşyalarımı alırken yavaşça kapıya doğru yürüdüm kaburgalarımdaki ağrı kendini belli ediyordu. Burada tuvalete giderken ya da yerimden doğrulurken bu acıyla baş edebiliyordum ama daha fazlasını nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tam tarihi bilmesem de Eylül ayının sonlarında olduğumuzu biliyordum, havalar yağmurlu ve serindi. Eren çantamı alıp montumu omuzlarıma bıraktı. Çantayı annem ilk ve son gelişinde getirmişti, beni azıcıkta olsa düşünmüş olması şaşırtmıştı. Belli ki kocası adına birazda olsun utanmış ve merhamete gelmişti.

Odamın yakınında personel asansörü vardı, asansöre yürürken ağrı hissetsem de mesafenin oldukça kısa olması beni çok zorlamamıştı, bundan sonrasının bu kadar kolay

olacağını zannetmiyordum. Eren kartı okutup asansöre binmeme yardım etti. Kimin kartını almıştı, bize kim yardım ediyordu, plan neydi merak ediyordum. "Planı anlatacak mısın artık, kim yardım etti sana, kimin kartı bu..." diye sordum arka arkaya.

Elinde tuttuğu kartı göreceğim şekilde uzattı. Kartın üzerinde yazan isim kaşlarımı çatmama neden oldu. Stajyer kız neden bize yardım ediyordu ki? Dahası Eren'in beni hastaneden kaçıracağını biliyor muydu? Bunu bilmeden bize yardım ediyorsa başı belaya girecek demekti, benim yüzümden kimsenin başının belaya girmesine izin veremezdim. Benim selametim başkasının felaketi olamazdı.

"Neden onu bu işe karıştırdın, bizim yüzümden başı belaya girecek..." dedim dişlerimin arasından. Bağırıp kimseyi başımıza toplayamazdım ancak bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ben ona yardım teklif etmedim, o bana yardım teklif etti." dedi Eren kısık bir sesle.

Şaşkınlığım iyice artmıştı. "Peki, ama o nerden biliyormuş?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Konuşulurken tesadüfen duymuş, beni bulup haber verende o."

Personel asansörü kullandığımız için şanslıydık hem asansör hiçbir katta durmamıştı hem de üvey babamın adamları bu asansörü kullanmayacağı için karşılaşmamız imkânsızdı. Eren öyle dikkatli öyle telaşlıydı ki onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Babası onu her ne kadar kalpsiz yetiştirse de o asla babasının istediği gibi biri olmamıştı. Beni hiçbir zaman dışlamamış veya ezmeye çalışmamıştı. Son derece vicdanlı ve kimsenin aklına uymayacak kadar zeki bir çocuktu, doğruyu yanlışı ayırt eder ona göre davranırdı. Bugün bana ne kadar değer verdiğini bir kere daha anladım, o benim küçük kahramanımdı.

Asansör zemin katta durduğunda kapısı otomatik açıldı. Dışarıda kimse görünmüyordu. "Babanın adamlarına ne

oldu?" diye sordum fısıltıyla. "Babamın acil onları çağırdığını, senin yanında benim kalacağımı söyledim." dedi etrafı kolaçan ederken. Sürekli arkamıza sağa sola bakıyordu.

Eren daha rahat yürüyebilmem için beni belimden tutuyordu ancak yürüyebileceğimin daha üzerinde bir hızla yürüyorduk bu yüzden ağrım şiddetlenmiş soluklarım düzensizleşmişti, ağrı resmen nefesimi kesiyordu. Çıkışa çok yaklaşmıştık o yüzden durmak niyetinde değildim ayrıca Eren'e zorluk çıkarmak istemiyordum. Dişlerimi sıka sıka yürümeye devam ettim.

Güvenlik bir başka güvenlikle sohbet ediyordu, ikisinin de yüzü bize dönük değildi bu yüzden bizi fark etmemişlerdi. Bugün şanslı günümdeydim ya da yaradan artık bana acımış ve yardım eli uzatmıştı.

Hastane kapısından sorunsuzca çıkınca heyecandan kalbimin hızı arttı, belki de uzun bir aradan sonra ilk kez bu kadar içten gülümsüyordum. Resmen umutla dolmuştum. Bebeğim ve ben kurtulmuştuk, bundan sonra sokakta kalsam bile gam yemezdim. Eren'in planını bilmiyordum ama bir planı olduğunu anlamıştım, hastaneden uzaklaşınca planını benimle paylaşacağını tahmin edebiliyordum.

Hastane bahçesinde ilerlerken şiddetlenen ağrıma daha fazla kayıtsız kalamadım. Adımlarım birden durunca, Eren meraklı gözlerle bana döndü "İyi misin?" diye sordu endişeyle. Soluklarımı düzenlemeye çalışırken "Kaburgalarım..." diyebildim sadece. Eren sesli bir soluk verip "Fazla vaktimiz yok... Çıkışa kadar dayan abla bizi almaya araba gelecek." dedi yalvarır gibi. Başımı onu onaylarcasına sallayıp biraz olsun dinlenmenin verdiği rahatlıkla yürümeye devam ettim. Neredeyse bahçenin ortasına gelmiştik yüzümdeki gülümseme büyümüştü, özgürlüğüme yürüyordum, yeni hayatıma...

Birkaç adım daha atmıştık ki siyah camlı üç jeep bahçe kapısında durdu. Görür görmez tanımıştım, bu arabalar üvey babamın adamlarının arabasıydı. Bıkkınlıkla nefes verirken ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim

mutluluğum bu kadardı işte, benim hayallerim umutlarım yarım kalmaya mahkûmdu. Tam umutlandığım anda tepetaklak oluyordum.

Derin bir nefes alıp başımı gökyüzüne kaldırdım. Beni izliyormuş gibi hissettim. Gör beni demek istedim ona, beni sev ve artık merhamet et. Ya öldür ya güldür ama süründürme artık demek istedim. Ben evde gördüğü böceği bile öldüremeyen onu özenle alıp bahçeye bırakan biriydim. Ne günah işlemiştim de kalbim bu kadar yorulmuştu? Zorba üvey babamın bile tırnağının ucuna zarar gelmezken, benim bu acım nedendi?

Hıçkırıklarım kulaklarıma ulaştığında ağladığımı ancak fark ettim. Adamlar araçlarından inerken Eren "Kaç abla arka bahçeye doğru koş, ben onları oyalarım..." dedi şefkatli sesiyle, mahcup bakıyordu oysaki mahcup olması gereken o değildi. Hıçkırıklarımı susturmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladım. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim. Artık yorulmuştum, mücadele edecek gücüm yoktu. Koşamayacağımı da çok iyi biliyordum. Burası artık yolun sonuydu. Ben bitmiştim, umutlarım bitmişti, gücüm bitmişti. Beni doğuran beni sevmiyordu, beni yaratan beni sevmiyordu... Bu kadar sevilmediğim bir dünyada yaşamayı neden isteyecektim ki?

Elimi karnıma koyup son kez baktım ona. "Senden sonra hemen yanına geleceğim, özür dilerim."

"Abla ne diyorsun koşsana." dedi bağırarak. Başımı kaldırıp Eren'in gözlerinin içine baktım, şaşkındı. Şaşkınlığına gülümsedim. "Bitti Eren..." dedim. Yüzümdeki teslimiyet onu şaşırtmıştı. Yutkundu. Başını iki yana sallayıp "Hayır, bitmedi." dedi kendinden emin bir sesle.

Bitmişti ve ben ölümü kabullenmiştim. Bu kabullenişten sonra kalbim rahatladı, ruhum rahatladı ve tüm telaşım bitti. Ölüm benim için şefkatli bir anne gibiydi. Annemden görmediğim şefkati ölümün vereceğinden şüphem yoktu.

Eren elindeki çantayı göğsüme vurdu, çantayı düşmemesi için zorlukla tutarken ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına aldı. Koşmaya başladığında ne yapmaya çalıştığını anlamıştım.

Şaşkınlıktan ağlayamıyordum bile. Babasının adamları peşimizden koşarken içlerinden biri "Eren Bey durun, Narin Hanım'ın hastaneden çıkması yasak, babanızın kesin emri var." diye bağırdı.

Eren koşabildiği kadar hızlı koşuyordu ancak gücünün tükendiğini beni saran kollarının titremesinden anlıyordum. Şaşkınlığımı üzerinden attığımda "İndir beni, koşmayı deneyeceğim." dedim. Arka kapıya erişmemize çok az kalmıştı, Eren'i çok yormuştum en azından tekrar koşmayı deneyebilirdim. Eren beni kucağından indirdiğinde ellerini bacaklarının üzerine koyup "Git abla, ana caddeye çık... Seni almaya gelen araba orada olacak. Ben onları oyalarım." dedi nefesini düzene sokmaya çalışarak.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp bize yaklaşmakta olan adamlara baktım. Eren ile vedalaşmaya vaktim bile yoktu. Eren'e tekrar sarılabileceğim günlerin çok uzak olmamasını dileyerek bakışlarımla veda ettim ona. Gözlerini yumup tekrar açtığında onunda benimle vedalaştığını anlamıştım.

"Bu benim kardeşim mi?

"Evet."

"Ama onun babası başka, benim babam başka... Nasıl kardeş olabiliriz ki?"

"Ben ikinizin de annesiyim, o yüzden kardeşsiniz."

"Beni sever mi sence?"

"Umarım."

"Pek küçük bir şey bu, beni nasıl koruyacak?"

Eren doğduğunda, o zamanlar komşumuz olan Fadime teyze kardeşimin erkek olduğunu ve beni koruyup kollayacağını söylemişti. O zamanlar tek isteğim birinin beni koruması değil sevmesiydi. Anneme soruduğum ilk sorulardan biri bu olmuştu ancak o küçük bir çocuğu teselli edebilecek kadar yufka yürekli bir anne olmadığı için

"umarım" diye karşılık vermişti. Sevilmemeye alışkın olduğum için olsa gerek o zaman bu cevabın üzerinde durmamıştım çünkü beni sevmezse, bu benim için felaket olmayacaktı. Çok küçük olduğu için beni koruyacak olması ihtimalini zaten elemiştim.

Belli bir yaşa gelene kadar ondan uzak durmuş ve beni sevmeyecek olmasına kendimi hazırlamıştım. Ona soğuk ve uzak davranıyordum ancak o benimle oynamak için can atıyordu. Sevilmek babam öldükten sonra unuttuğum bir duygu olduğu için onun beni sevdiğini anlamam uzun sürmüştü. Kendimi o kadar sevgiye layık görmüyordum ki, birinin beni seviyor olma ihtimali bana çok tuhaf gelmişti.

Altı yaşında babasının karşısında durup beni korumaya çalıştığında şaşırmıştım. Babası tek oğlunu ve varisini ezip geçmemişti. Altı yaşında ki çocuk on üç yaşındaki ablasını korumuştu. O günden sonra benim en yakın arkadaşım ve sırdaşım olmuştu. Örgü örmeye başladığımda ilk ona atkı örmüş, yemek yapmaya başladığım ilk önce onun sevdiği yemeği yapmıştım. Onun küçük annesi olmuştum, bugün ve bugünden önceki tüm günlerde karındaş olmanın hakkını vermiştik.

Gözyaşlarım, görüş alanımı bulandırsa da koşmaya devam ettim. Sırtımdaki ağrı kendini belli ederken ciğerime batıyormuş gibi hissediyordum, yinede durmadım. Ölmemi isteyen herkese inat yaşamamı isteyenlerin tarafını tutuyordum bugün. Ben vazgeçtiğimde beni taşıyan kardeşim için kurtulacaktım, kendisi gitse de bana bir parçasını bırakan Hakan için. Üç kahramanım vardı. İlki babam, ikincisi Eren üçüncüsü Hakan'dı. Hakan sadece benim değil koca bir ülkenin de kahramanıydı. Onun gibi bir adamın karısı savaşmadan ölemezdi, bugün onun karısı olduğumu kanıtlama zamanıydı.

"Narin Derin Kurt..." dedi kravatını çözerken. "Soyadım, adın ile birleşince şiir gibi oldu."

"Öyle mi dersiniz şairim?" dedim yatakta otururken.

Dişleri görünecek kadar gülümsediğinde, onu en çok gülümseten kişi olduğum için bir kez daha mutlu oldum.

Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. "Demek seni yazan, yani var eden benim." dedi gömleğinin düğmelerini çözerken.

Yutkundum, dikkatim dağılmıştı. "Hemen bugün mü..." dedim tereddütle. Düzgün bir cümle kuramamıştım heyecandan, kaşları soru sorar gibi havalandığında "Şey mi yapacağız?" dedim şaşkınlıkla.

"Ney?"

"Şey işte..."

Pantolonunun içinde olan gömleğini çıkarıp düğmelerini çözmeye devam etti. "Yapacak mıyız?" diye sordum tekrar. Ne diyeceğimi bilemiyordum, resmen ateş basmıştı. Kaslı ve biçimli vücudu bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Hemen mi?" dedi. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını iki yana salladı. "Hemen sözcüğünü kabul etmiyorum bence hiçte hemen değil." dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

Heyecandan dudaklarımı ısırıyordum. Bakışları dudaklarıma kaydı ve gömleğinin düğmelerini çözen elleri durdu.

Birkaç saniye öylece dudaklarıma baktı. "Kesinlikle hemen." dedi. Son kalan düğmeleri çıkarma gereksinimi duymadan, gömleğin düğmelerini koparark çıkardı.

Aramızda olan birkaç adımı kapatıp büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı. İçimde bir yerlerde utanma duygusu aradım ama yoktu. Artık kocam olduğu için mi bu kadar rahattım yoksa uzun zamandır onu zaten istiyor olduğum için mi bilmiyordum ama bugün tam anlamıyla onun karısı olacağımı çok iyi biliyordum.

BÖLÜM SONU..

BÖLÜM 9

Herkese merhabaaaa sevgili Gölgesiz ailem. Hayırlı ramazanlar ❤ sayaçtan erken geldim Hüm at gitsin dedi. Bende dünden razıyım sizinle kavuşmaya. 😍

Yıldıza bastıysak, satır arası yorumları hazırladıysak BAŞLIYORUZ...

...

İçimde büyük bir savaş vardı; ölümün ve yaşamın savaşı. Ölüm hem galipti, hem mağlup... Yaşam, mecburen galipti ancak aslında ölüm isteğime çoktan mağlup olmuştu. Kalbimde büyüyen ve birbiriyle yarış halinde olan birbirine zıt iki büyük arzu.

Ölüm siyahtı, yaşamak beyaz. Ben incecik bir çizgide her ikisini de memnun etmeye çalışan ve hangi tarafı seçeceğine bir türlü karar veremeyen o faniydim.

Bedenim bana yabancıydı tıpkı ne istediğini bilmeyen ruhum gibi. İnsan neyin arzusunu duyarsa onu kendisine çekmeye daha yakındı, ben ise her iki tarafa... Bundandır ki kendime yabancıydım, bundandır ki araftaydım.

Tüm zıt arzular bir bedende toplanmıştı.

Bende...

Ben miyim bu ölümü arzularken ölümden kaçan, benim ayaklarım mı bu yaşama koşan?

Kimin bu çaresiz bakan gözler?

Ben miyim bu umutsuz ruhu taşıyan beden?

Kimim ben?

Hangi sıfat anlatır beni? Anne, eş, evlat...

Henüz anne olmamıştım, eşim yoktu ve annem babam... Hiçbir sıfatım yok muydu benim şu dünyada? Hiç kimsenin bir şeyi olamamış mıydım? Peki Narin'i tanımlarken

kurduğum o cümleler, beni bana anlatırken sarf ettiğim tüm o sözcükler hiç biri tam olarak beni tanımlayamaz mıydı?

Kimdim ben?

Cesur muydum, yoksa korkak mı?

Yaşama tutunan mı, yaşamdan kaçan mı?

Kim olacağım ben?

Yaşayan mı, yaşatan mı, ölen mi… ?

Hakan gittikten sonra bildiğim her şeyi unuttum. Bir ölüm, insandaki tüm ezberleri bozdurabilirmiş. İnsan en emin olduğu yerden sınanmaya mecburmuş. Belki de buydu insan olmanın ilk kuralı; İnanmak, yanılmak, aramak ve bulmak. Bulmak için mi gelmişti insan hayata?

Sınanmak için geldik bu dünyaya demişti ilim sahibi biri. Belki de hepimizin geliş amacı birbirinden farklıydı, kimimiz sınanırken kimimizde sınavın ta kendisiydik.

Sahi ben neden gelmiştim bu dünyaya? Sınanmaya mı birilerinin sınavı olmaya mı?

Güllerden, aylar ve hatta mevsimlerden bir haberdim. Hakan gideli ne kadar olmuştu, ne kadar süre kalmıştım hastanede, bebeğim kaç günlük olmuştu? Bilmiyordum. Tüm sayılar ve sıfatlar anlamını yitirmişti benim için. Yitik bir insanın bilmek istememek gibi bir durumu oluşuyordu. Bu kişiden bağımsız ve kontrol edilemezdi.

Hakan’ın benden daha çok yaşayabiliyor olduğuna emindim. Ölmek sonsuz bir yaşama açılan kapı değil miydi neticede? Hakan’ın sonsuz bir yaşamı vardı fakat benim yoktu. Hakan ölümsüz bir ölüydü, ben ise ölümlü bir yaşayan.

Beni duyuyormuş gibi fısıldadım acıyla “Senden sonra bu dünya bana yabancı oldu.”

Tüm gücümle koşuyordum. Ağaçlık bir yere girmiştim, yüksek ve sık ağaçlar beni korurdu. Eren ana yola çıkmamı söylemişti fakat oraya ulaşmak için araba yolu yerine orman yolunu tercih etmiştim, böylesi daha güvenliydi. Ardımda kalan sesler susunca soluklanmak için bir ağaca tutundum. Sağ elimle ağaçtan destek alırken sol elimde karnımı

tutuyordum. Soluklarım oldukça düzensizdi ve kaburgalarımdaki ağrı kendini iyice belli etmişti.

Durumumun daha da kötüye gitmemesi için biraz olsun dinlenebilmek umuduyla ağaç dibine oturdum. Daha fazla koşmaya gücüm kalmamıştı. Eren babasının adamlarını peşime düşmemeleri için ikna ettiyse ne alaydı, yok eğer edememişse beni zorlu bir orman yolu bekliyordu.

Nefesimi düzene sokabilmek için derin nefesler alıyordum ancak soluklarım düzene girerken kaburgalarımda kendini belli eden ağrı daha da şiddetleniyordu.

Sağ gözümden bir damla yaş düşünce kendimi daha fazla tutamadım. Ormanın ortasında bir ağacın dibinde hıçkıra hıçkıra ağladım. Yalnızlığıma, çaresizliğime ve kimsesizliğime…

Şehitler ölmüyorsa şayet Hakan buradaydı ve beni görüyor demekti. Belki yaşlarımı siliyordu, belki sarılmıştı bana ancak ben onu göremiyordum, onu görebilmek için nelerimi vermezdim.

Ne büyük bir sınavın içindeydim, beni yaratan beni duymuyor olabilir miydi? İsyan etme dedi içimdeki o ses. “Rabbin konuşmadıklarını bile duyar”

Belki küsmüştü bana, beni duyuyordu ama bana vereceği merhameti yoktu. Ona değil, bu defa Hakan’a seslendim. Onu benden önce yanına aldığına göre, benden çok seviyordu.

Sevgilim, görüyorsan beni şayet cennetinin bir köşesinden, yalvar ona benim için.

Merhamet için…

Ben dua nedir unuttum. Çare nedir, umut nedir unuttum…

Yüküm omzumda, yüküm karnımda, yüküm ruhumda… Ben dünyaya yüküm, dünya bana yük.

Ya ölmek isteyen yanım ölsün, ya ben öleyim.

Ya düşmanlarım ölsün ya ben öleyim.

Ya sen gel, ya da ben sana geleyim…

…

Eren bavulumu hazırlarken içine yiyebileceğim şeyler ve telefonumu koyduğu için şanslıydım. Telefon sinyalinden beni aramak akıllarına gelir miydi bilmiyordum. Telefonum çekmiyordu ancak telefon sayesinde saatten haberim oluyordu, bu bile beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Saat 22.00'ydi, beş saattir ormanda tek başınaydım. Ağaç dibinde biraz oturduktan sonra beni almaya gelen arabayı bulabilmek umuduyla ana caddeye çıkmaya çalıştım ancak yolumu bulamadım. Ağrılarım artınca başka bir ağaç dibinde dinlenmek zorunda kaldım, ağrılarım hafifleyince tekrar denedim ancak başarılı olamadım. Her yer o kadar birbirine benziyordu ki ormandan çıkabilmek umuduyla attığım her adım ben ormanın derinliklerine itmiş olabilirdi.

Kaybolmuştum, bu defa gerçek anlamda kaybolmuştum, her yer birbirine benziyordu.

Hissizleşmiştim, acıdan hissizleşmek gerçekti ve ben şuan bunu yaşıyordum. Birinin gelip beni bulması ihtimaline sığınmıştım. İsyan ettiğim için mi bilmiyorum ama dua etmeye yüz bulamamıştım, öylece bekliyordum. Karnımı doyurmaya ve ısınmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Çantam bunu karşıladığı için minnettardım.

Bugünü çıkarabilirdim ancak yiyeceklerim bittiğinde ne kadar dayanırdım bilmiyordum. Çantamda su olmaması büyük bir eksiklikti ama meyve suyu şimdilik su ihtiyacımı gidermişti.

Kulağıma kurt uluması gibi bir ses çalındığında o günü anımsadım. Yüzümde çaresiz bir tebessüm oluştu. O günün aksine hiç korkmuyordum. Sığınacak birisi olmadığında korkun çaresizliğe yenik düşüyordu, normalde beni korkutacak kurt şuan beni korkutmuyordu.

Ona olan bakışımı kesen şuan asla ama asla duymamam gereken kurt uluması sesi olmuştu. Öyle bir çığlık attım ki sanki etimi kemiğimden ayırıyorlardı. Ormanda sesimin yankılandığını duyabiliyordum.

Hakan'ın göğsüne sığınıp gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Sonuçta askerdi ve beni korumakla mükellefti ayrıca bir

kurtla mücadele edebilecek kaslara da sahipti.

Güldüğünü yukarı inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum fakat bunun üzerinde duracak durumda değildim. Sesler yakınlaşmaya başladığında daha yüksek bir çığlık atıp gözlerimi kapattım. Burada böyle ölmek istemiyordum elin vahşi hayvanı merhamet de etmezdi ki yavaş yavaş, can çekişe çekişe ölüp gidecektim.

Bir kaç saniye böyle kaldıktan sonra seslerin kesilmesiyle gözlerimi araladım. Etrafta kurt olup olmadığından emin olmak istiyordum.

Görünürde herhangi bir hayvan olmadığından emin olduktan sonra yerimden doğruldum. Boğazımı temizleyip sanki az önce avaz avaz bağıran ben değilmişim gibi müthiş bir sakinlikle "Gittiler galiba kurtlar. " dedim.

Az önce çığlık atmış olmamdan kaynaklı olsa gerek sesim çatallı çıkmıştı. Göğsüne göğsüne sokulmamın utancı da yeni yüklenmişti.

Kokusu çok güzeldi acaba hangi parfümü kullanıyordu?

Ben utancımdan ona bakamazken onun bakışlarının bende olduğunu fark edebiliyordum "Kurt değildi." dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Köpeklerdi." Bu halim onu eğlendirmiş olacak ki gülmemek için kendini zor tutan bir hali vardı. Hiç gülmeyen adamı bu kadar güldürmek iyi miydi bilemiyorum, kendimi iyice rezil etmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Köpekse bile bunu o an idrak edememiştim, bunu kabul eder miydim? Asla. "Hiçte bile. " dedim itiraz istemez bir tonla. "Kurttu onlar, uludular falan ya hem kurtlar sürüyle gezer belli ki arkadaşlarını ailesini falan çağırıyordu, bizi yiyecek olmasınlar? "dedim bakışlarımı Hakan'a çevirerek. Tekrar panik olmuştum, ormanın ortasında kurda kuşa yem olacaktım. "Tabi senin tuzun kuru sen çok irisin seninle başa çıkamazlar, bir kurt kadar varsın sen, kaç ki senin boyun?"

Çok güçlüydü benim gözümde, bir kurt sürüsünden bile güçlüydü. Bu kadar güçlü bir adam nasıl olurdu da ölüme yenilebilirdi, oysa ben onun ölümü yenebileceğini düşünmüştüm.

Onu gözümde bu kadar büyüttüğüm ve ona böyle bir sorumluluk yüklediğim için kendime kızdım. Bir gerçekle şuan yüzleşiyordum. Farklı bir ağaç dibinde, farklı bir zaman diliminde artık bambaşka düşünüyordum. O da bir insandı, ölümlü bir insan. Onu gözümde bu kadar büyüttüğüm için Allah onu benden almış olabilir miydi?

Ben sanıyordum ki onun gücü her şeye yeterdi, o her şeyin üstesinden gelebilir, herkesi yenebilir ve her koşulda yanımda kalabilirdi. Babasını küçük bir yaşta kaybetmiş birisi olarak nasıl böyle bir düşünceye kapılmıştım? Babam Hakan'dan daha az mı güçlüydü? Hakan'ı babamdan daha fazla yüceltmiştim gözümde, bugün fark ettiğim başka bir ayrıntıda buydu.

Hiçbir insana kaldıramayacağından daha fazla anlam yüklenmemeliydi. Hepimiz insandık ve bir noktada ölecektik, hep hatırlamamız gereken ayrıntı belki de buydu. Kimimiz, kimimizden daha güçlü olabilirdik ancak hiç birimiz yenilmez değildik. Hepimiz bir gün ölüme yenilecek kadar güçsüzdük. Bugün yaşıyor olmam beni bir ölüden güçlü yapmıyordu ancak bir ölü, sırf ölümle karşılaştı diye bile şüphesiz ki benden daha güçlüydü. İnsan sınanmadığı hiçbir zorluğun galibi değildi, ölüm yenilmezdi. Bundan sonra unutmayacağım tek gerçek buydu.

Başımı ağaç gözdesine yaslarken gökyüzüne baktım. "Özür dilerim sevgilim." diye fısıldadım yıldızlara. Belki o da artık bir yıldızdı gökyüzünde "Kaldıramayacağın kadar büyük bir anlam yükleyip, öldün diye sana kızdığım için…"

Gözlerim ağır ağır kapanırken, beni kuşatan uykuya daha fazla dayanamadım. Tek umudum sabah uyandığımda buradan ve üvey babamın adamlarından kurtulmaktı.

3 yıl önce…

Hakan ile bahçede konuştuktan sonra kahvaltı hazırlayacağımı söyleyerek mutfağa yöneldim. Sigarasını bitirdikten sonra yanıma gelip yardım etmek istediğini söyledi, her ne kadar tek başıma halledebileceğimi söylesem de yardım etmekte ısrarcıydı.

“Aç karnına sigara içmek kötü bir şey bence.” dedim poğaça hamurunu hazırlarken. Patatesli poğaça sevdiği için patates haşlamak ile meşguldü, ikimiz gerçek anlamda sırt sırta vermiş kahvaltı hazırlıyorduk.

“Askeriyeden alıştım, orada her zaman kahvaltı yapma şansım yok.” diye yanıtladı beni. Az önce yapmış olduğumuz konuşmadan mı bilmiyordum ama sesi bile yumuşamıştı. Ses tonu gülümsememe sebep olurken şuan beni görmediği için şanslı olduğumu düşündüm. Ses tonuna güzel olduğu için gülmek pek akıllı insan işi değildi.

Patatesleri suya attıktan sonra buzdolabına yöneldi. O hareket ettikçe göz ucuyla ne yaptığına bakıyordum. Kaçamak bakışlarımın üzerinde olduğunu fark ediyor muydu emin değildim ancak bununla ilgili herhangi bir şey söylememişti. Buzdolabından domates, salatalık, biber çıkarıp ocağın yanında kalan tezgaha yöneldi. Dikkatimi tekrar hamura verirken

“Poğaçanın yanında bir şey daha yapmamı ister misin?” diye sordum.

Bıçak sesi kısa bir anlığına kesilirken “Kuymak yapacağım şimdi.” diye cevapladı sorumu. Kestiği her ne ise tekrar eski hızıyla devam ederken “Sen ne kadar yeteneklisin öyle Teğmen.” dedim şakacı bir tavırla.

Güler gibi bir melodi döküldü dudaklarından “Öyleyimdir.” dedi benimkine benzer tavırla.

“Dışarıdan çok soğuk görünüyorsun, ama aslında öyle değilsin.” dedim samimiyetle. Onunla sohbet etmeyi sevmiştim, enerjisi çok güzeldi.

Derin bir nefes alıp “Aslında tam olarak öyleyim.” Dedi az önceki sesine nazaran çok daha düşük bir tonda.
Hareketlerim yavaşlarken “Bana hiç öyle gibi gelmiyorsun… Yani en azından son zamanlarda.” dedim.

Bıçak sesi tekrar kesilmişti. “Sende insanı zorlayan bir şeyler var…” dediğinde kaşlarım çatıldı. Zor biri olduğumdan mı bahsediyordu anlamamıştım. “Yanlış anlama, kötü anlamda söylemiyorum… Herkese duvarları olan birinin bile

duvarlarını yıkabilirsin. Hiç konuşmayan birini konuşturabilir, gülmeyi sevmeyen birine gülmeyi öğretebilirsin. Samimisin, çocuksu bir yanın var ve bunun senin hep masum kalmana sebep olmuş. Belki bu yüzden bilmiyorum... İnsanın sana güvenesi ve duvarlarını yıkası geliyor." dedi içten bir şekilde. Açık sözlü bir adam olmamasına rağmen yaptığı bu itirafı konuşmayan birini konuşturabiliyor olmama bağlamıştım.

"Peki sevemeyen birine sevmeyi öğretebilir miyim?"

Böyle bir soru sormak aklımda yoktu, hangi niyetle sorduğumu ben bile bilmiyordum.

Aramızda sessizlik oluşmuştu, hareketlerim yavaşlarken nefesimi tutmuş ondan gelecek cevabı bekliyordum. Sessizliğin süresi uzarken gerginliğimin seviyesi de artıyordu.

Cevap gelmeyeceğini anladığımda tuttuğum nefesi sesli bir şekilde bıraktım. "Umarım doğru kişiye kendini sevdirirsin." dedi mesafeli bir sesle.

Gözlerimi yumdum. İstemsizce bu cevaba üzülmüştüm. 'Ne bekliyordun ki?' dedi içimdeki o ses. Bende bilmiyordum... ne bekliyordum ve hatta neden bekliyordum?

Cevabın şokunu atlattıktan sonra boğazımı temizleyerek "Sende de insana ezberlerini bozduran bir şey var." dedim kendimi tutamayarak.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu merakla.

"Genelleme yapılamayacak kadar özelsin... Hiçbir yargıma, duyguma, düşünceme uymuyorsun... Tam bir şey düşünüyorum seninle ilgili, evet diyorum bu kesinlikle böyle... Sonra bakıyorum ki hiç ilgisi yok."

"Kötü anlamda mı özelim yani senin için... Hangi duyguna uymuyorum mesela?" diye sordu. Sesinde gizlemeye çalıştığı bir merak vardı.

"Belli bir duygu söyleyemem teğmen." dedim tek nefeste. Söylemek istemem.

"İki soru sorduğumu hatırlıyorum Narin." dedi normal ses tonuna nazaran daha yüksek çıkan bir sesle.

“Tek bir soruya cevap vermek istiyorum teğmen...” dedim onun gibi sesimi yükselterek.

Hakan sesli bir soluk verip bana cevap vermemişti. Neden öfkeleniyordum ki? ‘Evet sevemeyen birisine kendini sevdirebilirsin.’ Demesini beklediğim için mi? Neden kırılıyordum ona?

“Patatesler kaynamıştır teğmen.” dedim mesafeli bir sesle.

“Kes şunu Narin!” dedi sesini biraz daha yükselterek.

“Neyi teğmen?” diye sordum normal tonda.

“Ben senin teğmenin değilim.” diye bağırdı en sonunda.

“Siz benim hiçbir şeyim değilsiniz... Teğmen” diye karşılık verdim soğukkanlılığımı devam ettirerek, rütbesinin üzerine basa basa söylemiştim.

“Ay ne oluyor be?” diye mutfağa girdi Hilal. “Bir uyutmadınız.”

“Bu saate kadar uyunur mu?” diye bağırdık Hakan ile aynı anda.

Hilal’in bakışları Hakan ile benim aramda mekik dokurken, ellerini teslim olur gibi kaldırıp “Tamam sakin olun... Kavga mı ettiniz siz yine?” diye sordu merakla.

“Hayır!”

“Yok öyle bir şey.”

Yine Hakan bile aynı anda konuşunca ellerimin hamur olmasını umursamadan Hakan’a döndüm. Öfkeli bakışlarımın hedefindeyken, onun öfkeli bakışlarının hedefinde de ben vardım.

“Öfkelenmeni gerektirecek bir şey mi söyledim?” dedi sakin çıkmasına gayret ettiği bir tonda. Sesi her ne kadar sakin çıksa da gözlerinde ki öfkeyi görebiliyordum.

Başımı iki yana sallarken “Siz benim öfkemin hedefi bile olamazsınız teğmen.” dedim mesafeli bir sesle.

“Bilmukabele Narin bilmukabele...” dedi mutfaktan çıkmadan hemen önce.

Hilal bir hışım yanından geçip giden abisine bakakaldı. Bakışları bana döndüğünde dudakları konuşmak için

aralanmıştı ki “Sakın soru sorma.” dedim hamurlu işaret parmağımı ona doğrultarak.

...

Hakan ile başladığım kahvaltı hazırlığına Hilal ile devam etmiştim. Neler olduğunu ısrarla sorunca en sonunda susması için olup biteni anlatmıştım. Anlattıklarıma karşılık “Siz olmuşsunuz.” diye çığlık çığlığa bağırdığında Hakan ve Nurten teyzenin duymamış olmasını umut ediyordum. Bizim olduğumuz falan yoktu. Ben ona üstü kapalı olarak “Beni sevebilir misin?” diye sormuştum, o ise “Bizden olmaz.” Demişti. Hilal’e göre ilk kavgamızı etmiş ve gurur yapmamızdan sebep birbirimize duygularımız hakkında dürüst davranmamıştık.

Hilal ile asla aynı fikirde değildim çünkü bu bizim ilk kavgamız değildi, onunla karşılaştığım andan itibaren kavga ediyorduk, üstelik gurur yapmamız gereken bir durumda değildik. Hilal’e bunu söylediğimde abisinin birine karşı duygu beslemesinin zayıflık olduğunu düşündüğünü ve bunu gururuna yediremediğini söyledi, ona göre o da bana karşı bir şeyler hissediyor ancak bunu kendisine itiraf edemiyordu. Üstü kapalı Hakan’ın ağzını aradığım ve sonrasında yine ‘üstü kapalı’ bir şekilde reddedildiğim için de benim gurur yaptığımı söyledi. Ben konusunda haklı olabilirdi ancak Hakan konusunda kesinlikle haklı değildi.

“Üstümde bir kırgınlık var anlatamam.” dedi Hilal çayları doldururken.

“Bende öyle valla, sabah zor kalktım üşüttük mü ki?” diye yanıtladı Nurten anne hafif çatallaşmış sesiyle.

“Ben yarın yola gideceğim lütfen bana bulaştırmayın.” dedim Aceleyle araya girerek.

Hilal imayla “Olur canım ben hemen şimdi mikroplarımı uyarıyorum sana bulaşmamaları için.” dedi.
Küçük bir kahkaha atıp “Evet uyarsan iyi olur.” diye karşılık verdim.

Ben elimde ekmek sepetiyle mutfaktan çıkarken, Hilal’de hemen ardımdan çaydanlık ile geliyordu. Nurten teyze ise

kahvaltılıkların olduğu tepsi ile en arkadaydı. Hava güzel olduğu için kahvaltıyı bahçede yapmaya karar vermiştik. Kısa holü geçip bahçe kapısına yaklaştığımızda "Senude bir turli evlendiremeduk. Gaç yaşına geldun sen bagayım?" diye bir çalındı kulaklarımıza.

Bahçeye çıkmadan hemen önce duyduğum sesin kime ait olduğunu hemen anlamıştım. Fatma teyzenin sesiydi bu, muhatabı muhtemelen Hakan'dı. Nurten teyzelerin komşusu olan Fatma teyze buraların en yaşlılarından biri olabilirdi. Sivri dili ve açık sözlülüğü ile meşhurdu Fatma teyze. Onu gören hemen hizaya geçer, kendisine laf sokmaması için içinden dua ederdi. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar lafı bir nevi gerçekti, kolay kolay kimse onu bir yere davet etmezdi. Dosta düşmana korku salan Fatma teyze elbette ki çağırmayışlarını dert etmez düğüne de bayrama da giderdi. Kimsenin onu kovmaya cesareti olmadığı için layığı ile ağırlanırdı. Gittiği hiç bir yere eli boş gitmezdi, düğüne gidiyorsa altınını, oturmaya gidiyorsa tabağını hazır ederdi. Masadaki çörekleri onun getirdiğini anlamak çok zor değildi.

İki kızı bir oğlu vardı Fatma teyzenin hepsi evli ve şehir merkezine daha yakın yerlerde oturuyorlardı on sene önce eşini kaybeden Fatma teyze burada bir başına kalmıştı. Çocukları sırayla gelip haftalık alışverişini yapar giderlerdi. Ona yoldaşlık edecek bir bakıcı tutmayı teklif etseler dahi bunu kabul etmemişti. Bakıma muhtaç olduğu düşüncesini reddediyor olmasından dolayı olsa gerek kabul etmemişti. Çocuklarının yanına da kocasının hatırasından ayrılmak istemediği için gitmiyordu. Bu huysuz görünen çimen gözlü, beyaz tenli teyzemin gönlü aslında kocamandı. Kimsenin onu sevip sevmediğini takmaz kendi duygusuna göre hareket ederdi. İstemediklerini bile bile çağrılmadığı yere gitmesi bana göre aslında insanları sevmesiydi. Kim sevmediği birinin düğününe çağrılmadığı halde altın alıp giderdi ki? Düşündüğü her şeyi söylemesinin sebebi ise bence sinsilikten korkmasıydı. Pek iyi bir huy olduğunu

söyleyemesem de onu anlayabiliyordum ve hatta baya seviyordum. Onu sevdiğimi anladığı için mi bilinmez ama o da beni çok severdi.

"Onun gibi bir huysuzu kim alsın Fatma teyzem." dedi Hilal bahçeye çıkarken. Sesi her ne kadar çatallaşmaya başlasa da neşeli çıkmıştı.

Hakan söz hakkı kendisinden gittiği için memnun olmuş olacak ki Hilal'in laf sokmasına aldırış dahi etmedi, hatta onu azıcık tanıdıysam Fatma teyzeye cevap verenin kendisi olmadığı için memnun bile olmuş olabilirdi.

Hilal çok haklıydı. Hakan ile evlenecek kişiye bol sabır gerekirdi.

Fatma teyzenin bakışları tam bize dönmüştü ki Hilal'e cevap vermesine fırsat vermeden "Hoşgeldin Fatma teyzem. Nasılsın?" diye sordum.

"Oyy benum pamug kizum celmiş , ha bu kizu alalım Hakan'a. Hem cizel hem akillidur. İstanbul'larda teknolojik şeylerle ilgili okur." dedi Hilal'i muhatap alarak.

Ben elimdekiler ile bahçenin ortasında kala kalırken Hilal açık havada bile yankılanacak kadar şiddetli bir kahkaha atmıştı. Öldürücü bakışlarımı Hilal'e gönderirken oturdukları masaya doğru tekrar adımlamaya başladım. İstemsizce Hakan'a çevrilen bakışlarım yüzündeki yalancı ifadeye şahit olmuştu. Ne o beni mi aşağılıyordu? Beni evlenmeye layık bulmuyor muydu?

Sesli bir soluk verip yüzüne oldukça yapmacık bir gülümseme kondurdum. "Önerin için sağol Fatma teyze ama ben huysuz erkek sevmem, üstelik benim tipim esmer daha çok." dedim imayla Hakan'ın gözlerinin içine bakarak.

Fatma teyze Masanın başında otururken sol tarafında Hakan oturuyordu. Ben Fatma teyzenin sağ tarafına oturduğum için

Hakan'ın karşısında kalmıştım. Hakan ile hep karşı karşıya kalıyor olmama artık şaşırmıyordum.

Hemen yanımdaki sandalyeye oturan Hilal "uu." Gibi imalı bir ses çıkarırken Fatma teyze "Uyy! Böyle bir tanıduğum vardur, bizum koyli serdar uşak." dedi neşeyle.

Anlaşılan Fatma teyze bu masadan birini evlendirmeden kalkmayacaktı.

Hakan tam yerinden doğrulmuş bana cevap verecekti ki Nurten teyze "Hoşgeldin Fatma teyze." diyerek Hakan'ın cevap vermesine fırsat vermedi. Bunu bilinçli yapmamıştı ama işime geldiğini de inkar edemezdim.

"Hoşbuldum, hoşbuldumda... Ha bu uşağı niye evermedin?" diye çıktı Fatma teyze.

Hakan'ın yanına oturmaya hazırlanan Nurten teyze bir an için duraksasa da "Uygun birini bulamadım." dedi hızlıca. Konuyu kapatmak için öylesine söylediğini anlamıştım ama Fatma teyzenin "Ben uygun biruni biliyrum." demesiyle konunun kapanmayacağını da anlamıştım.

Hakan sesli bir nefes verirken gülümsemesini bastıramıyordu.

Nurten teyze ne diyeceğini bilemeyerek bize bakıp ardında "Haa... Öyle mi? Kimmiş?" diye sordu. O kadar merak etmiyordu ki, meraklı gibi görünme çabası çok yapay kalmıştı. Onun bu çabasına gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ee Ragıbın Seher yok midur o işde."

Şaşkın bakışlarım Fatma teyzeye çevrildiğinde "E bir benu, bir Seher'i diyisin hangimizu alacasun karar ver." dedim öfkeyle ve maalesef şiveyle.

Hakan dahil herkes kahkaha atarken ben içime kaçan şiveli kişiyi öldürme planları yapıyordum. Biri uzun süre şiveyle konuşunca istemsizce şivem kayıyordu, buna engel olamıyor olmak kesinlikle benim suçum değildi.

"Benimle evlenmek için can atıyor olmana ayrı, şivene ayrı şaşırdım." dedi Hakan imayla.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, o kadar rezil olmuştum ki elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim.

"Ee bu uşakta gozun vardur da niye naz yabaysun. Serdaru boşver ha bu uşakla evlen." dedi Fatma teyze. Şaşkınlıktan bir Hakan'a bir Fatma teyzeye baktım, dudaklarım açıldı kapandı açıldı kapandı ama bir türlü bir

şey söyleyemedim. Öyle bir sıcak basmıştı ki yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Fatma teyze umutla gözlerimin içine bakarken, Hakan merakla ne söyleyeceğime odaklanmıştı. Yüzünde değilse bile bakışlarında, düştüğüm durumdan eğlenen bir ifade vardı. Nurten teyze ve Hilal ile göz teması bile kuramamıştım.

Bir şey söyleyemeyeceğimi anlayınca bakışlarımı onlardan çekip masadaki kahvaltılıkların tabağıma almaya başladım. Bir yandan tabağımı dolduruyor bir yandan da kendi kendime söyleniyordum.

"Serdar kim tanımam ama Hakan'a tercih edeceğim kesin."

"*Bu Serdar 3 kere nişan atan ne iş yaptığı belli olmayan o it değil mi?" dedi Hakan.*

O kadar ağzımın içinde söylemiştim ki Hakan'ın duyacağını hiç düşünmemiştim. Şaşkın bakışlarım tekrar Hakan'ı bulurken gözlerindeki eğlenen ifadenin yerini öfkenin aldığını görebiliyordum.

"Uyy... Nasu ne iş yapduğu bellu değildur. Dükkanı vardu çarşuda." Dedi Fatma teyze elindeki bastonu yere vurarak. Fatma teyze, Serdar denen adamı baya seviyordu galiba, Hakan yükseldikçe Fatma teyzede yükseliyordu.

"Yaa ne dükkan ama..." dedi Hakan öfkeyle. Bir insan Karadeniz gibi bakabilir miydi? O bakıyordu. Gözlerinin rengi güneşi gören Karadeniz gibi parlak, bakışları hırçın dalgaları gibi huysuzdu. Öfkeli zamanına denk gelirsen boğulursun, mutlu anına denk gelirsen seyretmeye doyamazsın.

Gözlerine kitlendim. O kadar dikkatli bakıyordum ki o da buna kayıtsız kalamamıştı. Ben onun gözlerinde kendimi görüyordum, o da benim gözlerimde kendini.

"Serdar'a neden bu kadar takıldın?" diye sordum gözlerimi, gözlerinden çekmeden. Sesim çok ince ve nazikti. Gözlerine baktığım için mi bu kadar sakindim?

“Seni, nişanlısını döven, dükkanını pis işleri için paravan olarak kullanan bir mafya bozuntusuna layık görecek değilim.” dedi net bir ifadeyle. Sesi az önceki kadar öfkeli değildi ancak tınısı bir mermi kadar sertti.

“Seni neden ilgilendiriyor peki?” diye sordum benden beklenmeyecek bir sakinlikle.

Masada sanki sadece ikimiz kalmıştık. Tüm sesler susmuş ve dünya üzerindeki tüm insanlar yok olmuştu. Dünya, karadeniz, Hakan ve ben...

“Sen...” dedi ve sustu, oysa ne söyleyecekse çok kararlı başlamıştı sözlerine.

Tüm dikkatim ondaydı. Onu köşeye sıkıştırmaktan ilginç bir zevk alıyordum.

Derin bir nefes verip “Kardeşimin en yakın arkadaşısın çünkü. Sana gelecek bir zarar ona da gelebilir.” dedi hızlıca. Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ancak söyleyeceklerini son anda düşündüğünü anlamıştım.

Öyle mi der gibi kaldırdım kaşlarımı “O kadar mı?” dedim sakinliğimi koruyarak.

Hakan başını aşağı yukarı sallayarak “O kadar!” dedi aynı netlikle.

Kısa bir an hiç bir şey söylemedim, kısaca durumu değerlendirdikten sonra “Peki Serdar ile görüşmeye başlayıp, Hilal ile tüm bağımı kesersem?” dedim sorar gibi.

İnsanların sınırlarını hep merak ederdim bu yüzden zor biriydim. O sınırlara kadar gider, öğrenir ve sınırlarında beklerdim. Ne zaman ki benim için sınırlarını esnetir yada kaldırırdı o zaman onu hayatıma dahil ederdim. Bir insan için istisna olmak kimsesiz birisi için önemliydi.

Hakan’ın yüzüne ve bakışlarına yayılan şaşkınlıktan, benden böyle bir tepki beklemediğini anlamıştım. Benimde başta konuşmayı buraya çekme niyetim yoktu ama Hakan’ın benim için çizdiği sınırı merak etmiştim.

Dudakları birbirinden ayrıldı ancak konuşamadı.

“Elin piçi için en yakın arkadaşını mı sileceksin?” diye sordu öfkeyle.

Öfkesi ilk defa hoşuma gitmişti. Omuz silktim "Velev ki öyle." dedim öylesine bir şeyden bahsediyormuş gibi rahatça.

Bir şey arar gibi uzun bir süre gözlerime baktı. "Yine de izin vermem!" dedi uzun sayılabilecek sessizliğin ardından. Kalbimin atışı değişti. Göğsümü şiddetle dövenin kalbim olduğunu bilmesem ecel derdim. Kalbimi sökecek yerinden ve beni öldürecek.

Aşk ve ölüm... birbirinden ayrı iki duygu nasılda birbirine benzer hisler yaşatabiliyordu?

Cevap veremedim. Hızla çarpan kalbim konuştu, titreyen ellerim konuştu ama dilim sustu, ne duyacağımı bilmiyordum ancak bunu duymayı beklemiyordum. Bu bir sınır mıydı, yoksa sonsuzluk mu? Hakan'ın cevabına yükleyecek anlamı bulamamıştım, sınır yada sınırsızlık her neyse benim beklemediğim yerden gelmemişti.

Masadaki meraklı gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum fakat gözlerimi Hakan'ın derin maviliklerinden alamıyordum. O da benim gözlerime bu kadar anlam yüklüyor muydu acaba? Ne gökyüzü gibiydi gözlerim, ne de deniz, ne çimene benziyordu ne de zümrüde...

Toprak gibiydi gözlerim, o ne kadar dalgalıysa ben o kadar durgundum. O ne kadar Karadeniz ise ben o kadar bozkırdım.

Toprak yaşamı üzerinde gösteren, ölümü içinde saklayandı.

Hakan bana baktığında içimde yaşayan ve ölen hisleri görebiliyor muydu?

O dalgalarıyla içindekileri dışarıya vurabilirken, benim her şeyi içimde yaşamak zorunda olduğumu biliyor muydu?

Daha fazla gözlerine bakamadım ama o ben gözlerimi çektikten sonra bile gözlerini üzerimden ayırmadı.

Hakan'ın cevabından sonra masada ölüm sessizliği oluşmuştu. Fatma teyzeden bile çıt çıkmamış, herkes sessizce kahvaltısını yapmıştı. Değil Hakan ile, masada ki hiç kimse ile göz göze gelmemiştim.

İçimdeki ses bu sessizliğin hayra alamet olmadığını söylese de ona aldırmadım ve korkmadım, çünkü yarın benim için veda vaktiydi.

Günümüz...

Ormanın sesine alışmıştım. Yaprakların dallarında sallanırken, rüzgar vurdukça çıkardıkları ses, arada kendini belli eden köpek ulumaları, kuş sesleri ve rüzgar uğultusu...

Gerçek hayat kurtlardan daha yırtıcı, yaşadığım ev bu ormandan daha tehlikeliydi.

İnsan zaman içinde değişiyordu, korkuları, hayalleri, mutlu ve mutsuz oldukları şeyler hepsi değişiveriyordu. Kimi insanın değişimi uzun süreli ve sancısızken, kimisinin hızlı ve acılıydı.

Eski zamanlarımı özlüyordum ve bu benim yeniye adapte olmamı engelliyordu. Mutsuz olduğumu sandığım zamanlarda aslında mutsuz değilmişim. Çaresiz kaldığımı düşündüğüm hiç bir an da aslında çaresiz kalmamışım. Daha beter ne olabilir ki diye sorduğum her an için pişmandım. Bu soruya cevap bulmayı asla istemezdim.

Kısa bir uykunun ardından uyandım. O kadar rahatsız bir şekilde uyuyakalmıştım ki ağrım daha da artmıştı fakat şimdilik başa çıkabiliyordum. Açlık hissetmiyor oluşum ise avunduğum tek şeydi. Dolunay olduğu için şanslıydım, bir nebzede olsa görüş alanımı arttırıyordu.

Tekrar uyuyabilmek umuduyla gözlerimi kapattım ancak ağrılarım o kadar artmıştı ki uyumak benim için iyice zorlaşmıştı. Pozisyonumu değiştirerek sırt üstü uzandım. Dolunay, yıldızlar ve bulutlar... Gökyüzü çok güzel görünüyordu. İstemsizce gülümsedim, sanki gök yüzü odamın tavanı olmuştu.

Ay ışığı yüzüme vururken uyuyabilmek umuduyla tekrar gözlerimi kapattım. Babam öldükten sonra çok uzun süre uyku problemi çekmiştim, annemle uyumak istiyordum çünkü onunda öleceğini ve yalnız kalacağımı zannediyordum. Yalnız kalmaktan, karanlıktan daha çok korkuyordum. Annem onunla uyumama izin vermediği için

kendi kendime uyumanın bir yolunu bulmuştum. Saymak... Ona kadar geldiğimde çoktan uyumuş olacaktım, kural buydu.

İçimden saymaya başladım.

Bir... iki... üç... dört...

“Narin Hanım...”

“Narin Hanım, sesimizi duyuyor musunuz?”

Bir çok kişinin adımı seslenmesi ve köpek havlamalarının kulağıma çalınmasıyla olduğum yerden panikle doğruldum. Kalbimin gürültüsü kulaklarımın uğuldamasına sebep olurken, aniden doğrulmanın etkisiyle sızlayan kaburgalarım inlememe sebep olmuştu. Elimle dudaklarımı kapatıp inlememi ve hatta nefes alış verişimi bastırmaya çalıştım. Beni bulmalarını istemiyordum. Nefes bile almazdım, yeter ki beni bulamasınlar.

Sesler git gide yaklaşırken gözümden inen damlalar zehirmişcesine değdiği her yeri yakıyordu. Zehirlenmek istemiyordum.

Gözlerimi kapattım, kulaklarımı kapattım. Yok sayarsam kaçarım, görmezsem yok olurlar ve duymazsam adımı anmazlar sandım.

“*Narin kızım benim, uyusan mı artık?”*

“Baba ama uyumak istemiyorum, hem uyursam gidersin biliyorum...”

“Söz veriyorum uyandığında yanında olacağım.”

“Narin’in babası sözü mü?”

“Narin’in babası sözü.”

“Gözlerimi açtığımda yanımda olsan baba...” diye fısıldadım ormana. Çünkü o gün söz verdiği gibi yanımda uyanmıştı, o yanımdayken hep kendimi güvende hisseder hiç kabus görmezdim.

Babam ölünceye kadar korkusu çok olan küçük bir kızdım. Beni koruyacak kimsenin olmadığını bilmek, korkularımı azaltmıştı biliyordum ki korkarsam kimse beni korumayacaktı ve ben öylece savunmasız kalacaktım.

Savunmasız kaldığım her an babamın olmadığını hatırlayacak ve eksik kalmışım yüzüme vurulacaktı.

Hakan gelene kadar cesur bir kızdım, o geldikten sonra cesarete ihtiyacım kalmamıştı, beni babam kadar sevip, onun kadar güvende hissettirmişti. Şimdi tek başımaydım yine güçlü ve cesaretli olmak zorundaydım.

Adım Narin'di ama ben değildim.

İsmimi söyleyen sesler ve köpek havlamaları yaklaştıkça el fenerlerinin ışığı kapalı olan gözlerimden bile sızmaya başlamıştı. Adamların bastığı kuru yaprakların sesini bile duymaya başlamıştım.

Yolun sonuna gelmiştim, bir kez daha. Kaçsam kaçamam, saklansam saklanamazdım.

"Bir." dedi içimdeki ses. "İki." diye tamamladı dudaklarım.

"Üç... dört... beş."

"Narin Hanım." dedi gözüme feneri tutan adam.

"Altı." diye devam ettim titreyen sesimle.

"Narin hanım burada." diye seslendi diğer adamlara.

"Yedi... "

"Narin Hanım iyi misiniz?"

"Sekiz..." dedim ellerimi kulaklarıma daha fazla bastırarak.

"Narin Hanım konuşmuyor." dedi yanımıza gelen diğer adamlara.

"Dokuz..."

"Patronu arayın."

"On."

BÖLÜM SONU...

Beni watpad ve instagram hesaplarından takip ediyorsunuz değil mi? ❤

Sizce patron kim?

BÖLÜM 10

Yıldıza bastıysak, yorumları hazırladıysak, çayımız, kahvemiz ve peçetelerimiz hazırsa başlıyoruz.

Canım Eda motivasyonun ve desteğin için teşekkür ederim. Bu bölüm senin için kız kardeşim. ❤ Ve düzenleme için teşekkür ederim Pelom aynı zamanda senin için. ❤❤

Bölüm şarkımız: Volkan Konak-Göklerde Kartal Gibiydim
Şevval Sam-Hey Gidi Karadeniz

Elimdeki ateş ölçere bakıp yüzümü buruşturdum. "Yanıyorsun kızım sen." dedim şaşkınlıkla. Hilal'e bir kaç kere seslenmiş fakat cevap alamamıştım. Uykusunun ağır olduğunu düşündüğümden ilk başta hasta olduğunu anlamasam da elimi kazara koluna koyduğumda vücut sıcaklığının normal olmadığını fark etmiştim. Hemen üzerindekileri çıkartıp ıslattığım bezi alnına ve koltuk altına koymuştum. Nurten teyzeye bakmaya gittiğimde onunda aynı şekilde olduğunu görüp Hakan'a haber vermiştim. Hakan aile hekimini arayıp alınması gereken ilaçları sormuştu. O eczaneye giderken ben Hilal ile Nurten teyze arasında mekik dokuyordum.

"Nurten teyze de hasta olmuş."

"Hıı..."

"Abin ilaç almaya gitti şimdi."

"Hımm..."

"Ben de sıcak bir çorba yapacağım şimdi size."

"Hıhı..."

Mırıltılarla konuşmaya çalışan Hilal'i tek başına bırakmak istemesem de çorba yapmak için kapıya yöneldim.
Elinde ilaçların olduğu poşet ile odaya girmeye hazırlanan Hakan'a çarpmama ramak kala, Hakan'ın bir adım gerilemesi ile çarpışmaktan son anda kurulmuştuk. Sesli bir nefes verirken imalı gülümsemem ile Hakan'a baktım. "Zıt yönlere gittiğimiz için sürekli karşı karşıya kalıyoruz teğmen...
Fark ettiniz mi? " diye sordum. Tanışmamız çarpışma ile olmuştu az kalsın vedamızı da çarpışma ile yapacaktık. Bu evde kaldığım süre boyunca çıkmak üzere olduğum her kapının arkasında içeriye girmeye hazırlanan bir Hakan vardı.
"Zıt yöne giden iki kişi, birbirlerinin bulunduğu noktaya geldiklerinde karşılaşmış olurlar. Karşı karşıya kalmış olmazlar." diye yanıtladı beni öğretmen edasıyla.
Ben zıt yönlere gittiğimizi vurgularken o karşılaştığımızı vurgulamıştı. Karşı karşıya kalmak ne kadar düşmancaysa, karşılaşmak bir o kadar dostçaydı.
Hakan üzerine beyaz tişört giyerken, altında gri bir eşofman vardı. Saçları hafif dağınıktı ancak bu haliyle bile Yunan heykellerine benziyordu…
"Peki komutanım siz nasıl derseniz öyle olsun." dedim emir kabul eden asker edasıyla.

Dudaklarını birbirine bastırıp beni takdir edercesine kaşlarını kaldırdı. Gerçekten bu adam itiraz sevmiyordu! Söylediği ve istediği her şey kabul görmeliydi. Hep bu kadar baskın bir adam mıydı yoksa askeri disiplin mi onu böyle yapmıştı merak ediyordum.

"İtiraz sevmiyorsun değil mi?" diye sordum kollarımı birbirine bağlayarak.

Alt dudağını ağzının içine yuvarlayarak, kaşlarını kaldırdı, sonrasında baştan aşağı beni süzerek ellerini gri eşofmanının içine koydu. "Sende zorluk çıkarmayı seviyorsun." dedi. Sormadı, onay istemedi direkt teşhisini yaptı.

"Cık... " gibi bir ses çıkardım yüzümü buruşturarak. "Bana ne yapılacağının söylenmesinden hoşlanmıyorum." dedim ona meydan okuyarak.

Gülümsedi, bu neşeden uzak imalı bir gülüştü daha çok. Bana doğru bir adım attığında ayak parmak uçlarımız birbirine değdi. Kollarım çözülürken iki yana düştüler.

Bu silahsız kalmak mıydı?

Hafifçe bana doğru eğildiğinde genzime dolan kokusu yüzünden nefesimi tuttum.

Bu teslim olmamaktı.

"Narin... Ben askerim." dedi kulağıma eğilerek. Sesi fısıltıdan ibaretti. "Emirler veririm, emirler alırım."

Yutkundum. Vücudunun ısısını bedenimde hissediyordum. Bir yere tutunma ihtiyacı hissediyordum ancak ona dokunamazdım, dokunmamak içinde adeta savaş veriyordum! Herkesin savaşı başkaydı ve herkes kendi savaşında komutandı.

Başımı hafifçe sola çevirdiğimde yeni çıkmaya başlayan sakallarını yüzümde hissettim…

Yutkundu.

Hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. "Kimden emir alırsınız teğmen" diye fısıldadım aynı onun gibi. Kimlere emir verdiğini biliyordum ancak sanki Hakan'ın üstü olsa bile kimseden emir almıyormuş gibi bir havası vardı.

Ona fazla yaklaştığımı sakallarını boynumda hissettiğimde anladım. Tesiri altında kaldığımı anlamasın diye cesurca bir harekette bulunmuştum ancak bu yine benim aleyhime sonuçlanmıştı, sakallarını boynumda hissettiğimde içimden bir şeylerin akıp gittiğini hissettim.

Bu kendi kalbine sıkmaktı…

Hakan geri çekilmeye başladığında sakalları tekrar yanağıma değdi. Saçlarım sakallarına takılırken birbirlerinden kopmak istemediklerini düşündüm ve en sonunda benden tamamen uzaklaştığında üşüdüğümü hissettim. Hakan bende bir boşluğu dolduruyordu, bu neyin boşluğuydu bilmiyordum ancak Hakan orayı doldurduğunda bir boşluğa sahip olduğumu anlıyordum.

Göz göze geldiğimizde "Bana emir verecek kadar üst rütbede olanlardan Narin." dedi.
İlk başta neyden bahsettiğini anlamadım, gözlerine o kadar dalmıştım ki sorduğum soruyu ancak hatırlayabildim.

Alaycı bir tavırla gülümsedim. "Anlıyorum teğmen, umarım bir gün üstünlük kompleksinizden vazgeçer ve insanları kendiniz ile eşit görmeye başlarsınız zira herkesin rütbesi yok bu hayatta." Dedim dik bir tavırla.

Gözleri neredeyse yüzümün her bir noktasında dolanıp gözlerimde durdu. Karşılık vereceğini sandım ancak öyle olmadı, bana sırtını dönüp odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Resmen arkasından bakakalmıştım. Hakan'ın ne zaman ne yapacağını yada ne söyleyeceğini

kestiremiyordum, bana cevap vermesini beklerken hiç bir şey söylemeden gitmişti. Kendime itiraf etmek her ne kadar zor olsa da Hakan ile laf yarıştırmayı seviyordum.

...

"İstersen kalabilirim." dedim içten bir tavırla. Çünkü gerçekten gitmekten vazgeçmek üzereydim onları bu halde bırakırsam aklım kalacaktı.

Hilal'e uzattığım çorba dolu kaşığı içerken "Yok yok çorba ve ilaçlar iyi geldi, daha iyi hissediyorum kendimi." dedi aynı içtenlikle. Sesi dünden daha beter hale gelmişti. Ateşinin biraz olsun düşmesi beni daha iyi hissettirse de içim tam olarak rahatlamıyordu. "Hem sana da buluşmasın, abim var nasılsa o bakar bize. Şimdi sana nazlanmaya kıyamam ama abimin canını okurum." dedi hin bir gülüşle. Küçük bir kahkaha atıp "Hasta halinle bile hinlik peşindesin." dedim imalı bakışlarımı saklamadan.

Tam kahkaha atmaya başlamıştı ki öksürük krizi kahkahasına gölge düşürmüştü. "Ayy Hilal! sen çok kötü öksürüyorsun." dedim panikle. Okulların açılmasına yirmi altı gün kalmıştı, gitme işini erteleyebilir hatta planlarım arasından tamamen çıkarabilirdim. O eve gidip üvey babamın yüzünü görmeye meraklı değildim ama bavulumu güncellemem, kişisel bakımımı yapmam gerekiyordu. Kıyafetlerimi Eren'den istesem, bakımlarımı da burada yaptırsam sorun aslında çözülmüş olacaktı. "Bak şöyle yapalım, ben kıyafetlerimi Eren'den isteyim, bakımı da burada hallederiz." dedim ikna edebilmek için.

Hilal uzattığım suyu içerken nefesini dengelemek için derin bir soluk çekti içine. "Ay ne öksürdüm, ciğerim çıkacak sandım." dedi bıkkınlıkla. "Şimdi can içim. Evdekilerin senin nerede olduğunu dert etmediğini biliyorum, sende gitmek

istemiyorsun... yani istiyorsun da istemiyorsun, neyse... Babanın..."

"Üvey babamın..." diye düzelttim onu.

"Evet, üvey baban... Onun sağı solu belli olmaz. Nerede bu kız eve uğramıyor diyeceği tutar... Git bir görün." dedi. Haklıydı, annemin kocası sağı solu belli olmayan, canının istediği gibi davranan huysuz, duygusuz adamın tekiydi. Bir anı bir anını tutmaz, ne zaman ne yapacağı belli olmazdı.

Dudaklarımı maalesef der gibi birbirine bastırıp istemeye istemeye onayladım Hilal'i. Elini elimin üzerine koyup "Yine de sen canın nasıl istiyorsa onu yap, kapım sana hep açık. Benim için planını bozma istiyorum sadece." dedi içten bir tavırla.

Gülümsedim, hasta haliyle bile beni düşünüyordu. Kan bağımız olmayan bir insanı çok sevmek bana hep garip gelmişti. Belki doğru dürüst arkadaşım olmadığı için belki de aile içinde sevilmediğim için böyle bir bağın var olabileceğini bilmiyordum. Kan bağım olan insan bile beni sevmezken, dışarıdan böyle bir sevgi görebileceğimi tahmin edemez ve hatta hayalini bile kuramazdım. Bence insan bildiği şeylerin hayalini kurabilirdi...

Çocukken çok içime kapanıktım, kolay kolay kimseyle konuşmaz hatta oynamazdım. O kadar yalnızdım ki kendi kendime oynar, kendi kendime konuşurdum. Bir keresinde düşüp dizimi kanatmıştım, canım o kadar çok yanmıştı ki yarım saat kendi başıma ağlamış sonrada sanki başkası yanımdaymış gibi dizimi öpüp "Ağlama bak geçti." demiştim.

O günden sonra bunu bir çok kez tekrarlamış ve alışkanlık haline getirmiştim. Yalnızlığım ile ancak bu şekilde başa

çıkabiliyordum. Kendimi teselli ediyor, seviyor ve akıl veriyordum. Bu durumum , ilkokul öğretmenim fark edip anneme söyleyene kadar devam etmişti. Annem "Sen deli misin?" diye o kadar çok dövmüştü ki beni, değil kendi kendime konuşmak uzunca bir süre başkasıyla bile konuşmamıştım.

Derin bir nefes alıp "Maalesef öyle haklısın ki..." dedim bezgin bir tavırla. Bazen o aile içinde nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum...

"Abim seni otobüse kadar bırakır." dedi aynı içten tavırla.

Elini avucumun içine alıp hafifçe sıktım. Bu kendimce onu sevdiğimi söyleme şeklimdi. "Tamam ama seninle kavuşmak için gün sayacağım." dedim bağsız kardeşime.

Gülümsemesiyle bana karşılık verip elimin üstüne iki kere vurdu. Bu da onun bende seni seviyorum deme şekliydi.

"Ben o zaman taksi çağırayım. Hakan yanınızda dursun ne olur ne olmaz tek kalmayın." dedim kalkmak üzere toparlanarak.

Hilal kolumdan tutup ben daha kalkamadan beni durdurdu. "Olur mu öyle şey." dedi teessüf ederim der gibi. Ben tam olur diyecekken Hilal boğazının ağrısına aldırmadan "Abi..." diye bağırdı. Sesi çok yüksek çıkmasa da Hakan onu duymuştu.

Hilal'e kötü olduğunu düşündüğüm bakışlarımı gönderirken Hakan içeri girdi. Konunun benimle alakalı olduğunu hissetmiş gibi odaya girer girmez göz göze geldik.

Sesli bir nefes verirken "Benim fikrim değildi." dedim peşin peşin.

Çatılan kaşlarının ardında kalan bakışları Hilal’e döndü. Göz kırpıp hayırdır der gibi başını hafifçe sağa sola salladı.

"Narin gidiyor bugün biliyorsun." diye söze girdi Hilal.

Hakan kısa bir an bana bakıp sesli bir nefes verdi. Bakışları tekrar Hilal’i bulduğunda net bir sesle "Evet." dedi. Gözleri buz gibi olmuştu sanki, soğuk ve keskin.

"Ben taksi çağırayım dedim ama..."

"Ben bırakırım." dedi sözümü keserek. O kadar keskin ve net söylemişti ki bakışlarımı daha keskin yoksa sözlerimi karar verememiştim. Benim daha dudaklarım kapanmadan son sözü söylemişti. Sesli bir nefes verip "Peki..." dedim çok fazla uzatmadan. Bu evdeki herkes çok inatçıydı.

Konuşmamız bitmişti ancak ne o bakışlarını benden çekmişti ne de ben ondan. Aramızda oluşan kısa süreli sessizlikten sonra "Hazır olunca haber ver, bende o sırada anneme bir bakayım." dedi Hakan elini ensesine götürerek. Onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi ancak bunu dillendirmeyeceğine emindim. Gidecek olman onu üzüyor olabilir mi Narin?

Hayır tabiki olamaz!

İçimde kira vermeden yaşayan hayalperest sesi susturup "Olur Hilal ile vedalaşıp gelirim." dedim.

Hakan odadan çıktıktan sonra Hilal’e dönüp "Veda vakti geldi." dedim buruk bir gülümseme ile. Sanki kısa bir süre sonra bir araya gelmeyecekmişiz gibi buruktum.

Hilal gözlerini devirip "Ne vedası abartma, ne kaldı şurada okulun açılmasına." dedi benim duygusallığıma tezat bir

rahatlıkla.

Küçük bir kahkaha atıp "Beni sevmediğini düşünmeye başlayacağım." dedim sahte bir alınganlıkla.

Her ne kadar kahkaha atmaya çalışsa da öksürük krizi ona pek izin vermemişti. Hasta olduğu için sarılmak istemese de sımsıkı sarılıp yanaklarından öptüm. Eğer bu hayatta tanıştığımız insanları biz seçiyorsak, yaptığım en iyi seçim kardeş ve arkadaş seçimimdi. Babamı seçtiğim içinde hiç bir zaman pişman olmazdım ancak birlikte geçirdiğimiz süreyi iyi bir seçim olarak değerlendiremezdim.

"İndiğinde haber ver kesin." dedi Hilal buruk bir tonla. Birlikte geçireceğimiz saniyeler azalırken onunda buruklaştığını görebiliyordum. Hilal'in bana göre nispeten daha iyi bir aile hayatı vardı ancak o da babasını çok erken kaybetmişti. Abisi vardı ancak onu yılda bir ancak görebiliyordu, onun için hep endişeliydi.
Bir keresinde karargahlarına saldırı yapıldığı haberini yurttayken almıştı, sabaha kadar uyumamış, abisinden iyi bir haber alabilmek için dualar etmişti. Onun ağlaması gerekirken, ben ağlamıştım. O zamanlar Hakan'ı sadece fotoğraflardan tanıyordum ancak en yakın arkadaşımın abisi olması onu bende hep özel kılmıştı.
Ağlamam Hilal'ı o kadar öfkelendirmişti ki onu hiç bir zaman bu kadar ciddi ve sinirli görmemiştim. Bana abisi şehit olsa bile ağlanmaması ve düşmanın sevindirilmemesi gerektiğini söylemişti. Onun ne kadar güçlü bir kadın olduğunu o zaman anlamıştım. Hilal, asker kardeşiydi her daim güçlü olması gerekiyordu. Hilal bu bilinçle büyümüş eğlenceli yanının aksine kendisine katı ve güçlü bir yön daha yaratmıştı.
"Ailen seninle gurur duyuyordur." dedim aklıma doluşan anından dolayı. Onun söylediğiyle hiç alakası olamayan bir cevap vermiştim haliyle bu onu şaşırtmıştı. Önce kaşlarını çatmış sonra gülümseyerek "Kim bilir neye dayanarak

söyledin bunu. İstersen gitmeden abime sor benimle gurur duyuyor mu?" dedi muzip bir sesle.
Hafifçe kıkırdadım "Olur sorarım abine." dedim aynı onun gibi muzip bir sesle.

"Kim ne soruyor bana?" diyen sesle kapıya doğru döndüm. Hakan üzerini değiştirmiş ve tüm şıklığı ile kapıda beni bekliyordu. Siyah gömlek ve siyah kot pantolonu beyaz tenini daha ön plana çıkarmıştı sanki. Saçları nizamı bir şekilde taranmış ve gören herkesi kendisine hayran bırakacak güzelliğe bürünmüştü.
Kaşlarım istemsizce gözlerimin üzerine düşmüştü "Terminale gitmek için fazla şık değil misin sence?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Soru bu muydu?" dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. Sorunun bu olmadığını elbette biliyordu ancak zannediyorum ki sanane diyemediği için geçiştirmeyi tercih etmişti.
Sesli bir soluk verip "Soru yok, geliyorum." dedim çantamı omuzuma asarak.

Tam Hilal'e tekrar sarılmak için hamle yapmıştım ki eliyle beni durdurdu. "Bir kere daha bana sarılıp öpersen hastalığı garantilemiş olacaksın." dedi sitemli bir sesle. Gülümseyerek "Peki peki tamam." dedim.

Eliyle avcunu öpüp bana doğru üflediğinde gülümsemem genişledi. Aynı şekilde Hilal'e karşılık verdikten sonra terminal için fazla şık olan Hakan'a doğru yürüdüm. Göz göze geldiğimizde sanki kitleniyor ve gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk.

Hakan'ın tam karşısında durduğumda maviliklerine son kez baktığımı biliyordum. Bir daha karşılaşacağımıza söz vermiştik ancak hayat her zaman bizim plandığımız gibi gitmeyebiliyordu, bu yüzden söz vermek aslında çok da mantıklı değildi. Hayatta hiç bir şeyin garantisi yoktu, sözlerin ise hiç yoktu.

Yüzünün her bir noktasında gezdirdim gözlerimi. Yüzünün tam ortasına nizami bir şekilde yerleştirilmiş burnu, sarı ama

gür kaşları, kirli sakalı, Gür kirpikleri ve kırmızı dolgun dudakları... Çok güzeldi bir erkeğe göre fazla güzeldi. Onun güzelliğini gören düşman hemen teslim olmuyor muydu?
Nasıl düşman olabilirdi ki insan bu güzelliğe? Nasıl kaybolmazdı insan maviliklerinin derinliklerinde...

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı ondan çektim ancak o bir kaç saniye daha baktı yüzüme. Acaba o benim yüzüme bakınca ne düşünüyordu? İnatçı kıvırcık saçlarımı beğenmiş miydi mesela? Bilmiyordum, ancak öğrenmeyi öyle çok isterdim ki...

Hakan hafifçe geri çekildiğinde odanın kapısından çıktım. Bir kaç adım attıktan sonra Nurten teyze ile vedalaşmadığımı hatırlayarak arkamı döndüm. Hakan'ın arkamda olduğunu unutarak yapmış olduğum bu hamle yüzünden az kalsın çarpışacaktık. Ben kocaman bir kahkaha atarken, nadir zamanda ortaya çıkan gamzesi serildi gözlerimin önüne.

"Sen yokken kiminle çarpışacağım ben?" diye sordum dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Mümkünse hiç kimseyle." diye yanıtladı beni kaşları çatarak. Parmaklarımla kaşlarını düzeltip

"Ben yokken gülmeyi unutma." dedim gülümseyerek.

Gülümsememe, gülümseyerek karşılık verdi. "Olur unutmam."

...

Nurten teyze ile vedalaştıktan sonra Hakan ile birlikte yola çıktık. İkimizde sessizdik, arabayı Hey gidi Karadeniz şarkısı dolduruyordu.

Hey gidi Karadeniz
Doldi da taşamadı
Etmigelum sevdaluk
Edenler yaşamadı...

Sözlerine daha fazla tahammül edemediğim için radyoyu kapattım. Sözlerini Hakan yazmış gibiydi, o da bir ilişki yaşarsa yarım kalma ihtimalini düşünüyordu oysa sonunu

bilmediğin bir hikayeye kendince bir son biçmek delilikti. İnsan neye inanırsa sonunda onu yaşıyordu.

"Niye kapattın?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Kaşlarını çatmaktan alnında kırışıklıklar oluşacak." dedim onun söylediğinden bağımsız. Bakışlarımı camdan ayırmamıştım ancak kaşlarını çattığına emindim.

"Ne?"

"Kaşlarını diyorum, o kadar çatma."

"Sorum ile bunun ne ilgisi var?" Onun bakışları bana dönse de ben ısrarla ona bakmıyordum.

"Müslüm Gürses, Güllü, Bergen falan da dinliyorsundur sen şimdi."

"Ne dinleyeceğim başka? Saçma pop şarkılarını mı?

"Serdar Ortaç Karabiberim gayet güzel bir kere."

Sesli bir soluk verip radyoyu tekrar açtı. Bu sefer radyoda Volkan Konak Göklerde Kartal Gibiydim şarkısı çalmaya başladı. Bu sefer benim memnuniyetsiz homurtularım doldurdu arabayı. Dinlediği radyo Karadeniz şarkılarının, türkülerinin olduğu bir radyoydu. Radyo da çalacak şarkıları düzenleyen her kimse mutsuz birisi olduğu belliydi. İnsan hiç mi canlı bir şeyler çalmazdı. Karadeniz'in pusu yetmezmiş gibi birde şarkısının içimizi karartmasıyla uğraşıyorduk, Karadenizli olmak zordu.

...Yar olmadı bana devir
Her günüm bir başka zehir
Mapushanelerde demir
Parmaklıklara sarıldım.
Mapushanelerde demir
Parmaklıklara sarıldım.
Kimseye soramadım.
Doyunca saramadığım
Görmeden duramadığım.
Nazlı yarimden ayrıldım...

"Of Of Of." dedim yüksek bir sesle. Hakanın şaşkın bakışları

ile benim keskin bakışlarım buluştu.
"Sen mutsuz olmaya yemin mi ettin?" dedim öfkeli bir sesle.
Radyoyu tekrar kapattım.
"Ne!?"
"Dinlediğin şarkılar, ettiğin sözler... Her şey o kadar umutsuz ve o kadar karamsar ki mutsuz olmaya bağımlı gibisin." dedim sitemle. Hakan'ın bakış açısı o kadar kötüydü ki, onun baktığı pencerede dünya buz gibiydi, soğuktu, merhametsizdi. Hayatta her şey vardı, tek bir yönden bakıp sadece kötülükleri görürsen, dünyada sadece kötülüklerin var olduğuna inanırsın. Hakan mesleği gereği çok fazla şey görmüş ve yaşamış biriydi, yaşayacağı her şeyin bu gördükleri gibi olacağını düşünüyordu oysa ki hayatta her şey vardı bu yüzden insan ne kendisini kandıracak kadar Polyanna ne de umutsuz olacak kadar soğuk bakış açısına sahip olmamalıydı.

"Ben gerçekçi bir insanım Narin, hayat çiçeklerden böceklerden ibaret değil!" dedi yüksek bir sesle.
"Hayır, sen mutsuzluğun tek gerçek olduğuna inanıyorsun. Mutlu olmayı o kadar bilmiyorsun ki, bu bilinmezlik sende korku yaratıyor. Sen bildiğin mutlu olmaktan korkan, mutlu olursan o mutlulukla ne yapacağını bilmeyen birisin!" dedim en az onun kadar yüksek bir sesle.

Mutlu olmaktan da korkardı insan. Mutsuz olmak kolaydı, sonunda hayal kırıklığı yaşamazdın. Hayatın acımasız olduğundan şikayet etmek, hayatta mutluluk adına beklentiye girmekten daha kolaydı, bu belki her insan için geçerli değildi ancak Hakan için kesinlikle geçerliydi. Hakan hayatın zorluklarına ve işinin zorluklarına alışabilmek için kendisine mutluluğu yasaklamıştı.

Hakan her ne diyecekse sağanak yağmurun bir anda bastırmasıyla direksiyon hakimiyetini kaybetmemek adına yola odaklandı ancak yağmur o kadar inatçıydı ki durmak

zorunda kaldık.

"Otobüsün kaçta?" diye sordu yüzüme bakmadan.

"Niye yüzüme bakmıyorsun?" diye sordum baskın bir sesle.

"Sorduğum sorulara alakasız cevaplar vermeyi kes!" dedi bağırarak.

"Sesinin desibelini yükseltince haklı olmuyorsun!" diye bağırdım onun kadar yüksek bir sesle.

Yükselen sesim karşısında gözlerini yumdu, ellerini öyle bir sıkıyordu ki bembeyaz olmuştu. Derin bir nefes alıp gözlerini açtı. "Ben biraz hava alacağım." dedi. Her ne kadar öfkesini gizlemeye çalışsa da ses tonundan öfkeli olduğunu anlıyordum. Kapıyı açmaya yöneldiğinde kolundan tutup "Saçmalama havayı görmüyor musun, sırılsıklam olursun." dedim panikle.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip "Gül Hakan, mutlu ol Hakan, arabadan çıkma, ıslanma Hakan... Başka bir emriniz var mı Narin Hanım?" dedi imalı bir tavırla. Öfkeliydi, çok öfkeli. Öfkesini dizginlemeye çalışsa da başarılı olamıyordu.

"Bazı şeylerin söylemi çok kolay ancak yapabilmesi zor biliyorum ancak..."

"Hiç kollarının arasında ölen birisi oldu mu?" diye sordu lafımı bölerek. Sorusu karşısında donup kaldım. Böyle bir şey olsa aklımı kaçırırdım.

"Kimdi?" diye sordum yutkunarak.

O da yutkundu, kısa bir durup öyle cevap verdi. "Bana emanet olan bir askerim... çocuklarını, karısını bana emanet

ederek öldü... Sadece o da değil, bir çok ölüm gördüm Narin... Ben hayatın hep mutsuz kısmını gördüm, ölüm kısmını... son kısmını... Hangi mutluluk? Hangi umut beni hayata bağlayabilir? Dahası böyle şeylerin olduğuna beni kim inandırabilir? Ölüm de, umut olmaz Narin... Ölümü bir kere gören birisi artık umutlu olamaz...Herkes hayatta gördüğü şeyler doğrultusunda değerlendirir hayatını. Benim gördüklerim, duyduklarım bana başka seçenek bırakmadı. Mutlu ol derken sence de acımasız olmuyor musunuz bana karşı?"

Dudaklarım bir şey söyleyebilmek umuduyla açıldı ancak başarılı olamadı, dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim doldu ancak akmasına izin ivermedim. Konuşsam sesim titreyecekti, sustum dudaklarım titredi. Derin bir nefes alıp gözlerimi yukarı diktim. Karşısında ağlamamalıydım. Yükü çok ağırdı, her askerden kendi canı kadar sorumluydu, askerlerinin geride bıraktığından sorumluydu, ailesine karşı sorumluydu. Şehit mertebesine ulaşmak ve yaşamak arasındaki ince çizgide omzundaki yükler ile nefes almak zorundaydı.

Bakışlarımı gözlerine indirdim. Konuşmadı, konuşmadım. Sadece birbirimize baktık. Berrak bir gökyüzünü andıran bakışlarına sis çökmüştü sanki, bulutlar yağdı yağacaktı.

Yapmamam ama yapmak için can attığım bir şeyi yaptım. Hakan'ı öptüm. Kısa bir an şaşkınlık yaşasa da belimden tutup beni kendine çekerek, öpüşüme karşılık verdi. İç güdüsel miydi anlayamıyordum ancak bana karşılık vereceğini içimde bir yerlerde biliyordum. Kendimde pişmanlık ve utanç kırıntısı aradım fakat yoktu.

Ellerimi yanaklarına götürüp öpüşümü derinleştirdim. Cama vuran ve gittikçe hızlanan yağmur sesinden başka bir ses yoktu arabada. Dudaklarının sıcaklığı, dudaklarımın sıcaklığı ile buluşunca alev almışız gibi hissettim. Dili

dudaklarımın arasından sızınca onu memnuniyetle karşıladım. Hakan'ın elleri vücudumu keşfetmek istercesine, bedenimde gezinmeye başladığında öpüşmemiz mümkünmüş gibi daha da derinleşti.

Bedenlerimiz daha evvelden birbirine aşinaydı sanki, öyle uyumluyduk ki bunun ilk kez olduğuna kendimi ikna edemedim. Eğer bu hayatımdan önce başka hayatlar daha yaşadıysam muhtemelen her yaşamımda onu öpmüştüm. Ne kalbim ne bedenim Hakan'ı birazcık olsun yabancılamadı, aksine çoktandır onu bekliyormuş gibiydim.

Ellerimi yanaklarından çekip omuzlarına koydum. Dudaklarımız birbirinden ayrılsa da biz birbirimizden ayrılamadık. Alnını alnıma koydu, ikimizde nefes nefese kalmıştık. Nefesi dudaklarımdan içeri sızarken "Benim adım yok Narin, gölgem yok, ayak izim yok." dedi umutsuzca.

"Olsun!" dedim omuz silkerek. Onun aksine umarsız çıkıyordu sesim. "Adını dilim zikretmese de kalbim senin adınla çarpar..." dedim üzerine basa basa "Olmasın ayak izin ben kokundan anlarım geçtiğin yolları..." diye devam ettim sözlerime. İkimizde kilitlenmiş gibi birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sesim o kadar netti ki, kısık sesle konuşuyor olmam bile anlaşılmaz gelmiyordu. "Varsın olmasın gölgen benim gölgem ikimize de yeter!" dedim kararlılıkla.

"Beni mutluluğun olduğuna inandırıp gidersen..."

"Gitmem!" dedim lafını bölerek.

"...Gidersen, beni öldür öyle git."

Gitmezdim, gidemezdim. Sanki yıllarca onu aramışımda ne aradığımdan habersizmişim.

Belki de kalbimde hissettiğim eksikliğin sebebi buydu; kalbim eksik olduğunu biliyor ve eksik olan yarısını tanıyordu, onu arıyor ancak bulamıyordu. Kavuşma süresi

arttıkça yükü ve yalnızlığı artıyordu. Niyetinde gözüm gördü, gönlüm açıldı ve kalbim vuslata erdi.

BÖLÜM SONU...

BÖLÜM 11

Biraz gecikmeli oldu ama geldim. Nasılsınız? Umarım çok iyisinizdir.

Sizden minik ufak bir isteğim olacak o da beni sosyal medya hesaplarından takip etmeniz. Watpadd buna dahil :*

Bizi özlediyseniz, ve hazırsanız başlıyoruz...

Yıldıza basmayı ve satır arası yorumları unutmayın :)

İYİ OKUMALAR...

Yağmur damlaları cama vururken, ben bundan 3 sene önce Hakan'ı ilk öptüğüm o yerde kaldım. Parmaklarım o anları düşünürken istemsizce dudaklarıma dokundu ancak bunu fark edince parmaklarımı dudaklarımdan çektim. Onu çok özlemiştim, özlemim arttıkça göğsümdeki sancı da artıyordu. Hatıralar zihnimi ele geçirmesin diye tüm anılarımı susturdum.

Sezgin bey, akşam beni bulup evine getirmişti. Olanlardan haberdar olduğunu söyleyerek Ragıp amcanın içeriden çıkabilmesi için avukatlarının benden işin aslını anlatan yazılı ifade alması gerektiğini söylemişti. Korkunç geçen bir günün sonunda umut dolu bir şeyler duymak bana çok iyi gelmişti. Eren'e başından beri yardım eden kişinin Sezgin Bey olduğunu öğrenmem ona karşı güvenen duymamı sağlamıştı. Eren ile telefonda görüşmesem Sezgin Bey'in dediklerine inanmazdım her ne kadar beni kurtarmış olsa da bir yabancıya güvenecek değildim. Eren Sezgin Bey'in dediklerini onaylayarak ona güvenmem gerektiğini söyleyince içim rahatlamıştı.

Eren, babası ile kavga etmişti ancak tahmin ettiğim gibi Eren'e dokunmamıştı. Eren her zamankinden daha sinirli olduğunu söylese de bir süre sonra Eren'i affederdi.

Herkesin, en kötü kişinin bile bir zaafı vardı bu hayatta... Üvey babamın zaafı da oğluydu. Bu zaaf beni mutlu ediyordu çünkü Eren'e zarar vermesine asla dayanamazdım.

Eren ile konuştuktan sonra sakinleştiğim için mi bilinmez hemen uyuyakalmıştım. Ne zaman uyudum ne zaman uyandım anlayamamıştım, günlerdir uzun ve rahat bir uyku nasip olmamıştı belkide bu yüzden uyuyabileceğim o anı değerlendirmiştim. Ragıp amcanın ve Eren'i kefil olduğu bir yer benim için güvenilirdi.

Babamı gördüğüm rüyadan sonra hiç rüya görmüyordum, o gün babamı yada Hakan'ı görmek için nelerimi vermezdim. İnsan sevdiği birini rüyasında görebilmek için dua eder miydi? Ben ediyordum. Artık bir anıdan ibaret olan bu iki adam ile ancak rüyalarda buluşabilirdik. Rüyalar yaşam ile ölümü ayıran bir perde olabilir mi? Cennet neden ziyaretçi kabul etmezdi ki, kabul etseydi rüyalardan medet ummak zorunda kalmazdım.

Sezgin Bey elindeki karton poşet ile arabaya bindiğinde ana döndüm, zihnimi susturmak her zamankinden daha güç olmaya başlamıştı.

Sezgin Bey poşetin içinden sandviç ve meyve suyu çıkararak bana uzattı. Kendimi o kadar mahcup hissetmiştim ki onları almaya elim gitmedi ilk başta, ancak sonra bebeğim için yemek zorunda olduğumu düşündüm. Beni bir kuru ekmeye muhtaç eden annemi de asla affetmeyecektim.

"Teşekkür ederim, zahmet verdim size." dedim mahcup bir sesle.

Sezgin Bey gülümseyerek "Estağfurullah Narin Hanım." dedi nazik bir sesle. "Lütfen böyle düşünmeyin zahmet olmuyor bana." diye devam etti sözlerine. Ben kendimi ona yük oluyor gibi hissederken, o hiçte bir yükü varmış gibi davranmıyordu.

Sezgin Bey Poşeti arka koltuğa gelişi güzel bıraktığında poşetin boş olduğunu fark ettim. "Siz kendinize almadınız mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Benim yüzümden kahvaltı

yapmamıştı, kendisine bir şeyler almamış olması mahcubiyetimi arttırmıştı.

Arabayı çalıştırarak "Araba sürerek yemek yiyemem." dedi gülümsemesini bozmadan. Dün kalabalıktan o kadar korkmuştum ki adamlarının bizimle gelmesini istememiştim, o da beni kırmayıp bunu kabul etmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak "Ben acele ettirdim sizi, biraz durup geçsek olmaz mı?" diye sordum mahcubiyetimi gizleme gereği duymadan.

Gülümsemesi yüzünde büyürken "Teşekkür ederim siz yiyin lütfen." dedi içten tavrını sürdürerek.

Sesli bir nefes verip "Peki... Tekrar teşekkür ederim her şey için... Hakkınızı ödeyemem." dedim samimi bir tavırla.

"Ne demek Narin Hanım keşke daha fazlasını yapabilsem sizin için." diye yanıtladı beni aynı samimiyetle.

"Bu kadarı bile kafi, sağ olun." dedim tekrar. Cevap vermedi ancak rica ederim der gibi başını hafifçe öne eğdi.

Evden bir an önce çıkmak istediğim için kahvaltı yapamamıştık. Sezgin Bey'e söyleyemesem de epey acıkmıştım. Hastane yemekleri ve ormanda yiyebildiğim atıştırmalıklar hamile birisi için hiç uygun değildi.

Bebeğimi güzelce besleyemediğim için vicdan azabı duydum. Daha doğmadan hayat onu sınıyordu, benim evladım olma talihsizliği yüzündendi çilesi biliyordum. Geçmişinde kendini ninni söyleyerek uyutan, düştüğünde kendi dizini öpen ve her gece babasının geldiği hayalini kuran bir annesi olacaktı. Şimdisi de bu geçmişten farklı değildi, yine bir kayıp ve yine gelecekmiş gibi bir bekleyiş... Hayat gerçekten tekrarlardan mı ibaretti?

Böyle elem bir hayatı yaşayan kadının belki de en büyük hatası kendi kaderine benzeyecek bir bebeği hayata getirmekti ancak pişman değildim, onu çok seviyordum ve ömrüm yettiğince sevmeye devam edecektim. Onun doğumunu her düşündüğümde yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşuyordu. İçime düşen umut ve mutluluk duygusu beni hayata bağlıyordu. Bir bebeğe hemde henüz

doğmamış bir bebeğe bu kadar umut bağlamak ne kadar da yanlıştı aslında. Benim ona değil onun bana ihtiyacı olmalıydı, ben dağ gibi arkasında durmalıydım.

Benim gibi bir annesi olduğu için, benden nefret eder miydi? Etmemeliydi çünkü buna dayanamazdım.

Ben aslında umuda, mutluluğa gebeydim.

Umut... Mutluluk...

Dudaklarımı ısırarak elimi karnıma koydum "Umut ve Neşe" dedim fısıltıyla.

"Anlamadım?" dedi Sezgin Bey bana dikkatini bana vererek.

"Oğlum olursa adını Umut koyacağım, kız olursa da Neşe." dedim heyecanlı bir sesle. Sanki yıllardır mevsim kıştı da bahar yeni gelmişti. İsmini bulduğum zaman bu kadar mutlu olduysam dünyaya geldiğinde ve ismini seslendiğimde kim bilir ne hissedecektim. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki sesi dışarıdan duyulacak sandım. Ellerimin titremesini durduramıyordum. Gözümden bir damla yaş aktığında, hayatımda ilk defa mutluluktan ağlanabildiğini anladım.

Sezgin Bey dişlerini göstererek gülümsedi "Güzelmiş ama zaten ikiz bebeğiniz olmayacak mı? Biri kız biri erkek olur belki." dedi neşeli bir sesle.

Gülümsemem yüzümde donup kaldı, bunu da nerden çıkarmıştı? "Hayır böyle bir durum söz konusu değil, nereden çıkardınız anlayamadım?" dedim şaşkınlıkla.

Gözlerini yoldan çekip tepkimi görebilmek için birkaç bana baktı, ciddiyetimi fark edince onunda gülümsemesi soldu. "Hastaneden aldığım bilgiye göre böyle, size söylemediler mi?" dedi benimkine benzer bir şaşkınlıkla. Bakışları benimle yol arasında mekik dokurken merakla benden gelecek cevabı bekliyordu ancak benim verecek bir cevabım yoktu. Tabiri caizse şok olmuştum.

"Hayır...Ben... bilmiyordum." dedim fısıltıdan farksız bir sesle.

Böyle bir şeyi benden neden ve nasıl saklamışlardı anlamıyordum. Resmen üç canlıydım ancak bunu yeni

öğreniyordum.

Sezgin Bey sesli bir nefes verip arabayı durdurdu. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum ancak ben gözlerimi artık kendini belli eden karnımdan alamıyordum. Sezgin Bey boğazını temizleyerek "Üvey babanızın bu hastane sahipleri ile arası epey iyi." dedi bildiğim şeyleri tekrarlayarak. "Bir şekilde sizden saklanmasını istemiş olabilir, hastaneden çıkana kadar sağlık durumları gayet iyiydi fakat... dünden sonra tedbir amaçlı kontrole gitmemiz iyi olur." dedi. Sesindeki uyarıcı ton hiç hoşuma gitmemişti. Onlara bir şey olma ihtimali bile beni öldürürdü.

Sormak istemedim ancak içimdeki korkuyu yenemedim. "Bir şey olmuş olabilir mi?"

Sesimin her bir tınısından korku akıyordu. Sezgin Bey'in bakışları tekrar beni bulduğunda "Korkulacak bir şey olduğunu sanmam ama bir doktora sormakta fayda var, korkmayın sizi tanıdığım ve çok güvendiğim bir kadın doğum uzmanına götüreceğim." dedi acıyan gözlerle bana bakarak.

Boğazımı temizleyerek oturduğum yerde dikleştim, belki güçlü görünmenin sırası değildi, belki buna hiç halim yoktu ve hatta belki de gerçekten acınacak haldeydim ancak kimsenin bana acıyarak bakmasını istemezdim. Merhamet her zaman her koşulda olması gereken bir şeydi ancak acımak güçsüz insanlara duyulan bir duyguydu benim için, bu yüzden herkese merhamet duyar ancak kimseye acımazdım. Ayrıca acımak bir kibir göstergesiydi fikrimce, kendini bir konuda güçlü görmek ve aynı gücü karşı tarafın sergileyemediğini düşünerek ona tepeden bakmaktı.

"Bana göstermiş olduğunuz nezaket ve merhamet için teşekkür ederim fakat bana bu şekilde acıyarak bakarsanız, bana sunacağınız hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi bilmenizi isterim." dedim sakin fakat net bir ses tonuyla. Az önceki korkum yerindeydi ancak gizleyebilmiştim. Bunu annem sayesinde öğrenmiştim, beni dövdüğü zamanlarda ona meydan okurken...

İrkilmesinden şaşırdığını anlamıştım fakat kendisini çabuk toparladı ve "Narin Hanım size asla acımam." dedi panikle. "Aksine sizin kadar güçlü bir kadın daha önce tanımadım. Size acıyarak değil ancak imrenerek bakabilirim." dedi içten bir şekilde. Sözlerinden ve ses tonundan söylediklerinde samimi olduğunu anlamıştım bu yüzden uzatmamak adına "Teşekkür ederim." dedim ve bakışlarımı devam etmek istercesine yola çevirdim. Sezgin Bey de bunu anlamış olacak ki arabayı çalıştırdı.

Bakışlarım tekrar karnıma indi içgüdüsel mi bilinmez sarıp sarmalamıştım karnımı, bizim için yeni bir dünya inşa edecektim. Onlara ninniler söyleyecek, düştüklerinde nasıl kalkmaları gerektiğini öğretecektim, dizleri kanayacaktı belki ama ben öpecektim. Benim yalnızlığımı yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

3 yıl önce...

"Aaa!" dedi Hilal şaşkınlıkla, doğal olarak kapıda bizi görmeyi beklemiyordu. "Niye geri geldiniz ki?"

"Yağmurdan dolayı gidemedik." diye yanıtladı Hakan onu ancak Hilal hala şokunu atamamış olacak ki kapının önünden çekilmedi. "Yağmur çok yağınca kaza yapmamak için durmak zorunda kaldık, dolayısıyla da otobüsü kaçırdım." dedim daha açıklayıcı olması için yoksa belli ki kapıdan çekilmeyecekti.

"Ay tüh ya biz hiç hava durumuna bakmadan aldık bileti tabi." dedi üzgün bir şekilde.

Hakan dilini, damağına vurup "Hilal, arkadaşını gördüğüne sevinmedin galiba, kapıda kaldık da..." dedi sabırsız ve imalı bir şekilde.

Hilal yeni kendine gelmiş gibi "Ay pardon geçin geçin." dedi aceleyle önümüzden çekilerek.

Hakan belimden tutup geçmem için yol verdi, bense elini çekmesi için uyarıcı olarak sesli bir şekilde boğazımı temizledim. Hilal'e bir süre bir şey söylemek istemediğimi Hakan'a söylediğimde karşı çıkıp "Ben kimseden bir şey

saklamam, ondan mı çekineceğiz." dese de uzun ısrarlarım sonucu kabul etmişti.

Kabul etmem zor olsa da etmiştim, utanıyordum. Hilal, Hakan'dan hoşlandığımı biliyordu fakat sevgili olduğumuzu söylemeye cesaret edememiştim. Saçmaydı ama durum şimdilik bundan ibaretti. Hem Hakan ile devam edip etmeyeceğimizi bile bilmiyordum, belki beni istemeyecek ve bir süre sonra ilişkimiz bitecekti, Hilal ile aramızın açılmasını istemiyordum. Bitecekse kimse bilmeden biter ve Hakan konusu hiç açılmazdı.

Tepkime karşılık Hakan sesli bir soluk verip elini belimden çekti. Hilal normalde bu olayı hemen fark ederdi ancak şaşkın olduğu için tam olarak odaklanamamıştı.

1 saat önce...

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu ancak sesi gitme der gibiydi, bende gitmek istemiyordum. Başımı iki yana salladım, gülümsedi. O gülümseyince güneş doğuyormuş gibi hissediyordum, içimin ısınmasını başka nasıl tarif edebilirdim ki?

Saatine bakıp "Zaten yetişemeyiz." dedi.

Gülümsedim "İyi o zaman yalan söylemek zorunda kalmamış olacağız en azından." dedim.

Gözlerimin içine uzun sayılabilecek kadar baktı, o bana öyle dikkatli baktığında kendimi saydamlaşıyormuş gibi hissediyordum. Tüm düşüncelerimi, hislerimi görebiliyor gibi geliyordu bana.

Gözleri bugün her zamankinden farklı bir renkti sanki. Ne denize, ne de göğe benzetebildim onları, o kadar eşsizlerdi. Hem bu dünyadan bir renk hem de dünyada olmayan bir renk...

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı ki, kalp ritmim değişti. Bana böyle baktıkça onu bir kere daha öpmek istiyordum ancak bu isteğimi anında bastırdım, o kadar cesur değildim. "Neden öyle dikkatli bakıyorsun?" diye sordum gülümseyerek. Belki o da benim toprak rengi gözlerimi seviyordu. Ben nasıl onun gözlerine

baktıkça doyamıyorsam, o da benim gözlerime baktıkça doyamıyordu. O gökyüzü, ben ise yeryüzüydüm değil mi? Kavuşursak kıyamet kopar demiştim kendime. Kıyamet koptu ve ben cennete düştüm.

Yutkundu, söyleyeceği her neyse sanki hem söylemek istiyor hemde kendine saklamak istiyordu.

Gözlerini kaçırıp koltuğuna yaslandı. Anladım ki söyleyeceği her ne ise gözlerime bakarak söylemesi zordu, bu beni daha çok heyecanlandırmıştı.

"Senin fotoğrafını ilk gördüğümde, sana öylece bakakalmıştım." dedi fısıltılı bir sesle. Tepki veremedim, resmen elim ayağım boşaldı. "Bir kere sosyal medya hesaplarını Google'dan arattım, ben sosyal medya kullanmam bilirsin... Seninde hesabın gizliydi. Ne yapıyorsun diye sordum kendime ve bıraktım seni düşünmeyi..." diye devam etti itirafına. O kadar şaşırmıştım ki beni beğenmiş ve araştırmış olmasına, doğru düzgün cümle bile kuramıyordum.

Ben gözlerimi ondan ayıramadım ancak o hiç bana bakmadı. Beni beğendiğini hiç mi hiç belli etmemişti. Duygularını o kadar iyi saklıyordu ki, böyle bir itiraf ondan beklediğim bir şey değildi. "Beni ilk canlı gördüğünde pek de benden hoşlanmış gibi değildin." dedim şaşkınlığı mı gizleme gereği duymadan.

Küçük bir kahkaha atıp, bakışlarını bana çevirdi "iyi gizlemişim o zaman." dedi muzip bir sesle. Onunla karşılaştığımız o ana gittim, beni hemen tanımıştı. Beni hemen tanımasına şaşırmıştım ancak bunu çok iyi örtbas etmişti.

"İnanmıyorum..." dedim tüm parçaları birleştirerek. Esra diye bir arkadaşımız yoktu, beni de aslında araştırdığı için biliyordu, bir şeylerden şüphelenmemem için kardeşimin arkadaşlarını tanırım demişti. O zaman neden yalan söylediğini anlayamamıştım ancak üzerinde de durmamıştım.

Taşlar şimdi yerine oturmuştu.

"Sen beni Hilal'in arkadaşı olduğum için değil, beğendiğin için biliyordun aslında çünkü Esra diye bir arkadaşımız yoktu ve sana Esra'yı tanıyor musun dediğimde tanıdığını söylemiştin. Şimdi taşlar yerine oturdu işte." dedim. Resmen soluk almadan konuşmuştum.

Tek kaşını kaldırıp "Zeki birisi olduğunu biliyordum." dedi eğlenceli bir sesle.

Zekamı övmesi, bedenimi övmesinden daha iyi hissettirmişti, saçmaydı belki ama zekama iltifat almayı seviyordum.

"Biliyor musun," dedim tereddütle "Senin gibi birinin, birini seveceğini, aşık olacağını geç, beğeneceğini bile düşünmezdim. Tamam her insanın duygusu vardır, sende insansın sonuçta ama ne bileyim..." dedim bir itirafı gerçekleştirerek.

Sesli bir soluk verip bakışlarını benden çekti, arkasına yaslanıp bakışlarını ıslak yola çevirdi. Söylediğim şey onu kırmış mıydı? Sende insansın sonuçta ne demek Narin?

Tam bana kırılıp kırılmadığını soracakken "Babam şehit olduğunda annem çok ağladı." diye başladı sözlerine. Kim bilir ne büyük bir acıydı eşini kaybetmek, nasıl dayanmıştı Nurten teyzem? "Çocuk aklı babama kızdım, annemi bu kadar üzdüğü için... Belli etmesem de anneme çok düşkünümdür ben" dedi. Anlatacaklarını zihninde tarttığı belliydi, düşüncelerini bölmemek için araya girmedim. Bir hayalet gibi dinleyecektim onu çünkü biliyordum ki Hakan bu konuşmayı yapacak birisi değildi ancak belli ki o da artık anlatmak istiyordu içinde halledemediklerini, cesaretini sorular sorarak kırmayacaktım. Şanslı olduğumu düşündüm ve onun için önemli olduğumu, böylesi ketum bir adam belki de en derin acısını açmıştı bana. "O gün bir yemin ettim, babamın öcünü alacaktım ancak bunu daha çok annem için yapacaktım. Sandım ki güçlü ve rütbeli bir asker olursam annemi mutlu ederim. Güçlü olan yenilmez olur, babam o kadar da güçlü değilmiş demek dedim kendi kendime..." dedi. Küçük, çaresiz Hakan'ı düşündüm. Bu koca cüsseli,

bastığı toprağı titreten güçlü adam bir zamanlar küçücük bir çocuktu. Babasının acısıyla baş edebilmek için hem ona hem düşmanlarına öfke beslemeye başlamıştı. Anlattıklarından şimdi dönüştüğü insana hak veriyordum, o baştan aşağı öfkeli biriydi çünkü çocuk kalbi kırılmıştı.

Altın saçlı, gök gözlü o küçük çocuğu düşündüm, o da bir köşeye kıvrılıp benim gibi kanayan dizlerini öpmüş müydü? Akşam babası gelecek gibi hazırlanmış mıydı? Peki ya babası gelince oynayacağı oyunları kurgulamış mıydı? İkimizde babadan yaralıydık ancak o bir bakıma benden şanslıydı, annesi ve kardeşi vardı. O eksik kalmıştı ben ise yapayalnız...

Hakan'ın yıllardır içinde sakladığı sırlarla dolu bir sandık vardı ve anahtarı bendeydi. Hakan gibi ketum, kendini açmayan bir adamın bana bu kadar özelini açabiliyor olmasına hem şaşırmış hemde anlatamayacağım kadar mutlu olmuştum. Aramızda bizim bile bilmediğimiz bir bağ oluşuvermişti kısa zamanda, bu kader miydi? İkimizin aynı acıdan geçip bu zamana gelmesi peki o da mı kaderdi?

Sustu, aramızdaki sessizlik çığ gibi büyüdü. Her ne düşünüyorsa anlatması kolay şeyler olmadığı belliydi. Bir insan ne kadar cesur olursa olsun, kendi zihninin korkağıydı. Değil anlatmak bazen düşünmek bile korkutabiliyordu insanı. Kendini dinleyebilen, düşünebilen ve sonrasında bunu dile getirebilen ne kadar da cesurdu. O susunca, sessizliğini bölmek istemedim çünkü bazen birinin suskunluğu bölmek içinde yaratmaya çalıştığı cesareti kırmak demekti. O konuşana kadar beklerdim, o konuşmasa bile beklerdim.

Onun şuan da o günlere gittiğini ve aynı hisleri yaşadığını biliyordum. Acı eskimezdi, azalmazdı sadece hissedemeyecek kadar yorgun olurduk.

Bakışları tekrar bana değdiğinde derin bir nefes aldı "Uzun lafın kısası Narin, büyüdükçe her şeye olan bakış açın değişiyor." dedi buruk bir tebessümle. " Bunun zor bir yol olduğunu çok da geç olmayan bir zamanda anladım ancak

bu yoldan başka bir yol da bilmiyordum. Ölüm döşeli bu yolda yürürken, ardımda ne kadar az kişi bırakırsam o kadar iyi diye düşündüm hep... Kalbimin yumuşamasına hiçbir zaman izin vermedim. Bir fotoğrafın içinden sanki bana gülümsüyormuş gibi bakan kıvırcık saçlı bir kızı görene kadar..." dedi en büyük itirafını gerçekleştirir gibi.

İtirafı karşısında gözlerim doldu. Hiç sevilmeyen Narin için bu itiraf ömre bedeldi. Titremeye başlayan ellerimi birbirine kenetledim. Kendi dizini öpen küçük Narin bana gülümsedi, sevildiği için, içi içine sığmıyordu. Ruhu titredi, bedenine sirayet etti.

"Her şey hızlı ilerliyor gibi gelebilir sana ama inan ki seninle benim aramda başka bir şey var, yıllardır seni arıyormuşum gibi. Seninle o gün karşılaştıktan sonra eksik hissetmemeye başladım. Ben hiçbir zaman bu kadar uzun cümleler kurabilen biri olmadım ama seninle günlerce konuşabilirim." dedi gözlerimin içine bakarak. O konuştukça ben adeta eriyordum, kelimelerini sınırlıymış gibi kullanan bu mavi gözlü adam bana uzun uzun cümleler kuruyordu. İlk defa birinin özeli olmuştum. Hiç anlatmayan birinin her şeyini anlattığı birisi, öfkeli birinin hiç öfkelenmediği birisi ve kendine sevmeyi yasaklamış birinin sevdiği birisi...

"Sen çektiğim acıların ödülüsün." dedim titreyen sesime engel olamayarak. "Keşke daha önce gelseydin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamaya çalıştım ama gözümden dökülen bir damla yaşa engel olamadım. Hakan gözüyle o bir damla yaşı takip etti dudaklarımdan geçip çeneme ulaşana kadar izledi ancak müdahale etmedi. "Mutluluktan ağladığın zaman, hiçbir damlaya elimi sürmem ama bir gün hüzünden ağlarsan, o damlanın yanaklarından aşağı akıp gitmesine izin vermem."

"Hep benimle olacaksın değil mi?"

"Ölsem bile..."

...

Günümüz...

Ölse bile bırakmayacağını söylemişti ancak onu hissedemiyordum. O olsaydı bu yaşadıklarımın en ufak kırıntısını bile yaşamazdım biliyordum.

Sezgin Bey yaptığı telefon görüşmesinde Ragıp amcanın serbest bırakıldığını ve avukatıyla birlikte bir kafe de bizi beklediğini öğrenmişti. Adliyeye yakın bir konumda olduğu için güzergahımız değişmemişti.

Aramızda uzayan bir sessizlik vardı. Ben soru sormadan asla konuşmuyordu, bunun sebebi ne zaman benimle konuşmaya çalışsa onu terslemem olabilirdi. Bana bu kadar iyilik yapmış bir adama haksızlık yaptığımı düşünüyordum. Belki çok samimi olamazdım ama aramızdaki mesafeyi biraz azaltabilirdim sonuçta Sezgin Bey lakayt bir adam değildi, nerede nasıl konuşması gerektiğini ve yerini bilen birisiydi.

"Sizin bir aileniz yok mu?" diye sordum tereddütle. Sorar sormaz da pişman oldum, biriyle tanışmak için hemen nereli olduğu ve kimlerden olduğu soruluyordu ancak birinin aile acısı olabileceği hiç düşünülmüyordu. Belki onun da ailesinden yana bir yarası vardı ve ben gelip o yaraya tuz basmıştım.

Sezgin Bey onunla konuştuğum için şaşkın bakışlarını bana çevirse de kısa bir duraklamanın ardından tekrar yola odaklanıp "Annem var ve bir kız kardeşim, Almanya'dalar." dedi samimi bir sesle.

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Anlaşılan eşi çocuğu veya babası yoktu, daha fazlasını sormaya cesaret edemediğim için sustum ve başımı cama doğru çevirdim. İnsanlar okyanus kadar derindi, en diplerde ne gizlediğini bilmek imkansızdı. Oraya kadar yüzebilmek cesaret isterdi.

"Babam ben çok küçükken öldürüldü." dediğinde kanımın donduğunu hissettim. O da mı babasız büyümüştü? Babasız büyüyen bu kadar çok çocuk var mıydı, yoksa sadece tesadüf müydü?

Ona bakmak istemiyordum ama ağır ağır çevirdim bakışlarımı ondan tarafa dudaklarımı ıslatıp "Başın sağ olsun." dedim. Başka şeylerde söylemek istedim ancak

söyleyemedim çünkü biliyordum ki bu konu ne kadar deşilirse o kadar kanardı. Kimsenin yarısını deşmeye ve kanatmaya niyetim yoktu.

"Sizin de Narin Hanım." dedi normal çıkmasına özen gösterdiği sesiyle.

Başımı hafifçe öne eğerek, sessizce teşekkür ettim. Annelerimiz iç, babalarımız ise dış dünyamızdı bana göre. Annemiz ile bağımız ne kadar sağlıklı ve kuvvetli ise iç dünyamız o kadar zengin olurdu ve babamız ile ne kadar kuvvetli bağımız varsa o kadar dirayetli ve güçlü olurduk. Babam erkenden beni terk etmiş olabilirdi ancak onunla kurduğum bağ, benim yıllarca ayakta kalmamı sağlayan mücadele yeteneğimi vermişti.

Peki ya bebeklerim? Babalarıyla benim babamla geçirdiğim zaman kadar bile zaman geçirememişlerdi. Hem anneleri hem babaları olarak onların güçlü olmalarını sağlayabilir miydim? Aslında onların güçlü olmasını istiyor muydum? Hayır. Ben onların mutlu olmasını istiyordum ve güçlü olmak zorunda kalmalarını istemiyordum. Belki imkansızdı ama onlara böyle bir hayat sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Sezgin Bey arabayı yavaşlattığında "Burası mı?" diye sordum.

"Evet, Narin Hanım geldik." dedi arabayı park ederken. Birden kalbim hızlandı nedense heyecanlanmıştım. Ragıp amcamı çok özlemiştim ona her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Onu her gördüğümde babam gelmiş gibi hissediyordum, ne muhteşem aynı zamanda ne talihsiz bir his...

Arabadan inerken bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Sezgin Bey geçmem için yol verirken attığım her adımda heyecanım katlanarak artıyordu.

Birkaç adımın sonunda nihayet içeri girdiğimizde gözlerim Ragıp amcanın nerede olduğunu biliyormuş gibi buldu onu. Hiç tereddüt etmeden koşarak boynuna sarıldım. Gözümün dolmasına engel olamayarak titreyen sesimle "Özür dilerim

Ragıp amca." dedim. Kelimeler dudaklarımın arasından çıkar çıkmaz hıçkırıklarımda onlara eşlik etti.

"Sakın kendini suçlama kızım, senin bir suçun yok." dedi saçlarımı okşayarak. O saçlarımı okşadıkça ben daha çok ağladım. Meğer ne çok ihtiyacım varmış saçlarımın okşanmasına ve ağlamaya. Bu hayat beni küçük bir merhamet kırıntısına bile muhtaç etmişti. Değil sevilmek, merhamet görmek bile kalbimi eritiyordu.

Ne kadar süre Ragıp amcaya sarılı kaldım bilmiyordum ama hem ağladım hem özür diledim. O kadar dolmuştum ki kendimi susturamadım. Ragıp amca en sonunda beni teselli etmekten vazgeçip "Ağla kızım ağla, açılırsın..." dedi titreyen sesiyle. Beni öz kızı gibi gördüğünü biliyordum, ağlamam onu çok üzüyordu, onu üzmek istemiyordum ancak elimden de bir şey gelmiyordu. Yaslanacak omuzu olmayanlar buldukları ilk güvenli sığınakta bırakıyordu kendini. Beni ancak merhametsiz kalplere denk gelenler anlardı bir de sevdiklerini kaybedenler ve sonrasında hiç sevilmeyenler...

"Daha iyi misin?" diye sordu Sezgin Bey. Başımla onu onaylarken başımı yerden kaldırmadım. Ragıp amca neyse de Sezgin Bey ve avukatının yanında böyle hıçkıra hıçkıra ağlamayı kendime yedirememiştim.

Adının Harun olduğunu öğrendiğim avukat "Narin Hanım'ı durumu ve Ragıp Bey'e atılan iftira için karşı dava açmalıyız." dedi.

Ragıp amca "Ben kendim adıma dava açmayacağım." dediğinde hepimiz hepimizim bakışları şaşkınlıkla ona döndü. "Ancak Narin kızım isterse kendi adına açabilir." diye devam etti sözlerine.

İlk başta şaşırsam da Ragıp amcanın gözlerine baktığımda intikam duygusunu gördüm. O hukuki olarak değil ama başka bir şekilde alacaktı öcünü anlamıştım. Tutkunum, şaşkınlığımın yerini korku aldı. Sevdiğin birini daha kaybetme korkusu...

"Hayır." dedim Ragıp amcaya "Başını belaya sokacak hiçbir şey yapmayacaksın!"

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki "Ölümü gör yapmayacaksın!" dedim. "Bende dava açmak istemiyorum. O adamla daha fazla uğraşacak gücüm yok, tek istediğim benden uzak olması" dedim. Belki başka zamanda başka şartlarda olsaydık bu işin peşini asla bırakmazdım ancak önceliğim şuan bu olamazdı, üstelik damarına basıp okları kendime çevirmeye hiç niyetim de yoktu. Yapılanları sineye çekecek değildim belki Ragıp amca gibi intikamda almayacaktım ancak ne olursa olsun bir gün onunla hesaplaşacaktım.

"Bu mümkün değil Narin, o adamın yanına kalmayacak bu." dedi Sezgin Bey öfkeyle. İlk defa adımın yanında Hanım sıfatını eklemeden hitap etmişti.

Ragıp amca "Sezgin Bey oğlum haklı, sen o davayı açacaksın." dedi Ragıp amca net bir tavırla.

Başımı iki yana sallayıp "Güç toplamam lazım Ragıp amca ne olur beni anlayın, benim şuan o adamla savaşacak gücüm yok." dedim titreyen sesimle. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tekrar ağlamak istemiyordum.

"Bakın Narin Hanım bütün her şey ile ben ilgileneceğim bana vekalet verseniz yeterli, davaya gelmenize bile gerek yok." dedi Harun Bey.

Sesimin titremesine engel olabilmek derin bir nefes çektim içime. "Bakın bu adam normal birisi değil. Hakla hukukla başa çıkamam bu adamla, ondan korktuğumdan değil ama onu öfkelendirip üzerime salmaya niyetim yok. Kendimi değilse bile bebeklerimi düşünmek zorundayım." dedim.

"Bebeklerin mi?" diye sordu Ragıp amca çatık kaşlarının arasından bakarken.

Gülümsedim, onların konusu geçince bile yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşuyordu. "İkizlermiş Ragıp amca." dedim. Hamile olduğumu maalesef kötü bir yoldan öğrenmişti.

Gözlerinde şaşkınlıkla karışık mutluluk vardı. Bakışları Sezgin Bey'e dönünce "Söylemeye fırsat olmadı." dedi Sezgin Bey.

"Hayırlı olsun kızım. Ragıp dedeleri hep yanında olacak, sen hiç merak etme." dedi gözleri dolarken. "Ancak o davayı açacaksın ve sana ulaşamayacağı bir yere gideceksin." dedi Ragıp amca kendini toparlayarak.

Birkaç saniye söylediklerini idrak edebilmek için gözlerinin içine baktım. Benim gidecek bir yerim yoktu ki. Ne bana sahip çıkacak bir akrabam vardı, ne de arkadaşım.

"Nereye giderim Ragıp amca?" dedim hayal kırıklığı dolu bir sesle. Gitmek istemediğimden değil, gidecek yerim olmadığındandı bu hayal kırıklığım.

Ragıp amca, Sezgin Bey'e çevirdi bakışlarını, konuşmadılar ama gözleriyle anlaştılar. Ragıp amca her ne demek istediyse Sezgin Bey bunu anlayıp başıyla onayladı onu.

Ragıp amca bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde bir kaç saniye gözlerimin içine baktı. Tereddüt ediyordu ancak itiraz etmemi de istemiyordu.

Saniyeler bana yıl gibi gelmişti, gözlerim ikisi arasında mekik okurken Sezgin Bey benimle göz göze gelmemek için büyük bir çaba sar etti. Söylenecek her ne ise Ragıp amcadan duymamı istediği belliydi.

Ragıp amcanın dudakları aralandığında beni şaşkına çeviren o cümleyi kurdu.

"Sezgin Bey oğlumla İstanbul'a gideceksin!"

BÖLÜM SONU...

Nasıl buldunuz bölümü? Gelin biraz dedikodu yapalım :)

Gölgesiz asil şimdi başlıyor diyebilir miyiz? Evet, diyebiliriz. :)

Sizce Narin İstanbul'a gidecek mi?

Çok ama çok kısa zamanda alıntı atacağım instagram hesabıma o yüzden beni takip etmeyi unutmayın, bekliyorum he :)

Sosyal Medya Hesaplarım;

İnstagram: ssibellasibell
Twitter: sibellasibel_
TikTok: sibelinhikayeleri
Watpadd: Sibellasibel
Yeni bölümde görüşene kadar kendinize iyi bakın :**

BÖLÜM 12

Herkese merhaba biz geldik. Umarım bizi özlemişsinizdir. Sizden minik bir ricam olacak beni aşağıda bırakacağım sosyal medya hesaplarından takip edebilir misiniz? Birde yıldıza basarsanız benden mutlusu olmaz. Sizi seviyorum Hakan ve Narin'i bir kez daha size emanet edip gidiyorum. Hafta içi hemen sayaç açacağım bu yüzden instagramdan takip etmeyi unutmayın :) :*

İYİ OKUMALAR...

...

Bir varmış bir yokmuş insan. Gecenin kör vakti, sabahın şafağı yada öğle vaktinin en deli saati... Bugün varmış yarın yokmuş insan bir bahar vakti yada kış mevsimi. Pazartesi yada salıymış ölüm vakti. Denizde, otobüste yada düşman kurşunuyla ölürmüş insan. Hem çok yaşayan, hemde hiç yaşamayanmış insan.

Hangi mevsimde, hangi günde, hangi saatte, hangi sebeple ölecektim? Kar mı örtecek mezarımı yoksa çiçekler mi? Bilmiyordum... Kendi ölümümü bilmiyordum ancak onun ölümünü biliyordum. Bir yaz vakti günlerden pazar, saatini bilmiyorum ancak tam güneş doğarken. Gün ağardı belki diğer herkes için ama benim hayatım karanlığa büründü.

Kaç kere ölürdü insan hayatı boyunca? Her nefes alanı yaşayan mı sayarız hala? Yaprak gibi oradan oraya savrulurken, benim kimsesizliğimin kaçıncı günü bugün?

Ragıp amcanın sözleri bir bıçak gibi saplandı göğsüme. Benden kurtulmak için yeni tanıştığım bir adamla gitmemi mi istiyordu? Gidemezdim.

Hayal kırıklığı ile baktım ilk defa onun yüzüne. Babam demiştim ona ama kendimi kandırmışım, değildi işte. Tutunduğum dal yine kırılmıştı ve ben yine yerde kalmıştım.

Yutkundum, gözlerimin dolmasından bıkmıştım artık. Bir insan ömründe ne kadar çok ağlayabilirdi ki? Bu göz yaşlarının kaynağı neydi böyle? "Benden kurtulma çabanı anlıyorum ancak, tanımadığım bir yabancıyla hiç bir yere gitmem." dedim dolan gözlerime inat net bir sesle.

Ragıp amca yumruk yemiş gibi baktı gözüme, aynı ifadenin Sezgin Bey'de de olduğuna emindim ancak dönüp bakmadım.

"Ne diyorsun kızım sen? Mümkün mü böyle bir şey. Sen hem babanın hem Hakan oğlumun emanetsin, seni bırakmam mümkün mü?" dedi acıyla.

Ses tonu yumuşamama sebep olsa da belli etmedim, asıl niyetini öğrenmeden de gardımı indirmeye hiç niyetim yoktu. "Nedir o zaman gayen?" diye sordum mesafeli bir tavırla.

"Aramızdaki buzların eridiğini sanıyordum Narin. Senin için hala bir yabancı mıyım?" diye araya girdi Sezgin Bey. Sesinde bariz bir hayal kırıklığı vardı ancak ne bekliyordu ki?

"Yaptıklarınız için minnettarım Sezgin Bey lakin evet, benim için hala bir yabancısınız ve öyle de kalacaksınız." dedim. Mesafeli tavrımı ona karşıda göstermiştim. Adının yanına eklediğim Bey sıfatını da üzerine basa basa söylemiştim.

Çaresiz olabilirdim ancak kimse benim adıma karar veremez ve beni başından savmaya çalışamazdı. Yapılan iyiliklere karşı vefa borcum sonsuzdu ancak kimseye de minnet edecek değildim. Karnımda iki emanet taşırken, hiç bilmediğim bir yere bilmediğim bir insanla gitmezdim. Beni başından atmasına gerek yoktu, benimle ilişkisini kesmek istediğini söyleseydi ölsem de gelmezdim Ragıp amcanın kapısına.

Ragıp amca adımı söyleyerek elimi tuttu ancak elimi geri çektim. Sesli bir nefes verip "Bak kızım, seni korumak için

canımı bile veririm ama yeter mi bilemem. Seni İstanbul'a öylesine bir sebep için göndermiyorum aksine hem güvende olman hem de kendi ayakların üzerinde durup doğacak çocuklarına iyi bir hayat sunman için gönderiyorum..."dedi. Sözlerine devam edecekti ancak ben "Kendi ayaklarım üzerinde durmak mı, nasıl?" diye sordum. En takıldığım nokta bu olmuştu.

"Sen yazılım mühendisliği okudun ve dereceyle mezun oldun, Hakan ile evlenmeye karar verince iş konusunu ertelemiştin. Sezgin Bey onun şirketinde yazılım mühendisi olarak çalışmanı istiyor..." dedi hevesle Ragıp amca.

Verdiği cevapla içim öyle rahatlamıştı ki sevinçten uçacağım sandım, benden kurtulmak değil bana yeni bir hayat sağlamak istiyormuş. Rahatlamanın verdiği huzurla sandalyeme yaslandım ve derin bir nefes aldım. Yüzümde büyüyen gülümseme yeni umudumun habercisiydi.

"Eğer gitmem dersen ben ömrüm yettiğince sana bakarım kızım. Maddi, manevi her şekilde arkandayım ancak seni birazcık da olsa tanıyorsam kimseye minnet etmek istemezsin." diye devam etti sözlerine. Haklıydı, bugün gelip bana "Artık benim himayemdesin sana ve çocuklarına ben bakacağım." dese bunu asla kabul etmezdim.

Az önceki çıkışım için pişman olmuştum ancak o kadar güvensizdim ki Ragıp amcanın bile benden kurtulmak istediğini düşünmüştüm. "Özür dilerim." dedim gözlerimi kaçırarak.

"Dileme babam dileme. Ben doğru düzgün anlatamadım sana konuyu kusura bakma." dedi çenemi tutup başımı kaldırarak. "Ayrıca eğilmeyecek o baş hiç bir zaman, sen şehit eşisin. Daima gururla ve dik başla gezeceksin!" dedi emir verir gibi. Gülümsedim ama gözlerim doldu, ben şehit eşiydim.

Sezgin Bey'e de ayıp etmiştim ancak aramızda mesafe olduğunu hissettirdiğim için pişman değildim, o benim için Sezgin Bey'di ve hep öyle kalacaktı. Üstelik artık patronum olacaktı.

Ragıp amcadan çektiğim bakışlarımı Sezgin Bey'e çevirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp "Sezgin Bey... Teşekkür ederim." dedim hafifçe gülümseyerek. Başını hafifçe öne eğip "Rica ederim Narin Hanım. Biliyorum ki bana güvenmeniz öyle kolay değil ancak bunun aksine sizi inandıracağım." dedi. Sezgin Bey çok kibar, sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. Korumacı ve imkanlarını başka insanların yardımı için kullanmaktan asla çekinmeyecek bir insandı. Ona güvenmek için zamanım olacaktı ve benim acele etmeye hiç niyetim yoktu.

"Ne zaman gideceğim peki?" diye sordum merakla. Nurten anne ve Hilal ile vedalaşmadan gidemezdim ve tabi Hakan'la. Hani bir şarkı vardı aynı şehirde nefes almanın bile yettiği ile ilgili. Öğrendim ki sen yaşayan o ölüyse bile aynı şehirde olmak da yeterliydi. Mezarına sadece bir kere gidebilmiştim. Bir çiçek bile ekemedim mezarına ancak mezarı çiçek doluydu. Bu ülkenin, vatan için canını verene minneti bitmezdi. Öyle güzel çiçekler dikilmiş, buket buket güller konuşmuştu ki adının yazmadığı mezara inanamamıştım.

Göğsü bana yuva olmuştu önce, şimdi çiçeklerin bahçesi; göğsünde güller bitiyordu.

"Ne zaman isterseniz o zaman Narin Hanım ancak bir an önce babanızdan uzağa giderseniz iyi olur. Ee benimde acil işlerim var desteğiniz benim için önemli." dedi içten bir şekilde.

"Şirketiniz tam olarak ne üzerine?" diye sordum.

"Teknoloji Narin Hanım, programlamalar, yazılımlar ve uygulamalar geliştirip bunları ihtiyacı olan şirketlere pazarlıyoruz." dedi açıklayıcı bir şekilde. Uğraştığı başka işlerinin olduğunu da duymuştum ancak beni düşündükleri şirket tam benim işimle ilgiliydi.

"Eğer izniniz olursa vedalaşmak istediğim kişiler var." dedim.

"Tabi ki Narin Hanım, ne kadar süre isterseniz."

...

Şirketin adını, yerini ve diğer tüm detayları öğrendikten sonra Ragıp amca ile Nurten teyzelere doğru yola çıktık. Sezgin Bey'e işi muhtemelen kabul edeceğimi ama biraz araştırma yapmak istediğimi söyledim. Kendimi hazır hissettiğimde avukatı aracılığıyla imza atacaktım. Şirket personelleri için verilen güvenlikli sitede kalacağımı söyledi.

İstanbul yabancısı olmadığım, öğrencilik yıllarımın geçtiği bir şehirdi. İstanbul'u çok severdim. Hakan ile en az burası kadar çok anım vardı orada. Bu yüzden bile sevebilirdim İstanbul'u.

Ragıp amca arabayı park ettiğinde arabadan indik. Bahçeye girer girmez, bahçe masasında kurulan büyük soframız, şen kahkahalarımız, bize eşlik eden türküler geldi aklıma. Buraya her gelişimde bunu yaşayacaktım belli ki. Burası Hakan'ı en çok hatırladığım yerdi, ikincisi de yayla evleriydi. Baş başa kalmak istediğimiz de çoğunlukla oraya giderdik. Sanki bizim evimiz gibiydi.

İçimde karadelik gibi büyüyen bir boşluk vardı. Bundan sonra hep böyle eksik mi hissedecektim? Hakan'dan öncede mutlu değildim ancak mutlu olacağıma dair umudum vardı. Hakan'ı tanımam ile bu hissimde ne kadar haklı olduğumu görmüştüm. Hakan ile beraber ölen sadece yaşama sevincim değildi, aynı zamanda umudumu da gömmüştüm.

Bahçe ışıkları sayesinde karanlıkta kalmaktan kurtulmuştuk. Bugün Ay bile yoktu. Bazı geceler, bazı gecelerden daha karanlıktı. Gecenin bile tonu vardı, tıpkı çektiğimiz acılar gibi. Acı, acıydı ama kimisinde hiç ışık yoktu; ölüm acısı gibi...

Kapıyı çaldığımızda Hilal açtı kapıyı. Bizi görünce yüzü aydınlandı. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Neden bitmiyor senin imtihanın." dedi hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce.

O öyle deyince bende kendimi tutamadım. Hilal o kadar umutlu ve kaderci bir insandı ki onun bile bu kadar dibe vurmuş olması beni daha büyük bir karamsarlığın içine itti. Hayatta olan her şeyin bir sebebi olduğunu ve mutlaka

hayrımıza bir şey olduğunu söylerdi. Ona Polyanna olduğunu ve her şeyin hayrımıza olamayacağını, bazen şerri kabul ederek ders almamız gerektiğinin söylerdim.

Bu kadar zıtken birbirimizi çok iyi tamamlamış, kardeş olmuştuk. Aynı kişinin acısını çekiyorduk şimdi. Birimiz düşerse diğerinin ayakta kalamayacağı aşikardı.

"Ormanda kaybolduğun gün haberimiz oldu başına gelenlerden, kandırmışlar bizi Narin. Özür dilerim inandığımız için. O pislik seni aramaya buraya geldi. Evi dağıttı gitti." dedi nefes bile almadan.

Kanım doldu. Acısı olan insanlara bile saygısı yoktu. O öldürmek istedim. Öldürmek ve göğsünü delip kalbine bakmak. Gerçekten orada bir kalp taşıyor muydu?

Her canlının, hatta böceğin bile yaşam hakkına saygı duyan ben onun ölmesini istiyordum. Bu yaptığı bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendimi geçtim, sevdiğim insanlara dokunamazdı.

"Allah belasını versin onun." dedim Hilal'e daha sıkı sarılarak.

"Hadi üzmeyin birbirinizi daha fazla." dedi Ragıp amca merhametli sesiyle.

Hilal iç çekip kollarını boynumdan çekti. Onu son gördüğümden daha zayıftı. Gözlerinin altı morarmış, yüzünden adeta kan çekilmişti. Biz tam içeri girecekken Nurten anne "Kim gelmiş, yine o soysuz mu?" diye Aceleyle geldi kapıya. Elindeki tesbihten namazda olduğunu anlamıştım. Yüzündeki geç kaldım bakışı, içimi yakmıştı. Bu insanlar benim yüzümden ne yaşıyordu böyle? Gitmek ile ne kadar doğru bir karar aldığıma bir kez daha emin oldum.

"Benim annem korkma." dedim titremeye devam eden sesimle. Kendimi yüz karası gibi hissediyordum, hayatında olduğum herkesi mahvediyordum. Hakan bile benim yüzümden ölmüş olabilirdi, benim talihsizliğim yüzünden. Hayatıma bir şekilde giren insanlar ne şanssızlardı. Başımda bir kara bulut ile dolaşıyordum sanki, yanıma biraz olsun

yaklaşan herkes sağanak yağmurdan ve fırtınadan nasibini alıyordu.

Nurten anne beni görür görmez dudaklarını birbirine bastırdı. Ağlamamak için kendini sıktığını anlamıştım. "Kızım benim, Allah'ım çok şükür." dedi bana sarılmadan önce. Her ne kadar sesini hareketlerini kontrol etmeye çalışsa da sesinin titremesinden yaşadığı korkuyu anlıyordum. Ben ve bebeklerim onun için oğlunun emanetiydik. Onları çok üzmüştüm, gideceğimi söylediğimde daha çok üzüleceklerdi ancak ikiz bebeklere hamile olduğumu öğrendiğinde sevineceklerdi, biliyordum.

Hepimiz yeni bir hayatın eşiğindeydik ve o eşiği geçtiğimizde her şeyin iyi olacağına dair umudum vardı. Belki bir ömür boyu eksik hissedecektik Hakan'ın yokluğunda ancak yeniden umutlu olmak için sebebimiz vardı. Ben beklerim büyüdüğünü görmek için umut edecektim, onlar ise torunları ve yeğenleri için umut edeceklerdi. En büyük dileğim Hakan'a benzeyen çocuklarımın olmasıydı. Güneşten saçları, gökyüzünden gözleri olmalıydı bebeklerimin. Onlara baktıkça Hakan'ı görmeliydim.

Nurten anneye sıkı sıkı sarıldım yanaklarından öptüm. "Özür dilerim annem, benim yüzümden neler geldi başınıza." dedim mahçup bir şekilde.

"Sen özür dileme kızım, senin o vicdansız ananla, baban dilesin özür." dedi saçlarımı okşayarak. Nurten annenin vicdanının yarısı annemde olsa ne olurdu ki? "İyisiniz değil mi kızım, sağlığınız sıhhatiniz yerinde." dedi Nurten anne. Sesindeki tınıdan korkarak sorduğunu anlamıştım.

"İyiyiz annem sen hiç merak etme." dedim.

"Çok şükür kızım çok şükür." dedi Nurten anne içten bir şekilde.

Her ne kadar o ayrılmadan onu bırakmak istemesem de kendimi geri çekip "Annem içeri geçelim mi size anlatmam gereken şeyler var." dedim yüzünü avuçlarımın arasına alarak.

Gülümseyerek "Olur kuzum olur, gel geçelim." dedi elini sırtıma koyarak. Hilal ile Nurten anneyi ne zaman görsem kimsesizliğimi unutuyordum. Gözlerinde gördüğüm sevgi, başıma bir şey geldiğinde hissettikleri korku "Beni de seven birileri var bu hayatta." dedirtiyordu bana.

Hakan'ı ilk kez gördüğüm koridordan geçerken göğsümün üzerinde bir sızı hissettim. Buradan ne zaman geçersem geçeyim hep o an canlanıyordu gözümde. Bugün Hakan'ın odasında uyuyacaktım, onu ilk kez gördüğüm bu evde onunla ilk kez vedalaşacaktım.

Salona geçtiğimizde yaz kış burada olan soba ve duvardaki fotoğraflar ilişti gözüme. Duvarda asılı olan fotoğraflarımız... Bir fotoğrafta hep birlikteydik. Benim başım Hakan'ın omzundaydı.

Başımı göğsüne yaslamayı ne kadar da özlemiştim. Hakan'ı tanıyana kadar kendimi hiç bir yere ait hissetmezdim. O ait olduğumdu, yerim, yurdum, evimdi... Bir fotoğrafta üniformasıyla olan bir fotoğrafı vardı. Keskin mavi bakışları, sakalsız pürüzsüz yüzü... Sanki her bir fotoğrafta başka biriydi.

"Fotoğrafları bile hala bu evdeymiş hissi vermiyor mu sana da." diye sordu Hilal odaklandığım fotoğrafa bakarak. Gözlerine hüzün çökmüştü.

Yutkundum ancak bir şey söyleyemedim. Nurten anne boğazını temizleyip, Hilal'e anlayamadığım imalı bir bakış attı. Hilal kendini toparlayarak, bana dönüp gülümsedi. "Güzel haberlerin var galiba bize." dedi. O an anlamıştım ki Nurten anne, Hilal'e kötü konuşmaması için uyarıda bulunmuştu.

Buruk bir şekilde gülümsedim. Elini avucumun içine alıp "İki bebeğin halası olacaksın." dedim. İlk başta anlayamadığı için kaşları çatılı fakat sonra yüzü aydınlandı. "İkiz mi?" diye sordu heyecanla. Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım ve başımla onu onayladım. Hilal'de kendini tutamayarak ağlamaya başladı ve bu kez ona sarılan ben oldum. Nurten

annenin de hıçkırıklarını duyabiliyordum. Bu defa mutluluktan ağlıyorduk.

Hilal ile ayrıldıktan sonra çapraz koltuğumda oturan Nurten annenin yanına gittim hemen ayağa kalkıp bana sarıldı. "Sen bu çaresiz ananın yüzünü güldürdün ya, Rabbim iki cihanda da dert sıkıntı vermesin sana." dedi ağlamasına devam ederken. Bir annenin duasını almak ne hayırlı bir şeydi. "Sen bu öksüz yetime analık yaptın ya asıl sen dert sıkıntı görmeyesin." dedim yanaklarından öperek.

"Bir şey daha var." dedi Ragıp amca. Nurten anne benden ayrılıp omuzlarım tuttu "İyi bir şey mi?" diye sordu umutla. "Nereden baktığınıza göre değişir." dedim buruk bir gülümseme ile.

"Narin, kızım iznin olursa ben anlatmak isterim." dedi ben kurtarırcasına. Ragıp amcayı başımla onaylayıp "Otur anneciğim." dedim Nurten anneye dönerek. Onların ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordum. Belki beni değil ama bebekleri götürecek olmam onları üzebilirdi ve dahası kabul etmeyebilirlerdi. Eğer kabul etmezlerse gitmezdim.

Ragıp amca öne doğru eğilip ellerini birleştirdi, doğru kelimeleri seçmeye çalıştığı belliydi çünkü o da ne tepki vereceklerini bilmiyordu. "Olanlar hepinizin malumu, ne kadarını biliyorsunuz bilmiyordum ama Narin'i hastaneden kaçırmasak Narin'in bebeklerini öldüreceklerdi. " dedi Ragıp amca. O an her şeyi detaylı bir şekilde anlatacağını anlamıştım. Nurten anne endişeyle çevirdi bakışlarını bana. Yüzümde pek fazla bir şey yoktu ancak vücudumu görmedikleri için şükrediyordum. Ağrılarım için çok kuvvetli bir ağrı kesici önermişti Sezgin Bey. Kendisi doktor tavsiyesiyle vermişti ilacı bana. O ilaç sayesinde daha iyiydim.

"Narin burada daha fazla kalamaz. Hem kendisi, hem de bebekleri için buradan gitmesi en iyisi." dedi bir çırpıda. Nurten anne bakışlarını benden hiç çekmezken Hilal dikkatli bir şekilde Ragıp amcayı dinlemiş ve konuşması bitince

"Narin hiç bir yere gidemez, biz bakarız ona." dedi öfkeyle. Bu Hilal'den beklediğim bir tepkiydi. O hep korumacı ve cesurdu. İlk bakışta onu naif biri sanabilirdiniz ancak tanıdıkça gerektiği yerde öfkelenecek ve savaşacak birisi olduğunu anlayabilirdiniz. Burada kalırsam benimle birlikte, ben ve bebeklerim için savaşırdı biliyordum. Ne pahasına olursa olsun, bizi korurdu. Onun bu yanını abisine benzetiyordum.

Nurten anne Hilal'in öfkesine tezat bir sakinlikle "Ragıp amcan haklı Hilal." dedi. Nurten annenin bu duruma daha mantıklı yaklaşacağını tahmin etmeliydim. Gitmemi istemezdi ancak böyle olması gerekiyorsa, böyle olsun derdi.

"Hilal oturduğu yerden doğrulup "Nasıl hakkı var anne. Kimi kimsesi yok bu kızın. Nereye gider, ne yer, ne içer? dedi öfkeli tavrını sürdürerek.

Nurten anne Hilal'e cevap vermeden Ragıp amcaya dönüp "Ragıp Bey, erim öldü yanımızda oldun, evladım öldü yanımızda oldun, bir evladım daha ölecekti kurtardın. Hakkın ödenmez, sen bir şey söylüyorsan bir bildiğin vardır. Söyle hele nereye gidecek bu kız?" diye sordu sakın bir şekilde. Ragıp amcaya çok güvendiği belliydi.

Ragıp amca, Nurten annenin üstü kapalı ettiği teşekkürü elini göğsüne koyup iki kere hafifçe vurarak yanıtladı ve benim ile ilgili konuyu "İstanbul da iş buldum ona, üstelik çok güvendiğim bir evladımın yanında çalışacak. Güvenlikli sitede oturacak. Konuşulmadı ancak gerekirse korumaları olacak. İyi bir şirkette kendi işini yapacak." diyerek cevapladı.

"İstemezseniz gitmem. Bebeklerimin üzerinde benim olduğu kadar sizin de hakkınız var." dedim elimi karnımın üzerine koyup.

Hilal sesli bir nefes verip "Narin konu bebekler değil sensin. Seni bebekler için koruduğumuzu sanma sakın. Bizim önceliğimiz sensin... Tabiki bebeklere bir şey olmasını istemeyiz ancak sen Narin sen şuan için en önemli şeysin." dedi gözlerimin içine bakarak. "Her ne kadar başta kabul

etmesem de Ragıp amca haklı." dedi. Ragıp amcanın yaptığı açıklama belli ki onu da tatmin etmişti. Aklıma gelen fikirle "Sizde gelin." dedim hevesle. "Birlikte otururuz."

Nurten anne buruk bir gülümseme ile baktı gözlerimin içine. "Ben, beyim ile oğlumu burada bırakamam yavrum... Ama sen ne karar verirsen destekçinim. Burada bir annen, her şeyi unut bunu unutma." dedi güçlü bir vurguyla. Bir yanı benimle gelmek istiyordu bunu biliyordum ama kalbi burada kalacaktı bunu da biliyordum. Benim için kalbimi bırakmasını istemezdim. Hakan'ın mezarına su dökecek kimsesinin olmaması beni yakardı. Onun toprağı kuruyup çatlasa, benim kalbim kırılırdı.

"Senin de orada bir kızın, iki torunun var. Ne zaman istersen gel, bende hep geleceğim." dedim söz verir gibi.

Hilal boğazını temizleyip "Seninle en güzel zamanlarımız İstanbul da geçti, o kadar isterdim ki o zamana dönmeyi..." dedi içten bir şekilde. Kısa bir es verip bakışlarını halıya çevirdi. O günleri düşündüğünü biliyordum. Birlikte yaptığımız tekne turları, gittiğimiz sinemalar, kız günleri... O kadar çok anımız vardı ki... Gerçekten en güzel zamanlarımızdı, kalbimiz bu kadar yanmamış ve bu kadar eksilmemiştik. "Bende annemi burada tek başına bırakamam... Senide orada tek başına bırakamam. Hala gitmemen taraftarıyım. Ne olur başka bir yol bulalım." dedi çaresizce.

Her ne kadar onları ve Hakan'ı bırakıp gitmek istemesem de başka bir yol bilmiyordum. O adamın bir daha karşıma çıkmasına tahammül edemezdim. Şuan ki önceliğim bebeklerimdi.

"Hilal kızım, biz çok düşündük ancak bundan daha iyi bir yol bulamadık." dedi Ragıp amca maalesef der gibi.

"Gitti desek herkese ama gitmese burada kalsa, olmaz mı?"

Ragıp amca buruk bir gülümseme ile baktı Hilal'in yüzüne, dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Bu çok riskli, Narin'in burada olduğunu öğrenirse yarım kalan işini

tamamlamak isteyecektir..." dedi adını anmamıştı o pisliğin ancak üvey babamdan bahsettiğini anlamıştım. "Ayrıca Narin'i eve hapsetmek demek bu, hiç kimseye konuşmaması, kimsenin onu görmemesi gerekir..." diye devam etti sözlerine. "Böyle yaşayabilir misiniz Narin kızım?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

Başımı hayır der gibi iki yana salladım. Bir taraftan onları üzmek istemiyordum ancak bir yandan da gitme fikrinin daha doğru olduğunu anlıyordum.

Hilal sesli bir soluk bıraktığında onunda başka çaremiz olmadığına ikna olduğunu anlamıştım. Umutsuz bakışlarını bana çevirdiğinde, gözleriyle benden özür dilediğini anlıyordum. Birlikte o kadar çok vakit geçirmiştik ki artık konuşmadan anlaşabiliyorduk.

Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Belki bir kız kardeşim olmamıştı ancak Hilal bana bunun yokluğunu hiç hissettirmemişti.

...

Ragıp amca gittikten sonra, Nurten annede daha fazla dayanamadı ve uyumaya gitti. Hilal ile aramızda uzayan sessizliği bozan onun kahkahası oldu. Şaşkın bakışlarımı Hilal'e çevirdiğim de tekrar bir kahkaha attı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırsa da başarılı olamadı. "Ne oluyor diye sormaya korkuyorum..." dedim anlamaz gözlerle bakarak. Sinirden mi gülüyordu, keyiften mi anlamıyordum.

"Abim ile sevgili olduğunuzu nasıl sakladınız ama?" dedi gülümsemesini bozmadan. Eskiyi anımsayınca bende gülümsemeden edemedim.

3 yıl önce...

Hakan önde ben arkada salona girdiğimizde o üçlü koltuğa ben tekli koltuğa oturdum. Ben ona bakmamak için çaba sarf ederken o bakışlarını benden çekmiyordu. Göz göze gelmesek bile bakışlarında öfke olduğunu biliyordum. Hakan'ın gizli saklı işlerden nefret etmesi işimi zorlaştırıyordu. Askeriye de gizlilik esas değil miydi? Bu nasıl bir huydu, bu durumu kesinlikle onunla konuşacaktım.

Hilal, Hakan'ın yanına oturduğunda "Abimin nefret dolu bakışları sende olduğuna göre yolculuk pek iyi geçmemiş." dedi.

Nefret dolu mu?

Hakan bana nefret dolu mu bakıyordu? Öfkeyi anlayabilirdim ama nefret olamazdı.

Öfkeli olduğunu düşündüğüm bakışlarımı Hakan'a çevirdiğimde gerçekten öyle baktığını gördüm. Hakan sinirlendiğinde öfkeli değil de nefret dolu bakıyor olabilir miydi?

"Söylesene teğmen, benden nefret mi ediyorsun?" diye sordum. Sağ kaşım refleks olarak yukarı kalkmıştı.

"Senden nefret etmek için bir nedenim yok." dedi muzip bir sesle. Sesindeki tınıyı sadece ben mi anladım yoksa Hilal de fark etti mi diye panikle ona çevirdim bakışlarımı. O kaşlarını kaldırmış alayla bize bakıyordu, yani anlamamıştı. Yakalanmamanın verdiği rahatlıkla sesli bir nefes verip koltuğa iyice yerleştim.

"O zaman gitmeyeceksin, ben bunu mu anlıyorum?" dedi Hilal neşeyle.

Omuz silkip "Teğmen buradaysa, gitmeyi tekrar düşünebilirim." dedim. Hilalin anlamaması için anlaşamıyoruz gibi görünmeye devam etmeliydik.

Çatılan kaşlarının ardından bakan Hakan "Gitmemi mi isterseniz Narin Hanım?" diye sordu ciddi bir sesle. Dışarıdan bakınca Hakan hiçte alıngan biri gibi durmuyordu, şimdi alınmış mıydı yoksa rol mü yapıyordu emin olamamıştım. Eğer rol yapıyor ise, çok iyi bir oyuncuydu.

Tam olarak emin olamadığım için "Şaka yapıyorum teğmen, burası sizin eviniz." dedim gözlerimi kaçırarak.

"Ve sizin..." diye ekledi Hakan. Kaçamak bakışlarım anında gözlerini buldu. Bazen, bazı şeyleri anlatmak için uzun cümleler kurmaya ihtiyaç olmazdı. Küçük bir kelime veya kısa bir cümle çok fazla anlam taşıyabilirdi. Evsiz, yurtsuz hisseden bana, bir evim olduğunu söylemesi kalbimin çılgınlar gibi atmasına neden oldu. İnsanın sığındığı bir

evinin olması ne büyük bir nimetti. Her ev yuva sıcaklığı vermezdi belki ama bir eve kendini ait hissetmek o yuvanın kurulmaya başladığını gösterirdi.

"Vay canına yolda abime ne yaptın?" diye sordu Hilal şaşkınlıkla.

"Ben... Şey... Hiç bir şey." dedim panikle. "Ne yapabilirim ki abine? Hiç bir şey yapamam."

Hakan sesli bir soluk verip kızgın bakışlarını yanında oturan kız kardeşine çevirdi. "Zevzek konuşmasan mı? İyileştin sen galiba?"

Hilal teslim olur gibi ellerini kaldırıp "Tamam tamam. Narin'i görünce iyileştim ben galiba." dedi sevinçle.

"İyileştiysen bir şeyler hazırlarsın artık bize." dedi Hakan.

"Olur mu öyle şey daha tam olarak iyileşmedi. Ben hazırlarım bir şeyler. Nurten teyze uyuyor mu?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Dur Narin ben hazırlarım, sen otur dinlen. Annem uyandı duşa girdi gelir birazdan, yatıp durunca daha çok hasta hissediyoruz biraz hareket iyi gelir." dedi ayağa kalkarak.

"Tamam bende yardım ederim." diyerek salonun kapısına yönelmiştim ki Hilal kolumdan tutup "Sen burada abimle dur ve onu oyala. Mutfağa gelip her şeye karışıyor sonra." dedi Hakan'a bakarak.

Hakan tek kaşını kaldırıp Hilal'e 'Bu ne cesaret' bakışı atarken Hilal gözlerini kaçırıp hızla salondan çıktı. Bende tam peşinden gidecektim ki Hakan "Hilal'i duymadın galiba. Burada durup beni mutfağa gitmemem için oyalaman gerekiyor." dedi. Sesinde şaka yaptığına dair bir tını aradım ancak gayet otoriter ve emir verir gibi bir tonda söylemişti.

Hakan'a doğru dönüp "Bu bir emir mi teğmen?" diye sordum kısık bir sesle.

Alt dudağını ağzının içine doğru yuvarlayarak "Nasıl anlarsan..." dedi.

...

"Ben nasıl anlamadım ama, cidden çok iyi oyuncusunuz." dedi Hilal başını iki yana sallayarak.

"Anlayacaksın diye ödüm kopuyordu." dedim gülümseyerek.

Hilal heyecanla bana doğru dönüp bir bacağını diğerinin altına alarak oturdu. "Abimin seni fotoğrafta görüp beğenmesi ve sonra onunla çarpışıp pastayı düşürmen... Romantik bir film gibi." dedi gülerek. "O fotoğrafta bir tek seninle ilgili sorular sordu ama ben yine anlamadım, ben düşün." dedi hayret ederek. Hilal abisinin beni beğendiğini anlamadığı gibi, ilişkimizi de bizi yakalayana kadar anlamamıştı.

Eskilerden konuşmak o kadar iyi gelmişti ki sanki ölümü unutmuştuk. " Hiç mi aklına gelmedi peki abinin beni beğeneceği yada ilişkimiz olabileceği." diye sordum merakla. Daha önce neden bunları konuşmadığımızı bilmiyordum ancak bugüne saklamış olduğumuz içinde mutluydum.

Hilal küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Hayır gelmedi tabi ki, abim o kadar görev odaklı birisiydi ve işine o kadar aşıktı ki birini sevebileceğini hiç düşünmüyordum. Abimin ilişkisi oldu mu bundan bile emin değilim, biz hiç konuşmadık bu konuları. Abim tam bir sır küpüydü." dedi. Abisini ölüm dışında anıyor olmak ona iyi gelmişti ve tabi ki bana da...

Yarın gidecektim ve hissettiğim en belirgin duygu acıydı, buna özlem duygusu da eklenecekti. Ölüm aramıza girmeden önce ki günleri konuşmak terapi gibi geliyordu.

"Bana da çok bahsetmedi, bende sormadım... Galiba bunu öğrenmek istemedim hiç bir zaman, benden önce bile olsa onun biriyle olmuş olma ihtimali beni kıskançlıktan öldürebilirdi." dedim.

Hilal buruk bir gülümsemeyle. "Kısacık bir sürede birbirinizi, bir ömür yetecek kadar çok sevdiniz Narin. Yan yanayken gözünüzden aşk fışkırıyordu, yaşadığınız çok büyülüydü. Ben abimi hiç o kadar mutlu görmedim. Sen abimin son yıllarında onu robot gibi bir yaşamın içinden alıp,

gerçek bir hayat yaşattın. Sadece bunun için bile sana minnettarım." dedi titreyen sesiyle.

Bakışlarını kaçırmıştı ancak gözlerinin dolduğunu anlamıştım. Ağlamamak için dudaklarımın birbirine bastırıp gözlerimi tavana diktim. Sonunun ölümle bittiğini bildiğimiz bir hikayenin ne kadar başını konuşursak konuşalım, en sonunda o hüzünlü bitiş kendisini hatırlatıyordu.

Elimi Hilal'in omuzuna koyarak "Abin ve sen hiç sevilmemiş bir kız çocuğuna sevgiyi öğrettiniz. Beni çok sevdiniz bende bunun için size minnettarım. Sizden bir parça taşıyor olduğum için de çok mutluyum." dedim titrememesine özen gösterdiğim sesimle.

Hilal hiç bir şey söylemeden bana sımsıkı sarıldı. Sarılmasına anında karşılık verdim. Kız kardeşe sarılmak dünyayı kucaklamak gibiydi.

İnsanın başına bu hayatta her şey gelebilirdi ancak her daim yanında olacak iyi bir dost bulmak o yükleri bir bir azaltıyordu.

Hilal kendini çektiğinde "Seni bu gece çok ağlattık. Hamile olduğunu unutuyorum galiba bazen." dedi gülümsemeye çalışarak. Gözlerini kaçırıp, yüzünü ıslatan göz yaşlarını sildi. "Sana abimin odasını hazırlayalım..." diyerek ayağa kalktığında onu takip ettim.

Merdiven basamaklarını tek tek çıkarken, kalp atışlarımın hızlandığını fark ettim. Sanki Hakan'ın odasının kapısı açıldığında onu orada görecektim. Anılar ne hain ve acımazdı. Yaşanırken bizi mutlu eden ve heyecanlandıran şeyler daha sonrasında bizi olur olmadık yerlerde hüngür hüngür ağlatabiliyordu.

Titreyen bacaklarıma inat merdivenin tüm basamaklarını bitirdim. Hakan öldükten sonra buraya ilk gelişim değildi ancak yaşadığım onca şeyden sonra ilk gelişimdi.

Odaya adımımı atar atmaz dışarıda bir yerlere düşen şimşek odayı aydınlattı. Ardından duyulan güçlü gök gürültüsü derin bir nefes almama neden oldu.

Yağmurlar bir kez daha yağıyordu ancak biz yine beraber ıslanmıyorduk...

İnstagram: ssibellasibell

Twitter: sibellasibel_

TikTok: sibelinhikayeleri

Watpadd: Ssibellasibell

BÖLÜM SONU...

BÖLÜM 13

Biz geldikkk. Hazırsanız ve yıldıza satır arası yorumları hazırladıysanız başlıyoruz. Beni sosyal medya hesaplarımdan da takip etmeyi unutmayın. Sizi seviyorum.

Mezarlık sahnesi için Hümüşüme teşekkürler. Birbirimizin kitaplarında mezarlık sahne yazmış olmamız. ❤

Dün seni sevdim,
Bugünde seni seviyorum,
Öbür gün borcum olsun.
Yaşarsam söz, yine seveceğim seni.

İyi okumalar...

Yağmurdan sonra toprak kokusunu sevme sebebimiz için sevdiklerimizi aldığından bu kadar güzel kokar derlerdi. Belki de topraktan olduğumuz için seviyorduk bu kokuyu. Toprak bizim özümüzse eğer kendi özümüzün kokusunu seviyor olabilir miydik?

Belkide hep toprağa hasretti bedenimiz. Zihnimiz ölümden korkarken, bedenimiz kendinden olana kavuşmanın hayalini kuruyor olamaz mıydı?

Camı açıp özümün kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağarken yeni tutmaya başladığım günlüğümün son satırlarını yazmıştım. Bugün bu odada Hakan ile vedalaşacaktım, sonra özüne kavuştuğu ve esas evi olan mezarına gidecektim.

Kalbimde hissettiğim ağırlık ve hiçlik hissi tüm ruhumu ele geçirirken gözlerim yağan yağmura eşlik ediyordu. Özlem büyüdükçe, yaralarım da aynı oranda büyüyordu.

Bazen düşünüyordumda vedalaşmak mı daha zordu yoksa veda etme şansının hiç olmaması mı? Mesela bilseydim Hakan'ı son defa gördüğümü hazırlayabilir miydim kendimi

hazin sona? Birini son defa gördüğünü bilen insanlar ne hissediyordu acaba. Aklı alıyor muydu? Ya kalbi? Sevdiklerimi hep aniden kaybetmiştim, ölüm döşeğinde kaybettiğim sevdiğim hiç olmamıştı buna rağmen biliyordum ki bazı kıyaslamaların karşılığı yoktu hayatta, kötü her türlü kötüydü. Daha iyi yada daha kötü acı yoktu, acı acıydı.

Peki ya acısını yaşayamadan, yas tutma fırsatı bile bulamadan hayatın içine atılan insanlara ne demeliydi? Acı acıydıda, insanlar acılarını aynı şekilde yaşayabiliyorlar mıydı? Bugün Hakan için ağlayabiliyordum peki yarın? Çocuklarımın yada kendi canımın derdine düştüğümde Hakan'dan kalan yaram ne olacaktı? Acıyı yaşamak bile lükstü bazı insanlar için.

Yarın buradan gidecektim, bilmediğim bir şehir değildi ancak yinede korkuyordum. Öğrenciyken gittiğim şartlar ile bugün hamile olarak gittiğim şartlar bir değildi. Tek tesellim Hakan ile İstanbul'da da anılarımızın olmasıydı. Onunla adım atmadığım hiç bir yere onsuz gitmek istemiyordum. Gittiğim, gördüğüm her yer bana Hakan'ı hatırlatmalıydı.

Onsuzdum ama onsuz olduğumu ne kadar az hissedersem o kadar çok yaşardım.

...

"Hakan bu çok güzel bir at." diye bağırdım sevinçle. Bembeyaz bir atın yanında yürüyordu. Onların evinde bahçedeydik.

"Senin için geldi, seni götürmek için." dedi gülümseyerek.

Ellerimi birbirine vurup sevinçle olduğum yerde zıpladım. Öyle güzel bir attı ki yeleleri altın gibi parlıyordu.

"Sende benimle gelecek misin?" diye sordum merakla.

Gülümsedi "Ben senin gittin her yerdeyim Narin. Biz bir bütünüz, ayrılmamız söz konusu bile değil." dedi yemin eder gibi. Hakan ne derse inanırdım. O beni en imkansız masallara bile inandırabilecek biriydi. Elimden tutsa cehenneme gidiyoruz dese giderdim, onun olduğu her yer kabulümdü.

Dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim. İçimde tarifsiz bir mutluluk vardı.

Bir kaç saniye göz göze kaldıktan sonra "E hadi binmeyecek misin?" diye sordu başıyla atı işaret ederek.

Koşarak Hakan'ın boynuna sarıldım. Bir yandan yanaklarını öpüyor diğer yandan teşekkür ediyordum. Hakan beni hiç bırakmayacak gibi sımsıkı sarıldı. Aldığı derin nefeslerden kokumu içine çektiğini anlıyordum.

Sanki sabah görüşmemişiz gibi özlem doluyduk. "Ne çabuk özledik birbirimizi." dedi kıkırdayarak.

Nefes almayı bıraktı, beni saran kolları gevşedi. "Çabuk mu? Birbirimizi ne kadar zamandır görmüyoruz bilmiyor musun?" diye sordu. Sesi anlamadığım şekilde öfkeliydi. Geri çekilmek istedi ama bırakmadım "Neden kızdın bana?" dedim masum bir sesle.

Bedenini geri çekerken elleri hala belimdeydi. Gözlerini kısıp şüpheli bir şekilde baktı bana "Yokluğumu fark etmemişsin." dedi. Sesindeki yargılayıcı tonu sevmemiştim.

Çenemi hafifçe sağa eğip "Bir yere gitmedin ki." dedim çatık kaşlarımın arasından.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Ben öldüm Narin unuttun mu?" dedi şaşkınlıkla.

Dudaklarım bir kaç kere açılıp kapandı ancak cümle kuramadım. O gördüğüm korkunç kabuslardan biri değildi değil mi? Hakan buradaydı ve yaşıyordu. Ellerimi göğsüne koyup vücudunda gezdirdim "Burasın işte ölmedin, o kabustu. İçeride çocuklarımız var Neşe ve Umut." dedim gülümseyerek. "Bak çağırayım gelsinler, onları unutmuş olamazsın." diye devam ettim sözlerime.

Hakan beni inkar edercesine başını iki yana salladı ancak aldırmadım, Hakan'a sırtımı dönüp kapıya doğru "Neşe, Umut babanız burada gelin hadi." diye seslendim. Kapıdan ilk önce 3-4 yaşlarında mavi gözlü, sarı saçlı bir erkek çocuğu çıktı, hemen arkasında kıvırcık çikolata saçlı bembeyaz tenli bir kız çocuğu vardı.

Yavaş ve temkinli adımlarla bize doğru yaklaştılar. Dizlerimin üzerine çöküp onlara gülümsedim. "Bakın babanız burada." dedim ancak onları hatırlamadığını söylemedim çünkü bu onları üzebilirdi.

Çocuklar bir bana bir ardımda kalan Hakan'a baktı. "Anne orada kimse yok ki." dedi umut. Gülümsemem anında solarken yüzüm ifadesizleşti.

Ağır hareketlere ayağa kalktım, arkamı dönmeye korkuyordum. Onu, orada görememekten korkuyordum.

"Hakan..." diye seslendim arkamı dönmeden. Ses yok. Bir kere daha denedim... Yine ses yok. Gözlerimi kapatıp derin derin bir nefesler aldım ve nihayet arkamı döndüm. Yoktu. Beyaz atı buradaydı ancak kendisi yoktu.

Adını tekrar söylemek istedim dudaklarım kıpırdadı ancak sesim çıkmadı. Bir kaç kere daha denedim ancak sesim hiç bir şekilde çıkmıyordu.

Ağlaya ağlaya adını haykırdım ancak hiç bir şekilde sesim çıkmadı.

Sıçrayarak uyandığımda terden sırılsıklam olduğumu fark ettim. Ağlamamak için direnecek gücüm bile yoktu. Gözyaşlarım yanaklarımdam süzülürken hıçkırıklarım duyulmasın diye elimle ağzımı kapattım.

Bir kere daha kendimi teselli etmek zorunda kalmıştım. Belki dizlerim kanamıyordu ama ruhumdaki sancı beni öldürecek boyuttaydı. Gözyaşlarımı silebilecek tek kişi ise mezardaydı.

...

3 yıl önce...

Narin, uyudun mu?

Hayır daha uyumadım.

Hilal uyudu mu?

Evet çoktan.

Gelsene bahçeye.

Emriniz olur komutanım...

Bahçeye gelir misin? Oldu mu?

Eh... Birde beni özlediğini ve her an görmek istediğini söylersen gelirim komutanım.

Hemen şimdi gelmezsen...

Eee??? Komutanım...

Ben gelirim?

Hayır... Sakın!

Yani bu geliyorum mu demek oluyor?

Gelirim... Ama önce sana bir soru.

Haydaaaa. Sevgiliye şart koşulmaz.

Sevgili, evet sevgilimdi benim. Hiç aklımda yokken kalbime düşmüştü. Ondan bu kelimeyi duymak garip hissettirmişti.

Bende en çok ne etkiledi seni? İlk görüşte yani.

Sen benim sırrımsın Narin, bu sırrı sana bile açmaya niyetim yok.

Bir mesaja ne kadar bakılabilirse o kadar uzun süre baktım ekrana. Yüzümdeki şapşal sayılabilecek gülümseyi bir türlü silemedim yüzümden.

Peki ben sende neyi çok sevdim, öğrenmek ister misin?

Gözlerimi?

Aa dedim yüksek sayılabilecek bir sesle. Tepkimi o kadar kontrol edememiştim ki sanki az önce olanları geri alabilirmişim gibi refleks olarak sol elim dudaklarıma kapandı.

ASKERİYEDE ZİHİN OKUMAYI DA MI ÖĞRETİYORLAR YANİ?!

sevgiliye bağrılmaz!

Bağırmadım, büyük harfle yazdım.

Geliyor musun?

Evet komutanım.

Mesajlaşma bölümünden çıktığımda telefon ekranını kitleyip derin bir nefes aldım. Yüzümdeki şapşal aşık gülümsemesini silemiyordum. Onunla ilgili bir şey olduğunda, adı geçtiğinde, hatta aklıma geldiğinde yüzümde bu gülümseme oluşuyordu. Aşk ne güzeldi.

Yorganın altından usulca çıkıp, göz ucuyla Hilal'i kontrol ettim. Uyanmadığından emin olduktan sonra parmak

uçlarıma basa basa kapıya doğru yürüdüm. Sora kapıyı açmaya geldiğinde tahta kapının gıcırdamaması için bildiğim tüm duaları sırayla okudum, en sonunda nefesimi tutup kapıyı usulca açtım. Kapı beklediğimden daha sessiz açılmıştı ancak biraz da olsun gıcırdaması, bende Hilal'i kontrol etme isteği uyandırdı. Arkama dönüp bir kere daha onu kontrol ederek parmak uçlarımda odadan çıktım. Kapının tekrar ses çıkarmasını göze alamadığım için kapıyı açık bıraktım.

Adım seslerim evin koridorlarında yankılanmasın diye parmak uçlarımda yürümeye devam ediyordum. Hilal'in yada Nurten teyzenin uyanmaması için bildiğim tüm duaları etmeye başladım.

Nihayet kapıya ulaştığımda, final çizgisini görmüş maraton koşucu kadar mutluydum.

Kapıyı yavaşça açıp bahçeye çıktım. Hakan'ı kapının karşısında kalan bahçe masasında beklerken o kapının sol tarafında kalan boşluğa sandalye çekmiş oturuyordu. Burası kör noktaydı, verandanın bu kısmını gören cam kilere aitti.

Onu görür görmez gülümsedim, benim kadar büyük bir gülümseme ile karşılık vermese bile o da hafif bir tebessümle beni karşıladı. Ufacıkta olsa dudaklarının kıvrılmasını seviyordum, onu güldürmek bana büyük bir ödül kazanmışım gibi hissettiriyordu.

Hemen yanındaki sandalyeye otururken "Beni özlemekten uyuyamadın galiba." dedim cilveli bir şekilde.

"Sende uyumadığına göre, aynı şeyi bende senin için söyleyebilirim o zaman." dedi göz kırparak.

Hakan olduğu her yere hükmediyormuş gibi bir tavıra sahipti. Bu egosundan yada farklı bir şeyden dolayı değildi. Bu onun tabiyatıydı. O sanki yönetmeye ve hükmetmeye gelmişti bu dünyaya. Oturduğu sandalye sanki, düz beyaz plastik bir sandalye değildi de altından bir tahttı. Öyle kendinden emin oturuşu ve vurgulu ses tonu vardı ki onun emrine amade olmamak elde değildi. Az gülen ama güzel

gülen, az konuşan ama öz konuşan biriydi. Hakan'a bakmaya doyamıyorum, onu dinlemeye onu görmeye...

Omuz silkip "Belki öyle belki değil." dedim aynı tavrı sürdürerek.

Kaşlarını öyle mi der gibi kaldırıp "Baksen." dedi. Bir insanın flört edişi bile oturaklı olabilir miydi?

Sadece kıkırdamakla yetindim. Binlerce soru sorabilir, yüzbinlerce konu açabilirdim ancak yapmadım. Onun konuşmasını istiyordum. Ne konu açacağını, ne gibi sorular soracağını merak ediyordum.

Bakışları saçlarımdan başlayıp, alnıma, burnuma, dudaklarıma ve çeneme değdi. Yüzümde bir şeyler arıyordu sanki.

"Neden bu kadar dikkatli bakıyorsun?" diye sordum tedirginlikle. Bana o kadar dikkatli bakması çıplak kalmışım gibi hissettimişti. Benim hakkımda ne düşündüğü benim için önemliydi, belkide bu yüzden bakışları beni tedirgin etmişti.

"Adını neden Narin koymuşlar?" diye sordu gözlerini, gözlerime sabitleyerek. Gözleri o kadar güzeldi ki sorusuna odaklanamadım.

"Anlamadım?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Adını neden Narin koymuşlar, yani bir sebebi var mı?" diye sordu. Sanki aklında bir şey vardı ve bunu tartıyordu.

Gülümseyerek "Narin, neden Narin'sin diye soruyorsun yani?" dedim.

Küçük bir kahkaha atıp "Sanırım öyle soruyorum." dedi.

Sesli bir soluk verip "Bilmiyorum... Yani bunu sorgulamadım hiç..." dedim buruk bir tebessümle. Annem ile bunu konuşamam, konuşabileceğim kişi ise şuan hayatta değil diyemedim.

Her adın bir hikayesi var mıydı? Belki benim adımın yoktu, öyle düm düz Narin'dim ben. Sebepsiz ve anlamsız. Narin isminin bir anlamı vardı ama benim bir anlamım yoktu belki.

"Her şeyde anlam arar mısın?" diye sordum kendimi toparlayarak. Gülümseme maskemi zorda olsa takabildim. Sesimin neşeli çıkması beni mutlu etmişti.

Hakan bir kaç saniye gözlerimin içine baktı ve soruma soruyla karşılık verdi. "Her şeyin bir anlamı yok mudur?"

Omuz silkip "Hayatta anlamsız şeylerde vardır." diye yanıtladım onu. "Sonuçta her şey anlamlı olamaz değil mi?"

Başını iki yana sallayarak, söylediklerimi reddetti. "Sende anlamsız hiç bir şey yok Narin." dedi gözlerimin derinliklerine bakarak. Gözlerin derinliklerinde ruh vardı, gözler kalbin aynasıdır sözü boşuna değildi. Sanki bana değilde kendine hiç bir anlam yüklemeyen ruhuma seslenmişti.

Yutkundum, bunu öyle bir tonla söylemişti ki adeta mest olmuştum. En anlamlı aşk sözcüklerinden bile daha güzeldi.

"Bende bulduğun anlam ne peki?" diye sordum merakla.

"Sen başlı başına bir şeylerin anlamısın zaten. Sana bunu göstereceğim Narin, sana bunu anlatacağım ve seni buna inandıracağım..." dedi yemin eder gibi.

Dilinden dökülen her kelime büyülüydü sanki, bana ne dese ona inanırdım. Hakan başlı başına büyülü biriydi.

...

Günümüz...

Birbirine yapışmış göz kapaklarımı güçlükle birbirinden ayırdım. Ağlayarak uyuyakaldığım bilmem kaçıncı geceydi ve yine sabah olmuştu. Her gece, vakti geldiğinde karanlığını bırakmaya mecburdu ancak her gün doğumu insanın kendi karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu.

Bugün veda vaktiydi, vedalardan nefret ederdim. Sonu mutlu biten kitaplarda bile bittiği için hüzünlenirdim. Gitmem gerekiyordu ve ben mecburiyetlerden de bıkmıştım.

Üstümdeki yorganı kenara çekip yataktan kalktım. Elimi yüzümü yıkamak için banyoya geçtim, aynada gördüğüm bu umutsuz yüzü, şişkin gözleri hiç sevmemiştim. Bir insanın gözlerinde hiç mi ışıltı olmazdı, yoktu. Hiç bir zaman mükemmel bir hayatım olmamıştı ancak gözlerimde hep bir ışıltı, kalbimde hep bir umut vardı.

Hakan'ın şehit haberini aldığımdan beri onunla yaşayamadığımız ve yaşamamız mümkün olmayan tüm

anları düşünüyordum. Hayal kurmak güzeldi ancak ölmüş biriyle yaşanması mümkün olmayan hayalleri kurmak ne acınasıydı. O yaşasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Soğuk suyla elimi yüzümü yıkadıktan sonra aşağı inip mutfağa yöneldim. Mutfağa yaklaştığımda kulağıma çalınan seslerden Nurten annenin uyandığını anlamıştım.

Mutfağa girdiğimde "Günaydın." dedim pürüzlü sesimle.

Nurten anne bir şeyler kesiyordu. "Günaydın güzel kızım, aç açına gitme diye kahvaltı hazırlayayım dedim. Birazdan hazır olur, geç otur sen." dedi yaptığı işe ara vermeden. Benim için sabahın bu saatinde kalkıp kahvaltı hazırlıyordu. Nurten anne harika bir kadındı, onun gelini olmak benim için ne büyük bir şanstı.

"Yardım edeyim sana." dedim.

"Sen Hilal'i kaldır yeter kuzum." diye yanıtladı beni.

"Uyandım, uyandım." dedi Hilal esneyerek mutfağa girdi. "Günaydın..." dedi yanağımdan makas alıp annesine doğru yaklaşıp yanağına öpücük kondurdu.

Hilal duygularını kontrol edebilen ve gerektiğinde onu bastırabilen bir insandı. Şuan ki pozitifliğinin altında burukluk olduğunu biliyordum. Enerjisini hiç bozmadan "Günaydın cancağızım." dedim. Onun kadar enerjik çıkmasa sesim burukluğumu saklayabilecek kadar iyiydi.

"Ragıp Bey gelir birazdan, masayı hazırlayalım hemen." dedi Nurten anne Hilal'e. Saçmaydı ancak benden yardım istememesi, Hilal'den yardım istemesi beni yabancı gibi hissettirmişti. Ben kendimi bu evin kızı sanırken, misafiri olduğum gerçeğiyle yüzleşiyordum.

"Narin dua et hamilesin yoksa annem sana gitmeden bir tatlını yiyelim kızım diye tatlı yaptırırdı sana." dedi ekmekleri keserken. Hilal zihnimi mi okumuştu?

"O da bu evin kızı, isterim elbet." dedi Nurten anne, ne var bunda der gibi.

"Yapayım o zaman." dedim heyecanla. Hilal ve Nurten annene yaptıkları işi bırakıp aynı anda bana döndüler. "Ne!?"

dedi Hilal şaşkınlıkla.

Omuz silkip "Tatlı işte, tatlı istediniz madem yapayım gitmeden." dedim aynı heyecanla.

İkisinin şaşkın bakışları birbirini bulunca, bir şey söylemelerini beklemeden dolaba yöneldim. Hakan'ın ev sevdiği tatlıyı yapacaktım. Onun evinde, benim elimden son kez sütlaç çıkacaktı.

...

Kahvaltımızı yaparken büyük bir sessizliğe gömüldük. Sütlaç kokusu evi sarınca hepimiz Hakan'ın görevden döndüğü o günlere döndük. Her görevden geldiğinde Nurten anne yada ben ona sütlaç yapardık. Benden önce başlayan bu gelenek benim aileye dahil olmamla birlikte devam etmişti. Sanki birazdan Hakan gelecek ve 4 kaseye böldüğüm sütlaçtan birini alacaktı, hatta az bulacak, söylenecek ama sonunda teşekkür edecekti.

İçimdeki ses "Acaba yapmasa mıydık?" diye fısıldarken pişman olmamak imkansızdı. Enerjisini yüksek tutmaya çalışan Hilal bile sus pus olmuştu. Ölüm sessizliği dedikleri bu muydu?

"Özür dilerim." dedim kısık bir sesle. İkisiyle de göz teması kuramamıştım.

Hilal "Neden özür diledin ki şimdi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Sesli bir soluk verip bakışlarımı Hilal'e çevirdim "Birazdan Hakan gelecekmiş gibi değil mi?" dedim titremeye başlayan sesimle. Hilal dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. Gözlerinin dolduğunu fark etmiştim.

Nurten anne derin bir nefes alıp "Ben her gün o hisle uyanıp, o hisle uyuyorum... Değil bu koku, her şeyde Hakan'ımı bulurum ben." dedi gözünden düşen bir kaç damla yaşı silerek. Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım "Neden anne ya neden böyle oldu?" dedim hıçkırarak. Benim ağlamam Hilal'i de Nurten anneyi de ağlatmıştı. Böyle olmasını istememiştim ancak olmuştu.

"Neden diye sorulmaz, Rabbim öyle uygun görmüş." dedi Nurten anne kendini toparlayarak. Hayatımda hiç isyan

etmediğim kadar isyan etmiştim, bu gidişle Hakan ile cennette buluşamayacaktık.

"Çok özledim Narin, abimi çok özledim." dedi Hilal hıçkırıklarının arasında. O ağladıkça ben daha çok ağladım. Nurten anne ağlamamak için büyük bir savaş veriyordu ancak Hilal ile ben savaşamayacak kadar güçsüz düşmüştük. Nurten anne Hilal'i dürterek "Bu kız iki canlı topla kendini." dedi. Kendisini nasıl sıktığını görebiliyordum. Yaptığım tatlıdan, döktüğüm göz yaşından utanmıştım. Ben ne yapsam bir türlü olduramıyordum.

"Özür dilerim." dedi Hilal derin bir nefes alarak. "Kendimi tutamadım..."

"Asıl ben özür dilerim. Tatlı zamanı mıydı şimdi?" dedim mahcubiyetle.

"Özür dileyip durmasana." dedi Hilal oturduğu sandalyeden kalkarak. Ne yapacağını merakla beklerken o sütlaç kaselerini getirdi. "Abimin ruhuna gitsin, yiyin tatlılarınızı."

Benden daha güçlü bir insan varsa o da Nurten anne ve Hilal'di. Biz acı değil, ızdırap çekiyorduk ancak buna rağmen kendimizi bir şekilde toparlayarak ayakta durmaya devam ediyorduk.

Tatlılarımızı yemeye yeni başlamışken zil çaldı. Muhtemelen gelen Ragıp amcaydı. Ben kapıyı açmak için yerimden doğrulmuştum ki Hilal omzumdan tutup kalkmama izin vermedi. Kaşığına aldığı tatlıyı hızlıca yiyip "Ben bakarım." dedi ağzı dolu dolu. Onun bu haline gülümserken, bana göz kırpıp kapıya yöneldi.

Kısa bir müddet sonra Ragıp amca ile mutfağa geldiler. "Afiyet olsun hanımlar." dedi Ragıp amca içten bir şekilde.

Nurten anne "Buyurun birlikte olsun Ragıp Bey." dedi gülümseyerek.

"Hoşgeldin Ragıp amca." dedim ona sarılarak.

Masanın bir ucunda Nurten anne otururken karşısındaki köşeye Ragıp amca oturdu. Ben fazla olan sütlaç kasesini Ragıp amcaya verip Hilal'in yanına oturdum.

"Sen mi yaptın kızım?" diye sordu buruk bir gülümseme ile. Belli ki onunda aklına Hakan gelmişti.

"Evet Ragıp amca, afiyet olsun." dedim buruk bir tebessümle.

"Narin'in yanında kalacağı adamı da getirseydiniz, tanışsaydık keşke." dedi Nurten anne.

Gidişimi gönülsüzce kabul ettikleri ve akıllarının bende kalacağı o kadar belliydi ki, biraz olsun onları rahatlatabilmek adına dünden beri elimden geleni yapıyordum ancak ne yaparsam yapayım o endişeye silemeyeceğiminde farkındaydım. Sevginin olduğu yerde endişe kaçınılmazdı.

"Çok iyi birisi hiç merak etmeyin. Bana, Eren'e ve Ragıp amcaya çok fazla yardımı dokundu." dedim.

Ragıp amca beni onaylarcasına başını sallayıp "Sezgin oğlum benim çok sevdiğim ve güvendiğim biridir. Hele bir yerleşsin Narin kızım, sizde onu görmeye gidersiniz." dedi Nurten anneye. Sesi onları rahatlatabilmek adına oldukça yumuşaktı.

"Tabi ki gideceğiz, elimiz hep üzerinde Narin'in." dedi Hilal. Onda endişeden ziyade öfke vardı, Nurten anne de gönülsüzdü belki ama kabullenmişti, Hilal ise henüz kabullenememişti.

Ragıp amca Hilal'e içten bir şekilde gülümsedi. Ona kızmıyordu aksine onu anlıyordu.

...

Ragıp amca tatlısını bitirdiğinde veda vaktinin geldiğini hepimiz anlamıştık. Hiç kimse konuşmaya cesaret edemiyordu, hepimiz bir yere odaklanmış, birbirimizin yüzüne bakmıyorduk. Ortamda uzayan sessizliği Ragıp amcanın telefonunun sesi bozdu. Ragıp amca karşı tarafı bir süre dinledikten sonra "Geliyoruz birazdan." dedi. Konuştuğu kişinin Sezgin Bey olduğunu anlamıştım.

Veda vakti gelmişti...

Hilal "Ben çantanı getireyim." diyerek ayağa kalktı. Dolan gözlerini saklamak için aceleyle mutfaktan çıksada,

görmüştüm. Nurten anne Hilal'in aksine saklayamadan ağlamaya başladı. Onun ağlamasıyla birlikte kendimi tutamadım, Nurten anneye sarılmak için yanına gittim. Bana sımsıkı sarıldığında ağlamamız şiddetlenmişti. Ben kendimi geçmiştim artık, ama bu kederli anayı ağlattığı için bize yazılan bu kaderi hiç affetmeyecektim.

"Sen kimsesiz değilsin yavrum. Hep bir evin var burada. Biz senin için kurşunda yeriz, dert de çekeriz. Gitmek istemiyorsan gitme..." dedi sırtımı sıvazlayarak. Ağlarken ki çaresiz ses tonu iyice moralimi bozmuştu. Keşke bizim için seçebileceğim başka bir yol olsaydı...

"Keşke başka seçeneğim olsaydı, anne neden hep bir şeylere mecburum. Neden bu hayat bana hiç seçenekler sunmuyor." dedim hıçkırarak.

Sorum Nurten anneyi daha da ağlamıştı. İkimizin hıçkırıkları birbirine karışırken diğer tüm seslere sağır olmuştum.

"Sizi de hiç yalnız bırakmaya gelmiyor hemen ağlıyorsunuz." dedi Hilal titreyen sesiyle. Bakışlarım ona döndüğünde dudaklarını birbirine bastırmış küçük bir çocuk gibi elinde valizim ile beklediğini gördüm. Gözyaşıyla dolmuş parlak mavi gözleri hüzünle bakıyordu.

İkimizde babamızdan yana yaralıydık. İkimizde çocukluğumuzdan vurulmuştuk. Gözlerimize bakan, onun ardında ki yaraları görebilirdi. Birbirimizin yarasını sarmaya çalışırken, tekrar aynı yarayı aldık. Sevdiğimiz, çok sevdiğimiz birini kaybettik.

Hayatta ne kazandığımızı bilmiyordum ancak kayıplarımız çok büyüktü. İçimizde yeri dolmayan boşluklar vardı.

Nurten anne biraz daha sakinleşince onu sandalyesine tekrar oturtup Hilal'in yanına ilerledim. Tam karşısında durduğumda sol gözünden bir damla yaş düştü. Ağlamamak için büyük bir çaba sarf ettiğini biliyordum. Nefesimi düzenleyerek "Seni tanımak bana kocaman bir aile verdi." dedim. Bu defa sağ gözünden süzüldü bir damla yaş.

"Seni tanıdım ve bir hayatım oldu, seni tanıdım ve sevildim. Kız kardeşten öte oldun bana. Hakkını ölsem ödeyemem."

"Ölümlü cümleler kurma... Lütfen." dedi çaresizce.

"Hakkını helal et." dedim. İkimizinde gözünden yaşlar akıyordu ancak Nurten anne ile olduğu gibi bağıra çağıra ağlamıyorduk. Sessiz ve usulcaydı, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi...

Elindeki valizi bırakıp bana sıkıca sarıldı, ona aynı şekilde karşılık verdim."Bizim için mutlu ol Narin, çok mutlu ol." dedi sesinin titrememesine özen göstererek.

"Bizim için başka yollar açacağım. Biz bu sınavdan daha da güçlenerek çıkacağız kardeşim. Sana söz veriyorum." diye yanıtladım onu.

"Yeğenlerime iyi bak."

Ragıp amcanın telefonu bir kere daha çalınca Hilal'le zor da olsa birbirimizden ayrıldık. Ragıp amca telefonu açmadı çünkü muhtemelen arayan Sezgin Bey'di.

Ragıp amca ile göz göze geldiğimizde gitmeliyiz der gibi baktı yüzüme. Hiç bir şey söylemeden gözlerimi hafifçe kapatıp açtım. Ragıp amca onu onaylandığımı anladıktan sonra "Allah'a emanet olun." diyerek mutfaktan çıktı. Bizde ağır adımlarla onun arkasından çıktık.

Bu evin koridorları büyük bir aşka şahit olmuştu, Narin ve Hakan'a... Ölüm ile biten bir aşkın filizlendiği yerdi bu ev. Onu ilk gördüğüm yerden geçtim. O gün tek derdi pasta olan Narin'i gördüm, hayatının aşkıyla karşılaştığından habersizdi. Karşısında çatık kaşları ve tüm heybetiyle karşısında duran adam hayatının aşkıydı, kahramanıydı. Tüm ilkleri ve sonsuzuydu. Kocası, ailesi ve yuvasıydı. Narin şuan bunları bilmiyordu ama en büyük acısı da o adam olacaktı. Öfkeli bakışlarının ardında büyük bir şevkat saklayan, bastığı yeri titreten o adam hayatının son aşkına bakıyordu. O kıza vereceği büyük mutluluktan ve büyük acıdan habersizdi. Karnında çocuklarını taşıyacağı kadın ile tanıştığını ve onları

göremeden ve hatta varlıklarından haberi olmadan öleceğinden habersizdi.

O gün yaşayan Narin bilseydi başına gelecekleri Hakan'ı yine sever miydi? Peki ya ardında birini bırakmaktan deli gibi korkan teğmen karısını hamile bırakıp gittiğini bilseydi, Narin ile çıkar mıydı yola. Hepimiz geleceği merak ederiz. Fallar baktırır, rüyaya yatar tahminler yürütmeye çalışırız. Bir çoğumuz bugünden umutsuzdur ve geleceğin ona mucizeler getirmesini bekler. Peki ya aslında bugünümüz yaşadığımız son mutlu gün ise? Henüz yaşamadığımız ve yaşayacağımızın garantisi olmayan geleceğe bu kadar bağlanıp bugünün değerini bilememek ne büyük bir yanılgıydı. Narin o günde mutsuzdu ancak bugün olduğu kadar değil. Narin yarınlardan umutluydu, artık değil.

Bahçe kapısına çıkarken Narin ve Hakan'ı ardımda bıraktım. Onlar o anda sonsuza kadar yaşayacaklardı.

Arabaya doğru ilerlerken son kez dönüp eve baktım, Hakan'ın penceresine... Onun oradan bana baktığını ve gülümsediğini hayal ettim, nefesim kesildi. Ölmüş birinden medet ummak ne umutsuz bir çırpınıştı. Hakan yaşasaydı ile başlayan ve sonsuz ihtimalleri zihnime dolduran düşüncelere kızdım, ihtimalsizliğimize ve yaşayamadığımız tüm mutluluklarımıza...

Nefes alamadım. Bakışlarımı penceren çekip Hilal ile Nurten anneye baktım. Nurten anne içli içli ağlarken Hilal ağlamamak için direniyordu. Buruk bir gülümseme ile el salladım. Bu ilk vedamız değildi ancak en zor vedamız olmuştu.

...

Ragıp amca ile birlikte Sezgin Bey'in bizi beklediği yola geçtik. Yolda arabayı değiştirerek Sezgin Bey'in arabasına geçtik. Güvenlik amaçlı araba kendine ait değildi.

Gitmeden önce Hakan'a gitmem gerekiyordu. Ona içimi dökmem ve şikeyet etmem gerekiyordu, çok özlemiştim. Soğuk bir mezar taşına sığınacak kadar çok...

Mezarlığa giriş yaptığımızda kalbimin atışı hızlandı. Sanki Hakan burada beni bekliyordu ve ben sanki koşup ona sarılabilecektim. Araba mezara yakın bir yerde durduğunda bir yanım gitmek için can atarken diğer yanım adının bile yazmadığı mezar taşını görmeyi reddediyordu.

İçimdeki zıtlığa rağmen arabadan indim ve mezarına doğru yürüdüm. Ayaklarım titriyor, kalbim hızla çarpıyordu. Derin derin nefesler alarak yürümeye devam ettim. Sana gelen adımlarım bile bir garip Hakan. Ne hızlı hızlı gelebiliyorum ne de gelmemek mümkün. Sana geleceği için telaşlı ama sadece bir toprakla karşılaşacağını kabullenmez halde hala. Mezarlıkta bulduğum boş bidon su doldurdum.

O toprak yolu elimdeki su dolu bidonuyla usulca ilerleyerek vardım mezarının başına. Başta ne yapacağımı bilemedim. Hakan'ıma nasıl dokunulur bilemedim. Baktım. Gözlerim dolu dolu, içimde hasretliğin en iç yakanından bir özlemle baktım öylece. Bir mermer ve kurumaya durmuş birkaç çiçek parçası. Ama senin toprağın Hakan. Bana senden kalan tek sığınak.

Yan yana ama birkaç adımlık mesafeyi kabullenemediğimden hızlıca çöktüm baş ucuna. Önce usulca sevdim toprağını ardından daha hoyrat dokundum. ''Hakan...'' dedim ellerim toprağına dokunurken. Ben normalde öyle hoyrat değilim de sana varınca işler değişiyor bende. Senin özlemin, senin sevdan bir başka vuruyor içime. Çenem titreye titreye severken mezarını derince bir iç çektim. Başımı toprağa yasladım ve sanki senden bir nefes taşır bana diye soludum iyice. ''Biliyor musun şimdi oturup ağlasam şuracıkta kuru tek bir toprağın kalmaz. Öyle çok birikti ki içimde Hakan. Öyle taşıyamaz oldum ki ben sana daha özlemimi nasıl anlatırım bilmiyorum.''

Mezarı bile asildi. Hakan gibi. Ona benziyordu yattığı yerde. Başımı koyduğum yer bana güven veriyordu tıpkı onun verdiği gibi. Çok sevmekten mi bilmem ama en belirgin ve dikkat çeken mezarda onunkiydi bence. Bir askerin varlığı gibi, Hakan gibi. Sanki karşımdaymışçasına

dikildim olduğum yerde ve kaşlarımı çatarak adının yazdığı o taşa baktım. Ellerim adının yazmadığı mezar taşında gezerken bile titredi. Ben seni severken bile içim gide gide sevdim Hakan. ''Kızma şimdi bana.'' Dedim gözlerimin buğusunu fark edince. ''Kızma ağlıyorum diye Hakan.'' Omuz silktim küçük bir çocuk gibi. ''Ağlayacağım bugün. İçimi bir sana dökeceğim. Ben bir sana döküleceğim Hakan. Hep olduğu gibi. Hep olacağı gibi. Ne yapayım senden başkasına geçmiyor ki nazım niyazım.'' Öyle bir duygu yükü sardı ki çenemin titremesi gözyaşlarımın sessiz ama usulca yanaklarımdan dökülmesine sebep oldu. ''Benim canımın en içi. Benim sığınağım. Benim derdimin ortağı.'' Usul usul sevmeye devam ettim onu sever gibi. ''Bazen düşünüyorum da özlemek ve ölmek tek bir harfken benim payıma düşen neden özlemek oldu. Hakan.'' Bir damla gözyaşım kurumuş o çiçeğin üzerine düştü. ''Sen öldün de ben niye yaşıyorum? Bu yaşamak mı?'' Başımı olumsuz anlamda salladın. ''Benim tek derdim yaşamaktan ziyade yaşatmak.''

Elim karnıma gittiğinde ''Biz büyüdük.'' Dedim gülümsemeye çalışarak. En acılı hissettiğim, dayanılmaz gelen o anlarda bile ondan bir parçanın içimde büyüyor oluşu yüzüme tebessüm konduruyordu. ''Bebeğimiz büyüdü Hakan. Bir keresinde bana demiştin ki; taşıyamayacağın yükü sana yüklemeyi nasip etmesin Allah bana. Ben neden diye düşündüğüm onca zaman bu sözün geliyor aklıma. Eğer bebeğimiz olmasaydı beni bu dünyada tutan bir şey olabilir miydi? Olmazdı ki Hakan. Ben yokluğuna katlanamıyorken sen bana bu dünyaya dört elle sarılabilmem için bir neden bıraktın. Beni büyük bir günahın koynundan aldım. Şimdi seni, senden bir parçayı büyüteceğim gururla. Kim ne derse desin. Gerekirse herkesi karşıma alıp senin içimdeki aşkını yanımda tutarak devam edeceğim yoluma. Sana yemin ederim Hakan. Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim, kimseye sana baktığım gibi bakmayacağım. Zaten mümkün değil ki.'' Dedim acının tatlı tebessümüyle. ''Senin bende bıraktığın o aşkı başka birinde

bulmak mümkün değil ki. Öyle güzel sevdin ki sen beni Hakan; ben ömrümde hayal edemeyeceğim o duyguları seninle tattım.''

Kısa bir an sustum. Öyle bir rüzgar okşadı ki tenimi sanki Hakan gelmiş gibi, buradaymış gibi içim ürperdi ve gözlerimi kapatarak sadece hissetmek istedim. ''Anlıyorsun beni biliyorum.'' Uçuştu saçlarım rüzgarla. Beni seviyormuş gibi. ''Zaten hep anladın, hep anlarsın. O sert, aksi ifadene karşı bile öyle merhametli bir yüreğin var ki yine anlarsın. Ben bir senin Narin'in olabildim Hakan. Adımı senin için koymuşlar gibi bir sen böylesi hakkını verdin. Ben seninle birlikte de o narin kızı senin göğsünde bu toprağın altına verdim. Büyümek istemezken büyüdüm Hakan. Çocuk yanımı seninle uğurladım şimdi anne yanımla bir bebeği kucaklamaya hazırlanıyorum.''

Gözlerim mezarın üzerinde daldığında ''Konuşacak o kadar çok şey birikti ki.'' Dedim. ''Bazen bebeğimizle ilgili şeyler düşünüyorum. İsmini, kime benzeyeceğini, neyi sevip sevmeyeceğini, geleceğini. Sonra Hakan olsa ne derdi diyorum. Senin verebileceğin cevapları tek tek bir kağıda yazıyorum. Tek duam seni iyi tanıyabilmiş olmak Hakan. Dilerim yattığın yerde gönlün incinmez de senin doğrularınla bebeğimizi yaşatmayı, yetiştirmeyi nasip eder bana. Sonra bu günlük hayat telaşında birden ölümün düşüyor aklıma. Hayır hayır...'' dedim gücenmesin ister gibi. ''Öyle kendime dünyayı dar etmiyorum merak etme. Kendime de bebeğime de iyi bakıyorum ama ne bileyim aklıma geliyor işte. Ne düşündün Hakan o son anlarında. Aklına geldim mi? Geldiysem diyorum, o da bana doyamadı ve ben onun içinde ukde olarak kaldıysam.'' Bu ihtimal bile nefesimi kesti gibi elimi yüreğime koydum. ''Çok zor Hakan. Sen benim şuramda öyle bir ukde kaldın ki sensiz aldığım nefes bile batıyor bana. Seni de aynı durumda düşününce...'' Sustum kaldım. Sevmesi ayrı güzeldi ama yüreğinde bu dertle ölmesi bana ayrı azaptı. ''Bizim payımıza en zoru düştü şu hayatta. Ama sen var olduğun süre boyunca benim gönlümü

hiç incitmedin. Benim sana hakkım varsa helal olsun Hakan. Döktüğüm gözyaşları, uğruna bir ömrü feda edişim, seni böyle yürekten sevişim hepsi sana helal olsun. Sen de bana et hakkını helal olur mu?'' Diyerek sanki üstünü örter gibi toprağını örttüm. ''Gideyim şimdi ben. Yine gelirim.'' Tam gideceğim o sırada dilime gelen ama sesli dillendirmekten çekindiğim o cümleyi bebeğimi de incitmemek üzere Hakan'a fısıldamak istedim. Eğildim mezarına, toprağını öper gibi, bir avuç toprağı ellerimin arasına alarak fısıldadım. ''Eğer kavuşmak varsa bir gün yanına geleceğim günün hasretiyle bekliyorum o günü. Seni içim içime sığmayıp içimden taşacak bir aşkla seviyorum.'' Öptüm toprağını. ''Çok seviyorum.'' Bir daha öptüm. ''Çok seviyorum.''

BÖLÜM SONU...

BÖLÜM 14

Biz geldik. ❤ Yeni gelen arkadaşlarım ve hep olan ama bir türlü tanışamadım arkadaşlarım tekrar tekrar hikayeme hoşgeldiniz. Bölüm sonunda bırakacağım linklerden beni takip eder misiniz? Birde satır arası yorumları hazırladıysak ve yıldıza bastıysak, başlıyoruz. ❤

Dün seni sevdim
Bugün de seni seviyorum,
Öbür gün borcum olsun,
Yaşarsam söz, yine seveceğim seni.

İyi okumalar.❤

Mezarlıktan çıkarken vedalaşmam gereken tek kişinin Hakan olmadığını biliyordum, babamın köydeki mezarına gitmeye vaktim yok belki ama yaşayan anneme veda edebilirdim. Yüzleşmemiz gereken bir konu vardı. Bunun onu son görüşüm olduğunu içimde bir yerlerde hissedebiliyordum, çünkü buradan gittikten sonra ne o bana gelirdi ne de ben ona.

Mezarlık, Sezgin Bey ve ben tarih gerçekten tekerrürden ibaretti. Aynı olayları sanki farklı şekillerde yaşıyordum. Arabaya doğru yürürken Sezgin Bey'in, Ragıp amcanın aksine dışarı beklediğini fark ettim. Dalgın bir şekilde sigara içiyordu, belki de benim yüzümden alacağı riskleri hesaplıyordu. İçimde hep son ana kadar vazgeçeceğini söyleyen bir ses vardı. Belki de bu zamana kadar çok kolay vazgeçildiğim için hissettiğim gerçekçi olmayan bir histi bu.

Sezgin Bey'in karşısında durduğumda Ağır ağır kaldırdı bakışlarını, beni görür görmez yaslandığı kapıdan doğruldu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Gözlerim yanıyordu, muhtemelen de kızarmıştı. Bununla

ilgili bir yorum yapmadı hatta "Çok sessizsiniz Narin Hanım, geldiğinizi duymadım." dedi boğazını temizleyerek. Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Ben sessiz değildim, sizin zihniniz gürültülüydü." diye karşılık verdim.

Gülümsemesi yüzünde büyürken "Bazen şiir gibi konuşuyorsunuz, size hayran olmamak elde değil." dedi. Sesinin tınısı söylediklerini desteklercesine hayranlık doluydu. Cevap vermedim, aksine direkt konuya girdim. "Ben gitmeden evvel annemi görmek istiyorum. Kocasının eve geç gelmesini sağlayabilir misiniz?" diye sordum.

Yüzü ifadesizleşirken bir an için ne istediğimi idrak edemiyor gibi baktı yüzüme. İyice anlayabilmesi için "Yardım edecek misiniz?" diye başka bir soru sordum. Sorduğum soru onu kendine getirmiş olacak ki İfadesizliğin yerini öfkeyle atılan kaşlar almıştı. "Narin Hanım bu çok tehlikeli, böyle bir şeye izin veremeyiz." Dedi tavizsiz bir.

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırarak "Siz ve kim?" diye sordum. Çoğul konuşması dikkatimi çekmişti. Sezgin Bey boğazını temizleyip başıyla arabayı işaret etti. "Ben ve Ragıp amca." Dedi.

Öfkelenmemek istiyordum ancak kendime de engel olamıyordum. Bu yaşıma kadar o kadar çok bastırılmıştım ki, birinin kararlarıma karşı çıkması bana dayanılmaz geliyordu. Sezgin Bey'in niyetinin iyi olduğunu bilsem de böylece kestirip atması hoşuma gitmemişti. Bu beni nankör biri yapar mıydı bilmiyordum ama kararımın arkasında durduğumu bilmesi gerekiyordu, hem Ragıp amcaya sormadan onun adına karar vermesini kabul edemezdim. "Ragıp amcanın adına karar vermeden ona sormanız gerekmez miydi?" dedim.

Sesli bir soluk verip "Bakın Narin Hanım..." diye sözlerine başladı ancak sözünü keserek. "Asıl siz bakın Sezgin Bey. Amacım size zorluk çıkarmak değil ancak görmek istediğim kişi annem." Dedim.

"Anneniz ile bağınız olmadığını sanıyordum, yanılıyor muyum?" dedi sözlerime karşılık.

"Bu benim sorunum, sizin değil." dedim çenemi dikleştirerek.

Dudakları konuşmak için aralanmıştı ki Ragıp amca arabadan çıkıp "Ne oluyor? Neyi paylaşamadınız yine?" diye sordu. Sesinde hissedilebilir bir öfke vardı.

"Sezgin Bey, annemi görmeme izin vermiyor." dedim, Sezgin Bey'i elimle işaret ederek.

"Ne?" diye anı bir tepki verdi Ragıp amca. Annemi görmek istememi bu kadar şaşırdı yoksa dediğimi mi anlamadı ayırt edemedim.

Söylediklerimi tekrar etmek için dudaklarım aralanmıştı ki Sezgin Bey buna fırsat vermeyerek "Narin Hanım, annesini görmek istiyormuş gitmeden önce. Kendisi tehlikenin farkında değil galiba." dedi imalı bir sesle. Muhatabı Ragıp amcaydı ancak bana bakarak söylemişti.

Tek kaşımı kaldırıp "Hayır farkındayım..." diye çıkıştım ona daha sonra Ragıp amcaya dönerek "Farkındayım ve bu yüzden kocasını evden uzak tutun diyorum. Eren yardımcı olacaktır bu konuda." dedim.

Ragıp amca sesli bir soluk verip "Anlaşıldı, tamam." dedi sağ elini havaya kaldırıp. "Sesindeki ikazı anlamıştım ancak izin vereceğini de biliyordum. Önce Eren ile görüşeyim, sonra bir plan yapalım."

Sezgin Bey'e ters bir bakış atıp arabaya bindim. Hakan'ı bir kez daha ardımda bırakıyordum. Onun ardından ölmedim diye vicdan azabı çekmemeliydim ancak çekiyordum işte. Aldığım her soluktan, attığım her adımdan utanıyordum. Aynı gökyüzünün altında, yer altında ve yer üstünde iki ayrı dünyaydık biz şimdi.

"Hoşça kal Hakan..." diye fısıldadım kendi dünyamdan, onun dünyasına. Bugün hem ona hem de ona çok benzeyen Karadeniz'e veda edecektim. Güneşi, gökyüzünü ve hırçınlığı nasılda toplamıştı bedeninde. Özlemek zamanla azalan bir duygu değildi, aksine git gide artan bir duyguydu. Her şeyin ilacı olan zaman, özlem duygusunun zehriydi, yavaş yavaş tüm ruhu ve bedenini saran bir zehir.

...

Ragıp amca ve Sezgin Bey beni evin yakınında bir yerde bekleyecekti. Eren babasını oyalamak için onun yanına gitmişti, işten çıkmasına daha çok zaman vardı fakat eve erken gelme ihtimaline karşı Eren'in orada olması işimize yarayacaktı. Beklenmedik bir durum olursa da Ragıp amca ve Sezgin Bey yakınımda olacakları için anında müdahale edebileceklerdi. Sezgin Bey kadar Ragıp amcanın da buraya gelmeme karşı olduğunu biliyordum fakat bunu dile getirmeyecek ve yardım edecek kadar da merhametliydi.

Eve geleceğimden annemin haberi yoktu, beni karşısında gördüğünde ne tepki vereceğini merak ediyordum. Belki beni hiç içeri almadan kovacaktı, istediğim o vedalaşmayı yaşayamayacaktık. Annemin ne yapacağını kestiremiyordum, annem her şeyi yapabilirdi.

Ağır adımlarla kapıya ilerledim içimde hem evime gelmişim gibi, hem de cehenneme gelmişim gibi bir his vardı. Evimiz Hakan'ların evi gibi bahçeli ve ahşaptı. 2 katlı olan bu ev babam öldükten sonra taşındığımız evdi. Babamdan kalan evi, ben çok küçükken annem satmıştı.

Annem için anıların hiç bir değeri yoktu, geçmiş geçmişti ve bitmişti. Bir insanı, bir yeri, bir anıyı kolayca ardında bırakan bu kadın kendi öz kızını da geride bırakabilmişti.

Tahta kapıya vurmak için elimi kaldırdım fakat yapamadım, elimi yumruk yapıp gözlerimi kapattım. İstediğim gerçekten bu muydu? Annemi görmek mi? "Hadi Narin, yapabilirsin." dedim fısıtılı bir sesle.

Derin bir nefes alıp, tüm cesaretimi topladıktan sonra kapıya iki kere vurdum. Vazgeçip gitmem gerektiğini söyleyen iç sesimi duymamazlıktan geldim, ancak kapı biraz daha açılmazsa iç sesim baskın gelebilirdi.

Tahta kapı gıcırdayarak açıldığında annemin şaşkın bakışları ile karşılaştım. O da bende ne diyeceğimizi bilmiyor gibi baktık birbirimize.

Yutkundum ve "içeri gelebilir miyim?" diye sordum.

Annem başını beni onaylarcasına sallayıp, geçmem için kenara çekildi. Hastaneden kaçtıktan sonra benden haber alamamıştı, Eren ne yerimi ne de durumumu ona söylememişti. Benden hiç haberinin olmaması benim için endişelenmesi gerektiği anlamına gelmiyor muydu? Hak ettiğim bir çift şaşkın bakış mıydı sadece? Neden o gözlerde biraz olsun endişe ve özlem duygusu yoktu?

Annemin yanından geçerken dizlerimin titrediğini hissedebiliyordum, eve girer girmez hapishaneye girmişim gibi hissetmeye başladım. Bu evin duvarları hep bu kadar soğuk muydu?

Koridoru geçip salona ulaştığımızda belki yanıma oturur umuduyla ikili koltuğa oturdum ancak o tekli koltuğa, tam karşıma oturmayı tercih etti.

"Hastaneden kaçmışsın?" dedi soru sorar gibi. Yüzü ifadesizdi.

"Benim için çok endişelenmiş olmalısın." dedim imayla.

"Ben seni kendi başının çaresine bakacak şekilde yetiştirdim. İyi olmanın bir yolunu bulacağını biliyordum o yüzden senin için endişelenmedim." dedi buz gibi sesiyle.

Sinirlenmemek için derin bir nefes aldım. "Babasız kaldığımda, sende beni annesiz bıraktın." dedim sesimin titrememesine özen göstererek.

"Nankörsün, hep öyleydin." dedi. Beni tiksinir gibi bir bakışla baştan aşağı süzdü. Karşısında küçücük hissettim kendimi.

"Ben nankörüm öyle mi?" dedim elimle kendimi işaret ederek. Neden nankör olduğumu bir türlü anlayamamıştım, acaba ne zamandır böyle düşünüyordu?

"Ben senin için tekrar evlendim. Sana bir yuva verdim, Babasız kalma diye." cevap verdi tükürür gibi.

Başımı onu onaylar gibi salladım. Bunun imalı bir hareket olduğunu anladığına emindim. "Babam öldükten hemen 6 ay sonra yakın arkadaşı ve ortağı ile evlendin. Doğru düzgün yas bile tutmadın. Sen ne beni ne babamı sevmedin." dedim onun gibi bir tavırla.

Gözlerini kaçırdı, annem konuşurken asla gözlerini kaçırmaz aksine insanın gözünün içine içine bakardı. Ellerini dizine bastırıp sesli bir soluk verdi. Bu tepkisi bana tuhaf gelmişti. Hayatımda ilk defa haklı olmaktan korkuyordum. Beni ve babamı hiç sevmediği konusunda haklı olmak istemiyordum. Sözlerime itiraz etmemesi kalbimin korkuyla, deli gibi atmasına neden oldu.

Annemden herhangi bir cevap gelmeyince "Hiç mi... Sevmedin?" diye sordum umutsuzca. Sesimin titremesini istemedim ama titredi. Kalbim, ellerim, bacaklarım titredi.

"Öyle değil o iş." dedi boşluğa bakarak. "Uzun bir konu, iki canlısın çay koyayım bir şeyler yerken anlatayım." dedi. Benimle hiç bir şekilde göz göze gelmedi ancak sesinde ilk defa hissettiğim bir şey vardı; merhamet. Beni ve torunlarını düşünmüştü. Gözlerimin dolmasını engellemek için tavana çevirdim bakışlarımı. "Olur." diyebildim sadece. Uzun cümleler kurarsam ağlardım, annem beni düşünmüştü. Bu en güzel mucizeden daha güzeldi.

Belki annem kocasını engellerdi ve benim gitmeme gerek kalmazdı. Annem yerinden kalkıp mutfağa doğru yöneldiğinde istemsizce gülümsedim. Heyecan mıydı bu? mutluluk, umut... Neydi bu duygunun adı?

Bir kaç dakika sonra yardıma ihtiyacı olabilir düşüncesi ile yanına gitmek için hareketlenmiştim ki annem mutfağın kapısında belirdi. "Yardım etmeye geliyordum tam." dedim gülümseyerek. Annem gözlerini kaçırıp gerek yok "Çay demleniyor, fırına da patates attım. Salona geçelim biz, birazdan hazır olur." dedi. Annemde çözemediğim bir hal vardı. Annemi tanımasam bir şeyler için endişelenip panik olduğunu düşünürdüm. "İyi misin anne?" diye sordum.

Başıyla beni onaylarken, elini sırtıma koyup salona doğru beni yönlendirdi. İkimizde az önce oturduğumuz koltuklara yerleşirken "Anlatacağın şeyi baya merak ettim." dedim samimi bir sesle. Meğer ben annemi affetmek için ne kadar da hazırmışım.

Annem ısrarla gözlerime bakmıyordu. "Yemeğini yedikten sonra anlatırım ama şunu bil ki ben her şeyi senin iyiliğin için yaptım." dedi. Yaşadığım her şey gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Düştüğümde kendim kalkmam, okula giderken saçlarımı kendim tarayıp örmem ve her canım yandığımda kendimi teselli etmem benim iyiliğim için miydi? Kim evladının iyiliği için onu sevilmediğine ve yalnız olduğuna ikna ederdi ki?

Sakin olmak için kendimi telkin ettim, o bana yükselmeden ben ona yükselmeyecektim. Madem sakindi bende onu anlamaya gayret edecektim, belki bu yaptığım kendime ve yaşadıklarıma ihanetti ama ne pahasına olursa olsun sabırla onu dinleyecektim.

Aramızda dakikalarca uzayan sessizliği bozmadım, ben sessizce yemeğimi yerken annem dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Acıktığımı hiç hissetmemiştim ancak yemeye başlayınca kendimi durduramadım. Yaptığı tüm patatesleri tek başıma yedim, boş tabağımı götürmek için hareketlenmiştim ki annem "Ben götürürüm, otur sen." dedi elimden tabağı alırken. Kahvaltılıkların olduğu tabakları almaya yeltenmiştim ki vazgeçtim, madem annem benim için bir şeyler yapmak istiyordu o halde ona izin vermeliydim. Yaptığı hiç bir şey şefkatsiz geçen yıllarımı telafi edemezdi ancak yine de ona bu fırsatı verecektim.

Annem sofrayı topladıktan sonra yanıma oturdu ve hiç beklemediğim bir şeyi yaparak elimi tuttu. Ben şaşkınlıkla gözlerinin içine bakarken "Bizim zamanımızda anne babamıza karşı çıkılmazdı... Kukla gibiydik..." dedi gözlerimin içine bakarak. Konuya neden buradan girdiğini ve bu konunun nereye bağlanacağını baya merak etmiştim ancak konuşmasını bölmedim.

Eli hala elimin üzerindeydi ancak bakışlarını benden çekmişti. Anlatacağı her neyse onun için zor olduğu belliydi, kelimeleri toparlamaya çalışıyordu. Bir kaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes alıp "Sezai ile biz birbirimizi çok seviyorduk ancak ne annem ne babam benim

onunla olmamı istemiyordu... Beni kaç kere istemeye geldiler ama ailem Nuh dedi Peygamber demedi..." dedi. Duyduklarım karşısında tam anlamıyla şok geçiriyordum, annemin babamdan önce şuan ki kocasıyla mı berabermiş? Anlatacağı şeyi daha çok merak etmiştim ancak bir yanımda duyacaklarından çok korkuyordu, babamı hiç sevmemiş miydi? Babam ölmeden önceki hayatım aslında bir yalandan mı ibaretti? Benim hatırladığım kadar huzurlu ve sevgi dolu bir yuvamız yok muydu? Dahası üvey babam, sevdiği kadın ile evlenen adamın ortağı olmayı nasıl kabul etmişti?

Elini elimden çekip arkasına yaslandı, bakışları karşısındaki boş duvara kitlendi. "Kocan... nasıl sevdiği kadınla evlenen adam ile ortak olmuş olabilir ki?" diye sordum dayanamayarak. Annem sesli bir soluk verip "Bunu bende beklemiyordum, her şeyi sırayla anlatacağım... Ailemin isteği üzerine biz babanla evlendik, baban çok dürüst, şefkatli ve anlayışlı bir adamdı. Bana çok aşıktı ama ben ona hiç bir zaman aşık olamadım, insan olarak çok sevdim ama aşık olamadım." dedi. Gözümden bir damla yaş döküldü, aşık olduğu kadın tarafından aşkla hiç sevilmemiş babam için ağlıyordum. Ölü bir adamın kalbi sancıyamazdı ancak onunla empati yapan ve maalesef ki yaşayan kızının kalbi sancırdı.

"O kadar mı?" diye sordum. "Sadece insan olarak mı sevdin babamı, öyle sıradan, öyle alelade?" diye sordum dehşet içinde.

"Nasıl değerlendirirsen ama ben babana hep sadıktım. Sana ve ona en iyi şekilde baktım, hiç kavga ettiğimize şahit oldu mu? diye sordu boş bakışlarını bana çevirerek.

Haklı ama kaçırdığı bir nokta vardı. O bizi sevdiği için iyi davranmamıştı, mecbur olduğu için iyi davranmıştı. "Sen bizi bir görev olarak gördün o yüzden bize iyi davrandın. Üstelik başka şansında yoktu, babama ve bana mecburdun, bizi bırakamazdın. Ailene gidemezdin." dedim. Sakin olmam git gide zorlaşıyordu ancak bir çok şey kafamda oturmaya başlamıştı. Ananem ve dedemle neden çok fazla

görüşmediğimiz şimdi daha anlaşılır bir hale gelmişti, annem onlara her zaman öfkeli kalmıştı.

Başını beni onaylarcasına sallayıp "Öyle yada böyle görevimi yaptım." dedi tiksindirici bir sakinlikle.

Nasıl bu kadar soğukkanlı bir şekilde konuşabiliyordu? "Babam öldükten sonra görevin bitti mi, o yüzden mi beni bir kenara attın?" diye sordum ağlamaklı sesimle. Çocukluğumu, hayatımı mahvetmişti üstelik hiçte pişman görünmüyordu.

Dudaklarını birbirine bastırıp "Ben seni hiç bir zaman kenara atmadım. Sezai, seni hiç bir zaman istemedi. Sana baktıkça eski evliliğimi hatırlıyordu... Seni yetiştirme yurduna göndermek istedi..."

"Ne!?" dedim dehşet içinde. Ben hiç bir şeyin suçlusu değilken ve hatta mağdurken üvey babam beni günah keçisi olarak ilan etmişti. Bir çocuğu üstelik babasız kalmış bir çocuğu bu kadar dışlamak sağlıklı değildi.

"Gerçek bu... Senden uzaklaşırsam ve sana soğuk davranırsam bu düşüncesinden vazgeçer diye düşündüm." dedi. Gözlerimi yumdum. Annem onu bana tercih mi etmişti, onun sevgisi için benden mi vazgeçmişti?

Gözlerimi açıp annemle göz göze gelmeye çalıştım ancak ısrarla bakışlarını bana çevirmedi. Gözlerindeki duyguyu merak ediyordum. "Onun sevgisi senin için bu kadar değerli miydi? Kendi evladından vazgeçecek kadar?" dedim fısıltılı bir sesle.

Dudaklarını ıslatıp başını hafifçe benden tarafa çevirdi ancak gözlerimin içine bakamadı. Utanma duygusu annemi henüz terk etmemişti. "Senden vazgeçmemek için yaptım. İkinizden de vazgeçemezdim." dedi. Sesinde onu anlamamı isteyen bir tını vardı ancak bu benim anlayabileceğim bir şey değildi.

Başımı iki yana sallayıp hayal kırıklığı ile ona baktım. "Babam biliyor muydu ortağının, karısında gözü olduğunu?" dedim tükürür gibi.

"Terbiyeni bozma." diye çıkıştı. Nasıl bir tepki vermemi istiyordu anlayamamıştım. Anlattığı hiç bir şeyle empati kuramaz, anlayışla yaklaşamazdım. Cevap vermedim ama yüzümdeki tiksinir ifade açıkça belliydi. Sakinleşmek ister gibi sesli bir soluk alıp "Baban bizi bilmiyordu, ben baban yaşarken onunla hiç görüşmedim. Ortağı olmasına rağmen bize yemeğe bile gelmedi." dedi az önceki tavrına tezat bir şekilde sakindi.

"Vay be tam bir Azizeymişsin." dedim. Sesimin her bir tınısı ondan tiksindiğimi haykırıyordu. O bağırıp çağırmadan sesimi yükseltmeyeceğime dair verdiğim sözü tutamıyordum. Konuşmasına fırsat vermeden "Ananem ve dedem Sezai ile evlenmene neden izin vermedi?" diye sordum. Tam olarak oturmayan şeyler vardı kafamda bunları öğrenmeden buradan gitmeyecektim.

Annem tekrar sesli bir soluk verip "Sezai'nin durumu pek iyi değildi. Maddiyatından dolayı beni ona layık görmediler. Baban ailesinden varlıklıydı, o yüzden bir an bile düşünmediler, bana fikrimi bile sormadan beni ona verdiler." dedi ağlamaklı sesiyle. Ananem ile dedemin babamı kasa gibi, annemi de kurbanlık koyun gibi görmeleri canımı yakmıştı, hem de çok. Tüm bu karmaşanın, haksızlıkların bedelini ben ödemiştim. Ancak kafama takılan bir şey vardı, madem Sezai'nin durumu iyi değildi o halde nasıl babamla ortak olabilmişti?

"Sezai babamla ortak olacak parayı nerden buldu?" diye sordum. Babamın para almadan ona ortaklık teklif etmesi de bir ihtimaldi ancak içimden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Annem dudağını bilmiyorum der gibi büzüp "Tam olarak bende bilmiyorum. Bana bir akrabası vasıtasıyla yaşlı bir adam ile tanıştığını söyledi. Onun bir kaç işini yaptığını, adamın Sezai'yi sevip onu oğlu gibi sahiplendiğini ve yüklü miktar para verdiğini söyledi." dedi.

Tabiri caizse dilim damağıma yapışmıştı, duyduklarım karşısında ağzım dilim kurudu desem yanlış olmazdı.

Kendimi bir nebze olsun rahatlatabilmek için dudaklarımı ıslattım.

"Babam nasıl kabul etti ortaklığı?" diye sordum. Annemin her söylediği başka bir konuyu açıyordu, soru soruyu, olay olayı doğuruyordu.

"O zamanlar işleri pek iyi değildi, bir nevi mecbur kaldı." dedi düşük bir tonda. Benim güzel babam, ben küçükken ne büyük dertleri varmış ve ben bu dertleri nasıl hiç görememişim? Sen çocuktun Narin anlayacak yaşta değildin. Sustum, soracak başka sorum var mıydı bilmiyordum. Aklım öyle büyük bir karmaşanın içindeydi ki neredeyse anneme acıyacaktım.

Aramızda oluşan kısa süreli sessizliği dışarıdan gelen ani fren sesi bozdu. Ben Sezgin Bey'in geldiğini düşünerek arkamda kalan cama döndüm ancak görmeyi asla beklemediğim ve asla istemediğim üvey babamla karşılaştım.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken panik ile anneme döndüm. "Bunu da senin iyiliğin için yaptım. Seni bebeklerden kurtarıp, arkadaşının oğlu ile evlendirecek. Mutlu bir yuvan olacak, artık yas tutmak zorunda kalmayacaksın." dedi hevesle. Bana ihanet etmişti, annem bana bir kere daha ihanet etmişti. İkiz bebek beklediğimi bile biliyordu ama bana söylememişti. Torunları hakkında söylediği sözler midemi bulandırırken, vücudumdaki titremeye engel olamadım. Panik duygusu adeta beynimi ele geçirmişti, ne yapacağımı nasıl kurtulacağımı hesap edemiyordum, öylece anneme bakıyordum. Sürekli bana bir şeyler söylüyordu ancak söyledikleri uğultudan ibaretti. Gözüm kararıyordu. Yine bir planım işe yaramamıştı.

Kendimde bulduğum son bir güçle ayağa kalkıp "Sen bana bir kere daha ihanet ettin." diye bağırdım. "Sen kendini kurban gibi gördün ama beni kurban ettin, her şeyin acısını benden çıkararak yaptın bunu." diye bağırmaya devam ettim. Annem mutfaktayken kocasını aramış olmalıydı çünkü gelmesine hiç şaşırmadı. İnsan annesine güvenemeyecekse

kime güvenebilirdi? İlk bağ kurduğumuz kişi değil miydi annelerimiz, nasıl bu kadar acımasız olabilirlerdi?

Bu esnada kapının açılma sesi kulağıma çalındı. Üvey babam evin arka tarafında indiği için dolaşıp kapıya gelmesi belli bir vakit almıştı. Kaçabilirdim, yapamadım.

Annem "Hala nankörsün, anlattığım hiç bir şey sende bir etki bırakmamış, seni yetiştirme yurduna göndermediğim için şükredeceğine beni suçlamaya devam ediyorsun!" diye bağırdı karşıma dikilip.

"Karnımdaki bebekler senin de kanından, nasıl kıyarsın onlara." dedim ağlayarak. Artık kendimi tutamıyordum, annelik görevini layığıyla yapamamış, buna rağmen beni nankör olmakla suçlayan bir kadındı annem. Beni yetiştirme yurduna göndermediği için iyi bir anne olduğunu düşünüyordu ve ona minnet etmemi istiyordu. Beni sevmemesine alışmıştım ama bebeklerimin sevilmemesine katlanamazdım. Ağlıyordum işte, ne güçsüzdüm, ne Narin... Adımdan nefret ettim, güçsüzlüğümden, çaresizliğimden. Bir insan hayatında ne kadar dibe düşebilirdi, bundan daha aşağıda bir yerde olamam derken nasılda her defasında daha derine batıyordum. İnsanların bahtına ya çiçeklerle dolu bahçe düşüyordu yada bataklık. Bataklık benim bahtıma, ben bataklığa düşmüştüm.

"Firarimiz eve dönmüş demek." dedi iğrenç sesiyle. Sesindeki zafer kazanmış o tını...

Gözlerimi annemden alamıyordum içimde bir yerlerde hâlâ ondan bir şeyler bekleyen bir taraf vardı. Yardım et der gibi bakıyordum ancak o eski haline bürünmüş, üsten üsten bakışlarını gözlerime dikmişti.

"Oğlumu kendi pis işlerine nasıl alet edersin?" dedi öfkeyle. Sesindeki eğlenen tını gitmiş yerine öfke gelmişti. Beni tekrar dövecek miydi?

İki ateş arasında kalmış gibi hissediyordum kendimi.

"Senin gibi bir artığı karnındaki piçlerle kimse kabul etmez ama şanslısın ki seni onlardan kurtaracağım." dedi tiksinir gibi.

Hızla arkamı dönüp üzerine atladım. Göğsünü yumruklarken kollarımı tutmaya çalışıyordu "Lafını geri al, onların bir babası var." diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

"Eh, yeter be!" diye bağırarak omuzlarımdan itti beni. Ayağım halıya takıldığı için dengemi sağlayamayıp yere düştüm. Hıçkırıklarım tekrar kulaklarıma çalınırken annem "Sezai, konuştuğumuz gibi." dedi annem beni yerden kaldırırken. Beni sevdiğinden yada şefkatinden kaldırmamıştı, planlarının hızlı bir şekilde hayata geçmesi için kaldırmıştı.

"İkinizde iğrenç pislik insanlarsınız, hastasınız siz" dedim. Üvey babam tam elini kaldırmış vurmaya hazırlanıyordu ki dış kapının kırılma sesi tüm evde yankılandı. "Narin." diye bağıran ses Ragıp amcaya aitti. Kapıya doğru koşmak için hazırlanmıştım ki tam üvey babamın yanından geçerken saçımdan tutup beni yanına çekti. Şakaklarımda hissettiğim soğuk metal ile olduğum yerde kala kaldım.

Ölüm bir kere daha yanı başımdaydı.

BÖLÜM SONU...

Tüm sosyal medya hesaplarım: https://linktr.ee/sibellaaa?utm_source=linktree_profile_share

Kocaman bir aile olmamız için sosyal medya hesaplarınızda hikayemizden bahsetmeyi ve arkadaşlarınıza önermeyi unutmayın. ❤

Buraya da hangi arkadaşınız vesilesiyle başladıysanız onu etiketleyip kalp bırakabilirsiniz çünkü neden olmasın? 😍❤

BÖLÜM 15

Biz geldikkkk. Doğum günümde buluşalım istedim. Geçiş bölümü olduğu için diğer bölüm gibi bu bölümümüzde kısa ancak gelecek bölüm 5 bini geçti ve daha bitmedi. Bölümü bölmeden atacağım yeni bölüm için bir tık daha fazla bekleyecek olabiliriz ama sadece bir tık. ❤ Hediye olarak bana bir sürü yorum yapıp yıldıza basar mısınız? ❤

İYİ OKUMALAR...

İhanet zehirli bir sarmaşık gibidir, Büyür ve her yeri kuşatır. Her ihanetin nedeni olduğu gibi bir bedeli de vardı.

Şakağımda hissettiğim soğuk metal parçası annemin ihanetinin bir parçasıydı, bedelini hangimiz ödeyecektik bilmiyordum ancak annem ile göz göze geldiğimizde, gözlerinde gördüğüm o korku onunda bir bedel ödemeye hazırlandığının göstergesiydi. Kocasının bu kadar ileri gideceğini düşünmüyor olacak ki o da şaşırmıştı.

Ne mucizevi şeydi yaşamak. Birileri bizim yürüdüğümüz yollarda daha önce yürümüş, bizim sevdiğimiz bir şarkıda dans etmiş ve kendimizi bulduğumuz bir şiir yazmıştı. Bu yaşlı dünyanın bize bıraktığı en önemli şey değil mi başka nesillerin izleri. Başıma silah dayanan şu noktada belki binlerce yıl önce birileri en mutlu gününü yaşıyordu.

Ben bugün bu silahtan çıkan kurşun ile ölebilirim ancak gelecekte birileri tam bu noktada doğabilirdi, üstelik bir anne adayının, üvey babasının silahından çıkan kurşun ile öldüğünü bilmeden.

Yaşam döngüsü ne tuhaftı. Aynı yerde hepimize başka bir kader yazılmıştı.

"Saçmalama at silahını." dedi Sezgin öfkeyle.

"Sakın yanlış bir şey yapayım deme..." dedi Ragıp amca.

Ben ölüm ile yaşam arasındaki o ince çizgide yürürken üvey babam soğuk kanlılıkla "Onu şimdi burada öldürürüm, asıl siz yanlış bir şey yapmayın." dedi tükürür gibi.

Üvey babamın silahı şakağıma dayanmışken, Sezgin Bey ve Ragıp amcanın silahının hedefinde de üvey babam vardı. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordum. Beni ayakta tutan ve beni öldürmeye çalışan el aynı eldi. Üvey babamın boğazıma dolanan Kolları olmasaydı çoktan dizlerimin üzerine düşmüştüm. Madem ayakta dimdik durmaya çalışıyorsun o zaman ayakta öl diyordu sanki bana. Ben ölürsem bebeklerimde ölürdü ve ben onların ölmesini istemiyordum. Henüz doğmadan ölmek olur muydu? Olmamalıydı.

"Bu silah benim başıma, benim iyiliğim için mi dayandı anne?" diye sordum titreyen sesimle.

Kocasının kolu boğazıma daha fazla baskı yaparken annem "Sana zarar vermeyecek. Söyle onlara gitsinler." dedi Ragıp amca ve Sezgin Bey'i göstererek.

"Gitmezlerse?" diye sordum anneme. Gerçekten gitmezlerse ölecek miydim?

"Hiç bir yere gitmeyeceğim, kızımın kılına zarar gelirse hepinizi öldürür sonrada kafama sıkarım" dedi Ragıp amca dişlerinin arasından.

Üvey babam kocaman, iğrenç bir kahkaha atıp "Kızın demek ha..." dedi alayla.

"Senden daha çok babalık yaptı bana." dedim küçümser bir ses tonuyla. Korkuyordum ancak bunlar sözlerimse, son sözlerin hakkını vermeliydim.

"Ne kadar da nankörsün." dedi öfkeyle. Bana babalık yapmıştı da benim mi haberim yoktu? Yada beni bu zamana kadar öldürmediği için ona minnet etmedim diye mi nankördüm?

Silahı başıma daha sert bastırınca istemsizce çığlık attım. "Saçmalama at silahını!" diye bağırdı Ragıp amca ancak üvey babam onu duymamazlıktan gelerek "Kocanı özledin mi Narin?" diye fısıldadı kulağıma iğrenç sesiyle. Kulağımda,

boynumda ve vücudumun her bir zerresine hissettiğim nefesi Midemin bulanmasın sebep olmuştu. "Hakan öldüğünde nikahınız düşmüştü değil mi? Unutmuşum kocan olmadığını." dedi alayla.

"Hakan'ın adını pis ağzına alma şerefsiz seni." diye bağırdım kollarından kurtulmaya çalışırken. Tam gücümü kaybettiğim yerde öfkem beni kendime getirmişti. O Hakan'ın adını ağzına alacak son kişiydi, üstelik Hakan'ın ölmüş olması hiç bir şeyi değiştirmezdi, o benim kocamdı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Boğazımı saran kolları daha da sıkılaşırken nefes almak benim için daha da zorlaşmıştı. "Şşş sakin ol." dedi soğukkanlı bir katil gibi.

"Sakın!" dedi Sezgin Bey dişlerinin arasından. Gerilimin giderek artıyordu, herkes çok sinirli ve gerdindi.

"Bir gün Öleceğim..." dedim güçlükle. "Ama sana yemin ederim bu senin silahından çıkan kurşunla olmayacak." dedim tükürür gibi. Kocaman iğrenç bir kahkaha atarak "Şimdi silahı ateşlesem şuracıkta beynin dağılır ve sen hala gururlu musun Narin?" diye sordu alaycı tavrını sürdürerek.

Ondan tiksiniyordum hem de tüm hücrelerimle.

"Beni vurduğun an sende ölürsün, senin canını ne kadar sevdiğin hepimizin malumudur." dedim hırsla.

"Haklısın canım kızım." dedi alayla daha sonra bakışlarını Sezgin Bey'e çevirerek "Şimdi ben Narin'i vurursam, sizde beni vurursunuz, sonra evi kuşatmış olan adamlarım da sizi vurur..." dedi üvey babam. Sezgin Bey'in gözleri kısılırken üvey babam kendinden çok emin bir şekilde "Sen aklı başında birine benziyorsun çocuk. Narin ile bu evden sağ salim çıkmazsam hepimiz ölürüz..." diye devam etti sözlerine. "Narin ile bu evden çıkmama izin ver, sadece bu sürtük ölsün." dedi tükürür gibi.

Sezgin Bey ve Ragıp amca evin çevresi sarılmadan içeri girmiş olmalıydılar.

"Doğru konuş lan!" diye bağırdı Sezgin Bey. Öfkeden kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum.

"Vay vay vay... Bu ne korumacılık böyle?" dedi, sesinden iğrenç bir imada bulunduğunu anlayabiliyordum.

"Narin'i bırak bu evden çıkmana izin verelim." dedi Ragıp amca.

Üvey babam alayla kaşlarını kaldırıp "Sen hep bu kadar zeki miydin Ragıp?" diye sordu dalga geçer gibi.

Ragıp amca gözlerini bile kırpmadan üvey babama bakıyordu. "Senden zeki olduğum kesin. Sakın yanlış bir şey yapma, elimi senin kanına bulamak istemiyordum." dedi Ragıp amca küfür eder gibi.

"Hep çok soğukkanlı bir adamdın Ragıp..." dedi Üvey babam "Ama bu sürtük için aldığın risklere değer mi? Senin bir oğlun var onu düşünmen gerekmez miydi?" diye sordu büyük bir rahatlıkla. Ragıp amca ben ve oğlu arasında kalmamalıydı, benim yüzümden artık birinin başına bir şey gelmemeliydi.

"Ragıp amca." dedim neredeyse fısıltılı bir sesle. "Gidin." diyebildim yalvaran gözlerle bakarak. Dolan gözlerim yüzünden etraf bulanıklaşmıştı. Öfkem sayesinde geçen titremem, benim yüzümden birine bir şey olacak korkusu yüzünden geri gelmişti. Ya Ragıp amcanın oğlu üvey babamın elindeyse?

"Titriyorsun Narin..." dedi üvey babam. Sesinde alaycı bir üzüntü vardı. "Korkuyorsun değil mi?" diye devam etti sözlerine. "Korkmalısın... Sen gittiğin her yere Azraili de götürüyorsun Narin. Ölümü cebinde mi taşıyorsun?" diye sordu merak ediyormuş gibi.

"Gerçekten bu kadar uğursuz bir kız için değer mi?" diye sordu Üvey babam Sezgin Bey ve Ragıp amcaya bakarak.

"Hiç bir yere gitmiyoruz kızım, sen bu kansızın sözlerine bakma. Sen çok değerlisin, bu şerefsizde benim oğluma zarar verecek yürek yok!" dedi tükürür gibi.

Üvey babam tam bir şey söyleyecekken salona giren bir kaç takım elbiseli adamdan en iri olanı "Temizlendi." dedi. Üvey babamın beni tutan kolu gevşerken fırsattan istifade elini itip Ragıp amcaya doğru koştum. Ardımda kalan silahın

tetiğine basıldığını duysam da ateşlenen silah Sezgin Bey'in oldu. İçeri giren adamlar Sezgin Bey'in adamlarıydı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neredeyse takip edememiştim. Ben Ragıp amcanın ardına saklanırken, Ragıp amca bana siper olmak istercesine kollarıyla beni sakladı. Annem kocasının ismini sayıklarken Sezgin Bey'in onu silahı tutan elinden vurduğunu fark ettim. Üvey babamın sesine o kadar kendimi kapatmıştım ki acı içinde yerde kıvrıldığını ve bağıra çağıra küfür ettiğini ancak anlıyordum. Her şey birden ağır çekime dönmüştü sanki, yer ayağımın altından kayıyor, tüm sesler birbirine karışıyordu.

Az önce başıma silah dayanmıştı ve şimdi üvey babam vurulmuş yerde yatıyordu.

Ragıp amca kolunu omzuma koyup beni salondan çıkarırken, Sezgin Bey ve adamları hemen arkamızdan geliyorlardı. Annem ile vedalaşamamıştım, bir kez daha...

Midemin bulantısını çok net bir şekilde hissediyordum. Bahçeye çıkıp bizi bekleyen arabaya doğru yürümeye başladığımızda temiz havanın birazda olsa iyi geldiğini fark etmiştim.

"Seni kahpe!" diye bir ses duydum, üvey babamın sesini. Ardımda kalan sese doğru döndüğümde üvey babam elinden kanlar damlarken silahını bana doğrultmuştu. Hiç birimiz böyle bir hamle beklemiyorduk onu hiç bir şeyin ve hiç kimsenin durduramayacağını ve biraz sonra öleceğimi düşünürken her şey ani bir şekilde gelişti. Silah ateşlendi, annem namlunun önüne geçti ve kurşun bana değil ona isabet etti. Her şey yine o kadar hızlı olmuştu ki ben bir rüyanın içinde hapsolmuş gibi hiç bir şeye müdahale edemeden sadece izleyebiliyordum.

"Anne!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Anneme doğru koşmaya yeltenmiştim ki Ragıp amca beni kolumdan tutup zorla arabaya bindirdi. Herkes apar topar arabaya binerken ben gücüm yettiği kadar anneme sesleniyordum. Arabanın camına vuruyor, çoktan kitlenin arabanın kapısını açmaya çalışıyordum. Araba hareket etmeye başladığımda ağlamam

daha da şiddetlenmişti. Acıdan ne yapacağımı bilemiyordum. Ragıp amca "Bırak saçlarını." diyene kadar saçlarımı yolduğumun farkında bile değildim.

Annem kanlar içinde yerde yatıyordu. "Öldü!" diye haykırıyordum cama vurarak. Annem git gide görüş hizamdan çıkarken gördüğüm son şey üvey babamın şoku atlatıp anneme yardım etmeye çalışmasıydı, sonrası benim için karanlıktı.

...

3 yıl önce...

Bir çok insan yüzüne vuran güneş ışıkları ile uyanırken ben cama vuran yağmur damlaları ile uyanmıştım. Karadeniz buydu işte gökte bulutlar ve yere düşen yağmur damlaları. Uzun ve sık ağaçları... Karadeniz yeşildi, maviydi, kahverengiydi ve hatta griydi. Karadeniz tüm renklerin en güzel göründüğü yerdi, tıpkı bir tablo gibi.

Hilal'i uyandırmamaya özen gösterirken eski usul avucumun içiyle ateşini ölçüp, usulca odadan çıktım. Henüz kimse uyanmamıştı. Nurten teyze ve Hilal hasta olduğu için uyanmadığını biliyordum ancak Hakan neden uyanmamıştı? Annesi ve kız kardeşi hastayken onun bu kadar uyuması normal değildi.

Nurten teyzenin ve Hilal'in uyuduğundan emin olduktan sonra parmak uçlarımda merdivenleri tırmanmaya başladım. Aklımda dün bahçede yaptığımız konuşma dolanırken istemsizce gülümsedim. Bana başlı başına bir şeylerin anlamı olduğumu söylemişti. Sesi, söyledikleri aklıma geldikçe gülümsemen edemiyordum. Aşık olunca aptal aptal sırıtmak ve ayaklarının yerden kesilmesi deyimi gerçekmiş. Kendimi bulutların üzerinde gibi hissediyordum. Eskiden ağlamaktan uyuyamayan ben dün gece resmen mutluluktan uyuyamamıştım.

Merdivenler bittiğinde kalbimin atışı hızlanmıştı. Aramızda bir kapı kadar mesafe olduğunu bilmek çok heyecan vericiydi. Derin bir nefes alıp tokamdan fırlayan bir kaç

tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıp kapıyı çalmadan içeri girdim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde yatakta uyuyan Hakan'ı görmeyi beklerken, çoktan toplanmış yatak ile karşılaşmak beni şaşırtmıştı.

Tam kapıdan çıkmak için hareketlenmiştim ki belimde hissettim el ile olduğum yerde kalmıştım. İlk başta irkilsemde genzime dolan çam kokusu ile anında rahatlanıştım. Kokusu bile Karadeniz gibiydi.

Kollarını belime sarıp "Narin." dedi fısıltılı bir sesle. Nefesini kulağımda ve boynumda hissettiğimde vücudum resmen pelteleşmişti. "Günaydın sevgilim." dedi yumuşak bir sesle. Benimle konuştuğu ses tonunu seviyordum, bu ses tonu yalnızca bana özeldi.

Sırtımı vücuduna iyice yaslayıp "Günaydın, ben seni uyuyorsun sanıyordum." dedim heyecanla. Neden heyecanlandığıma dair bir fikrim yoktu ancak nabzımı adeta tüm bedenimde hissediyordum.

Kolları arasında hafifçe kıpırdanıp, yüzünü görecek şekilde sol tarafıma döndüm. "Saat 6'ydı ben uyandığımda kalktım yürüyüş yapıp duş aldım." dedi boynuma bir öpücük kondurarak.

Kıkırdamama engel olamamıştım, boynumdan, bileğimden ve ayaklarımdan çok huylanırdım.

"Gıdıklanıyor musun sen?" diye sordu şaşkınlıkla. Emin olmak istercesine usulca tekrar öptü boynumu. Kıkırdamam istemsizce kahkahaya dönüşünce avuç içimi dudaklarıma bastırdım.

Gözlerimi kaçırarak "Biraz huylanıyorum diyelim." dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Yalandı, baya baya gıdıklanıyordum hala içimden gülmek geliyordu.

"Imm..." dedi muzip bir sesle. Parmak uçları belimde hafifçe gezindi ve "Buradan gıdıklanmıyorsun yani?" dedi soru sorar gibi.

"Yok vücudumda belli bölgeler var, oralardan gıdık alıyorum." dedim.

Hakan küçük bir kahkaha atıp beni kendine daha çok bastırdı. "Bu bölgeleri bana söylemek ister misin?" diye sordu tehlikeli sayılabilecek bir ses tonuyla.

Vücudumdaki kan kaynamaya mı başlamıştı?

Ben birazdan buharlaşacak olabilir miydim?

Yağan yağmur kendisini iyice belli etmeye başlamıştı, havanın serin olduğuna emindim ancak ben kor gibi yanıyordum sanki.

Nefes alışverişim sıklaşırken o beni iyice yakmak ister gibi "Yada söyleme, ben kendim keşfedeyim..." dedi.

Yutkundum. "Ne... Neyi keşfedeceksin?" diye sordum kekeleyerek.

"Keşfettiğimde görürsün." dedi kulağımın hemen altına küçük bir öpücük kondurarak. Ellerimin, dizlerimin titrediğini hissediyor muydu?

Sıcaklığı benden uzaklaştığında üşüdüğümü hissettim. Elini belimden çekip karşıma geçti. "Kahvaltı hazırlayalım mı?" diye sordu.

Çatık kaşlarımın arasından ona bakarken ne dediğini tam olarak idrak edemedim. Bende bıraktığı sıcaklık kaybolurken o sıcaklığa ne kadar muhtaç olduğumu hissettim.

"Narin?" dedi soru soru sorar gibi.

"Hakan?" diye yanıtladım onu, ne var der gibi.

Bu defa onunda kaşları çatılmıştı. "Noluyor?" diye sordu göz kırparak.

Omuz silip "Acıkmadım." dedim. Aslında acıkmıştım ama ona biraz daha sarılmayı, yemek yemeye tercih ederdim.

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırdığında şaşırdığını anlamıştım. Bende aynen öyle der gibi başımı sallayarak onu onayladım.

"Yemek mi ben mi?" diye sordum kollarımı birbirine bağlayarak.

Yukarı kalkan kaşları bu defa çatılmıştı. Galiba benim yüzümden ne tepki vereceğini ne diyeceğini şaşırıyordu. Haklı olabilirdi, hala ne istediğimi net bir şekilde ifade edebilen birisi değildim. İnsan ömrü boyunca susturulup,

kendisine verilen her şeyi lütuf gibi gören bir ailede büyüyünce itiraz etme hakkının olmadığını düşünüyordu.

"Narin, ben akıl okuyamam. Tavrının sebebini bana açıklamak zorundasın!" dedi uyarıcı bir tonla.

"Hemen aşağı inmek zorunda mıyız?" diye başka bir soru yönelttim ona.

Bir kaç saniye gözlerimin içine dikkatli bir şekilde baktı. Bakışları biraz olsun yumuşamamıştı, galiba onu sinirlendirmiştim. O bakışlarını benden çekmezken, bende aynı dikkatle ona bakıyordum.

Hakan ayağı ile kapıyı kapatıp, kapıya yüzünü dönmeden elini anahtara uzatarak kapıyı kilitledi.

Hiç bir tepki vermeden hareketlerini izliyordum. Heykel gibi bir vücudu vardı, ne muazzam bir güzellikteydi. Onun yanındayken kendimi başka bir dünyadaymış gibi hissediyordum. Tüm acılarımdan ve sevilmeyişimden uzak, o dünyada çok sevilen biriymişim gibi geliyodu. Dünyada cenneti yaşamak dedikleri aşık olmak mıydı?

Hakan bir kaç yanımda aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerini belime koyup, beni hafifçe kendine çekti. Kulağıma doğru eğilip "Birbirimize karşı açık olmazsak, birbirimizi tam anlayamayız ve birbirimizi anlayamazsak Narin hiç bir sorunumuzu halledemeyiz." dedi içimi kıpır kıpır eden bir sesle.

Başımı omuzuna yaslayıp kollarımı beline doladım. "Bazen çok cesurum kendim bile bu cesarete şaşırıyorum hatta..." dedim içimdekileri ona dökmek istercesine. Kısa bir es verince kalp ritimleri kulağıma daha net gelmeye başlamıştı, tıpkı bir ninni gibiydi.

Ben ısrarla devam etmeyince "Devam etmeyecek misin?" diye sordu parmaklarını saçlarımda dolaştırarak.

"Kalbin uykumu getirdi." dedim esneyerek . Halbuki uykumu çok iyi almıştım ve buraya çıkarken hiç uyumak gibi bir niyetim yoktu.

Hafifçe güldüğünde göğsü yukarı kalkıp inmişti. kalbinin ritmine ekstra bir ritim katılmış gibi oldu, bende istemsizce

gülümsedim.

Beni kucağına alıp yatağa yatırdığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Sesim içime kaçmış gibi "Aa!" gibi basit bir tepkiyi bile veremedi. Göğün bir parçasıymış gibi duran gözleri, kahvelerimin tam hizasındaydı. Elleri başımın iki yanında sabitlenirken tek bacağı yatağın üzerinde, diğer bacağı yerdeydi.

Zorlukla yutkundum. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum, birazcık yaklaşsam dudaklarımızın kavuşacağını düşündüm, bunu düşünmek bile vücudumdaki tüm kanın yüzüme toplanmasına neden oldu. Bazen bedenimi kontrol eden bir kumandanın onda olduğunu düşünüyordum.

Bakışları gözlerimde bir şey bulmak ister gibi araştırmacıydı. Yüzü son derece ciddi ve hatta yüzünde görmeye alışkın olduğum çatık kaşlarıyla bakıyordu bana. Kendi içinde bir şeyleri analiz ediyor gibiydi.

"Neden öyle bakıyorsun bana?" diye sordum fısıltılı bir sesle. Sanki yüksek sesle konuşsam dikkati dağılacaktı, öyle hissettiriyordu bana.

Bakışları az önce konuşan dudaklarıma kaydı, orada biraz oyalandıktan sonra tekrar gözlerime tırmandı. "Bu nasıl olabilir?" diye sordu. Bir büyünün tesirindeymiş de öyle konuşuyormuş gibiydi.

"Ney, nasıl olabilir?" diye sordum aynı ses tonuyla.

Gözlerime bakıyordu ama kalbimi görüyordu sanki, gözler gerçekten kalbin aynısıymış. "Aklım fikrim sende, senin gelişinde, seni ne zaman göreceğimde, seni nasıl göreceğimde, beni görür görmez ne diyeceğinde?"

"Nazım Hikmet."

Beni onaylarcasına başını sallayarak "Evet." dedi boğuk bir sesle.

"Senin bana nasip olman, şahsi hayatımın en değer biçilemez talihidir." dedim yine Nazım Hikmet'ten bir alıntı yaparak. Kalbim gümbür gümbür atarken bu dünyaya sığmadığımı fark ettim. Kalbim büyümüş, büyümüş ve sonunda kocaman bir dünya olmuştu.

"Sen benim hiç varmak istemediğim kıyımsın Narin. Oysa ben dalgalı suların insanıyım." dedi düşünceli bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıp "Bundan ne çıkarmalıyım yani?" diye sordum endişeyle. Biz olmamalıyız, biz birbirimize göre değiliz demek mi istemişti? Eğer kastettiği buysa kalbimi sökseydi daha iyiydi.

"Ben işinden başka hiç bir şey düşünmeyen ve şehit olmaktan başka bir arzusu olmayan biriydim. Sen geldin ve ben senin için yaşamak ister oldum. Ben o kıyıya çıkmamalıydım ama çıktım, şimdi dalgalı denize nasıl geri döneceğim?" diye sordu çaresizce.

Dudaklarım aralandı fakat konuşamadım. İnsanın sevilmekten gözleri dolar mıydı? Benim dolmuştu. Bir insanın istisnası olmak ve çıktığı yolu olmak ne muhteşem bir histi. Kimsenin önceliği değilken tesadüfen tanıştığım bir adam için yaşama sebebi olmuştum.

Aşk böyle bir şeydi işte, zamansız ve mekansız. Belki beni bir fotoğraf karesinde görmeseydi bu kadar hızlı ilerlemeyecek ve duyguları bu kadar yoğunlaşmayacaktı ancak kader beni önce bir fotoğraf karesinin içinde göstermişti Hakan'a.

"Sen dalgalı denizle mücadele ederken ben seni kıyıda bekleyeceğim. Dönecek bir yerin ve dönmek için sebebin olması için." dedim yemin eder gibi. "Seni dalgalı denizlerden, fırtınalardan alamam ancak varabileceğin kıyın olurum."

"Ah Narin, Narin sevgilim." dedi acı çeker gibi. Kendimi daha fazla tutamayıp dudaklarımı, dudaklarıyla buluşturdum. Bana büyük bir şehvetle karşılık verirken bizim için zor ama imkansız olmayan bir hikayenin yazıldığını anlamıştım. O hırçın denize aitti ve ben onun daimi istikameti olan kıyısıydım.

Günümüz...

O gün Hakan ile ikinci kez öpüşmüştük. Bundan daha önemlisi Hakan bana, beni sevdiğini söylemeden, sevdiğini anlatmıştı. Sadece 2 kelimeden oluşan o cümleyi kursaydı

kalbimde bu kadar büyük bir yer etmezdi. Birden onun kıyısı oluvermiştim. Daima sığınacağı ve gitmek için yaşamak zorunda olduğu kıyısıydım. Hakan hep öleceğini bilir gibi konuşmuştu benimle, bir gün kıyıya varamayacağını ancak bir kıyısının olduğunu bilmemi ister gibi. Bugün buradaydım ve artık bir kıyı değildim. Onu yutan dalgalar benide yok etmişti.

Ragıp amca Eren'den, annemin durumunu öğrenip içimi rahatlatmıştı. Annem iyiydi ama ben nasıl iyi olacaktım? O görüntüyü nasıl hafızamdan silecektim? Ragıp amcaya resmen yalvar yakar annemi de yanıma göndermesini istemiştim. O adam ile kalmasına gönlüm razı olmazdı. Eren ve annem yanıma gelmeliydi, annem kızın silah doğrultan ve dahası kendisini vuran bir adamla kalacak kadar vicdansız değildi. Ragıp amca annemle bu konu hakkında konuşacağını ancak İstanbul'a indiğimde kendisi dışında kimseyle iletişim kurmamam gerektiğini söylemişti. Bana yeni, güvenli bir hat vererek eski hattımı kırıp atmıştı.

Benim için resmen bir devir kapanıyordu. Hakan olmadan nasıl yeni bir sayfa açacaktım, kalbimdeki kırıklarla nasıl devam edecektim bilmiyordum. Tek bildiğim eski hayatımın ilk günü başlamak üzereydi.

"Narin Hanım inişe geçiyoruz, kemerlerinizi bağlayın!"

BÖLÜM SONU...

Umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Gelecek bölümlerde neler olur sizce, hadi yazın da dedikodu yapalım.. ❤

Aşağıdaki linkten beni tüm hesaplarımdan takip eder misiniz? Nolur nolur nolur 😄😘❤

https://linktr.ee/sibellaaa

BÖLÜM 16

Hello biz geldik 😍 1 gün erken geldiğim için çok yorumu ve yıldızı hak ettim bence. Upuzun bir bölüm oldu. Gölgesiz asıl şimdi başlıyor.

Sizden minik bir ricam var. Bölüm sonuna bırakacağım linkten beni takip eder misiniz? Twitter hesabınız varsa #gölgesiz ile twit atarsanız twitlerinizi de seve seve okurum çok güzel büyüyoruz, daha da büyümemiş için sizin desteğinize ihtiyacım var, şimdiden teşekkür ederim iyiki varsınız. 😘❤

...

Neyi düşünsem, seni düşünüyorum.
Neyi görsem, seni görüyorum.

...

İnsanın korktuğu mu başına geliyordu yoksa başına geleceği hissettiği için mi korkuyordu? Bende bu sorunun cevabı yoktu. Hakan sabah yüzüme bile bakmadan evden çıkmış, aramalarına ve mesajlarıma cevap vermemişti.

Dün ki yakınlaşmamızdan sonra aramızda herhangi bir soğukluk olmamıştı. Şuan bu tavrı nedendi çözemiyordum. Hakan'ın nereye gittiği meçhulken, Nurten teyze komşusuna kışlık hazırlamaya gitmişti. Bizde Hilal ile film gecesi yapmaya karar vermiştik.

Göz ucuyla, çekirdek çitleyerek heyecanla film izleyen Hilal'e baktım. Hakan benim aramalarımı açmıyordu ama belki onunkini açardı, yani inşallah açardı. "Hakan'ı arar mısın?" dedim damdan düşer gibi.

Hilal ağzında çekirdek ile kala kalırken şaşkın gözlerini gözlerimden çekemedi, biraz kendini toplayınca "Abimi

neden arıyorum?" diye sordu şaşkınlığını sürdürerek. Bende en az onun kadar şaşkındım, böyle damdan düşercesine konuya girmek istememiştim ama o kadar sıkışmış hissediyordum ki kendimi bir an önce olsun bitsin istiyordum. Başına bir şey mi gelmişti, benden mi sıkılmıştı, telefonunu bir yerde mi unutmuştu? Hangi ihtimali düşünmem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum, seçenekleri yok etmem gerekiyordu.

'Dakikam bitmiş Eren' arayacağım.' gibi bir bahane bularak telefonunu kendim alabilir ve Hakan'ın Hilal'in aramasına cevap verip vermeyeceğine bakabilirdim ancak bu tabi ki o an aklıma gelmemişti. Toparlamak umuduyla "Canım karamelli çikolata çekti, gelirken alır mı diyecektim." dedim mırıltıyla.

"Ayy bende bir an kavgasız ortamdan sıkıldın abimi arayıp kavga edeceksin sandım." dedi kahkaha atarak.

Gülümsemeye çalıştım ancak yapmacık durduğuna neredeyse emindim, aşırı gergindim. Belli etmemeye çalışmak benim için oldukça zordu. Ecel terleri dökmek bu muydu? Ben bir an önce telefonu bana vermesini ve filmine dönmesini beklerken Hilal "Arayım Ayhan abinin çırağını getirsin ne istiyorsan, şimdi abim bir çikolata için beni mi aradınız der, uğraşamam." diye yanıtladı beni.

Sesli bir nefes verip pes etmeden önce son şansımı denemek istedim. "Benim dakikam bitti de senden arasam olur mu?" diye sordum masum bir tavırla. Resmen Hakan yüzünden hiç yapmadığım bir şeyi yapıp en yakın arkadaşıma, kardeşime yalan söylüyordum.

"Tabi canım al." dedi yanında duran telefonu uzatarak. Şifresini sorma gereği bile duymadım çünkü yıllardır aynıydı.

Ayağa kalkarken "Ben içeride arayım, filmini bölmeyeyim." dedim. Hilalin cevap vermesini bile beklemeden aceleyle salondan çıktım.

Titreyen ellerimle şifreyi girip abim yazısının üzerine bastım, derin bir nefes alarak son bir cesaretle arama tuşuna da bastım.

İkinci çalışta Hakan'ın sesi duyuldu. Onun sesini duymak daha önce hiç böyle kötü hissettirmemişti. Boğazım düğüm düğüm oldu, ağlamamak için gözlerimi tavana diktim. Hakan "Kızım konuşsana!" dedi karşısında ben olduğumu bilmeden.

"Benimle konuşmak, görüşmek istemediğini söyleseydin. Ben giderdim..." dedim. Sesimin titremesine, Allah kahretsin ki engel olamamıştım.

"Narin..." dedi sesli bir soluk verip. Herhangi bir şey demedim, demesinede fırsat vermedim. Telefonu yüzüne kapatırken gözümden bir damla yaş düştü. Ne sanmıştım ki birinin beni gerçekten seveceğini mi? 'Bu kadar saf olamazsın Narin.' dedi içimdeki aşağılayıcı ses. Ona hak verdim.

Bu defa elimdeki değil cebimdeki kendi telefonum titredi arayan Hakan'dı ama açmadım. Hilal'in telefonundan arama geçmişini silip, kendi telefonu mu kapattım. Bahanesini duymak istemiyordum.

Hızlı adımlarla salona ilerledim, yatağıma yatıp ağlayarak uyumak istiyordum. Hilal'e telefonunu uzatırken "Ulaşamadım kuzu, hem vazgeçtim ben biraz dinleneceğim başım ağrıdı" dedim sesimin titrememesine özen göstererek. Hilal izlediği filme o kadar dalmıştı ki neredeyse yüzüme bile bakmadan. "Tamam kuzu tamam, dinlen sen." dedi çekirdek çitlemeye devam ederken.

Salondan çıktığım gibi gözyaşlarım akmaya başladı. "Seni annen bile sevmemiş, o neden sevsin ki?" diye fısıldadı zihnimdeki o acımasız ses. Ve bununla da kalmadı "Seni baban bile terk etmiş o neden etmesin ki?" diye devam etti sözlerine. İnsanın kendi zihninde dolaşan o iç ses bile sana bu kadar düşman olunca yalnız kalmaya mahkum oluyordun. Her şeyin çaresini bulabilirdim ama beni bana düşman eden yaşanmışlıklarıma çarem yoktu.

Odaya nasıl geldim, kapıyı nasıl kapattım anlayamamıştım. Yatağa uzanır uzanmaz hıçkırıklarımı serbest bıraktım. "Üzülme geçecek!" dedim zihnimde

dolaşan acımasız sese inat, düştüğünde kendini teselli eden Narin'e sarıldım. Hep geçmişti, yine geçecekti.

...

Korkunç bir baş ağrısı ile gözlerimi açtığımda hala sabah olmadığını fark ettim. Telefonum kapalı olduğu için saate bakamamıştım. O kadar içimden gelmiyordu ki telefonu açmak, yine de açtım. Hakan'ın araması dışında tek bir mesaj vardı. "Geldiğimde konuşalım." soğuk ve hissiz tek bir mesaj. Derin soluk alıp tekrar ağlamamak için kendimi sıktım. Uyumadan önce o kadar çok ağlamıştım ki gözlerimin şişliğini hissedebiliyordum, başım kadar gözlerimde ağrıyordu. Tekrar ağlamaya halim bile yoktu.

Yazmamak, hiç cevap vermeden bu konuyu burada bitirmek istedim ama olmadı. Parmaklarım "Geldin mi?" Yazdığında hemen çevrimiçi oldu.

Bahçeye gel.

Onun duygusuzluğu karşısında öfkeden dişlerimi sıktığımı fark ettim. Elimdeki telefonu bırakıp apar topar odadan çıktım. Öyle öfkeliydim ki attığım her adımda yer sallanıyor gibi hissediyordum. Sanki öfke duygusu vücut bulmuştu da o ben olmuştum.

Bahçeye çıktığımda bahçe masasında sigara içiyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerimden alev çıkıyormuş gibi hissettim. O ise yazdıkları kadar duygusuz bakıyordu bana. Daha önce bana öfkeyle bakan gözler gördüm, nefretle ve hatta aşağılayarak bakan gözler... Hiç biri canımı böylesine yakmamıştı. Aramızda kalan boşluğu hızlı adımlarla tamamlayarak yanına ulaştım. Narin duygularını dönüştürmeyi öğrenmişti; kendi yaralarını kendi sararken, gözyaşlarını kendisi silerken... güçsüzlüğünü güce, acısını kabullenişe, öfkesini sabırlı olmaya bırakarak öğrenmişti.

Hüznümü, öfkeme bırakarak "Sen ne zannediyorsun kendini?" diye sordum çenemi kaldırarak. Nurten teyze ve Hilal uyanmasın diye bağıramıyordum ama içimden avaz avaz bağırmak geçiyordu.

"Sakin ol önce, geç otur." dedi hissiz bir tonla. Beni göndermek istemeyen, beni değerli olduğuma inandırmaya çalışan, bana ilk görüşte aşık olan adam bu muydu? Öfkemi taze tutmak istesem de hüzün adete beni ele geçirmek üzereydi, direnmeliydim. Hep alışkın olduğum o duygunun beni bir kere daha ele geçirmesine izin veremezdim ama ben duygusuzluk ile savaşmayı bilmiyordum ki. Ben üvey babamın aşağılamasını, annemin nefretini, insanların acımasını tanıyordum. Hayat bana bunlarla başa çıkmayı öğretmişti ancak duygusuz bakan gözlerle ve hiç bir his barındırmayan sözlerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda gözlerimin içine baktı, kaşları çatılırken dudakları birbirinden ayrıldı. Şaşırmak bile olsa duygu barındıran bir hareket görmek beni iyi hissettirmişti, demek ki o kadar da hissiz değildi.

"Ah Narin!" dedi sesi bir soluk vererek. Gözlerini benden çektiğinde tepkisini anlayamamıştım, ondan beklediğim tepki bu olmadığı için şaşkınlığının sebebini anlayamıyordum.

Dudaklarımı ıslatıp "Neden bu kadar şaşırdığını anlayamıyorum. Ben net bir insanım ve senin de aynı netlikte olduğunu bilerek seninle bir yola çıktım. Bulmaca çözmeye çalışmayacağım bana neden duygusuz davrandığını ve şuan neden şaşırdığını açıklamak zorundasın!" dedim es vermeden. Konuşurken o kadar nefessiz kalmıştım ki göğüslerimi şişirecek kadar derin bir nefes aldım.

Kısa bir an körük gibi yükselip sönen göğüslerime kaydıysa da bakışları, tekrar gözlerimin içine baktı.

"Sen benim korktuğum, her şeyi başıma getirdin Narin." dedi net bir sesle. Böyle bir şey nasıl olabilir der gibi bakıyordu gözlerimin içine. Mahcup şaşkın ve çaresiz. "Aşık olmaktan korktum; aşık oldum, birinin gözyaşlarının sebebi olmaktan korktum; sebebin oldum. Bir tek korkum kaldı o da başıma gelmesin diye senden uzak kalmaya çalıştım, beceremedim." dedi öfkeyle. Öfkesi de derdi de

kendisiyleydi anlamıştım. Tıpkı benim gibi o da kendine düşmandı. Hakan'ın içinde bu kadar fırtınalar koptuğunu bilemezdim, onun da korkularının olabileceğini, kabus görebileceğini bilemezdim. Bu bilinmezlik benim suçum değildi, korkusuz bakan gözlerinin suçuydu.

Gözlerimi kaçırdım. "Bunları bana daha öncede söyledin ama ben hallettiğimizi sanmıştım, özellikle de dünden sonra. Bu hep böyle olacak galiba, sen sürekli korkup kaçacaksın." dedim hayal kırıklığıyla. Konuşma benim için bitmişti, oturduğum yerden kalkıp eve yönelmişken ben daha ne olduğunu anlamadan Hakan ile hemen solumda kalan ağaç arasında kalmıştım.

"Kaçtığım yok, söz ağzımdan bir kere çıkar benim." dedi öfkeyle. Geceleri bile masmavi, gökyüzüne bakıyormuş hissi veren gözlerine baktım. Bu defa gözlerinde kaybolmak için değil, kendimi ve onu bulmak için baktım. İkimizde o kadar öfkeliydik ki gökyüzünde beliren şimşeklerin ikimiz yüzünden olduğunu düşündüm bir an. Gök gürültüsünden sonra kendini belli etmeye başlayan yağmur taneleri bizi ıslatırken, ikimizde birbirimize düşmanmışız gibi bakıyorduk. "Ben hislerinden korkup kaçan bir adam değilim. Benim korkum sensin Narin, sorumluluklarım ve yüklerim arttıkça sana gelememekten korkuyorum... Sana her şeyin en iyisini vermek istiyorum, bazen akşamları eve gelen bir adamı hak ettiğini düşünüyorum ama sonra o adamı öldürüyorum. Seni paylaşamıyorum Narin, benden iyisini hak ettiğini biliyorum ama seni başkasına bırakamam. Bencil bir adam olmak istemiyorum ama bencil bir adam olmaktan başka bir yol bırakmadın bana." dedi çaresizce.

"Bu mu ya sorun?" diye bağırdım. Ben bağırdım ve bir kere daha gök gürledi. Sesimin oktavıyla kaşları çatılsa da üzerinde durmadım. "Ben senin için her şeyi göze aldım, en büyük korkum olan ölüm acısını bile göze aldım. Sen bir gün dönemesen bile, ben hep gelecekmişsin gibi beklerim seni. Belki de hiç gerçekleşmeyecek bir ihtimal için ayrılalım mı? Benim çekeceğim acıya kafa yorma. Acı benim, sevda benim

sanane bundan!" diye devam ettim sesimin oktavını düşürmeden.

"Ben ayrılalım mı dedim?" diye bağırdı elini göğsüne vurarak. "Benim aklım, fikrim, zikrim sen oldun. Korkuyorum anladın mı!? Hayatımda ilk defa bu kadar korkuyorum. Benim başımın üzerinden kurşunlar geçti, yanımda bombalar patladı ben bu kadar korkmadım. Ben korkusuz olmaya alıştım Narin, ben korkuyu anlayamıyorum!" dedi avazı çıktığı kadar bağırarak.

İkimiz de sırılsıklam olmuştuk. "Ne olsun istiyorsun? Zaman mı istiyorsun benden, al senin olsun tüm zamanlar. Korkusuzca, cesaretinle yaşa sen tamam mı?" dedim ürkütücü bir sakinlikle, benden bu kadar demekti bu.

Bir kere daha ona sırtımı dönmüştüm ki beni kolumdan tutarak kendine çekti, dudakları büyük bir açlıkla dudaklarıma tutunduğunda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Tam şuan da böyle bir anın içindeyken, asla aklımda olmayan bir şeyi yapıyorduk; öpüşüyorduk.

Öyle bir öpüyordu ki beni ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Bana anlatıyordu, benimle savaşıyordu, bana küsüyor ve tekrar barışıyordu.

Dudaklarımızın sıcaklığı ve ıslaklığı birbirine karışırken birden fazla duyguyu aynı anda hissediyordum. Onu arzuluyor, öfkeleniyor ve en sonunda yeniliyordum. Alt dudağımı, dudaklarının arasına aldığında istemsizce inledim. Biz sırılsıklamdık ama bedenlerimiz alev alevdi. Bir eli ensemde beni kendine daha fazla çekerken diğer eli usul usul belimi okşuyordu.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyordum ancak dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ikimizde nefes nefeseydik. Alnını, alnım koyup soluklanmaya çalışırken "Seni zamana bırakamayacak kadar seviyorum. Hayatımda ilk kez özür dileyeceğim, her adımını düşünerek atan hata yapmayan ben sende bocaladım. Özür dilerim Narin." dedi. Biraz geri çekilip omzumun açıkta kalan kısmına küçük bir öpücük kondurdu.

Tam onu affettiğimi söyleyecekken Hilal'in sesi bahçede yankılandı. "Abi, Narin..."

...

6 Haziran 2026 istanbul

Hakan, Hilal ve benim olduğum fotoğrafa bakarken Hilal'in bizi öğrendiği o güne gittim. Bizi öpüşürken yakaladığı o anı asla unutamıyordum. Yaşadığım utancı hiç bir zaman yaşamamıştım.

"Daldın yine." dedi Ezgi bilgisayarına bir şeyler yazarken. Ezgi benim gibi yazılım mühendisiydi, buradaki en yakın arkadaşım olmuştu. Müzik dinlemeden asla çalışamazdı. Açtığı bazı şarkılar yüzünden ben işime odaklanamazdım ama yine de onunla çalışmayı çok seviyordum.

"Açtığın şarkı yüzünden." diye yanıtladım onu.

Senin ellerindeyim
Düşlerindeyim, gülüşlerindeyim
Kaybolan soluk gidişlerin
Canım sevgilim artık ölmeyelim
Boşluğun dibinde yalnızım
Biraz kararsızım
Kendinden utanır mısın?
Sonum belki en başımdır
Yollar karışmıştır
Ben olmadan kaçamaz mısın?
Düşerdim yamaçlarından
Sapsarı saçlarından, avuçlarından
Yine de kalkar severdim, gülüşün özeldi
Beni kendinden kurtar...

Şehit oluşunun ardından tam 4 sene geçmişti ancak acım hiç hafiflememişti. Her yerde, her şeyde onu arıyordum. Ultrasona onsuz gittiğimde, onsuz doğum yaptığımda ve hatta nefes aldığım her dakika onu özlüyordum. Aldığım nefesi ona hediye etmek, ömrümden vermek istiyordum.

"Aaa!" dedi Ezgi "Bugün 6 Haziran, çok özür dilerim Narin." dedi panikle şarkıyı kapatmaya çalışırken.

"Bugünün diğer günlerden bir farkı yok Ezgi. Ölüm yıl dönümü diye bir şey yok. Bugün de yarın da gelecek ay da acım hep aynı olacak." dedim buruk bir tebessümle.

"Canım arkadaşım benim." dedi gururlu gözlerle bana bakarak. Her fırsatta ne kadar güçlü olduğumu söyler, nasıl dayandığımı sorardı bana. Başa gelen çekilir diyemediğim için ve aslında dayanamadığımı söyleyemediğim için konuyu hemen kapatırdım. Yine böyle bir konuşma geçeceğini düşünürken "Ödül töreni ile nasıl aynı gün denk geldi ama..." dedi hay Allah der gibi.

Ben o günün, bugün olduğunu tamamen unutmuştum.

"Ezgi sana kötü bir haberim var." dedim şaşkın gözlerle ona bakarak.

"Şirketin kutlamasını unuttun?" dedi soru sorar gibi.

Onu onaylarcasına başımı salladım. "Yani kutlama tarihe çok dikkat etmemiştim, bugünde... Yani böyle tarihte... böyle bir kutlamaya katılmam doğru olmaz... Ben gelmeyeyim en iyisi." dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Saçmalama Narin!" dedi yerinden kalkarak. Hızlı adımlarla karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bu kutlama aslında senin şerefine yapılıyor, farkında değil misin? Sen geldin ve şirketin cirosunu ikiye katladın. İnanılmaz zekice projeler geliştirdin..."

"Evet ama..." diye araya girmeye çalışsam da "Aması yok Narin. Hakan seni görse seninle gurur duyardı, bu ödülü onun için de alacaksın. Sen şehit eşisin hepimizden daha güçlüsün ve bu gücüne başarı kattın. Sen bir mucizesin Narin. Artık yası bırak, 4 yıl oldu." dedi soluk almadan.

4 yıl, 4 koca yıl...

Eşimi kaybettim, dayak yedim, ölüm ile burun buruna geldim, anne oldum, başarılı bir yazılım mühendisi oldum... Bir çok şey oldum ama benim aklım hala eş olamamakta kaldı. Bugün Hakan burada olsaydı ve ben ödül alırken gururlu gözlerle baksaydı bana. Ödülümü ona hediye etseydim, onca kalabalık içinde güneşli bir gökyüzü gibi baksaydı gözlerime. Birden herkes silinir giderdi ve ben

sadece Hakan varmış gibi konuşurdum kürsüde. Gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

"Hayat bana çok acımasız davrandı Ezgi, hem de çok... İyi şeyler de yaşadım bunu inkar ederek, nankör olmayacağım ama içim hep buruk, her şey yarım bende. İyi olan şeylerde de kötü olan şeylerde de hep Hakan'ı arıyorum, keşke o da burada olsa diyorum ve bunu dedikten sonra birden hiç bir şeyin önemi kalmıyor." dedim titreyen sesimle.

Ezgi'ye bakmıyordum ancak onunda bana bakamadığını biliyordum. Tesellisi olmayan derde düşen insanların gözünün içine bakmak zordu biliyordum. İnsanda, karşı taraf bu acıyı yaşadığı için hiçte alakası olmayan bir duygu belirirdi; mahcubiyet ve şükür. Bu acıyı anlayamadığı ve merhem olamadığı için mahçup hissediyorlardı ve aynı zamanda bu kadar büyük bir acı yaşamadıkları için şükür ediyorlardı.

Geçen bunca zaman bana fark etmemem gereken bazı duyguları tanıtmıştı. Derin bir nefes alıp ağlama hissimi bastırmaya çalıştım.

"Akşam için elbise bakmaya gidelim mi?" diye sordum fısıltıdan hallice bir sesle.

Ezgi'nin yüzünde önce buruk bir gülümseme belirdi fakat sonra gülüşü büyüdü. Elimi tutup "Seninle gurur duyuyorum, Hakan da seninle gurur duyuyor." dedi destekleyici bir sesle.

Benimle ne kadar gurur duyduğunu Hakan söylesin isterdim ancak kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu bilen o his beni ayakta tutuyordu. Bugün bu ödülü onun için alacaktım, o burada olsun olmasın ben kürsüye giden o yolda ona gidiyormuş gibi yürüyecek ve o konuşmayı o dinliyormuş gibi yapacaktım.

Narin'dim ben Şehit eşi Narin...

...

Bazı intikamlar kılıç kınından çıktığında alınırdı, bazı intikamlar kalem ile, bazı intikamlarda dimdik bir duruşla alınırdı. Ben intikamımı çok çalışarak, dimdik ayakta durarak

alıyordum. Düşmana kurşun sıkamazdım belki ama, şehit eşine layık bir hayat yaşayarak intikamımı alabilirdim.

Aynadaki yansımama baktığımda gözlerimde gördüğüm güç beni mutlu etti. Ne yollar aşmış, ne acılar çekmiş de gelmiştim buralara. Önce kendimi kaybetmiş sonra kendimi bulmuştum.

"Hadi ama daha giymedin mi? Öleceğim şimdi meraktan." dedi Ezgi kabinin dışında beni heyecanla beklediğine emindim.

Saçlarımı saç tarafa doğru alarak kendime son bir kez baktım. Kırmızı, straplez, göğüs kısmı hareketli, uzun bir elbise seçmişti Ezgi bana. Bugün özellikle kırmızı giymek istemiştim. Tutkunun, cesaretin rengiydi kırmızı, ben bugün kırmızıydım.

Perdeyi aralayarak beni heyecanla bekleyen Ezginin karşısına çıktım. Ezgi elimden tutup etrafımda çevirdikten sonra ıslık çalarak "Bu ne güzellik böyle inanamıyorum" dedi şaşkınlıkla.

"Bende çok beğendim." dedim heyecanla. Onun beğenmesi de içimi rahatlatmıştı, abartılı yada güzel durmamış deseydi aklımda hep bir soru işareti kalabilirdi.

"Sende bunu mu alacaksın?" diye sordum az önce denediği ve bal rengi gözlerini ortaya çıkaran haki elbiseyi işaret ederek. Koluna astığı elbiseye bakarak heyecanla "Ayy evet çok güzel değil mi?" diye sordu heyecanla. Elbise güzeldi ancak onu taşıyan daha güzeldi. Ezgi bal rengi gözlere sahip, koyu kumral orta boylu bir kızdı. Çıkık elmacık kemikleri, düzgün burnu ile göz alıcı bir güzelliğe sahipti. İzmirli olmanın hakkını veriyordu.

"Elbise güzel ama sen giyince daha bir güzel oluyor." dedim gülümseyerek.

"Desene bugün gözler ikimizin üzerinde olacak." dedi koluma girerek. Kasaya doğru ilerlerken "Sezgin beğenir mi acaba beni?" diye sordu heyecanla. Sorduğu soruyla yüzümdeki gülümseme anında silindi. Sezgi'nin ona karşı bir

duygusu olmadığını biliyordum ve maalesef ki zaman içinde bana karşı gelişen hislerini de.

Onu gereksiz yere umutlandırmak istemiyordum ama kalbini kırmakta isteyeceğim son şeydi. Sezgin'in bana karşı duygularının olduğunu ona hiç söylememiştim daha doğrusu söyleyememiştim. Sezgin'in benim ve çocuklarım üzerinde emeği çok fazlaydı ancak ben onu iyi bir dost olarak görmekten öteye gitmemiştim. Hakan'dan sonra birini sevmem ihtimal dahilinde bile değildi.

Özellikle sakladığım bir durum değildi ancak bunu dillendirerek yayılmasını, saçma sapan yakıştırmaların yapılmasını istemiyordum. Aramızın eskisi kadar iyi olmadığının herkes farkındaydı ancak bunun özel bir sebebe bağlı olduğunu kimse bilmiyordu.

"Çok güzel bir kadınsın, neden seni görmeyen birine kendini göstermeye çalışıyorsun ki?" diye sordum anlamaz gözlerle bakarak.

Omuz silkerek "Çok seviyorum ama ne yapayım, çok beyefendi, nazik ve güçlü birisi. Ayrıca korumacı, insan onun yanında kendini güvende hissediyor..." dedi hülyalı hülyalı. "Sana, benimle ilgili bir şey demiyor mu hiç?" diye sordu merakla.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "Hiç böyle bir konuşma geçmedi aramızda." dedim umutsuzca.

Yüzü kısa bir an düşse de, birden heyecanla "Sen, benden bahsetsen?" dedi soru sorar gibi. "Biliyorum eskisi gibi samimi değilsiniz... Çocukların, başka bir adama alışmasını istemediğin için aranıza mesafe koydun ama. Sonuçta yine de çok yakınsınız. Belki beni söylesen, aklına soksan..." dedi ama sözlerini tamamlanmadan "Böyle bir şeye karışamam, lütfen benden böyle bir şey isteme!" dedim. Gönül işlerine karışmayı hiç sevmezdim, kendi gönlüm epey karışıkken başka bir hikayeyle uğraşmak istemezdim.

"Haklısın da... Ne bileyim bir an olabilir sandım." dedi öylesine bir tavırla.

Göz ucuyla Ezgi'ye baktığımda yüzünün düştüğünü fark ettim "Kırılmadın değil mi bana?" diye sordum masum olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla.

Ezgi bakışlarını hızla bana çevirip "Hayır tabiki de kırılmadım, sen çok haklısın." dedi gülümseyerek. Kaşlarımı kaldırarak 'öyle mi?' der gibi baktım.

"Evet doğru söylüyorum." dedi kasaya geldiğimiz için çok uzatamamıştım ama gözlerinde gördüğüm samimiyet ve sahici gülümsemesi ile bana kırılmadığını anlamıştım.

Kasada ödeme yaptıktan sonra "Ben evde hazırlanacağım hem de çocukları görmüş olurum, bugün banyo günü ve ortalığın savaş alanına döndüğüne eminim." dedim gülerek. "Sende gelmek ister misin? Birlikte hazırlanırız." dedim hevesle.

"Olur başka bir planımda yok zaten, Sezgin'e haber vermiştin değil mi tekrar ofise geçmeyeceğimizi." diye sordu.

Ezgiyi onaylarcasına başımı salladım "Evet evet sorun yok, merak etme." dedim göz kırparak.

Ezgi ellerini birbirine vurarak "Ayy o zaman gidelim ve o savaş alanını görelim. Sinem kim bilir ne haldedir şimdi." dedi iştahla. Resmen heyecanlanmıştı, onun bu haline gülümsemeden edemedim. Sinem çocukların bakıcısıydı, henüz çocuk gelişimi öğrencisiydi ve Sezgin'in önerisiyle işe başlamıştı ancak çocuklar yüzünden işinden, bölümünden soğuması an meselesiydi.

AVM'den çıktığımız da bulduğumuz ilk boş taksiye bindik. Yol akıp giderken, benimde zihnimden tüm 4 yılım geçiyordu, şehir mi daha gürültülüydü yoksa zihnim mi karar veremiyordum. Trabzon'dan ayrılırken annem vurulmuştu, üvey babam ile düşmandık, kardeşimle ise vedalaşamamıştık. Hem kendi canım hem de çocuklarımın canı tehlikedeydi. Neyse ki annem kocasını dizginleyebilmiş ve bu saçma sapan olaylara son vermişti.

Annem, kocasının bu kadar ileriye gideceğini düşünmemişti. Beni vurmaya yeltenmesi ve yanlışlıkla

annemi vurması sanıyorum ki annemin zihninin dönüm noktası olmuştu.

Ben öylesine birinden hamile kalmamıştım, kocamdan hamile kalmıştım ancak üvey babam bu böyle değilmiş gibi canımıza kastetmişti. Eren ile annem ile konuşup görüşüyordum, Trabzon'a da gidip geldim ancak annem bizi hiç bir araya getirmedi. Annemin isteği üzerine, üvey babamdan şikayetçi olmadım, hem de onu daha da hırslandırmak istemedim. Onun cezasını Allah'a bıraktım.

4 yıl önce bugün Hakan'ın şehit haberini almıştık. Bugüne ödül töreni değil de daha çok sessiz sakin bir gece yakışırdı. Belki biraz ağlamak ve 4. günlüğümü doldurmak. Hakan'ın defteri biteli çok olmuştu ancak ben ona yazmayı hala bırakamamıştım, yeni günlükler almış ve onunla konuşmaya devam etmiştim. Bazen ağlayarak anlatmıştım ona günümü, bazen gülerek. Sanki ben o defteri bıraktığımda Hakan alıp okuyordu. Gözyaşlarımın düştüğü yerleri görüp o da ağlıyordu, heyecanla yazdığım yerlerde o da gülüyor ve neşeme de hüznüm kadar eşlik ediyordu. Eğer şehit olmasaydı akşamları bir koltukta birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatırdık. Üstelik kötü şeyler olsa bile o yanımda varken ağlamazdım çünkü bana söz vermişti, sadece mutluluktan ağlayacaktım.

Çocukların henüz bir haftalık olduğu günün gecesi Hakan'ı rüyamda görmüştüm. Onu rüyamda gördüğüm geceler uyku haram oluyordu bana. Yine böyle bir gece çocukların beşiğinin başına gittim, ikisi de huzurla uyuyorlardı ancak ben huzursuzdum. Beşiğin yanına çöküp çocuklarımın yetimliğine ağladım, yine sesim çıkmasın diye ellerimi dudaklarıma bastıra bastıra ağladım. Babam ile anılarım çok azdı ancak yine de vardı ve ben bu yaşıma kadar o kısacık, belli belirsiz anılara tutunmuştum. Peki onlar? Bir tane bile anıları yoktu ve bir kare fotoğrafları.

O günü ve hissettiklerini yazarken yine ağlamıştım ancak Hakan'a söylemişim gibi hissedince oldukça rahatlamıştım. O yokken bile vardı bende ve hiç tükenmiyordu.

Umut babasının görünmez bir süper kahraman olduğunu düşünüyordu, onun bizi gördüğünü ancak bizim onu göremediğimizi. Neşe ise onun başka bir evrende olduğunu ve dünyayı koruduğunu ve buraya gelişinin mümkün olmadığını düşünüyordu. Umut, Neşe'ye göre daha olumlu düşünüyordu, gerçekten adı gibi Umutluydu. Bir gün babasının görünür olacağını anlatıyordu Umut, Neşe ise olduğu yerden dünyamıza geçişin mümkün olmadığını söylüyordu. İkisi farklı fikirlerde olsa da ortak olarak düşündükleri konu babalarının bir kahraman olduğu, onları ve ülkesini hatta dünyayı koruduğuydu.

Hilal ile dilimiz döndüğünce şehit kavramını anlatmaya çalışmıştık. "Babam nerede anne?" sorusuyla karşılaşmamak için onlara doğumlarından beri babalarını ve nasıl bir kahraman olduğunu anlatıyordum. Onların henüz beni anlamadığı zamanlarda bile Hakan'ı anlatıyor, fotoğraflarını gösteriyordum. Sanki böyle yaparsam ona hiç yabancı kalmazlar gibi geliyordu bana.

Şimdilik babalarını kendi kurdukları dünyada ki gibi bir kahraman olarak bilmelerinde sakınca yoktu, nasılsa büyüdüklerinde babalarının tüm bu düşüncelerinden daha büyük bir kahraman olduğunu anlayacaklardı. Bunu anlamak demek ölümü anlamak demek olacaktı ve aynı zamanda ölümsüzlüğü anlamak... Belki ilk başta acı çekeceklerdi ancak bir kere daha gurur duyacaklardı babalarıyla.

Taksi durduğunda bende tüm düşüncelerimden sıyrıldım. Taksi ücretini ödeyerek taksiden indiğimizde Ezgi'ye "Hazır mısın?" diye sordum abartı bir ifadeyle.

Ezgi küçük bir kahkaha atarak "Hem hazırım hem de heyecanlı." diye yanıtladı beni. Sitenin bahçesinden geçerek apartmana ulaştık, asansöre bildiğimizde çocukları göreceğim için heyecanlı olduğumu fark ettim. Belki onları her gün görüyordum ancak ne zaman eve dönecek olsam içimi tatlı bir heyecan kaplıyordu. Tüm gün onlara kavuşmak umuduyla yaşıyordum sanki.

Asansörden indiğimizde ben önde Ezgi arkada evin kapısına doğru yürümeye başladık. İçeriden gelen bağırış sesleriyle Sinem'in banyo yaptırmak konusunda henüz başarılı olamadığını anlamıştım. Yüzümde oluşan kocaman gülümsemeyle Ezgi'ye döndüm. "Hadi hadi aç." dedi heyecanla. Ağır hareketlerle kapıyı araladığımda hemen içeri girmedim çünkü kafama banyo ördeği yeme ihtimalim çok yüksekti.

Sinem "Umut hemen buraya gel! Pis çocuklar gibi mi kokmak istiyorsun!" diye bağırışına şahit oldum. Muhtemelen yine bir yere saklanmış ve Sinem'e pusu kurmuşlardı. "Neşe sen gel bari..." dedi Sinem bıkkınlıkla. Neşe, Umut'a göre daha sakin olsa da banyo konusunda Umut'a uyuyordu.

Tam biz geldik diye seslenecektim ki sağlı sollu oyuncak oklar fırlamaya başladı salonun ortasında, resmen Sinem'e pusu kurmuşlardı. Sinem iki ateş arasında kalırken salona girerek "Çocuklar, savaş sona erdi. Gelin bakalım buraya!" dedim Sinem'e göz kırparak. Önce oklar kesildi sonra ikisi de saklandığı yerden çıkarak "Anne!" nidaları eşliğinde bana doğru koştular. Sinem minnetle bana bakarken "Tam zamanında geldim galiba." dedim gülümseyerek. İkisi de kızıl derili kostümlerini giymiş yüzlerine siyah çizgiler çekmişledir. Bu halde bana doğru koşmaları beni gülümsetmişti.

Ezgi, Sinem'e fırsat vermeden "Valla bence tam zamanıydı çok eğlendim." dedi kahkaha atarak. Sinem, Ezgi'ye göz devirerek "Çok eğlendiysen bir banyo gününü beraber geçirin isterseniz?" dedi soru sorar gibi.

Ezgi gülümsemesini bastırarak, boğazını temizledi "İzlemesi daha eğlenceli, sağol o yüzden." dedi. Ezgi ve Sinem zaman içinde yakın arkadaş olmuşlardı o yüzden birbirlerinden çekinceleri yoktu.

Umut sol, Neşe sağ bacağıma sarılırken bende onlarla aynı boyda olabilmek için eğildim. Bu defa boynuma sıkıca

sarıldılar Umut "Erken geldin anne..." derken Neşe "Neden erken geldin anne?" diye sordu.

İkisine de sarılarak "Hazırlanmak için erken geldim ama önce çocuklarımı yıkayacağım." dedim bir Umut'a bir Neşe'ye bakarak.

İkisinden de itiraz sesleri yükselse de "İtiraz istemiyorum minik Kızılderililer." diyerek ellerinden tuttum. Sinem'e ben hallederim dercesine göz kırptığımda bana minnetle baktı.

Sinem ve Ezgi'yi ardımda bırakarak sağımda Neşe solumda Umut ile banyoya yöneldim. Sanki ilk defa banyo yapacakmış gibi gergin olan minik kızılderililere "Ben suyun sıcaklığını ölçtüm sizin için, harika bir sıcaklıkta." dedim neşeyle. Tabiki ölçmemiştim ama Sinem hep suyu biraz sıcak hazırlardı ve onları yakalayana kadar su ideal sıcaklığına kavuşurdu.

"Anne neden banyo yapmak zorundayız ki?" diye sordu Umut merakla.

Düşünür gibi yaparak "ımm" diye mırıldandım kısa bir eş verdikten sonra "Çünkü banyo yapmazsak, pisleniriz ve kötü korkarız. Eğer biraz daha banyo yapmazsak hastalanırız." dedim üzgün bir tavırla.

"Peki neden pisleniriz anne?" dedi Neşe heyecanla. Onun bu heyecanına gülümsemeden edemedim. İnsanlar gerçekten adının anlamını taşıyordu galiba, en azından benim dışımda. Onlara verdiğim isimlerle bir kez daha gurur duydum. Umut adı gibi umut dolu bir çocuktu, hatta bazen o kadar umutlu olabiliyordu ki her şeyden sıyrılabileceğini düşünüyordu, buna banyoda dahil.

Neşe her zaman neşeli ve heyecanlıydı. Umut ile birlikte yeni şeyler keşfetmeye bayılıyorlardı. Umut daha deli doluyken Neşe daha ağır bir çocuktu. Umut'un bir sınırı yoktu, Neşe ise sınırlarını bilirdi. İkisinin en büyük ortak noktası da öğrenmeye olan açlıklarıydı. Yeni bir şeyler öğrenmeyi çok seviyorlardı, kreşteki öğretmenleri öğrenme açlıkları ve çabuk kavramaları nedeniyle zeka testi yapılması gerektiğini düşünüyordu. Randevumuz alınmıştı ve

önümüzdeki hafta üstün zekalı olup olmadıkları anlaşılacaktı.

"İçimden bir ses, mi ik kızılderililerin aslında cevabını bildiği soruları bana sorarak, beni yıldırmaya çalıştığını söylüyor." dedim bir Neşe'ye bir Umut'a bakarak.

İkiside avucunu dudaklarına bastırarak kıkırdamaya başlayınca tahminimde yanılmadığımı anladım.

Banyo kapısına geldiğimizde Umut "Anne banyodayken bize babamla ilgili anılarından birini anlatır mısın?" diye sordu hevesle. Neşe yerinde zıplayarak "Evet anne lütfen, lütfen." dedi heyecanla.

Buruk bir gülümseme ile başımı salladım. Babalarını anlattığımız kadarıyla biliyorlardı ve ben mümkün olduğunca onlara Hakan'dan bahsediyordum. Belki de en çok babalarını dinlerken sessiz ve odaklı kalabiliyorlardı. Öyle dikkatle ve hevesle dinliyorlardı ki Hakan ile olan anılarım bittiğinde, anlattığım anıları tekrar tekrar dinlemek için bu kadar hevesli olurlar mıydı diye düşünmeden edemiyordum.

"Anlatırım tabiki." dedim hevesli çıkmasına özen gösterdiğim sesimle.

İkisi birden yerinden zıplayıp "Yaşasın" diye bağırdılar.

Ben onlar kadar sevinçli değildim, gerçek olmayan bir masalı dinler gibi babalarını dinlemeleri zoruma gidiyordu, yinede gülümsememi bozmadım.

İkiside küvete girdiğinde, küvetteki oyuncaklarla ve köpüklerle oynamaya başlamıştı, hemen yanlarına çöküp "Babanız ile çok uzun bir süre görüşememiştik." diye söze başladım.

Umut "Çünkü babam görevdeydi ve ülkemizi koruyordu değil mi?" diye sordu parlayan gözleriyle bana bakarak. Onu onaylarcasına başımı salladım "Evet aynen öyle."

"Babanız bana süpriz yapmak için İstanbul'a geleceğini söylememiş..."

Bir yandan onları yıkıyor bir yandan da o günü anlatıyordum. İkisinin heyecanı ve merakı gözlerinden

okunuyordu. Keşke en az benim kadar anıları olsaydı Hakan ile. Eminim ki Hakan ikisini de çok sever bağrına basardı.

"Ben iki gün babanıza ulaşamadım, yurdun yakınındaki parka gidip salıncağa oturdum. Ağlamak üzereyim o kadar çok özledim..." dedim. Sesim titremeye başlayınca sustum. İkisi de kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Gözlerimin dolduğunu saklamak için ikisiyle de göz göze gelmemeye çalışıyordum. O zaman bile özleminden ağlayacak olan Narin bugün 4 yıldır Hakan'ı görmüyordu, sesini duyuyordu, sarılamıyordu ama yaşıyordu. Yaşamak zorunda olmanın ağırlığı ile yaşıyordu hemde.

Boğazımı temizleyerek derin bir nefes aldım. Anne olmak demek böyle bir şeydi işte çocukların için her zaman ayakta durmak zorundaydın. Gözlerin mi doldu, gözlerini sakla, sesin mi titredi, sessiz kal. Mutsuz musun, rol yap. Babam verdiği isme inat hiç Narin olamadığımı görse ne düşünürdü acaba.

Yüzüme kondurduğum sahte ama kocaman gülümsemem ile çocuklara baktım. Ben gülünce aynı şekilde tepki verdiler. Onlar gülsün diye ben tüm dünyanın yükünü alabilirdim omuzlarıma. Hiç şikayet etmediğimi söyleyemem ama pişman olmadığım da bir gerçekti. İyiki anneydim.

"Ben salıncakta, sallanmadan öylece otururken arkadan bir el bana pamuk şekeri uzattı. Babanızın ellerini hemen tanıdım." onlara bu anıyı anlatırken kendimde o güne gittim. Hakan'ın ellerinden başlayarak yüzüne doğru tırmanan bakışlarım, gökyüzü gibi bakan gözleri ile karşılaşmam. Umut dolmuştu içim, güneş doğmuştu da yaz gelmişti sanki onu görünce.

"Ayy!" Dedi Neşe ellerini birbirine vurarak "çok romantik." kaşlarımı çatarak şaşkın bakışlarımı Neşe'ye çevirdim. "Sen nerden biliyorsun bakalım romantik kelimesini?" dedim minik çenesini baş parmağım ve işaret parmağımın arasına alarak.

"Sinem abla hep romantik diziler izliyor, dizilerdeki ve filmlerdeki gibi bir aşk yaşamak için şey yapıyormuş...

Mani... Imm... Manidest." dedi. Kendimi tutamayarak banyoda yankılanacak kadar büyük bir kahkaha attım.

"Manifest mi?" diye sordum. Kahkahamı tutmaya çalışıyordum ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Neşe kaşlarını çatarak "Bende aynı şeyi söyledim anne neden gülüyorsun?" dedi tripli tripli. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi baskılamaya çalıştım.

Umut anlamaz gözlerle bize bakarken "Evet anneciğim afedersin." dedim kendimi toparlamaya çalışarak. Bir çok sözcüğü yanlış telaffuz ediyorlardı ancak bu çok hoşuma gitmişti. Manifest demeye çalışırken ki çabası ve en sonunda farklı şekilde telaffuz etmesi çok tatlıydı. Çocuklar mucizevi bir şeydi, az kalsın hüngür hüngür ağlayacağım anıyı eğlenceli hale getirmişlerdi.

Çocukları durulayıp bornozlarını giydirdim. Bir yandan onlarla ilgileniyor bir yandan da zihnimin bir köşesinde o günü canlandırıyordum. Salıncaktan nasıl kalkmıştım Hakan'ın boynuna nasıl atlamıştım bilmiyordum. Kendimi tutamayarak ağladığımda "Sadece mutluluktan ağlamak serbest demedim mi ben sana?" dedi boynuma öpücüklerini sıralarken. Derin derin aldığı soluklardan kokumu içine çektiğini anlıyordum. Ben ise ağlamaktan ve sıkı sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamamıştım.

O gün beni salıncakta sallamıştı. Babam öldükten sonra bir ilki daha gerçekleştirmiştik birlikte.

Anın güzelliği ile o kadar çok kahkaha atıyordum ki ömrüm boyunca o kadar gülmemiştim. Hayatımın en güzel günlerinden birini o gün o parkta yaşamıştım. Bana pamuk şekeri almış, benimle çocuklaşmış ve benim yaralı taraflarıma merhem olmuştu.

Hem ilacım hem de sancımdı benim. Bana en büyük mutluluğu ve en büyük acıyı o tattırmıştı. Onu ömür boyu sevecek ve acısını her daim yüreğimde, sır gibi saklayacaktım çünkü bazı acılar ömür boyu çekilmeye değerdi.

...

"Ruju biraz şurayada sürdük mü tamamdır." dedi ruju dudağıma dağıtırken. O kadar dikkatliydi ki sanki dünyanın en önemli işini yapıyordu.

"Off çok güzel oldun Narin. Dudaklarının güzelliği, senin güzelliğin şaka mı?" dedi abartılı bir ifadeyle.

"Gerçekten çok güzel oldun." dedi Sinem'de hayranlıkla. Sinem ile çalışan patron ilişkimiz yoktu daha çok arkadaş gibiydik. Böyle olmasını özellikle ben istemiştim, ilk başlarda buna pek alışamasa da zamanla sizli bizli konuşmayı ve hanım sıfatını bırakmıştı.

"Teşekkür ederim kızlar o sizin güzel bakışlarınız." diye yanıtladım iltifatlarını. İkisi de gerçekten çok güzel kadınlardı.

Sinem orta boylu, esmer, badem gözlü bir kızdı. Girdiği her ortamda dikkat çekerdi ancak o bundan pek hoşlanmaz bu yüzden mümkün olduğunca az makyaj yapar ve spor giyinirdi.

"Beni hazırlayacaksın diye kendin hazırlanamadın." dedim Ezgi'ye mahçup bakışlarımı çevirerek.

"Ben kendimi daha çabuk hazırlarım ama önce aynada kendine vereceğin tepkiyi görmek istiyorum." Ezgi heyecanla. Aynaya sırtım dönük kalmıştı ve elbiseyi deneme kabini dışında üzerimde görememiştim. Ayakkabılarım, makyajım ve çantam ile nasıl göründüğümü merak ediyordum. Birde heyecanlandığımı hissettim. Uzun zaman sonra daha doğrusu Hakan şehit olduktan sonra hiç bir davete gitmemiştim. Her ne kadar ölüm yıl dönümünde böyle bir davete gitmek istemesem de onun güçlü karısı olarak ve yine onun için ödülümü almaya gidecektim. Attığım her adım, kazandığım her zafer onun içindi. Ben onun içindim.

Sinem sol elimden Ezgi sağ elimden tutup beni kaldırdılar. Boy aynasına ilerlerken topuklu ayakkabımın beni rahatsız etmeyecek topuk boyunda olduğuna şükrettim.

Aynanın karşısına geçtiğimde gördüğüm Narin'i tanıyamadım gözleri benim gibi bakıyordu ama jilet gibi

keskin eyeliner'in çevrelediği gözler sanki benim değildi. Kalp şeklindeki hafif kırmızı dolgun dudaklarım yerindeydi ama bir farkla, artık daha kırmızılardı.

"Kızlar siz harikalar yarattınız farkında mısınız?" dedim şaşkınlıkla. "Kendimi yolda görsem tanımayacağım."

Ezgi kahkaha atarken, Sinem küçük bir tebessüm etti. "Zaten çok güzeldin, daha da güzel oldun." dedi Ezgi aynadaki yansımama bakarak. Üçümüzde aynadaki yansımama bakıyorduk.

Bir an için Hakan sanki o salonda beni bekliyormuş gibi hissettim, sanki gerçekten gözlerinin içine bakarak ödülümü alabilecekmişim gibi. Beni böyle gördüğünde vereceği tepkiyi, gözlerinde göreceğim hayranlık içeren tutkulu bakışları hayal ettim ve gururlu bakışlarını 'İşte benim karım' der gibi bakardı bana. Gözlerimin kızarmaya başlamasından ağlayacağımı anlayarak bakışlarımı aynadan çektim.

"Benim yukarıda küçük bir işim var, sen burada hazırlanabilirsin Ezgi. Sinem sende rica etsem çocuklara bakar mısın hala uyuyorlar mı?" diyerek ikisiyle de göz göze gelmeden odadan çıktım.

Burası 2 katlı bir evdi. 5+1'di yukarı da sadece bir oda, kiler ve banyo vardı. Ben üst katı çalışma odam yapmıştım. Günlüğümde o odadaydı.

Merdivenleri hızlı adımlarla çıktım, bir an önce defteri, kalemi elime alıp Hakan'a yazmak istiyordum.

Odaya nihayet ulaştığımda kapının kilidini açarak içeri girdim. Çocuklar bu odaya girmemesi gerektiğini biliyordu, Sinem zaten girmezdi ancak ben yinede kitliyordum. Bu oda benim sırrım gibiydi.

Ben her defasında bu odada Hakan ile buluşacakmış gibi heyecanla gelirdim, sanki bu oda da beni bekliyordu. Biz onunla kavuşmanın yolunu bulmuştuk, satırlarda buluşuyorduk.

Ben kalemdim, o kelam. Ben mısrasıydım şiirin, o şiirin ta kendisi...

Masa kapının tam karşısında pencerenin önünde duruyordu. Masanın sağında ve solunda da pencere vardı, odanın daha iyi aydınlatması için böyle bir tasarım yapışmış olmalıydı. Sağ tarafta pencerenin hemen bitiminde üçlü beyaz koltuk vardı, yoğun bir çalışma temposu içerisindeyim eğer biraz dinlenmek için bu koltuğu kullanırdım. Odanın sol tarafında ise yine pencerenin bitiminde kitaplığım başlıyor kapıya kadar devam ediyordu. Dikdörtgen şeklinde bir oda olmasından kaynaklı her şey sıralıydı.

Odanın halısı ve perdelerin fon kısmı da kırmızıydı. Oda çok fazla güneş aldığı için böyle bir perde tercih etmiştim.

Kapıyı kapatıp masama ilerledim. Defteri masamın üzerinde görmeyi beklemiyordum çünkü her defasında defteri masanın çekmesine koyardım, son gelişimde de çekmeceye koyduğuma neredeyse emindim. Odanın anahtarı benden başka kimse de olmadığı muhtemelen yanlış hatırlıyordum.

Sandalyeye oturduğum da heyecanım daha da arttı, derin bir nefes alıp defterin kapağını açtım.

Sevgilim, canım, can yoldaşım...

Ruhumun en derin sızısı, dünyada doyamadığım sevgilim, bugün sen gideli tam 4 yıl oldu. Ne acım azaldı, ne de seni bir an olsun unutabildim. Bir gün sana kavuşabilmek umuduyla hayatımı eskitiyorum. Tam olarak yaptığım bu, yaşamak değil ömrü eksiltmek ve eskitmek. Ben hala senin gücünden güç alıyorum ve hala sana tutunuyorum. Tek bir amacım var sana, ülke için şehit olmuş bir askere layık eş olmak ve yine ona layık çocuklar yetiştirmek. Hayattaki tüm duygular anlıktır aslında ancak biz her hatırladığımızda bir kere daha acı çekiyor ve o acının eskimesine izin vermiyoruz. İtiraf etmesi zor ancak beni ayakta tutan senin acın, mutlu olur da seni unuturum diye ödüm kopuyor. Her canım yanışında seni bir kere daha özlüyor ve anıyorum. Biliyorum, bana sesini duyurabilsen bunun ne kadar yanlış olduğunu, hayatta olduğum süre boyunca bunun tadını

çıkarmam gerektiğini söylerdin. Sen ölmüşken ve ben yaşıyorken mutlu olmak ne mümkündü.

Seni kaybettiğim bugünde ödül alacağım. Mutlu muyum, heyecanlı mıyım yoksa gururlu muyum bilmiyorum ama eğer nutluysam şimdi senin huzurunda bu duygudan vazgeçiyorum. Heyecanlı ve gururluysam sana layık olabileceğim düşüncesindendir.

Keşke bugün yanımda olabilseydin ve bana gururla, aşkla bakabilseydin. Sen orada beni izliyormuşsun gibi alacağım bu ödülü çünkü bil ki senin için bütün zaferlerim...

Seni seviyorum, ilk gün ki gibi ve daima...

Hayatınızda hep olacağını düşündüğünüz bir insanı kaybettiğinizde, artık yarımsınızdır. Ne yaparsanız yapın tamamlanamayacaksınız. Ben Narin, Narin Derin Kurt... yarım, eksik ve paramparçayım. İçimde dolduramadığım bir boşluk ve asla kurtulamadığım hiçlik duygusu ile tam 4 yıldır yaşıyorum. Yerini ne zaman bir şeylerle doldurmaya çalışsam, yokluğunun yarattığı boşluk daha da büyüdü içimde ve ben anladım ki bazı boşluklar doldurulmamak için vardır. En derin boşluğum Hakan'ım, hayatımın, gönlümün derin kuyusu... Düşmekten ve yenilmekten bıkmadığım acım. Bugün 4 yıl daha yaşlandım ama sen hep genç kalacaksın. Senin gençliğine, senin gökyüzünden gözlerine, senin güneşten saçlarına hiç dokunmadı hayat, hiç beyazlamadı saçların ve gökyüzü gibi bakan gözlerinin çevresi hiç kırışmadı. Sen yaşlanamadan ölensin şehidim, ben yaşayamadan ölen olacağım. Bütün hayatım senin şerefine, yaşlanmamana ve yaşayamamana. Bütün ömrüm senin için, gökyüzüm, yer yüzüm ve mahşerim... Alamadığın her soluk, yaşlanamadığın her yaşın için dünyada kalan parçanım. Bütün acılarımı bir vatan sağ olsuna sığdırdım.
Alacağım ödülüm bütün şehitlerimize ve ardında bıraktıkları, vatan sağ olsun diyenlere. İlk değilsin, sonda olmadın Hakan, binlerce Hakan, binlerce Narin var ve bir kere daha vatan sağolsun.

Bunları ona yazamamıştım ancak bazen kalp konuşur dil ve kalem susardı...

...

Şirket içi ödül töreninin yapılacağı yere geldiğimizde büyük bir salon karşılanmıştı bizi. Neredeyse şirketin tamamı buradaydı. Böyle bir ödül töreninin gelenek haline gelmesi çalışanlar için motivasyon kaynağıydı, yaptığımız işlerin takdir görmesi ve bilinmesi çok özeldi. Bir çok çalışanın sahip olmadığı haklara sahip olduğumuz gibi birde böyle bir tören gecemiz vardı. Bu vesile ile yılda bir toplanıyorduk.

Bu geceki ödül törenimiz bir otelin salonunda olacaktı. Bu otel İstanbul'u en lüks ve gözde otellerinden biriydi. Ezgi ile birlikte salona göz atıp, tören başlamadan önce bir şeyler içebilmek için otel lobisine çıkmıştık.

"Nalan değil mi o? Yanındaki sevgilisi mi acaba?" dedi Ezgi ardımda kalan bir noktaya bakarak.

Ezgi'nin bakmış olduğu yere dönüp çifte kısaca göz gezdirdikten sonra. "Galiba o, instagramda paylaştığı fotoğraflarda ki adama benziyor." dedim. Nalan insan kaynaklarında çalışan ufak tefek, siyah saçlı, beyaz tenli, sevimli bir kadındı. Mor mini elbisesi de ona çok yakışmıştı.

"Değil mi? Yakışmışlar ama beğendim." dedi değerlendirme yapan jüri üyesi gibi. Onun bu haline gülümsemeden edemedim. "O kadar dikkatli bakma fark edip yanlış anlayacaklar." diye yanıtladım onu.

Dudaklarını birbirine bastırıp, hafifçe bana doğru eğildi. ortalığı kolaçan edip "Ben ne zaman böyle kol kola gezeceğim Sezgin ile ya ne zaman fark edecek beni?" dedi fısıltılı bir sesle.

Bu defa muzip bir sesle değilde ciddi ciddi sormuştu. Sesli bir nefes verip "Umarım fark eder." demekle yetindim çünkü bu konuda ona yardımcı olabilecek kişi ben değildim ve ne yazık ki kendimi hiç bir suçum olmamasına rağmen suçlu hissediyordum.

Ezgi arkasına yaslanıp rahat bir duruşa geçtiğinde kadehinden bir yudum alıp "Nerede kaldı acaba henüz

gelmedi de, sana haber verdi mi?" diye sordu.
Başımı hayır anlamında sallayıp "Haberim yok maalesef." dedim. Anladım der gibi başını sallayıp içkisini yudumlamaya devam etti.

Aramızdaki konuşma sonlanınca bende Sinem'in bana gönderdiği videoları izlemeye başladım. Umut ve Neşe kim daha çok kelime anlamı biliyor yarışması yapıyordu, Sinem onlara sözlükten kelime seçiyor ve anlamı soruyordu, bilen kelimenin zorluk derecesine göre puan alıyordu. Onların o hırslı ve konsantre hallerini izlemeyi çok seviyordum. Çocuklar olmasaydı hayatın bir köşesinden tutabilir miydim hiç bilmiyordum.

Ezgi heyecanla "Ay! geldi." dediğinde telefonu bırakıp kapıya doğru baktım. Sadece Sezgin'in gelişi onu bu kadar heyecanlandırabilirdi. Ezgi üstüne başına çeki düzen verirken ona gülümsemeden edemedim, dışarıdan çok tatlı görünüyordu, keşke Sezgin'de onu fark etseydi.

Sezgin lobide bizim şirketten olan bir kaç kişiyle selamlaşıp yanımıza geldi. Ezgi heyecanla ayağa kalkarken "Hoşgeldiniz Sezgin Bey." dedi hülyalı hülyalı. Sezgin hafifçe gülümseyerek "Hoşbuldum Ezgi." diyerek bakışlarını bana çevirdi. Ezgi gibi heyecanlı olmasam da bende ayağa kalkarak "Hoşgeldin." dedim nazikçe gülümseyerek. "Hoşbuldum çok güzel görünüyorsun." dedi. Hayranlığı bakışlarından ve ses tonundan belliydi ancak ben ağırlığımı hiç bozmadan "Teşekkür ediyorum, sende çok şıksın. Ama bence hepimizden şık birisi varsa o da Ezgi'dir." dedim Ezgiye doğru dönerek. Ezgi bana minnettar gibi bakıyordu ancak Sezgin'in ona öylesine bakması ve beğendiğini ifade eden tek bir cümle bile kurmaması onu üzmüştü. Karşılıksız aşk gerçekten zor olmalıydı, Hakan'ı karşılıksız sevdiğimi, onun bana kayıtsız kaldığını düşünmek bile istemiyordum. Ya Sezgin, Ezgi'yi artık fark etmeliydi yada Ezgi onun değerini bilecek biriyle olmalıydı.

Her ne kadar Sözlerimle dikkatleri Ezgi'nin üzerine çekmeye çalışsam da Sezgin, Ezgi'ye küçük bir bakış atıp

gülümsedi ve bakışlarını tekrar bana çevirerek "İçeri geçelim mi?" diye sordu. Ezgi'nin moralinin daha çok bozulduğunu fark etmiştim "Siz Ezgi ile geçin, ben Sinem ile konuşup geliyorum." dedim. Belki kısa bir an için bile olsa Sezgin ile konuşmak ona iyi gelirdi.

Sezgin başını hafifçe öne eğip "Peki çocuklara selam söyle." dedi hafifçe tebessüm ederek.

"Olur söylerim." diyerek onu yanıtladıktan sonra Ezgi'nin önden gidebilmesi için eliyle yolu gösterdi. Ezgi Sezgin Bey'e gülümseyerek bana döndü "İçeride görüşürüz." dedi.

"Görüşürüz." dedim göz kırparak. Enerjisinin çok fazla düştüğünü biliyordum, keşke onun için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

....

Çocuklarla görüntülü konuştuktan sonra salona doğru ilerledim, herkes yerini almış yöneticilerimiz sırayla konuşma yapmaya başlamışlardı. Artan müşterilerden ve cirodan bahsediyorlardı. Ben ise bir an önce eve gitmek ve yorganın altına girerek ağlamak istiyordum. 4 yıl boyunca yaptığım gibi. Törenden sonra aşağı kattaki balo salonunda eğlence düzenleneceği için bu isteğimden şuan için çok uzaktım.

Ben insanlardan müsaade isteyerek Ezgi'nin yanına geçmeye çalışırken konuşma yapması için Sezgin sahneye davet edildi. O ayağa kalkınca göz göze geldik. Kısa bir an duraklasa da gülümseyerek sahneye doğru devam etti. O sahneye çıkana kadar alkışlarım ardı arkası kesilmedi. Ezgi'nin yüzü sirke satıyor olsa da gözlerinde sevdiği adama duyduğu gurur ve aşk vardı.

Sezgin alkışlar kesilmeye başlayınca kendinden emin bir duruşla ve güler yüzüyle konuşmasına başladı. Gerçekten çok mütevazi, güler yüzlü ve mütevazi bir adamdı. Bir çok kadının hayal ettiği özelliklere sahipti keşke o da onu sevebilecek birisiyle olabilseydi. Benim ve çocukları için yaptığı şeyler paha biçilemezdi ancak onu bir dosttan öte görmem mümkün değildi.

Sezgin de diğer yöneticiler gibi konuşmasını yaptıktan sonra herkese teşekkür ederek sahneden indi. Aslında patron olduğu için herkesten önce konuşması gerekirdi ancak o önceliği her zaman yöneticilere tanırdı. Sezgin biz göz kırpıp yerine oturduğunda hafifçe öne doğru eğilip, "ikinci patronu bugün de göremeyeceğiz galiba." dedim muzip bir tavırla. Yahudi bir iş adamı olduğunu bildiğimiz bir patronumuz daha vardı ancak ortağı Sezgin dışında adını sanını bilen yoktu.

Sezgin boğazını temizledi, yüzünü tam olarak bana doğru dönmese de hafifçe başını bize doğru eğerek "Kendisi görünür olmayı pek sevmiyor biliyorsun." dedi. Ne zaman bu adamın adı geçse geriliyordu, ortağından korkuyor olabilir miydi?

"Patron sakat falan mı yada yüzünde kocaman bir yanık izi mi var?" diye sordu Ezgi merakla. Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. "Neye benziyor bu adam? Esmer mi, sarışın mı, uzun mu, kısa mı, yakışıklı mı, çirkin mi? Zihnimde bile canlandıramıyorum." diye söylendim.

Sezgin "Kızlar..." dedi kelimeyi uzatarak vurgulu bir şekilde. Nazikti ama ses tonundaki uyarıyı anlamıştık.

Ezgi ile birbirimize bakıp gülüştük. "Peki peki..." dedim sandalyeme yaslanarak.

Biz kendi aramızda konuşurken personel ödülleri de verilmeye başlamıştı. Sıranın bana ne zaman geleceğini bilmiyordum ama heyecanlandığımı inkar edemezdim. Bu gün hüzün dışında hiç bir duyguyu hissedemezsin diyen iç sesime karşı durmak çok zordu. Bu ses vicdanımın sesiydi ve bana acı çektiriyordu. Bir insanın vicdanı ancak ona hak verdiği zaman gürültülü oluyordu işte. Herkeste vicdan var mıydı? Vicdansız kimdi? Hiç vicdan sahibi olmayan mı yoksa vicdanını susturabilen miydi?

Vicdansız olduğumu kabul edemiyordum tıpkı heyecanlı olduğumu kabul edemediğim gibi.

Vicdanım ve heyecanım arasında gidip gelirken kürsüden adım duyuldu.

Narin Derin Kurt

Salondan alkış sesleri yükselirken kalbimin atışı hızlandı. Ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı Ezgi'ye çevirdim. Ezgi alkışına kısa bir ara verip sahneyi işaret etti "Hakan için..." dedi kocaman gülümsemesiyle.

Hakan için...

Adını duyar duymaz bütün sesler silikleşti, alkışlar sustu, zihnim sustu... Vatan sağolsun diyerek şehitlik mertebesi için ölümsüzlüğe yolladığım sevdam, Ay yıldız için kalbime attığım kurşunum, benim vatanım, benim memleketim, yerim, yurdum...

Ayağa kalktım ve salona baktım, alkışlar hala devam ederken sahneye doğru yürüdüm. Sahi kaç adım vardı oturduğum sandalye ile kürsü arasında? Kaç merdiven ile çıkılıyordu sahneye?

Oturduğum yerden sahneye çıkmak 1 dakika bile değildi, ancak ben bu sahneye çıkabilmek için dört yılımı vermiştim. Kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olabilmek için sayamayacağım kadar çok adım atmıştım. Ölümlerden ölüm beğenmiş, hem ölmek hem de yaşamak için Yaradana yalvarmıştım.

Sahi ben bu kürsüye gelebilmek için kaç adım atmıştım?

Neydi en büyük başarım? Hayata tutunmak mı yoksa mesleğinde iyi olmak mı?

Kaç adımdır Trabzon ile kürsü arası? Babasını, eşini kaybetmiş, annesini yıllar sonra kazanmış bu kadın hangi yolları yürümüştür, kaç sapaktan geçmiştir başarılı olabilmek için?

Sahi ölüm ile yaşam arası kaç nefestir?

Kürsünün başına geçtiğimde alkışlar yavaş yavaş susmaya başlamıştı. Gülümsemek istedim ama olmadı çünkü Hakan'ı sandalyelerin birinde bana gururla bakarken hayal edemedim. Sanki geleceğinden çok eminmişim de, gelmemiş gibi bir hayal kırıklığı vardı üzerimde. Ben hiç böyle hayal etmemiştim.

Sesli verdiğim nefes salonda yankılandı. "Herkese iyi akşamlar, iyi eğlenceler..." diye başladım sözlerime, artık benim sesimden başka ses yoktu salonda.

Kalabalığa kısaca göz atıp "Buraya gelirken ne konuşacağımı hiç düşünmedim, nereden başlamam gerektiğini de..." sustum, ne söyleyeceğimi bilmediğimden değil söyleyeceklerimin ağırlığından sustum. Verdiğim kısa esten sonra "Bugün eşimin şehit oluşunun 4. Yıl dönümü..." diye devam ettim sözlerime. Sesim titremişti, dizlerim titremişti, gözlerim bana ihanet etmek üzereydi ancak ağlayamazdım çünkü burada olmanın hakkını verecektim.

Hakan için...

"Bana 'Benim gölgem yok, ayak izim yok, ismim yok' demişti." dedim yutkunarak. Ağladım, ağlayacaktım ama susmadım "Bende 'olsun' dedim, 'adını dilim zikretmese de kalbim senin adınla çarpar, Olmasın ayak izin ben kokundan anlarım geçtiğin yolları... Varsın olmasın gölgen benim gölgem ikimize de yeter!' demiştim ona... " diye devam ettim sözlerime. Ara ara sesim titremeye devam ediyordu ama konuşmaya devam edebilecek güçteydim çünkü gücümü aldığım adam ölüyken bile beni ayakta tutabilecek kadar güçlüydü.

Derin bir nefes alıp, sesli bir soluk bıraktım. "Onun gölgesiz yoktu ancak benim şimdi bir izim var. Bugün burada bu şirkete bir iz bırakıyordum. Ben onun gölgesiyim, iziyim... Bu ödüle beni layık gören tüm yöneticilerime ve çalışma arkadaşlarıma teşekkür ederim, sizin sayenizde bugün ona verdiğim sözleri tutabiliyorum." dedim ağlamaya başlamadan hemen önce. Salonda alkış kıyamet koptu, bir çoğu benim gibi kendini tutamamış ağlıyordu. Gözleri dolu dolu yada gururla bakıyorlardı bana. Bir kere daha Hakan'a layık olmanın gururunu yaşıyordum.

Hayatımda yaptığım en zor konuşmalardan biriydi ama başarmıştım, bir kere daha kendime teşekkür ettim.

Alkışlar devam ederken ödülümü almak için İnsan Kaynakları departmanından Elif Hanım'a doğru yöneldim,

gülümseyerek yanıma yaklaşmaya başladı. Aramızda bir kaç adımlık mesafe kalmıştı ki silah sesi duyuldu, ben daha ne olduğunu anlamadan Elif Hanım yere yığıldı, şakağından vurulmuştu.

Silah sesleri ve yükselen çığlıklar ile olduğum yerde kala kaldım. Herkes bir yere kaçışmaya çalışırken Sezgin bana doğru koşmaya başladı. Ben ise olduğum yere çivilenmiş gibi hareket edemiyordum. Sahnede kimse kalmamıştı ve ben hareket edemediğim için açık hedeftim. Sesler uğultuluydu ve kalabalık git gide artıyordu. Sezgin artık görüş alanımda değildi, Ezgi'yi de göremiyordum. Ateş açan maskeli adamlara karşı Sezgin Bey ve bazı yöneticilerin korumaları karşı ateş açmıştı.

Eli silahlı adamların ne işi vardı burada? Vurulanlar, bağıranlar, kapıdan çıkamayacağını anlayıp sahneye çıkıp sahne arkasından çıkmaya çalışanlar... Ortalık tam anlamıyla karışmıştı ve ben hiç bir şey yapamıyordum. İş arkadaşlarım gözlerimin önünde vuruluyordu. Bu bir rüya mıydı? Hiç bir şeyi kavrayamıyordum.

Bana ölümü Anlat Hakan...

Üşüdün mü ölürken?

Ölümü bu kadar merak ettiğim için mi ölümün kıyısına kadar geliyordum sürekli? Ölmek dert değildi bana ama sürekli ölümden dönmek ne demekti? Bir insan ya ölür ya yaşardı, bu kadar çok ölümden dönmekte neyin nesiydi?

Çığlık sesleri, silah sesleri yanımdan geçen kurşunlar, rastgele etrafa ateş açan bir grup insan ve kurban bizler...

Ben olayın gerçekliğini idrak edemeden cam tavanı kırıp iplerle salona inen siyah maskeli adamlar ile birlikte çatışma daha da büyüdü. Helikopter sesini duyabiliyor hatta görebiliyordum. Ateş açan kişilere karşıt ateş açmışlardı, diğerlerine nazaran daha donanımlı gelmişlerdi.

İnsanlar birbirinin üzerine basıp kaçmaya çalışıyorlardı, kaç kişi bana çarpa çarpa sağa sola koşturdu sayamadım. Kendine güvenli bir siper bulan saklandı ben ise yaşadığım şoku atlattığımda dizlerimin üzerine çöküp, ellerimle başımı

korumaya alabildim. Bunu yapabilmek bile benim içi büyük bir başarıydı çünkü olduğum yerde kala kalmıştım.

Ezgi'nin adımı söyleyen kısık sesini duyduğumda hafifçe başımı kaldırdım. Ezgi vurulmuş, sahneye çıkan merdivenlerde yatıyordu. Bütün vücudum boşaldı onu öyle görünce. Ne yaptığımın çokta bilincinde olmadan ayağa kalkarak ona doğru koşmaya başladım, bir yandan ağlayarak ona bağırıyor bir yandan ölmemesi için dua ediyordum. Göğsü tamamen kanlar içindeydi, tek temennim kalbinden vurulmamış olmasıydı.

Ezgi'ye ulaşmama çok kısa bir mesafe kalmıştı ki sol yanımda, göğsüm ile kolum arasında kalan bir noktada ince bir sızı hissettim. Elim rahatsızlık hissiyle, sızıyı hissettiğim yere değdiğinde kana bulandı. Vurulmuş muydum?

Bedenimden oluk oluk kan akarken gözlerim kararmaya başladı, sesler uzaklaşıyordu. Direnmeye çalışıyordum ancak gücüm tükenmişti, kendimi artık taşıyamıyordum.

Dizlerimin üzerine düşeceğim zaman arkamda kalan bir el uzandı bana. Ellerini belime sarıp karşıma geçti, beni sıkıca göğsüne çekip düşmemi engelledi. Kar maskeli adam elinin sert kısmıyla, yüzüme gelen saçlarımdan kurtararak adımı seslendi. Maskeli adam adımı nereden biliyordu.

Sesi çok endişeliydi ama sanki çok uzakmışız gibi sesi uzaktan geliyordu. Bir kaç kere daha adımı söylediğinde sesinin çok tanıdık olduğunu fark ettim. Ölürken belki de tüm sesler birine yada birbirine benziyordu. "Hakan..." dedim sesin sahibine, sesi onun sesi gibiydi. Kalan gücümü de toplayıp, maskeden görebildiğim tek yer olan gözlerine baktım. Gözleri de ona çok benziyordu, gökyüzü mavisi...

Gülümsedim, ölüyordum ve Hakan beni almaya gelmişti. Ben Hakan'ı öyle çok sevmiştim ki ölümün ismi cismi bile Hakan'ı doğurmuştu bana. Azrail en güzel haline bürünmüştü karşımda.

Bir kere daha "Hakan" dedim. "Ölüm soğukmuş"

Ölürken üşüyüp üşümediğini çok sormuştum ardından, şimdi biliyordum ölüm gerçekten kar gibi yağıyordu üzerine

insanın. Dilim damağım birbirine yapışmıştı ve çok üşüyordum.

"Narin gözlerini açık tutmaya çalış sakın uyuma." dedi Hakan'ın sesi. Bu çok zordu çok halsizdim ve bir an önce Hakan'a gitmek istiyordum.

"Ben zaten buradayım" dedi beni sarsarak. Ölmüş müydüm yani?

"Hayır ölmedin, ben yaşıyorum." dedi bağırarak. "Şimdi değil bugün değil, artık değil." diye bağırıyordu.

Ben konuşuyor muydum yoksa o aklımdan geçenleri duyuyor muydu?

"Seni duyuyorum Narin, konuşmaya devam et benimle tamam mı? Uyuma sakın!"

Gözlerimi bir kere daha açmayı başardığımda Hakan'ın gözleri bana bakıyordu. Maskeyi çıkarmak istedim ama kolumu hareket ettiremedim. Her yer dönüyordu, hiç bir şey net değildi.

Hakan'ın sesi bir çok isim sayıyor ve emir yağdırıyordu. Benimle birlikte yere çökmüş bana siper oluyordu.

Sesler git gide uzaklaşırken, karanlığın beni çağırdığını hissedebiliyordum.

"Narin, benimle kal." diye bağırdı salonu inletircesine. Onu duyuyordum ama tepki veremiyordum. Karanlık beni çağırıyordu, şimdi uyuyacak ve cennette Hakan'ın yanında uyanacaktım.

Vuslat vakti... diye fısıldadı zihnimdeki ses.

Sesler git gide uzaklaşırken duyduğum son ses endişeli bir şekilde bağıran, Hakan'ın sesine benzeyen o ses oldu.

"HALİT, NARİN ÖLÜYOR!"

BÖLÜM SONU...

Hakan, Hakan dediniz getirdim size Hakan'ı. Ama tabi Narin... 😅

Sizce neler olacak?

Aşağıdaki linkten beni takip etmeyi unutmayın. ❤

https://linktr.ee/sibellaaa

BÖLÜM 17

Herkese merhaba, bölüm saatinden baya önce geldik. Bir an da öyle hızlı büyüdük ki şaşkınlığım devam ediyor gerçekten, sizi daha fazla bekletmek istemedim. Yeni gelen arkadaşlarım hoş geldiniz. Yorumlarınızı eksik etmeyin ve beni aşağıdaki hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın. Duyuruları genelde Watpadd ve İnstagram üzerinden yapıyorum. Sosyal medyada Gölgesiz ile ilgili editlerinizi Gölgesiz etiketi ile paylaşırsanız görebilirim. Sizi seviyorum, yıldıza bastıysak başlıyoruz.

Hesaplarım;

https://linktr.ee/sibellaaa

İYİ OKUMALAR...

Öldüğümüzde layık olduğumuz yere gitmeden önce bekleyeceğimiz yer miydi araf? Cennetin nimetlerine mi layıktık yoksa cehennemin ateşine mi? Ne kadar çok benziyordu araf dünyaya, ikisi de arada kalmışlık, ikisi de belirsizlik.

Kirpiklerim birbirine yapışmış açılmamak için benimle mücadele etse de bende onları açabilmek için mücadele ediyordum. Gözlerimi bile açamayacak kadar güçsüz müydüm?

"Sinem abla, annem bu kez uyanıyor galiba." dedi Umut heyecanla.

Yanıma yaklaşan adım seslerini duyduğum da Sinem "Narin beni duyabiliyor musun?" diye sordu hevesle. Evet diyemedim. Biraz bekledikten sonra elimi tutup "Beni duyabiliyorsan elimi sıkmaya çalış" dedi. Ben gözlerimi açamıyor, konuşamıyordum nasıl elini sıkabilirim ki? Bir

gayretle denedim. Ben başarısız olduğumu düşünürken Sinem "Çok şükür Narin." dedi.

"İlaçlar biraz ağır, o yüzden uyuyorsun sürekli ama ilacın dozunu azalttılar, kendine geleceksin yavaş yavaş." dedi sonlara doğru sesi uzaktan gelmeye başlamış ve en sonunda kesilmişti.

...

Hakan hipnoz olmuş gibi gözlerini benden alamazken "Çok güzel olmuşsun." dedi.

Bana yere kadar uzanan beyaz saten bir elbise almış ve saat 19'a hazır olmam gerektiğini söylemişti, nereye gideceğimizi bilmiyordum ama o da çok şıktı. Beyaz gömleği, siyah takımı ve siyah kravatı ile çok yakışıklı olmuştu. Üniforması bir yana böyle kıyafetlerin içinde de nefes kesici görünüyordu.

"Sürprizin ne çok merak ediyorum." dedim heyecanla.

İnsanların nadiren ama benim sıklıkla gördüğüm gülümsemesi genişlerken "Bir kaç saate öğrenmiş olacaksın." dedi bir kere daha beni baştan aşağı süzerek.

Yüzüme gelen saç tutamlarını düzeltirken "Öyle bakmasana bana." dedim utanarak. Küçük bir tokayla saçlarımı arkadan tutturmuş, tamamen toplamamıştım.

"Nasıl bakıyormuşum?" dedi göz kırparak.

"Şey gibi..."

Sevişmek istiyormuş gibi...

Gözlerimi kaçırarak, boğazımı temizledim. "Neyse... Ne zaman çıkıyoruz." dedim elbisemi düzeltiyormuş gibi yaparak. Sırf göz göze gelmemek için elbisemle uğraşıyordum. İnsan kendi düşüncesinden utanır mıydı, utanmıştım işte.

"Çok güzelsin Narin... Narinsin, masumsun..." dedi ellerini belime dolayarak. Dudakları boynuma değdiğinde kalbim deli gibi atmaya başladı "Çekicisin..." diye ekledi ve bir öpücük daha kondurdu boynuma. Topuklu ayakkabımın izin verdiği ölçüde parmak uçlarımda yükseldim, o beni öptükçe daha fazlasını istiyordum.

"Güzelsin..." bir öpücük daha...

"En önemlisi benimsin... Benim kadınımsın." dedi fısıltılı bir sesle.

Ben kendimden geçmiş bir haldeyken bedeni benden uzaklaşınca üşüdüğümü hissettim. Beni ambale edip benden uzaklaşmıştı resmen.

Karşıma geçtiğinde maviliklerine 'neden bıraktın?' der gibi baktım.

"Biraz daha çıkmazsak geç kalacağız." dedi muzip bir gülümsemeyle. Kendimi tutamayarak dudaklarına sert bir öpücük kondurup geri çekildim.

"Yapmazsam içimde kalırdı ve tüm gece bunu düşünürdüm." dedim. Hakan şaşırsa da şaşkınlığını atlattıktan sonra iki elini yanaklarıma koyup dudaklarıma kapandı. Benden daha şehvetli bir şekilde dudaklarımı öperken bende aynı şekilde ona karşılık vermeye başladım.

Geri çekildiğinde ikimizde soluklarımızı düzenlemeye çalışıyorduk.

"Bende bunu yapmasaydım içimde kalırdı."

...

Araba ile bir otelin önünde durduğumuzda "Burada mı sürpriz, burada ne sürpriz olabilir ki? Nasıl bir sürpriz, hadi anlat." dedim tek solukta.

Heyecanım karşısında gülümserken "Anlatmak aynı etkiyi yaratmaya bilir, görmeni daha çok isterim." dedi gözlerimin içine bakarak. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki tam olarak hangi duygu vardı anlayamıyordum. Sanki benden bir istiyordu. Acaba soru sormamanı istiyor olabilir mi diyen iç sesime hak verirken" Tam hadi görelim o zaman... " diyerek kapı kulpuna uzandım. Hakan çevik bir hareketle elimi tutup avuçları arasına aldı.

" Gözlerini bağlamama izin ver." dedi soru sorar gibi.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken "Olmaz!" dedim. Elimi avucunun içinden çekerek kollarımı birbirine bağladım.

Hakan küçük bir kahkaha atıp "Küçük çocuk gibisin şuan tıpkı, niye olmazmış anlat bakalım." dedi. Karşısında

gerçekten beş yaşında bir çocuk varmış gibi anlayışlı konuşuyordu benimle. Gerçekten Hakan'ın yanında yaşımı unutuyordum, içimde kırgın ve kimsesiz bir kız çocuğu vardı, sevildiğini anlayınca böyle ortaya çıkıyordu işte.

"Göz makyajım bozulur." dedim bakışlarımı sağımda kalan cama doğru çevirerek.

Hakan'ın yüzünü çok net olmasa da camdaki yansımadan görebiliyordum. Yüzünde oluşan muzip bir gülümseme ile "Imm... Büyük bir sorun." dedi.

Anlaşılan o da benimle eğleniyordu. Hakan normalde naz niyaz çekecek biri değildi, evet çok sabırlı bir insandı ancak böyle şeylere sabır göstermeyeceğini biliyordum, bana özeldi bu tavrı. Hilal'i ne kadar sevdiğini biliyordum ancak onun bile nazını çekmiyordu.

"Evet büyük bir sorun, o yüzden hemen gitmeliyiz ve ben hemen görmeliyim. Meraktan çatlasam şurada hoş mu?" dedim bakışlarımı ona çevirerek.

Diliyle dudaklarını ıslattığında bakışlarım kısa bir an için dudaklarına kaydı ancak orada çok fazla oyalanmadan gözlerine tırmandı. "Göz makyajının bozulmayacağına söz versem kabul eder misin peki?" diye sordu nazik bir tonda.

"3 aylık ömrüm mü kaldı, doğru söyle." dedim panikle.

Hakan şoka girmiş gibi "Ne... Ne alaka şimdi?" dedi şaşkınlıkla.

"Bana çok nazik davranıyorsun!?" dedim hayırdır der gibi bir ses tonuyla söylemiştim. İnsan nazik tavır karşısında hesap sormamalıydı ama nedense bugün şımarasım vardı. Bugün sanki çok özel ve önemli bir gündü be buna hakkım vardı. Bana böyle hissettiren bir adama ömür boyu borçluydum. Hiç şımaramamış bir kız çocuğuna şımarma hakkı vermişti. Bir kere daha doğru bir adamla olduğum için kendimle gurur duymuştum.

Hakan'ın kaşları şaşkınlıkla havalanırken "Normal de kaba mı davranıyordum." diye sordu. Şaşkınlığı sesine de yansımıştı.

"Hayır." dedim ne münasebet der gibi.

"Ee o zaman?" diye sordu anlamaz gözlerle bakarak. Galiba ambale etmiştim onu yanlışlıkla.

"Tamam tamam bağla hadi." dedim muzip tavrıma geri dönerek.

Hakan siyah göz bandını nazikçe gözlerime bağlarken heyecanım daha da artmıştı.

"Ben arabadan inip seni çıkaracağım bekle sakın kendin inmeye kalkama." dedi ve yanağıma öpücük kondurup arabadan indi.

Kısa bir bekleyişten sonra oturduğum kısmın kapısı açıldı. Hakan ellerimi tutarken "Yavaşça kalk, başına dikkat et." dedi beni yavaşça ayağa kaldırarak.

Nihayet arabadan çıktığımızda Hakan arabanın kapısını kapatarak, kapıları kilitledi. İçimde bir his vardı, sanki yolculuk bitmiş değildi de yeni başlıyordu.

Hakan bir elimi tutarken, boşta kalan eliyle belimden tutup beni yönlendiriyordu.

"Kapıdan giriyoruz şimdi, asansöre bineceğiz." dedi yumuşak bir sesle.

"Ne zaman açacağım gözümü? Kaçıncı kata çıkacağız?" gibi soruları arka arkaya sıralayınca Hakan küçük bir kahkaha atarak "Terasa çıkacağız sevgilim." dedi.

Normal insanlar için kısa ancak benim için uzun bir bekleyişten sonra Hakan nihayet "İniyoruz sevgilim." dedi. Nabzım hızlanmış, ellerim terlemeye başlamıştı. Sürprizleri seviyor muydum, sevmiyor muydum emin olamamıştım, bildiğim tek şey kalbimin yerinden çıkacak gibi atması ve titreyen dizlerimdi.

Asansörden indiğimizde ben ne olduğunu anlamadan Hakan gözlerimdeki bağı çözdü. Ben etrafıma bakmaya çalışırken Hakan arkamı dönmeme izin vermeden ellerimi tuttu. "Seni çok seviyorum Narin. Bütün dünyaya saçsam bu sevgiyi bitmez, öyle bir sevmek..." dedi gözlerimin içine bakarak. Hakan çok romantik bir adam değildi ancak samimiydi ve beni nelerin mutlu edeceğini çok iyi bilirdi.

Sözleri kalbimin kanat takıp uçmasına yetmişti." Biliyorum, bende seni aynı aşkla seviyorum." dedim aynı samimiyetle. Hakan'ın eli titremezdi, sesi titremezdi ama şuan ikimizin de elleri titriyordu, sesimiz titriyordu. Çok sevmek vücudun bile ezberini bozabiliyordu.

"Sensiz kalmak istemiyorum Narin, hatta sana geç kalmış hissediyorum kendimi... Bundan sonraki tek bir saniyem sensiz geçmesin istiyorum..."

Yutkundum, yani bu...

"Benimle evlenir misin Narin, benim yol arkadaşım olur musun?" dedi önümde diz çökerek. Düşmanının bile karşısında siz çökmeyeceğini bildiğim adam benim karşımda diz çökmüştü. Gözlerimin içine sanki çaresizmiş gibi bakıyordu, aşk en güçlü insanı bile muhtaç hale mi getiriyordu?

Gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Mutluluktan ağlamak, duyguların en güzeliydi ve ben bu duygu için değil gözyaşlarımı gözlerimi bile feda edebilirdim.

Onu kaldırmak yerine bende dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerine bakmaktan uzattığı yüzüğü bile yeni fark ediyordum. "Senin yolunda olurum, yol arkadaşında olurum. Kanadın kırılırsa kanadın olurum... Sana cevabım hep evet, sen benim çıkmaz sokağımsın, yolu hep sana çıkan bir insan seni nasıl reddedebilir ki?" dedim. Bir yandan ağlıyor bir yandan gülümsüyorum. Onun da gözünden bir damla yaş aktı. Yüzümü avuçlarının arasına alarak şehvetli küçük bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Gözyaşı yanaklarıma değdi ve benim yaşlarım ile karıştı, tıpkı benim ona karıştığım gibi.

Birlikte ayağa kalktık tek taş yüzüğü parmağıma geçirip beni kollarının arasına aldı. "İyi ki geldin hayatıma ve iyi ki hep kalacaksın."

"Birlikte uzun bir ömrümüz olsun." dedim göğsüne iyice sokularak.

Bir süre böyle kaldıktan sonra "İkinci sürprize hazır mısın?" diye sordu.

"Nasıl yani, bir sürpriz daha mı var? diye sordum başımı göğsünden kaldırıp şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım.

"Terasın olduğu kata geldik ve terasa çıkmadık?" dedi soru sorar gibi.

Ben bu detayı tamamen atlamıştım. Asansörün durduğu yer koridora açılmıştı, benim bakış açımda Hakan ve onun hemen arkasında duvar vardı.

"Teras hemen arkada mı kalıyor?" diye sordum şüpheyle. Etrafı incelemek istediğimde bunun için izin vermemiş olabilirdi.

"Evet, madem karım olmayı kabul ettin, bunun hemen olması için hiç bir engel yok." dedi gülümseyerek.

Soru sormama fırsat vermeden, elimden tutup ardımda kalan terasa doğru beni yönlendirdi. Filmli cam olduğu için terasta ne olduğunu göremiyordum. Bir kaç adım sonra terasın otomatik açılan kapısının önündeydik. Ben terasta ne olduğunu merak ederken, otomatik kapı açılır açılmaz alkış kıyamet koptu. Burada ki insanların hiç birini tanımıyordum ancak sanıyorum ki onlar Hakan'ı ve beni tanıyordu ve yine sanıyorum ki az önceki evlilik teklifini bizzat izlemişlerdi.

Balonlarla ve çiçeklerle donatılmıştı teras çok büyük bir kalabalık yoktu ancak tanımadığım bu insanların Hakan'ın hayatında önemli bir yere sahip oldukları belliydi.

İlk olarak "Hayırlı olsun yenge" diyen diğerlerine göre daha genç bir adamdı. Hakan'dan biraz daha kısa, vücudu yapılı, siyah saçlı, yanık tenli birisiydi ancak tahminime göre normalde beyaz tenli birisiydi, muhtemelen sürekli görevde olmaktan teni bu hale gelmişti.

O kadar heyecanlı ve şaşkındım ki hiç bir şey diyemedim ancak teşekkürünü başımı hafifçe öne eğerek kabul ettim. inşallah benim için soğuk birisi diye düşünmezlerdi.

Hakan "Bu Emre benim silah arkadaşlarımdan biridir, en küçüğümüz" dedi omuzuna hafifçe vurarak.

Emre hafif utansa da "Hayırlı olsun komutanım." dedi samimi bir şekilde. Hakan belli ki Emre'den daha üst

rütbedeydi ancak ona silah arkadaşım demişti, nedense bu dikkatimi daha çok çekti.

Hakan başını hafifçe öne eğerek "Eyvallah." dedi aynı samimiyetle. Aralarında ast üst ilişkisinden çok abi kardeş ilişkisi varmış gibi hissettim.

"Hayırlı olsun komutanım, hayırlı olsun yenge." diyen Hakan'dan daha kısa ancak Emre'den biraz daha uzun birisiydi. Emre'ye göre biraz daha mesafeli bir duruşu vardı.

Hakan aynı şekilde "Eyvallah" derken bakışlarını bana çevirerek "Halit , As teğmen Halit." dedi.

Ben "Memnun oldum." derken o "Şeref duyduk." demişti yüzünde mimik oynamadan. Anlaşılan bu adam da Hakan gibi pek gülmüyordu. Halit Esmer kara kaşlı kara gözlü yakışıklı bir adamdı. Hilal abisinin yakışıklı bir ekibi olduğundan haberdar mıydı acaba?

Hilal...

O neden burada değildi sahi? Abisinin bana evlenme teklifi ettiğini biliyor muydu?

Adının Halil olduğunu ve Halit'in kardeşi olduğunu öğrendiğim birisiyle ve Orhun diye birisiyle daha tanışmıştım ancak aklım Hilal'deyken onlara pek konsantre olamamıştım.

Tanışma vasılı bittiğinde herkes kendi arasında konuşmaya dalmıştı. Hakan'ın arkadaşları ile tanıştığıma gerçekten memnun olmuştum. Hakan onlardan bahsederken "Onlar için can alır, can veririm.'" demişti. Hakan'ın bu kadar sevdiği insanları tanımak hoşuma gitmişti. Hepsi birbirinden iyi insanlardı, gözlerinde ise parlayan bir ışık vardı ki ; cesaret. Hakan yaptıkları işlerden, görevlerinden pek bahsetmezdi ancak onların ne kadar gözü kara olduklarını anlatmıştı, onlarla gurur duyuyordu.

Kendimi biraz daha toparladığımda az önce odaklanamadığım Halil ve Orhun'a odaklandım. Halil, Halit'ten daha sıcak ve heyecanlı biriydi, Emre ile de arasında pek yaş farkı yoktu.

"Nerelisiniz" diye sordum ortaya. Ne konuşacağımı bilemiyordum o yüzden memleketten girmenin iyi

olabileceğini düşünmüştüm.

Orhun hemen öne atılarak "Yiğidin harman olduğu yer." dedi gururla.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Hakan "Sivas'lıyım demek istedi." dedi gülümseyerek.

"Haa..." dedim şaşkın şaşkın. Yiğidin harman olduğu yer Sivas mıymış? "Ben bilmiyordum." dedim mahcup mahcup. Orhun'un yüz ifadesine bakılırsa bu onun için önemliydi bu yüzden kendimi mahcup hissetmiştim.

"Önemli değil yenge senin canın sağ olsun." dedi. Ciddi ciddi bilmediğime bozulmuştu.

"Yenge kusura bakma, çok hassas kendisi bu konuda. Hatta bir lafı var kendisinin Sivas'lı olmasaymış malamad olurmuş." dedi Emre dalga geçerek.

"Tabi olum ya malamad olurdum yada mahcup olurdum." dedi iyiki Sivas'lıyım dercesine.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, göz ucuyla Hakan'a baktığımda o da eğleniyor gibi görünüyordu.

"Sen nerelisin?" diye sordum Emre'ye. Emre'nin, gülen yüzü anlamadığım bir şekilde bozuldu.

"İstanbul." dedi gözlerini kaçırarak. Ne olduğunu anlamadığım için Hakan'a baktım. Hakan sonra anlatırım der gibi göz kırptı, bu konuyu fazla uzatmamı istemediği belliydi.

" Bizde İzmir'liyiz." dedi Halil abisi Halit'i işaret ederek. Halit sigarasının dumanını üfleyerek, başını kardeşini onaylar gibi salladı.

Anladığım kadarıyla Halit konuşmayı pek sevmiyordu. Nedense onun bu özelliğini Hakan'a benzetmiştim.

"Çok güzel zeybek oynarlar." dedi Hakan övgüyle.

"Komutanımın da bizden geri kalır bir yanı yok ha!" dedi Halil abartılı bir ifadeyle.

"Aa!" dedim şaşkınlıkla. "Nasıl yani, benim neden haberim yok?" diye sordum. Hakan'ın geniş kollarını açıp zeybek oynadığını düşündüğümde kalp atışlarımın hızlandığını fark ettim, bu düşünce beni gerçekten çok heyecanlandırmıştı.

"Konusu geçmemiştir sevgilim." dedi belimden tuttum hafifçe kendine çekerek.

"En kısa zamanda izlemek istiyorum ama..." dedim muzip bir tavırla.

Hakan hafifçe gülümseyerek "Sen ne zaman istersen." dedi içten bir ifadeyle.

Hakan ile ilişkimiz ilerledikçe şunu fark etmiştim ki ondan ne istesem yapacak gibiydi. Öyle bir bakıyordu ki gözlerime "Benden bir şey iste, iste ve ben yapayım." gibi.

Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri olabilirdi, kalbim çiçek bahçesi gibi desem asla abartmış olmazdım. Bütün renkler sanki daha canlıydı, Hakan bana bir kere daha hayat yaşamaya değer dedirtmişti.

Hakan ve arkadaşları ile bir çok konudan konuşmuş, bazen çalan müziğe eşlik etmiş ve ikramlardan tatmıştık. Aralarındaki bağın kuvvetli olduğunu onları hiç tanımayan ama dışarıdan görmüş birisi bile anlardı. Birbirlerinin dostu, sırdaşı, kardeşi olmuşlardı. Birbirlerine canlarını emanet eden insanlar için bu bağ önemli olmalıydı.

Benim tek dostum Hilal burada değildi ve bu benim için büyük bir eksiklikti.

Ben daha fazla dayanamadım ve müsaade isteyerek Hakan'ı bir köşeye çekerek mavi gözlerine baktım, gözlerinde görmeye pek alışkın olmadığım dingin bir ifade vardı, huzurluydu. Huzurunu bozmak istemediğim için sakin bir tonda "Hilal'in haberi var mı?" diye sordum.

Hakan gözlerini kaçırarak kısa bir an boşluğa baksa da bakışlarını tekrar bana çevirerek "Böyle bir günde en yakın arkadaşının yanında olmasını isteyeceğini biliyorum...." dedi. Sadece onun değil Eren'in de olmasını isterdim, ikimizin de kardeşleri böyle bir günde yanımızda olmayı hak ederdi, hatta Nurten teyze ve Ragıp amca da olmalıydı.

Ben görevden gelene kadar söylememeni istiyorum Narin, geldiğimde birlikte söyleriz." dedi hafifçe gülümseyerek. Göreve gitmesi alışkın olduğum bir şeydi ancak sesinde saklayamadığı bir tereddüt vardı. Yutkunarak "Zor bir görev

mi?" diye sordum. Gözlerimin içine uzunca bakarak "Endişeleneceğin bir şey değil, senden istediğim anın tadını çıkarman Narin, sonuçta bu bir düğün değil. Düğünde istediğin herkes yanımızda olacak." dedi söz verir gibi.

Soruma net bir cevap veremese de görevin zor olduğunu anlamıştım. Endişelenme demişti ancak endişelenmeden nasıl yapacaktım bilmiyordum. Değil aklım, kalbim ve ruhum da onda kalıyordu.

Moralimin bozulduğunu belli etmemek adına gülümseyerek "Sen öyle diyorsan..." dedim.

Hakan gülümsememe aynı şekilde karşılık vererek konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki Emre "Nikah memuru geldi komutanım." diye seslendi.

"Nikah memuru mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

İkinci sürpriz...

Ben ikinci sürprizi arkadaşları ile tanışmak olarak zannederken nikah memuru bana gerçekten büyük bir sürpriz olmuştu.

"Evlilik teklifimi kabul ettiğine göre, bugün evlenebiliriz diye düşündüm. Anlarsın sandım ama heyecandan anlamadın..." dedi Hakan gözlerimin içine bakarken. Maviliklerine bakarken bu adam benim kocam mı olacak diye geçirdim içimden, bir ömür boyu gece karanlığında bile gökyüzünü seyredebilecektim.

Hakan benim cevap veremediğimi, olumsuz bir yanıt almış gibi değerlendirmiş olacak ki "Tabi bugün olmaz, herkesin yanımızda olduğu bir gün olsun dersen anlarım." dedi. Sesindeki buruk tonu anlamıştım ama buna rağmen kararımı etkilemek için gülümsüyordu.

Kararlılıkla gözlerinin içine baktım. "Sen bana bir ömür boyu gökyüzüne bakma şansını tanımışsın, bugün değilse ne zaman? Tabi ki de hemen şimdi evlenirim seninle." dedim net bir şekilde. Ondan da kendimden de emindim. Bizden daha emin olduğum bir şey varsa o da sevdamızdı, doğru ilişkide doğru zaman diye bir kavram olamazdı; doğru ilişkilerde her daim vakit şimdiyi işaret ederdi.

Hakan'ın yüzündeki gülümseme göz kenarlarını kırıştıracak kadar büyük ve içtendi. O gülümsediğinde güneş bir kere daha benim için doğmuş demekti. Elini tutmam için bana uzattı. El ele nikah memurunun yanına ilerlerken Hakan'ın timinden alkışlar ve ıslık sesleri yükseliyordu. Dizlerimin titremesini, ellerimin terlemesini ve kalbimin ritmini kontrol edemiyordum. Evleniyorum diye bağırarak tüm İstanbul'u gezebilirdim.

İkimizde kocaman gülümsemeyle nikah memurunun karşısına çıktık. Nikah memuru ile tokalaştıktan sonra Hakan "Kabul edersen nikah şahidin Emre ve Halil olacak." dedi elini ensesine atarak. Bana kalsa nikah şahitlerim Hilal ve Eren olurdu Hakan'da bunu tahmin etmiş olacak ki bu soruyu bana sorarken oldukça gergindi.

Bakışlarımı Emre ve Halil'e çevirdim, ikisi de nefesini tutmuş vereceğim cevabı bekliyordu." Onlarda kabul ederse neden olmasın?" dedim rahat bir ifadeyle. Hakan'ın rahatlamasını istiyordum, her ne kadar bir yanım buruk olsa da ben mutluydum. O bana cehennemi gitmeyi teklif etse hiç tereddüt etmeden giderdim, Hakan bir yana dünya bir yanaydı benim için.

Emre ve Halil rahat bir nefes verirken birbirlerine bakıp gülümsediler. Bakışlarımı tekrar Hakan'a çevirdiğimde onunda rahatladığını anlamıştım.

Benim şahidim Emre ve Halil olurken Hakan'ın şahidi Orhun ve Halit'ti.

Nikah memuru klasik konuşmasını yaptıktan sonra mikrofonu bana uzatarak "Gelin Hanım, adınız, soyadınız" dedi babacan tavrıyla.

Sahnede şarkı söyleyecekmişçesine heyecanlanmıştım. Mikrofona doğru hafifçe eğilerek "Narin Derin" dedim. Heyecandan sesim titriyordu, hatta o kadar heyecanlanmıştım ki adımı unutmadığıma şükrediyordum. Kısa bir alkıştan sonra "Anne ve baba adınız." dedi. Annem ve babam... Yüzümdeki gülümseme engelleyemediğim şekilde soldu. Dudaklarım konuşmak için bir kaç defa

aralansa da başarılı olamadım. Babam benim kanayan yaram, annem ise kimsesizliğimdi. Başka bir hayat senaryosunda şuan yanımda bana gülümseyerek bakıyor olabilirlerdi.

Hakan'ın elimdeki baskısıyla ana geri döndüm, elimi sımsıkı tutarken "Ben senin her şeyinim." der gibi bakıyordu. Doğruydu, o benim her şeyimdi.

Derin bir nefes alarak "Annem Münevver, babam Rasim." dedim gülümsemeye çalışarak. Böyle bir günde hiç bir şeyin keyfimi kaçırmasına izin veremezdim.

Bizimkilerin alkışından sonra mikrofon Hakan'a uzatıldı. "Damat Bey sizin de adınızı, soyadınızı, anne ve baba adınızı alalım." dedi nikah memuru. Hakan ceketinin önünü tutarak hafifçe mikrofona doğru eğildi "Hakan Kurt, annem Nurten, babam Ekrem." dedi kendine has tok sesiyle. Az önceki alkıştan çok daha yüksek çıkmıştı alkış sesi, komutanlarına kıyak geçmişlerdi ancak bu haksızlığı bu seferlik görmezden gelebilirdim.

Nikah şahitlerinin de adı soyadı alındıktan sonra nikah memuru "Evet, nikah akdine geçebiliriz." dedi. Heyecanım daha da artarken "Sayın Narin Derin, Hakan Kurt Bey'i iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıktan eş olarak kabul ediyor musunuz?" diye sordu coşkulu bir sesle.

Derin bir soluk alıp "EVETTTT" diye bağırdım yüksek sesle. Bütün vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. Hakan'ın gözlerinin içine baktım, uçsuz bucaksız mavilikleri parlarken adeta bana gülümsüyorlardı.

Cevaplama sırası Hakan'a geldiğinde kısa bir an nikah memuruna bakıp tekrar bakışlarını bana çevirdi. "Siz sayın Hakan Kurt, Narin Derin Hanım'ı iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıktan eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta ve ömrümün geri kalanında... Evet kabul ediyorum." dedi gözlerini, gözlerimden ayırmadan. Bu sadece bir kabulleniş değildi, bu bir yemindi, bu bir sözdü... Ömürlük bir söz.

Bakışmamızı bölen "Sayın şahitler siz de şahitlik ediyor musunuz?" diye soran nikah memuru olmuştu.

Şahitlerimiz, askerdeymişlercesine hep bir ağızdan yüksek sesle "Evet ediyoruz." diye yanıtladılar nikah memurunu.

Nikah memuru herkesin onayını aldıktan sonra bizden tarafa dönerek "Şahitlerimizden de onayı aldığımıza göre Belediye Başkanı'nın bana verdiği yetkiyle sizleri karı koca ilan ediyorum. Hayırlı uğurlu bir evliliğiniz olsun." dedi içten bir şekilde. Evlilik cüzdanını bana uzatırken az öncekilerden daha yüksek bir alkış koptu.

Nikah memurunun sözlerinden sonra, Hakan başımı avuçlarının arasına alarak alnımdan öptü. "Hayatıma bir kere daha hoşgeldin Narin sevgilim, soyadımı kabul ettin, beni kabul ettin ve beni dünyanın en mutlu insanı yaptın... İyi ki geldin." dedi erkeksi tok sesiyle.

Yüzümdeki kocaman gülümseme ve içimde dinmeyen heyecanımla "Asıl sen iyi ki geldin, sen geldin ve benim hayatıma güneş doğdu, yaz geldi..." dedim bir itirafı gerçekleştirircesine.

Nüfus memuru bizi tebrik ettikten sonra terastan ayrıldı.

Hakan beni kollarının arasına aldığında ağlamamak için kendimi zor tuttum. Emre ise bizim poz vermemizi beklemeden arka arkaya fotoğraflarımızı çekiyordu. Hakan ile bunu fark ettiğimizde poz vermeye başlamıştık. Emre bu şekilde bu kaç fotoğrafımızı çektikten sonra fotoğraflarımıza bakabilmemiz için telefonu bize uzatmıştı. Benim en beğendiğim ise Hakan'ın beni göğsüne çektiği ve evlilik cüzdanımızın aramızda olduğu fotoğraftı.

Artık karı kocaydık...

İkimizde yemin edercesine söz vermiştik. Ömrümü, ömrüne katarak sevecektim. Ömrüm, kalbim, aklım artık ona emanetti.

Hep birlikte ve hepsiyle sırayla fotoğraf çekindikten sonra Emre "Komutanım bir dans müziği çalmayalım mı?" dedi muzip sesiyle. Hakan'ın bakışları beni bulduğumda, benden

bir onay beklediğini anlamıştım. başımı onu onaylarcasına salladım.

Emre "Valla komutanım ben sizin için çok uygun bir dans müziği buldum." dedi heyecanla. Hoparlöre onun telefonunun bağlı olduğunu yeni fark ediyordum. Telefonda bir kaç işlem yaptıktan sonra arka fonda çalan klasik müzik değişmiş ***"Hayat arkadaşım, Seçtiğim hayatım..."*** *sözleriyle başlayan Özcan Deniz'in şarkısı çalmaya başlamıştı.*

Hakan elini bana uzatırken "Bu dansı bana lütfeder misin... sevgili eşim." dedi boğuk bir sesle. Sanki bana böyle seslenmeyi bekliyordu yıllardır. Şarkıdan mı bilmiyordum ama gözlerim dolmuştu, bu adam beni ikinci defa mutluluktan ağlatıyordu. O bana bu hayatta mutluluktan da ağlanabileceğini göstermişti o bana bu hayatta mutluluğun olduğunu hissettirmişti. Hakan bir çok konuda benim ilkimdi ve benim Allah'tan en büyük dileğim sonsuzum olmasıydı, Allah bize çok uzun bir ömür biçmeliydi çünkü ben ne kadar yaşarsam yaşayayım ona doymam mümkün değildi.

"Tabi ki kocam." dedim uzattığı elini tutarak.

Bugünüm, yarınım
Gözümün bebeği tek aşkım
Ve senden sonrasını
Ne de öncesine
İtibar etmem sensiz geçen günlere
Kadınım, hayat arkadaşım
Karıcım, canım, can yoldaşım

El ele, göz göze ilk dansımızı ediyorduk, göğsüm göğsünde ellerim avuç içlerindeydi. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yanında küçücüktüm, o sadece beni değil, dizi kanadığında kendini teselli eden Narin ile de dans ediyordu, onu da seviyordu, onu da büyütüyordu. Kalbi kırık büyüyen bir kadının en büyük şansıydı kalbi büyük bir adama denk gelmek. Kocaman kalbinde, kocaman bir yerim vardı.

"Seni çok seviyorum." dediğimde belimdeki tutuşu daha sıkılaştı, mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekti.

"Bende seni çok seviyorum Narin... Narin Sevgilim." dedi gözlerimin içine bakarak. Başımı göğsüne yasladım ve şekilde dans etmeye devam ettik.

Su olsan taşa değsen olur safir
Yol olsan yürünsen cennete gidilir
Tam olur her şey yanımdaysan eğer
Yok olur gidersen eksilir tükenir Bir erkeğin en zayıf tarafı aşk
Ben aşık oldum canım senin elinden
Belki sana belli edemiyorum aşkımı
Anla sadece bir erkeğim böyle işte

Şarkının bu kısmına geldiğimizde gülmeden edemedim. Başımın üzerine küçük bir öpücük kondurup "Neden güldün?" diye sordu. Daha sıkı sarılarak "Şarkı tam da seni anlatmıyor mu?" diye sordum dudaklarımı ısırarak.

Göğsünün hareketlenmesinden onunda güldüğünü anlamıştım. Göğsü o kadar rahattı ki başımı kaldırıp da yüzüne bakamadım. Göğsü benim evimdi, atan kalbi en güzel sesti. Huzurluydum hayatımda bu duyguyu o kadar nadir hissetmiştim ki, hepsi de Hakan sayesindeydi. Sanki bunca yıl göçebeydim de evimi, yurdumu bulmuştum.

"Evet, bunu bir kaç defa dinlerken denk gelmişti Emre, muhtemelen o yüzden seçti bu şarkıyı." diye yanıtladı beni. İşte bu şimdi dikkatimi çekmişti "Sen türkü ve arabesk dışında şarkı dinliyor musun ki?" diye sordum şaşkınlıkla.

Dudakları hafifçe kıvrılırken gözlerimin içine uzun uzun baktı ve "Seni hatırlatan tüm şarkıları dinlerim Narin." dedi net bir sesle. Gözlerimin içine öyle bir bakmıştı ki bunu söylerken dizlerimin bağı çözülmüştü.

Su olsan taşa değsen olur safir
Yol olsan yürünsen cennete gidilir

Şarkı akıp giderken "Hayatım boyunca hep eksik hissettim ben, hep bir şeyler aradım beni tamamlayacak, meğer aradığım senmişsin. Sanki ruhumun bir yarısı sendeymiş

gibi, aynı ruh iki ayrı bedende yaratılmış gibi." dedim gözümden bir damla yaş düşerken. Özcan Deniz'in başka bir şarkısında dediği aşk adamı ağlatır dediği aşk bu muydu?

Tam olur her şey yanımdaysan eğer
Yok olur gidersen eksilir tükenir

Hakan yutkundu ve sağ gözümden öptü, gözlerimi teselli etmek istercesine. Mutluluktan ağlamam serbestti, mutluluktan ağladığımı biliyordu. "Sen bana kalbi olan etten kemikten bir insan olduğumu hatırlattın. Aynı zamanda etten kemikten bir insanın savaşmadan, silah tutmadan, sadece severekte kahraman olabileceğini öğrettin." dedi minnetini dile getirircesine.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ben gülümsüyordum.

"Sen bana benim bir kalbim olduğunu öğrettin." diye devam etti sözlerine.

Şarkı bitti ama bir süre daha öyle kaldık, sanki sadece ikimizin duyabileceği bir şarkı da birlikte dans ediyorduk.

Kısa bir süre sonra artık birbirimizden ayrılmamız gerektiğini fark ederek şahitlerimizin yanına gittik.

"Komutanım kusura bakmayın, size eşlik edemedik. Orhun'a dans etmeyi teklif ettim ama malamad mı olalım dedi, kabul etmedi beni." dedi Emre. Ben kendimi tutamayarak koca bir kahkaha attım.

Orhun, Emre'nin kafasına vurarak "Zevzek malamad." dedi Sivaslı şivesiyle.

Emre kafasını tutarak "En yakın zamanda kendime helal süt emmiş bir kız bulacağım, olmuyor böyle." dedi ciddi ciddi.

Aralarındaki konuşmaları otuz iki diş sırıtarak izliyordum.

Halit, Hakan'ın omzuna vurarak "E bir horon oynamaz mısınız?" dedi ciddi bir ifadeyle. Bu adamın gülme gibi bir özelliğimiz olduğundan haberi yok muydu acaba.

"Bana uyar." dedi Hakan keyifli bir ifadeyle. "Sende horona katılacak mısın?" diye sordu Halit'e muzip bir tavırla.

Halit dilini damağına vurarak "Cık." dedi. "Benim dansla oynamayla işim olmaz." dedi başını tarafa çevirerek. Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken Hakan'a baktım, Halit'le bilerek uğraşıyordu. Birbirlerinin ne tepki vereceklerini o kadar iyi biliyorlardı ki, aralarındaki bağa bir kere daha hayret ettim.

Ben ise tuhaf bir noktaya takılmıştım. "Evlendiğinizde dans etmeyecek misiniz?" diye sordum şaşkınlıkla.

Hepimizin gözü Halit'in üzerindeyken o dönüp bakmadı bile. "Seninle konuşuyor lan yengen." dedi Hakan, Halit'e.

Halit olduğu yerde dikleşerek "Kusura kalma yenge, evlilik ve dans deyince... Ben pek üzerime alınamadım." dedi ifadesini bozmadan. Ben tam önemli değil demek için hazırlanıyordum ki Orhun lafa atılarak "Ulan malamad ettin bizi yengeye." dedi.

Ben gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Halit, Orhun'a ters bir bakış atıp "Senin şınav zamanın gelmiş bakıyorum da." dedi ters bir ifadeyle.

Orhun üzerine soğuk su dökülmüş gibi irkilirken "Komutanım serbest zamanda değil miyiz?" dedi panikle Hakan'a bakarak.

Hakan ben sizinle ne yapacağım der gibi bakarak başını iki yana salladı.

Emre "Ee horon?" diye sorarken ben "Bana uyar ama sadece Hakan ile ben mi oynayacağız?" diye sordum masum masum. Konu o kadar hızlı değişiyordu ki takip etmekte zorlanıyordum.

Emre teessüf ederim der gibi bakıp "Biz ne güne duruyoruz yenge." dedi Orhun ile Halil'i göstererek.

Onay ister gibi bakışlarımı Hakan'a çevirdim.

Hakan ise "Aç bakalım bizim havaları." dedi bakışlarını Emre'ye çevirerek.

*Hoparlörden yükselen **"Karadeniz kızlari yaylanin çicekleri çalayim kemenceyi horon etsin gençleri"** şarkısı ile birlikte Hakan'la birbirimize bakıp gülümsedik. Bu*

şarkıyı duyup da kanı kaynamayan bir Karadeniz'li bulamazdık.

Ben en başta oynamaya başlarken hemen yanımda Hakan ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvırmış bir halde oynuyordu. Onun yanında Emre onun yanında da Halil ve Orhun vardı. Hepsi doğuştan Karadeniz'liymiş gibi oynuyordu. "Sen mi öğrettin?" diye sordum Hakan'a şaşkınlıkla.

"Tabi ki de ben öğrettim." dedi gururla.

"Ama çok iyiler." dedim şaşkınlığımı sürdürerek.

"Oynayamayana yüz şınav ceza verdim." dedi Hakan göz kırparak.

Ona inanamaz gözlerle bakarken o timine horon öğretmiş olmanın gururuyla oynuyordu. Ceketini çıkardığı için tüm vücut hatları gözlerimin önündeydi. Kollarını indirip kaldırması ile hem kollarındaki hem de göğsündeki kasları iyice ortaya çıkıyordu. Bir insan horon oynarken nasıl bu kadar çekici olabilirdi ki?

Bir kaç farklı şarkı da horon oynadıktan sonra artık dağılma vakti gelmişti. Unutamayacağım bir anı daha eklemiştim ömrümün günlüklerine.

Otelin önüne indiğimizde Hakan'ın timi bizi tekrar tebrik etmiş ve mutluluk dileklerini sunmuşlardı. Hepsini ayrı ayrı çok sevmiştim. En müsait olduğum zamanda ise malamad ne demekti bunun anlamına bakacaktım.

...

Konuklarımızı yolcu ettiğimizde Hakan'ın bizim için ayarladığı otel odasına geçmiştik. Odaya girer girmez topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kendimi yatağa atmıştım. Ayaklarımın altı tabiri caizse zonkluyordu.

Hakan yatakta uzanan bana dikkatlice baktı. Bir şey düşündüğü belliydi ancak ne düşündüğünü sormadım çünkü bakışları hiçte masum değildi. Bana bir sıcak basmıştı, ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı kaçırarak oturur pozisyona geçtim.

"Narin Derin Kurt..." dedi Hakan kravatını çözerken. "Soyadım, adın ile birleşince şiir gibi oldu."

"Öyle mi dersiniz şairim?" dedim yatakta otururken.

Dişleri görünecek kadar gülümsediğinde, onu en çok gülümseten kişi olduğum için bir kez daha mutlu oldum.

Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. "Demek seni yazan, yani var eden benim." dedi gömleğinin düğmelerini çözerken.

Yutkundum, dikkatim dağılmıştı. "Hemen bugün mü..." dedim tereddütle. Düzgün bir cümle kuramamıştım heyecandan, kaşları soru sorar gibi havalandığında "Şey mi yapacağız?" dedim şaşkınlıkla.

"Ney?"

"Şey işte..."

Pantolonunun içinde olan gömleğini çıkarıp düğmelerini çözmeye devam etti. "Yapacak mıyız?" diye sordum tekrar. Ne diyeceğimi bilemiyordum, resmen ateş basmıştı. Kaslı ve biçimli vücudu bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Hemen mi?" dedi. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını iki yana salladı. "Hemen sözcüğünü kabul etmiyorum bence hiçte hemen değil." dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

Heyecandan dudaklarımı ısırıyordum. Bakışları dudaklarıma kaydı ve gömleğinin düğmelerini çözen elleri durdu.

Birkaç saniye öylece dudaklarıma baktı. "Kesinlikle hemen." dedi. Son kalan düğmeleri çıkarma gereksinimi duymadan, gömleğin düğmelerini koparark çıkardı.

Aramızda olan birkaç adımı kapatıp büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı. İçimde bir yerlerde utanma duygusu aradım ama yoktu. Artık kocam olduğu için mi bu kadar rahattım yoksa uzun zamandır onu zaten istiyor olduğum için mi bilmiyordum ama bugün tam anlamıyla onun karısı olacağımı çok iyi biliyordum.

...

Gözlerimi usul usul açtığımda hiç tanımadığım bir odada olduğumu fark ettim. Panikle yerimden doğrulmaya çalışsam

da koluma saplanan keskin ağrı yüzünden inleyerek kendimi bıraktım. Bakışlarım sargılı koluma değdiğinde yaşadığım her şey bir film şeridi gözümün önünden geçti. Vurulan insanlar, mahşer yeri gibi birbirini ezerek kaçmaya çalışan insanlar, üzerimize ateş açan maskeli insanlar ve onlara karşılık veren başka maskeli adamlar... Ezgi ve Hakan...

İnsanlar son anlarında en sevdiği insanı görürmüş derlerdi, ölmemiştim ama en sevdiğim insanı görmüştüm. Gerçek olamayacak kadar güzeldi onun kollarında ölmek ancak bu aklımın bana oynadığı bir oyundu. Muhtemelen kan kaybettiğim için halüsinasyon görmüştüm. Peki ya Ezgi? Ezgi nasıldı? Onun kanlı bedeni gözümün önüne geldiğinde ağlamaya başladım. Ben neredeydim, çocuklar neredeydi, Ezgi nasıldı? Bilincim açıldıkça panik dalgası tüm bedenimi sarmaya başlamıştı. Koluma dikkat ederek yataktan kalkmaya çalışırken oturur pozisyona gelebilmiştim. Hemen akabinde Sinem'in endişeli sesi doldurdu odayı. "Narin dur kalkma ne yapıyorsun?"

"Ezgi..." diyebildim hıçkırıklarımın arasında.

Sinem hızlı adımlarla yanıma gelerek "Ezgi iyi Narin lütfen sakin ol." dedi dizlerinin üzerine çökerek. Ben deli gibi ağlarken Sinem saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Mahşer alanı gibiydi Sinem, tanıdığım insanlar kanlar içinde yerde yatıyordu, neden bizi saldırdılar, ne oldu ben anlamadım." dedim ağlaya ağlaya.

Sinem "Sakinleş biraz sana ne olduğunu anlatırlar ama sen sakin ol, çok kayıp var ama Ezgi, Sezgin Bey ve yakın olduğun kişiler iyi." Dedi beni rahatlatmak istercesine. Ezgi ve Sezgin'in iyi olmasına sevinememiştim çünkü çok kayıp vermiştik.

"Neredeler, onları görmek istiyorum, yanlarına götür beni, hem neresi burası?" diye sıraladım tüm sorularımı. Kendimi bir türlü sakinleştiremiyordum.

Sinem cevap veremeden Neşe ve Umut girdiler içeriye. İkisi bir ağızdan "anne" diyerek bana doğru koştular, onları

görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. Tek kolum el verdiği şekilde sarıldım onlara.

Beni ağlarken görmelerini istemezdim, biraz olsun kendimi toparladıktan sonra "İyi misiniz çocuklar?" diye sordum yanaklarını okşayarak.

"Biz iyiyiz anne, sen iyi misin?" diye soran Neşe oldu. Ben tam ona cevap vermek için hazırlanırken Umut "Anne biliyor musun, babam geldi. Hani o süper kahramandı ya görünmezdi ya, artık görünüyor bize." dedi heyecanla.

Ben şok olmuş bir şekilde Umut'a bakarken Neşe "Evet anne, seni de babam kurtarmış. Kötü adamları dövmüş." Dedi Umut'un heyecanına benzer bir heyecanla.

Bakışlarım şaşkınlıkla Sinem'e döndüğünde gözlerini kaçırarak "Ben çocukları parka götüreyim." dedi. Neşe ve Umut'un elinden tutarak.

"Nerede?" diye sordum Sinem kapıdan çıkmak üzereyken.

Sinem bakışlarını bana değdirmeden "Aşağıda." diyerek aceleyle odadan çıktı.

Herkes çıktıktan sonra onunla evde yalnız kaldığımızı anlamıştım. Nefes sesi sanki üst kata kadar geliyordu. Onun nasıl nefes aldığını bile unutmamıştım, bu ses onun göğsünde uyuyakaldığım günlerden zihnimde yer edinmişti.

Aklım bu olayı kabul etmiyor olacak ki sus pustu, doğru düzgün düşünemiyordum. Kalbim ise oldukça gürültülüydü, hani derler ya gümbür gümbür diye, işte aynen öyleydi. Yorganı üzerimden atıp ağır adımlarla odadan çıktım. Merdivenleri inerken aklım ilk defa benimle konuştu ve "Bu bir rüya..." diye fısıldadı. Bu bir rüya diye taklit ettim onu. Onunla karşılaştığımız ilk anı tekrar tekrar oynattım zihnimde. Bir çift mavi göz kafamın içinde dolanıp duruyordu.

Rüyalar aklın başka bir boyutu...
Paralel evren...
Ve başka teoriler...

Bir sürü teori geçirdim aklımdan çünkü bu olay gerçek olamazdı. Şehit olduğunu bildiğin bir adamı karşında

göremezdin. Ölüler dönemezdi, ölüler başka alemdelerdi. Hatta bir şarkı vardı, Yahya Kemal Beyatlı'nın sessiz gemi şiirden bestelenen "Birçok giden memnun ki yerinden, çok seneler geçti dönen yok seferinden..." diye sözleri vardı. Tek taraflı bir gidiş değil miydi ölüm?

"Ya sen gel, ya ben geleyim..."

Duam kabul mü olmuştu? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Aklım almıyordu ve ben delirmek üzereydim. Ev o kadar sessizdi ki kalbimin sesini ve hatta damarlarımda dolaşan kanın sesini duyabiliyordum.

Son merdiven basamağını indiğimde kalbim daha çok atmaya, kulaklarım uğuldamaya başladı. Salonun ışıkları kapalıydı ancak ay ışığı odayı epey aydınlatmıştı. Sol tarafa döndüğümde onu gördüm.

Karşımdaydı.

Sırtı bana dönük camdan, bahçeyi izliyordu.

Gözlerim adeta gördüklerini reddediyordu "Bu bir rüya, bu bir rüya..." diye fısıldadım gözlerimi kapatarak. Hakan yokken, onun geldiğini gördüğüm rüyalardan birindeydim. Ölümünü anlayamamıştım, yaşamasını da anlayamıyordum, bu yüzden bu bir rüyaydı ve ben bir kere daha bir rüyayı gerçek sanıp acı çekmeyecektim. Uyandığımda içimin nasıl yandığını bir ben bir Allah biliyordu.

Rüyalar gerçek değildir...
Rüyalar gerçek değildir...

"Narin..." dedi Hakan'ın sesi.

Gözlerimi açıp, gözlerine bakmak için deliriyordum ama bu dürtüme inat "Rüyalar gerçek değildir." dedim daha yüksek sesle.

Adımlarının gittikçe yaklaştığını duyuyordum. Gözlerimi daha sıkı yumdum, birazdan uyanacaktım ve eğer gözlerini görürsem uyandığımda daha çok acı çekecektim. "Bu... bir... rüya..."

Tam karşımda durduğunu nefes alış verişinden, vücudundan yayılan sıcaklığından anlıyordum. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladığımda daha fazla

dayanamayarak gözlerimi açtım ve göz göze geldik. Gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmaya başlamıştı. İyi ama ölüler yaşlanmazdı ki. Gözleri eskisinden daha yorgun bakıyordu, hem hala gençti, hem de eskisinden daha yaşlı. Rüyalarımda böyle değildi, onu en son gördüğüm haliyle görürdüm hep rüyamda.

Yüzünün her bir noktasına dikkatlice baktım, ellerim benden izin almadan, yüzünü avuçlarımın arasına alarak parmaklarımı yüzünde gezdirdi. Donmuş gibiydim, tepki veremiyordum. O ise ağlıyordu.

Hakan Kurt ağlıyordu. Bu kesinlikle bir rüyaydı çünkü benim kocam asla ağlamazdı.

Sağ başparmağım dudaklarının üzerinde dolaşırken "Sen öldün..." dedim sessizce. Bunu söylemek benim için azaptı. Ona mı söylüyordum, kendime mi hatırlatıyordum bilmiyordum.

Hakan başını iki yana sallayarak söylediklerimi inkar etti. "Ölmedim Narin, yaşıyordum..." dedi yüzündeki ellerimi tutarak. Avuç içimden öptü ve gözyaşları avuçlarıma bulaştı.

Ölüler ağlayabilir miydi?

Ellerimi avuçlarının arasından çektim ve onu inkar edercesine başımı sağa sola salladım. "Sen öldün." dedim daha net bir sesle.

O da beni inkar etti ama cümle kuramadı.

"Sen öldün ve ben çok acı çektim. Sen bir kere öldün, ben bin kere öldüm." dedim hıçkırıklarımın arasında. "Ben hem ölmek istedim, hem yaşamak istedim... En sonunda ne öldüm ne de yaşayabilirim, sen öldün ve ben arafta kaldım." dedim zorlukla. Hıçkırıklarım, hayal kırıklığım kadar güçlüydü bu yüzden konuşmak benim için oldukça zordu.

4 yıldır tüm hissettiklerimi bir çırpıda anlatmaya çalıştım. "Sen yaşıyordun ve ben seni öldü bileyim mi istedin? Sen benim ne halde olduğumu bildin ve dönmedin mi?" diye sordum çaresizce.

Aramızda kalan ufak boşluğu kapatmak istercesine adım attı ancak ben aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin

vermeyerek geriye doğru adımladım. Bana yaklaşmasını istemediğimi anlamış olacak ki, adımları durdu. Yutkunarak "Mecburdum Narin..." dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Mahcup değildi, beni diri diri mezara gömmüştü ve mahcup değildi. "Görevim için mecburdum..." diye devam etti sözlerine. Benim onu anlamımı istiyordu, benim onu anlamam nasıl mümkündü?

Bu bir rüya değildi, bu kabustan bile beter bir gerçekti.

Hakan Kurt karşımdaydı ve ölmemişti.

Beni öldürmüştü ama kendisi yaşıyordu...

BÖLÜM SONU...

Birazda sohbet :)

Bölümü nasıl buldunuz?

Sizce ilerleyen dönemlerde neler olacak?

Hikayemizi nasıl keşfettiniz? :*

Öneri zamanı ❤

srp1ii grift kesinlikle okuyun derim, haftalık bölüm geliyor üstelik. 😍

sinemsi_hikayeler sevda kurşunu Baran'ım da Baran'ım. ❤

humeyraao ve hümoşumm Akın ve Mayıs 😍

BÖLÜM 18

Herkese merhaba, nasılsınız? Umarım çok iyisinizdir.

Bölüme geçmeden önce kısa bir açıklama yapacağım, zaman ayırıp okursanız çok sevinirim. :) Öncelikle heyecanınız ve sevginiz için çok teşekkür ederim. Merakınız, kurguyu sahiplenmeniz öyle güzel ki benim için size anlatamam bunu. Bölümlerin gelme süresinden memnun olmayabilirsiniz ama benimle ilgili şunu bilmenizi isterim ki ben günde 10 saat bilgisayar başında yoğun bir şekilde mail karşılayan ve işlem yapan birisiyim. İşten çıktıktan sonra bilgisayar başına tekrar geçip bölüm yazıyorum ve haliyle her zaman, zaman ayıramayabiliyor yada ayırdığım zamanların kısıtlı olması sebebiyle bölümleri haftalık atamıyorum. Şuan için haftalık bölüm atmam imkansız ama en azından 2 haftayı geçmemesi için çabalıyorum ve bugün itibariyle de 2 haftayı geçirmemiş olduk :) bölüm günlerini 2 hafta olacak ve uzamayacak şekilde yetiştirmeye çalışacağım belki sonra haftalık da olur ama şuan için pek mümkün görünmüyor. Gelişme olursa size yine bilgi vereceğim, tabi bu demek değil ki bölüm ne zaman diye sormayacak mısınız? Tabi ki soracaksınız. Bu beni çok daha fazla motive ediyor yazdıklarımı okumak için bekleyen kişilerin olması benim için mükemmel bir duygu :)

O zaman yıldıza bastıysak ve satır arası yorumları hazırladıysak, başlıyoruz. :)

...

Bir yalana denk gelmesin insan. Sonra binlerce doğruyu sorgulamak zorunda kalıyor.

Kinsun.

...

Bu bir rüya değildi, bu kâbustan bile beter bir gerçekti.

Hakan Kurt karşımdaydı ve ölmemişti.

Beni öldürmüştü ama kendisi yaşıyordu...

Gözlerim gördüğü her şeyi reddetti, aklım yaşadığı her şeyi inkâr etti ve ben Hakan'ı görmezden gelerek merdivenlere yöneldim. "Benim kocam şehit oldu." diye söylendim kendi kendime çünkü tek gerçek buydu. Benim kocam şehit olmuştu ve bizim dünyalarımız ayrılmıştı, sonsuza dek.

Hakan bu düşüncemi reddeder gibi "Narin." Diye seslendi titreyen sesiyle.

Adımlarım bıçak gibi kesildi, ne kadar olmuştu onun sesinden adımı duymayalı? Ağlamam şiddetlenirken koşarak boynuna atlamak istedim, o yaşıyordu buradaydı. Aklımı kaçırmak üzereydim. Merdiven tırabzanlarına tutundum, tutunmasam düşecektim bedenim yaprak gibi titriyordu.

Sırtım ona dönükken, yüzümü dönmeye gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. "Neredeydin?" diye sordum ağlaya ağlaya. "Ben üvey babamdan dayak yerken... çocuklarımla sınanırken... ölümden dönerken, sen neredeydin?" dedim. Daha fazla dayanamayarak merdivenlere oturdum. Deli gibi titriyordum, ağlamam git gide şiddetleniyordu ve ben ne kendimi ne de gözyaşlarımı kontrol edebiliyordum. Duam kabul olmuştu, öyleyse canım neden bu kadar yanıyordu?

Hakan hızlı adımlarla yanıma gelirken "Yaklaşma bana!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Koca bedeni kurşun yemiş gibi olduğu yerde kala kaldı.

Mavilikleri adeta acıyla kararmıştı. "İzin ver Narin, izin ver kokunu içime çekeyim. Senin kadar bende acı çektim yemin ederim." dedi titreyen sesiyle. Hakan'ın sesi titremezdi,

adımları tereddüt etmezdi, Hakan bedenen ölmese bile ruhen ölmüştü.

"Sen benim kocam değilsin." dedim dişlerimi sıka sıka. Benim kadar acı çekmesi mümkün değildi. "Sen beni hiç sevmemişsin, yemin ederim hiç sevmemişsin." dedim bağıra bağıra.

Hakan daha fazla dayanamamış olacak ki onu istemeyişime aldırmadan hızla merdivenleri çıkarak yanıma geldi, yanıma oturup beni göğsüne çekerken onu itecek gücü kendimde bulamadım. Kokusu genzime dolarken sıcaklığı bedenimi sararken ne mümkündü ondan ayrılabilmek.

Ağlamam mümkünmüş gibi daha da şiddetlenirken "Neredeydin." dedim deli gibi göğsüne vurarak. Beni bıraksın istiyordum, madem bu zamana kadar bensiz kalabilmişti, yine kalsın istiyordum. Ben bırakamıyordum ama o bıraksın istiyordum.

Ben göğsüne vurdukça Hakan beni daha çok kendine çekti, saçlarımdan öperken derin soluklar alıyordu. "Koklama beni, öpme beni." dedim hıçkırıklarımın arasında. Ben göğsüne vurdukça o rahatlıyordu sanki. Kalbinin sesini duyabiliyordum, kalbi atıyordu, Hakan gerçekten yaşıyordu.

"Her şeyi anlatacağım Narin." dedi ardı ardına öpücüklerini kondururken. O böyle dedikçe ben daha çok sinirleniyordum. Anlattığında benim yaşadığım acılar yok olacak mıydı? Ben onu affedersem kendimi nasıl affedecektim?

"Ben az kalsın ölüyordum, öyle dövdü beni. Ormanda kaldım, annem vuruldu, memleketimden kaçtım. Sen yoktun." dedim nefes bile almadan. Hakan'ın saçlarımda dolaşan eli bir süre dursa da beni daha çok kendine çekip başımın üzerine öpücük kondurdu. "Geçti." dedi.

Geçmedi, çekmeyecek diyemedim.

Ağlamaktan öyle bir gücüm tükenmişti ki ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyordum, ben ağladım o sarıldı ve hiç bir yaram iyileşmedi. Oysa o benim güneşimdi, hayatıma

doğduğunda tüm yaralarım iyileşmişti şimdi ise hayatımın en büyük yarasını açmıştı. İyileşmesi mümkün değildi.

Ne kadar süre ağladığımı, kollarından ruhsuz bir şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Ağlamam güçlükle de olsa kesildiğinde ruhum, bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum. Biraz olsun gücümü toplayabildiğimde, başımı göğsünden kaldırdım. Derin bir nefes alarak "Anlatacağın hiç bir şeyle ilgilenmiyorum." dedim buz gibi bir ifadeyle. Yüzüne bakmıyordum ama yutkunduğunu duydum.

Gözlerine baksam konuşamazdım.

Hakan'ı dinlersem anlamak zorunda kalırdım ve anlarsam onu affederdim, onu affetmem demek kendime haksızlık yapmam demekti. İnsan ne yaşadığını en iyi kendisi bilirdi, ben canımla sınanırken, ağlaya ağlaya ölmek isterken onun nedenleri benim için geçerli olmamalıydı. "Hayatım kaldığı yerden devam edecek, benim kocam öldü... Resmiyette de böyle. Ben bekar bir anneyim, geldin ve her şey bitti sanma sakın. Benimde çocuklarımın da hayatında hiç bir değişiklik olmayacak." dedim keskin ve net bir şekilde.

Hayatımı, canım pahasına kurmuştum ve yıkmaya hiç niyetim yoktu.

Sustum ve nefes seslerimizden başka hiç bir sesin olmadığı salonda onun nefes alışverişini dinledim. Yaşıyordu ve hemen yanımda oturuyordu, nefes alışverişini duyabiliyorum. Gerçekten bu bir rüya değil miydi?

Tekrar ağlamak istemediğim için tırabzanlardan tutunarak ayağa kalktım, o kalkmadı. Yüzüne bakamadım, bakarsam onu ardımda bırakıp gidemezdim.

Sırtımı dönüp merdivenlerden çıkmaya devam ediyordum ki "Şimdi beni dinlemezsen, kendin yaşayarak, görerek beni anlamak zorunda kalacaksın. Bunu kaldırabilecek misin?" dedi ruhsuz bir sesle. Ona doğru döndüm ancak o bana bakmıyordu.

Sanki onu duymamışım gibi "Şimdi Sinem'i arayacağım ve çocuklarımı alıp gideceğim buradan." dedim tükürür gibi. Öfke beni tekrar ele geçirirken onun bana meydan okuması

beni daha da öfkelendiriyordu. O yokken neleri kaldırmıştım, tabi o bunların hiç birini bilmiyordu.

Hakan ayağa kalkarak kendinden emin bir ifadeyle cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı "Al benden ara istersen." dedi soğuk bir tavırla. Az önce omuzları düşmüş Hakan'dan eser yoktu, bakışlarımız adeta birbirine meydan okuyordu. Ben ona öfkeyle bakarken o tüm duygularını kapatmış bir şekilde ifadesiz bakıyordu. Aklında bir şey vardı ancak ben bunu kestirecek durumda değildim.

Sırf merakımdan aramızdaki bir kaç basamağı kapatarak telefonu elinden aldım. Ekranında nikahımızda çekindiğimiz fotoğrafımız vardı ancak sulu boya gibi bir efekt vardı, gerçek halini bilmeyen fotoğraftakilerin biz olduğunu anlamazdı. Ekranda fotoğrafımızı görmeyi beklemediğim için bir kaç saniye öylece baka kaldım. Eskiden tuşlu telefon kullanıyordu ancak şimdi son model, pahalı bir telefonu vardı.

Telefondan gördüğüm tarihe göre iki gündür bilinçsizdim. "Sinem'in numarası sende neden var?" diye sordum rehbere girerken. Cevap vermedi, onu biraz tanıyorsam cevabı kendim bulayım istiyordu. Arama yerine Sinem yazdım ancak çıkmadı. "Çıkmıyor ismi, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum gözlerine bakarak.

Bir kaç saniye gözlerimin içine baktı ve ifadesiz tavrını bozmadan "Demet diye ara istersen." dedi ellerini cebine koyarak. Sinem neden Demet diye kayıtlı olacaktı ki? İş iyice tuhaflaşmıştı. Anlamanın tek bir yolu vardı, arama yerine "Demet" yazdım çıkan numara gerçekten onundu. Aklıma bir ihtimal gelmişti ama o ihtimali reddederek ellerim titreye titreye arama tuşuna bastım. Kısa bir süre sonra telefon yanıtlandı. "Efendim patron?" diyen ses Sinem'e aitti.

Patron?

Sinem?

Demet?

Sesli yutkundum, aynı anda birden fazla duygu hissediyordum. Korku, endişe, panik ve en önemlisi hayal

kırıklığı. "Gerçek adın bu mu? Demet mi?" diye sordum titreyen sesimle. Sinem yada Demet her kimse benim sesimi duymayı beklemiyor olacak ki bir süre yanıt gelmedi.

"Narin ben..." diye söze başladığında devam etmesine izin vermeden "Çocuklarımı getir hemen." dedim. Kapatma tuşuna basacaktım ki Hakan "Çocukları 2 saat sonra getir Demet." dedi bana inat.

Sahte Sinem "Emredersiniz." dediğinde Hakan telefonu elimden alarak kapattı.

Göz göze geldiğimizde ben ona öfkeli bakıyordum o ise ifadesiz. "Şunu bilmeni istiyorum ki Narin, ben istemeden bu evden çıkamazsın. Madem beni dinlemek istemedin, o halde her şeyi yaşayarak öğreneceksin!" dedi bir komutan edasıyla.

Bir savaş başlamıştı ve biz Hakan ile ilk defa aynı safta değildik. Bana açıkça meydan okuyordu ve benim bir savaşı daha kaybetmeye tahammülüm yoktu.

Olduğum yerde dikleşerek "Hodri meydan." dedim korkusuzca.

Hakan usul usul başını aşağı yukarı sallayarak "Hay hay." dedi kendinden emin ifadesiyle.

Ve böylece kılıç kınından çıkmış ve savaş başlamış oldu.

Kazansam da kaybedeceksin bunu biliyordum ancak savaşmadan ona teslim olmam ihtimal dahilinde bile değildi.

...

Sinem yada Demet adı her ne ise gerçekten çocukları getirmemişti. Bir saat dolmuş geriye bir saat kalmıştı.

Çocukların babaları ile ilk karşılaşmasını çok merak ediyordum. Benim aklım almıyordu ama biliyordum ki onlar bu durumu kolayca kabullenmişlerdi, hiç bir zaman hayal dünyalarını bozmamış ve babalarını bir kahramandan öte süper güçleri olan kahraman gibi görmelerine karşı çıkmamıştım. Yaşları ilerledikçe bir noktada bazı şeyleri anlayacaklarını ve kabulleneceklerini tahmin ediyordum ancak evdeki hesap çarşıya uymamıştı, babaları gerçekten süper kahraman gibi geri dönmüştü.

"Gerçekten ölmüş olsaydı daha mı iyiydi?" dedi iç sesim öfkeyle. Gerçek savaşım Hakan ile olan değil kendim ile olandı. Bir yanım onunla deli gibi vakit geçirmek isterken diğer yanım arkasına bakmadan gitmek istiyordu. İçimde koca bir savaş vardı ve ben her şekilde mağlup olacakmışım gibi hissediyordum. O kadar uzağımda kalmıştı ve şuan o kadar yakınımdaydı iki ben bu iki zıtlık arasında kayboluyordum.

Yaşadığım her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti o gerçekten ölmemişti ama ben ölümle defalarca kez burun buruna gelmiştim. *"Belki de o bunların hiç birini bilmiyordu Narin?"* İç sesim şüphesiz ki kalbimden geliyordu yoksa benim iç sesim olduğu halde Hakan'ı savunuyor olmazdı.

Benim kendim ile olan savaşım, öfkem kolay bitecek gibi değildi ancak ben bir anneydim ve sadece kendi hislerim ile hareket edemezdim. Çocuklarım için babaları ile ortak bir karar vermemiz ve bir yol çizmemiz gerekiyordu. Çocukların bir düzeni vardı, bizim bir evimiz vardı, o istediği yerde kalabilirdi ancak biz evimize dönecektik. Kolum iyileşir iyileşmez işe dönmem gerekirdi ancak gidecek bir işim kalmış mıydı? Kim neden saldırı düzenlemiş olabilirdi bilmiyordum, iş yerinde güvende olacak mıydık bunu da bilmiyordum. Zorluklarla yoluna soktuğum hayatım ellerimden kayıp gitmek üzereydi sanki.

Nefes alamadığımı hissediyordum. Oda da dört dönmeyi bırakıp camı açtım. Derin bir kaç nefes çekerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde boğazımdan bir hıçkırık koptu. Hayatımın ne kadar yalan ne kadar gerçek olduğunu bilmiyordum, bundan sonra ne olacağını bilmiyordum, Hakan neredeydi, bizden haberi var mıydı bilmiyordum. Hiç bir şey bilmiyordum. Gözlerim bulanıklaştığında nefes alamadığımı hissettim. Kapı açıldı içeri biri girdi ama ben sadece dizlerine kadar olan kısmı görebiliyordum. Sesler uğultu gibi geliyordu. Bir el başımı

yukarı doğru kaldırdı, net olarak göremesem de bu kişinin Hakan olduğunu seçebiliyordum. Ağlamam daha daha şiddetlenmişti.

Hakan beni yatağa yatırdığında görüş alanımdan çıktı o gittikten sonra daha da nefes alamadığımı hissettim.

Beni bir kere daha bırakamazdı.

Hakan bir şeyler söyleyerek tekrar odaya girdi ancak ben uğultular ve bulanık bir görüntü dışında daha fazlasına hakim değildim. Kolumda küçük bir sızı hissettikten kısa bir süre sonra karanlığa teslim oldum.

...

"Baba annem uyandığında çok sevinecek değil mi?" sesi kulağıma çalındığında bilincim yerine gelmeye başlamıştı yatakta değildim, kanepede değildim daha çok havada kalmışım gibi bir his vardı. Sıcak ve güvenli bir yerde olduğumu hissedebiliyordum ancak tam olarak algılayamıyorum. Sıcaklığa mümkünmüş gibi daha da sokuldum.

Hakan ağzının içinde ona ne şüphe derken Neşe'ye "Evet prensesim, çok sevinecek." dedi. Başka bir rüyanın içindeydim, uyanacaktım ve Hakan gidecekti, bir kez daha...

"Baba bize kahramanlık hikayelerini anlatır mısın?" dedi Umut. Sesinde gizleyemediği bir heyecan vardı.

Hakan kısa bir an sessiz kalsa da "Anlatırım aslanım anlatırım tabi." dedi. Başka bir hayatta Hakan, çocuklar ve benim olduğum bir ihtimali çokça kez düşünmüş her defasında da gerçekleşmeyecek hayaller için ağlamıştım, ne hayallerim gerçek olacaktı ne de rüyalarım çıkacaktı.

"Rüya görmek istemiyorum." diye mırıldandım. Gözümü açmak ne karanlık ile karşılaşmak istemiyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Neşe kısık bir sesle "Annem rüya mı görüyor baba?" diye sordu.

Hakan "Rüyada olduğunu sanıyor." dedi onun duyamayacağı bir sesle.

Kendimle uzun sayılabilecek bir süre cebelleştikten sonra gözlerimi nihayet açabildim. Hissettiklerimde

yanılmamıştım, Hakan'ın kucağındaydım. Göz göze geldiğimizde çığlık atarak kucağından inmeye çalışsam da beni sıkı sıkı tuttu "Dur Narin ne yapıyorsun? Düşeceksin!" dedi panikle.

Önceden rüya gördüğüme inanmaz, gerçek olmasını dilerdim. Şimdi ise gerçek olduğunu kabul edemiyor ve bir rüyanın içinde hapsolmuşum gibi hissediyordum, aklımı kaçırmak üzereydim.

"Ben neden senin kucağındayım?" diye sordum dişimi sıkarak. Çocukların duymasını istemediğim için öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum ve ancak bu kadar sakin konuşabiliyordum. Kendimi o kadar yorgun ve halsiz hissediyordum ki sanki aylardır uyuyordum.

Hakan hiç bir şey söylemeden gözlerimin içine baktı sonra imalı bir şekilde gülümseyerek "Anne ve babalar aynı yatakta yatıyormuş, bizimde birlikte uyumamız gerekiyormuş, değil mi çocuklar?" dedi göz ucuyla çocuklara bakarak.

Neşe ve Umut gür ve neşeli bir sesle "Evet bizde sizinle uyuyacağız." dediler. Hakan çocuklara ne açıklama yapmıştı ve birbirlerini hemen nasıl benimseyebilmişlerdi? Hakan'ı dinleyeceğim tek konu bu olacaktı. Hakan yürümeye devam ederken "İndir beni kendim yürürüm." dedim. Tekrar kucağından inmek için hamle yapmıştım ki Hakan beni tekrar sıkıca tutarak "Babalar uyuyan anneleri yatağa kadar taşır değil mi çocuklar?" dedi arkamızda kalan çocuklara seslenerek.

Görebildiğim kadar çocuklara baktım ikisi de birbirine bakarak dudak büktü. Hakan'a dönüp tek kaşımı kaldırarak "Çocuklar bu konuda pek bilgi sahibi değiller galiba, tembihlemeyi unutmuşsun." dedim imalı bir şekilde. Hakan dudağı hafifçe sağa doğru kıvrıldı "Değil mi dedim çocuklar?" dedi tekrar.

"E-evet babacığım." dedi neşe tereddütle. Umut ise "Biz daha önce uyuyan anneyi yatağa taşıyan baba görmedik ki." dedi masum bir şekilde. O bunu öylesine bir şekilde

söylemişti ancak benim kalbim teklemişti. Anne ve babaların aynı yatakta uyuduğunu muhtemelen okuldaki çocuklardan öğrenmişlerdir, belki de anne, baba ve çocuk olan çekirdek aile hakkında bilgileri bundan ibaretti.

Öfkeli gözlerle Hakan'a baktığımda "İndir beni!" dedim uyarıcı bir sesle. Hakan bu defa beni ikiletmeden kucağından indirdi. Hakan'ın yüzü düşmüş elini kolunu nereye koyacağını bilememişti, çocukların aileyi bilmeme sebebi kendisiyken bu mahcupluğu hissetmesi normaldi. Peki neden ben onun üzülmesine üzülmüştüm, beni kısa bir an kuşatan öfkem onu böyle görünce neden üzüntüye dönüşmüştü?

Derin bir nefes alıp yüzümdeki sahte gülümseme ile çocuklara döndüm. "Gelin bakalım minik Kızılderililer ben odanın yolunu bilmiyorum, gösterin bana. Babanızı daha fazla yormamış olurum." dedim. Kendimi inanılmaz halsiz hissediyordum, Hakan'ın bana sakinleştirici yaptığını tahmin ediyordum ama şuan teyit edemezdim.

Çocuklar koşar adımlarla yanımıza geldiler. Umut benim elimi tutarken Neşe bir eliyle Umut'un elini bir eliyle de babasının elini tutmuştu. Ben Umut, Neşe ve Hakan sıralı bir şekilde koridorda ilerlemeye başladık. Eve hiç dikkatli bir şekilde bakmamıştım. Burası evin 2. Katıydı ve epey uzun bir koridoru vardı. Benim kaldığım oda dışında iki odayı geride bırakmıştık. Duvarlar kırmızı renkli ve tablolardan oluşuyordu.

Benim kaldığım odanın tam karşı tarafına gelmiştik iki oda arasında merdiven boşluğu vardı, bu yüzden bu odaya gelebilmek için tüm koridoru yürümek zorunda kalıyordun.

Koridor boyunca Hakan'ın kaçamak bakışlarını üzerimde hissettiysem de o yokmuş gibi davranmak bana iyi geliyordu. Hiç beklemediğim bir an da yokluğu ile karşılaşmış, hiç beklemediğim bir anda da varlığı ile yüzleşmiştim. Durumun gerçekliğini hala sorguluyordum.

Hakan odanın kapısını açıp girmemiz için geri çekildiğinde çocuklar heyecanla odaya girdiler. Şuan deli gibi merak

ettiğim tek şey çocukların Hakan ile ilk karşılaşmalarıydı.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu Hakan, merakla. Sesindeki tınıdan ne olur gel demek istediğini anlamıştım. Gözlerinin içine baktım, gerçekten karşımda kanlı canlı duruyordu. Aramızda hiç bir engel yoktu; gururum dışında.

Koşup boynuna sarılmak, öpmek, kokusunu içime çekmek istiyordum. Ona olan hasretim böyle bile dinmezdi ama yine de bu anı yaşamayı isterdim. Acaba benden, bizden haberdar mıydı? Hayatımın ne kadarını biliyordu? Öyle çok soru vardı ki sormak istediğim... Soramıyordum. Biliyordum ki onu dinlersem, onun bakış açısından bakacaktım ve hemen olmasa bile zamanla onu affedecektim.

Onu affetmem demek kendi yaşadıklarımı, kendi haklılığımı rafa kaldırmak demekti. Bu defa kendi tarafımı tutmalıydım çünkü ben sadece kendi canımla değil evlatlarımın canıyla da sınanmıştım.

Hakan'ı duymazdan gelerek, yanından geçerek içeri girdim. Kapının hemen karşısında pencereler vardı. Sol tarafta kalan duvarda banyo olabileceğini düşündüğüm bir kapı vardı. Sağ tarafa döndüğümde ise kocaman bir yatak ve yatağın sağ tarafında kalan bir kapı daha vardı.

Çocuklar hemen yatağın içine girmiş bizim gelmemizi bekliyorlardı. Burada bu yatakta uyumak istemiyordum, Hakan'a olabildiğince yakın ama aynı zamanda olabildiğince uzak olmak istiyordum. Bu ikilem beni uzun bir süre daha yoracaktı biliyordum.

Her zamanki anne Narin maskemi takarak gülümseyerek çocukların yanına yaklaştım. Kısaca onlara baktıktan sonra derin bir nefes alarak "Çocuklar ben sizinle burada yatamam." dedim sevimli olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle.

Umut "Neden anne?" diye atılırken Neşe "Ama biz bu anın hayalini çok kurduk." dedi buruk bir şekilde.

Onları reddetmek benim için oldukça zordu. "Biliyorsunuz ki kolum hala sargılı ve dikkatli olmam gerekiyor, dolayısıyla bu yatak benim için biraz sorun olabilir. Ama siz babanız ile

uyuyabilirsiniz." dedim hemen yanımda duran Hakan ile göz teması kurmadan. Söylediklerim çocuklar için ne kadar geçerliydi bilmiyordum ama bundan başka bir bahane bulamamıştım.

Hakan sesli bir soluk verirken Umut "En azından babamın anlatacağı masalı dinleyip, biz uyuduktan sonra gitsen olmaz mı anne?" dedi dudaklarını büzerek. Neşe de "Evet anne biz en azından sizinle uyumuş olacağız." diyerek Umut'u destekledi.

Bir kolum sargıda olduğu için kendimi cimcikleyemiyordum ama bir an önce gördüğüm bu rüyadan kurtulursam ruh sağlığım için iyi olacaktı.

"Narin..." dedi Hakan ama dönüp bakmadım. Onu görmezden gelmek, onu duymamak akıl sağlığımı korumam için gerekliydi, delirmeme az kalmıştı.

Hakan yaşıyor...

İçimden bin kere söylesem de zihnim inanmamak için kararlıydı.

Adımı seslendikten sonra kısa bir an bekledi ancak benden bir cevap alamayınca. "Bunu senden istemeye hakkım yok ama, lütfen." dedi çaresiz bir şekilde.

Hakan Kurt çaresiz miydi? *Sende çok çaresiz kaldın Narin.*

Onun çaresiz olması, onun mutsuz olması, onun pişman olması benim içimi soğutmuyordu. İçimde bir ateş yakmıştı, cayır cayır yanarken rahatlamam çok zordu ancak Hakan onu reddedemeyeceğim bir şey söyleyerek elimi kolumu bağladı.

"Çocuklar için senin yardımına ihtiyacım var." dedi bu defa çocukların duyamayacağı bir sesle.

Çocuklar için...

Sesli bir soluk verirken çaresizce yatağa doğru ilerledim. Ben ne kadar onu duymak istemesem de o konuştuğunda aklım hemen söylediklerine gidiyordu. Sesini bile özlemiştim. Hayatımda çok defa çaresiz kalmıştım ama çaresizliğimin çaresi hemen yanı başımdayken, çareyi reddetmek oldukça zordu. Zihnim, kalbim müthiş bir

sessizlik içindeydi, Hakan'ın muhtemelen vermiş olduğu sakinleştirici sayesinde mi sakindim yoksa deliriyordum da onun arifesinde miydim bilmiyordum.

Ben bir uçtan Hakan bir uçtan yatağa girdiğimizde Umut benim yanımda, Neşe Hakan'ın yanında kalmıştı. Bu tabloyu zihnimde kaç kere canlandığımı, asla yaşayamayacağımızı düşünerek kaç kere ağladığımı bir ben bir Allah biliyordu. Ettiğim dualar kabul olmuştu ama içimdeki yangın sönmemişti çünkü bu kalbime sığmayan tuhaf bir gerçekti. Ruhum bir şeyler hissediyordu ama ben onu anlayamayacak kadar şoktaydım.

"Anne babam bize masal anlatacak." dedi neşe adına yakışır bir duyguyla. Hepimiz yatak başlığına yaslanmış bir şekilde uzanıyorduk.

Kaşlarımı 'öyle mi?' der gibi kaldırıp göz ucuyla babasına baktım "Anlatır kızım, öyle bir anlatır ki hatta, ayakta uyursun." dedim sadece Hakan'ın anlayacağı bir imayla.

Hakan'ın, Neşe'ye bakarken ki gülen yüzü soldu ama bakışlarını bana çeviremedi. İlk karşılaşmamızda göremediğim mahcubiyet yavaş yavaş bakışlarına yerleşiyordu. Her ne kadar bir yanım Hakan'ı uzun bir süre görmezden gelmek istese de anne olan yanım ağır basıyordu, çocuklar ile ilgili onunla mutlaka konuşmalıydım.

"Atlar ayakta uyur, biz nasıl ayakta uyuyalım?" dedi Neşe şaşkınla. Kendisi üzerinden babasına laf soktuğumu anlayamayacak kadar küçük olduğu için kafası karışmıştı. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım çocukların bu dönemde kafasının karışmasını istemiyordum, zaten tuhaf olan bu durumu akıllarına yatmayacak sözler ile perçinlemek istemiyordum. "Güzelliğim benim, şaka yaptım ben, tabi ki de sen ayakta uyuyamazsın." dedim açıklayıcı olmaya çalışarak.

"Belki babam ayakta uyuyordur anne çünkü o bir süper kahraman." dedi Umut abartılı bir heyecanla. Göz ucuyla Hakan'a baktığımda dikkatle bizi izlediğini fark ettim. Ne

konuştuğumuza, birbirimize olan yaklaşımlarımıza bakıyordu muhtemelen.

Çocukları olduğunu ne zaman öğrenmişti acaba yada öğrenmiş miydi? Öğrendiyse doğum yaptığımı duyduğunda ne hissetmişti mesela. Bizim ona hasret kaldığımız kadar o da bize hasret miydi?

Sinem diye bildiğim kadın ne zamandır ona çalışıyordu, bizden haber vermesi için Hakan mı Sinem'i Sezgin'in yanına sokmuştu? Eğer böyle bir durum varsa Sezgin ve Hakan arasında da bir bağlantı var demekti. Eğer böyle bir ağın içindeysem, yaşadığım her şey benim için yazılmış bir senaryodan ibaretti. Kader sandığım şeyler aslında benim için yazılmış bir rol müydü? Göğsüme baskı yapan ağırlığı görmezden gelemedim ama bir sinir krizi geçirecek halim daha yoktu üstelik çocukların böyle bir manzaraya maruz kalması isteyeceğim son şeydi.

Merak ettiğim o kadar çok şey vardı ki git gide bütün sorular beynime hücum etmeye başlamıştı. Bu soruları ona dolaysız soracak cesaretim yoktu. "Sor bakalım babana süper güçleri nelermiş?" dedim Umut'a göz kırparak.

Umut'un gözlerinde yanıp sönen ışıkları gördüğüme yemin edebilirdim, heyecanla yataktan doğrulup "Baba özel güçlerin neler? Mesela parmaklarından ağ fırlatabilir misin?" diye sordu.

Hakan gülümsedi ancak bu gülümsemenin buruk olduğunu çocuklar bilmese de ben biliyordum.

Neşe, Umut'un heyecanına benzer bir heyecanla "Belki de görünmez olup gözünden lazer atıyorsundur yada siyah bir pelerin ve maske ile kötü adamlarla savaşıyorsundur." dedi

Hakan yutkundu, gülümsemek istemiyordu ancak çocukları üzmek istemediği için kendini buna zorluyordu. Bir şey düşünüyordu ancak ne düşündüğünü anlamıyordum. Hepimiz onun bir cevap vermesini bekliyorduk.

Derin bir nefes alarak "Bazı kahramanların özel güçleri yoktur çocuklar..." dedi duraklayarak sözlerini ölçmeye çalışıyor gibiydi. "Maske takmaz, pelerini olmaz yada

aklınıza ne gelirse... Bana kalırsa ben kahraman değilim, gerçekten kahraman olanlar var ama ben değilim... Kahraman olanlar gerçekten görünmez olanlardır." dedi. Gözlerimin dolmasını engelleyemedim, gerçekten şehit olan askerden bahsetmişti çocuklar bunu anlamamıştı ama ben anlamıştım. Hakan onlara kendisi ile ilgili masal sayılabilecek bir şeyler anlatabilirdi ama yapmamıştı çünkü o kendince şehit silah arkadaşlarının hakkına girmek istemiyordu.

"Hayır baba kahramansın çünkü biz seni görmedik hiç, annem babanız burada dedi ama biz göremedik." dedi Umut.

Hakan'ın dudakları konuşmak için aralansa da araya girerek "Babanız mütevazi olmaya çalışıyor çocuklar." dedim neşeli çıkmasına özen gösterdiğim sesimle.

Neşe ve Umut'un ışıltılı bakışları bana dönerken Hakan'ın gözlerinde bir çok soru işareti vardı.

"Bu ülkeye hizmet eden ve bu hizmeti hakkıyla yerine getiren her askerimiz bir kahramandır. Onların adı yoktur, gölgesi yoktur, sesi yoktur... Hatta ayak izi bile yoktur" dedim Hakan'ın gözlerinin içine bakarak. Bir zamanlar böyle söylemişti bana. Kocam olan Hakan bir yana asker Hakan bir yanaydı. O gerçekten bir kahramandı, belki benim kahramanım olamamıştı ama ülkesi için bir kahramandı, hakkını yiyemezdim.

Hakan'ın gözlerinde bir umut kırıntısı belirdi, onu bu karmaşık durumdan kurtardığım için teşekkür eder gibi bakıyordu bana. Eğer araya girmeseydim Hakan çocukların inandığı tüm hayalleri yıkacaktı ve bu yıkım şuan toparlanacak gibi değildi. Hakan çocukların bir yalana inanmasını istemeyecekti biliyordum hele ki böyle gerçekçi olmayan duygu ve düşüncelere karşı tavrı netti. Bunu onun için değil çocuklar için yapmıştım ama ne yalan söyleyeyim Hakan'ın eğilip bükülen haline de hiç alışkın değildim, çocuklara nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu ve ben istemsizce yardımına hazır bir şekilde bekliyordum.

O bana kıymıştı ama ben ona kıyamıyordum.

"Mümanazi ne demek anne?" dedi Neşe merakla. Gülmemek için dudaklarımı bastırırken Hakan'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Mümanazi değil anneciğim, mütevazi. Yani gösteriş yapmamak için kendini övmemek diyebiliriz, bu senin için açıklayıcı oldu mu?" diye sordum içten bir şekilde. Bana bir kelimeyi sorduklarında onların anlayacağı şekilde açıklamaya çalışıyor ve anladıklarından emin olana kadar anlatıyordum.

Neşe başını aşağı yukarı sallayarak "Evet anne anladım, babam özel güçleri ile hava atmamak için kendini kahraman gibi göstermiyor." dedi bilmiş bir tavırla. Hakan hafifçe gülümseyerek Neşe'nin başının üzerine bir öpücük kondurduğunda öylece onlara bakakaldım. Kız çocukları için babanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum, bu Neşe için öyle bir andı ki ne kadar basit gibi görünürse görürsün kalbini sıcacık edecekti. Babasının gözünün içine aşkla bakarken bunu anlamak hiçte zor değildi.

Babası ile anısı olan kızlar çok şanslıydı. Ben babamla olan küçücük anılara bir ömür tutunacaktım. Neşe'nin babasıyla hiç anısı olmadığına üzülürken, şimdi küçük ama anlamlı bir anı eklenmişti zihnine. Hakan geldi diye sevinecek miydim yoksa onları bu anlardan mahrum ettiği için öfkelenecek miydim bilmiyordum. İnsanın hisleri önce bilinçten geçiyormuş ve sonrasında hisse dönüşüyormuş belli ki. Ben ne hissedeceğimi bilmediğim için hiç bir şey hissedemiyordum.

Bu konuya olan dikkatimi dağıtan Umut'un heyecanlı bir şekilde araya girmesi oldu. "Zaten her yerde kahraman olduğunu söyleme baba, bizde söylemeyeceğiz. Kötü adamlar seni kolayca bulabilir, özel güçlerinden ve kahraman olduğundan bizden başkasına bahsetme." dedi öğüt verir gibi.

Hakan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, Umut'un öyle bir hali vardı ki sanki bu konuda özel bir eğitim almıştı. Umut bir

cevap bekler gibi babasına bakarken babası bir şeyler düşüyor gibi dalgın bir şekilde oğluna bakıyordu. Bu konuda ne düşündüğünü eskiden olsa çok net bir şekilde anlardım ancak şuan bir çok şey düşünüyor olabilirdi. Umut'un ne kadar zeki olduğunu, ne kadar büyüdüğünü ya da hiç alakası olmayan bir şeyi düşünüyor olabilirdi. Zaman çok acımasızdı, bizim aramıza sızmış ve bizi ayırmıştı.

Fiziksel uzaklık çok ama çok zordu ancak ruhsal uzaklığın anlamsız bir vurgusu vardı. Ruhumuz birbirine uzaktı, sanki başka bir dünya da bambaşka zamanlardaydık. Ruhu bana yaklaşmak istiyordu ancak ben ruhumu teslim edemiyordum, bu kadar mantıklı düşünebildiğim için bile şaşkındım. Durumun gerçekliğini kavramak benim için çok zordu hala kendimi rüyada gibi hissediyordum, tek korkum hiç olmayacak bir zamanda, çocukların önünde patlamaktı bu sakin halim beni korkutuyordu.

Hakan "Olur." dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Söylemem kimseye." dedi burukça gülümseyerek. Kısacık sürede her ne düşündü ise yine kendini düşürmüştü. Aklında bir şeyler vardı ama ne olduğunu kendim bu haldeyken anlayamazdım. Hakan'da bir şey vardı maviliklerinin ışıltısı sönmüşte, gözleri hep parçalı bulutluymuş gibi bakıyordu. Ne zaman ona baksam güneşli bir Karadeniz görürdüm ancak şuan hep sisli ve pusluydu gözleri.

Güneşim sönmüştü, Karadeniz kurumuştu ve benim kıyametim kopmuştu.

Onu daha fazla bu şekilde görmek istemediğim için bakışlarımı ondan çektim. Ben onu daima omuzları dik, kendinden emin ve güçlü görmeye alışkındım.

Kısa bir sessizliğin ardından Neşe "Anne, babam sana bir şey söylemek istiyor galiba." dediğinde dikkatimi Hakan'a yönelttim. Dikkatli bir şekilde bana bakıyordu ancak bu dikkatinin arkasında başka bir duygu daha vardı; Özlem. bu duyguyu gözlerinde ne zaman görsem tanırdım. Her şey değişmişti ama bu bakışı değişmemişti. Bir süre ne o ne ben gözlerimizi birbirimizden çekmedik. İkimizde aynı anda

yutkunduk, belki ruhumuzun birbirine yaklaştığı bir andı bu an. Bu yakınlaşmayı daha fazla istemediğim için gözlerimi kaçırdım. "Masal anlatacaktın." dedim odanın içinde rastgele bir noktaya bakarak. Kalbimin atışı neden hızlanmıştı bu kadar? Peki ya ellerimin titremesi nedendi? Ne zaman gözleri, gözlerime değse ben kendimden geçiyordum bu yıllar sonra bile hiç değişmemişti.

Bakışları değişmişti, ruhu ve bedeni... Ama bende bıraktığı his hiç değişmemişti. İlk karşılaşmamızdan bugüne kadar...

Umut sevinçle ellerini birbirine vurarak "Evet baba masal." dedi "Savaşlı bir şey olsun tamam mı?" diye devam etti babasına taleplerini sıralayarak.

Neşe'nin tepkisini görmek için bakışlarımı ona çevirdiğimde hiçte şaşırmadığım bir manzara ile karşılaştım, Neşe yüzünü buruşturmuş bir ifadeyle kardeşine bakıyordu. "Hayır baba içinde aşk olsun." dedi Neşe yalvarır gibi bir sesle.

Hakan dehşete düşmüş gibi bir sesle "Ne aşkı be?" dedi öfkeyle. Ben kendimi tutamayarak kahkaha attım. Gözlerimi kaçırarak kendimi tutmaya çalıştım ama bu an bana komik ve eğlenceli gelmişti, kızını kıskanan bir baba.

Kısa süren kahkamın ardından odanın sessizleştiğini fark edip bakışlarımı Hakan'a çevirdim. Gözlerinin içi parlıyordu sanki, göz göze geldiğimizde yutkundu.

Neden yutkunduğunu ve dahası bana neden kitlenip kaldığını biliyordum, o da benim kahkahama hasretti.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı ondan çektiğimde "Ama baba." dedi Neşe masum bir sesle. "Ben annem ve senin gibi büyük bir aşk yaşamak istiyorum ama ayrılık olmasın... yani özel güçleri olan bir kahraman olmasın, biz hep birlikte olalım o da bana pamuk şekeri alsın... senin anneme aldığın gibi." dedi.

Neşe tüm bunları çocuksu masumluğu ile söylemişti ancak benim nefesim kesilmişti. Bu bugün yaşadığım ikinci duyguydu. Gelecekteki eşini kaybetmekten korkmasına mı yoksa babası ve benim gibi olmayı istemesine mi

üzülmüştüm bilmiyordum ancak onlara bizimle ilgili anlattığım her detay örümcek ağı gibi zihinlerini sarmıştı. Hakan ile bakışlarımız bir kere daha kesiştiğinde "Bizim gibi bir aşk bulmanız zor ama dilerim ki annenizi sevdiğim kadar sizi seven birisi çıkar karşınıza." dedi gözlerimin içine bakarak.

Hakan'ın ölüm haberini almadan önceki Narin zevkten dört köşe olurken, Kocasının şehadet haberini alan ve aslında ölmemiş olan kocasını, yaşadığı o kadar acıdan sonra karşısında gören Narin bu sözlerin altında ezilmişti. Amin diyememiştim çünkü Hakan'ın bahsettiği kadar beni sevdiğini sanmıyordum ve buna inanmam artık imkansıza yakın bir ihtimaldi.

Hakan'dan gözlerimi çekmeden "Allah kimseyi yarım kalacağını bildiği bir sevdanın peşine düşürmesin." dedim.

BÖLÜM SONU...

Sizce bundan sonra olaylar nasıl şekillenecek?

Hakan nerede olabilir?

Çocukları sevdiniz mi?

Ve bölümü nasıl buldunuz? :)

Ve beni sosyal medya hesaplarından takip ettiniz mi? :)

https://linktr.ee/sibellaaa

BÖLÜM 19

Merhaba, biz geldik. ❤ Yıldıza basmayı satır arası yorum girmeyi ve sosyal medya hesaplarımdan beni takip etmeyi unutmayın. Wattpad de 3 bin takipçiye ulaşmak üzereyiz, ayrıca belki bu bölüm ile birlikte 400 bin okunmaya ulaşırız. Kocaman oluyoruz kocaman, iyiki varsınız. Sizi seviyorum.
❤

Bölüm şarkımız: Çağan Şengül, Suzan Hacigarip - Bitti Masal

Her şeyden biraz kalır
Kavanozda biraz kahve,
Kutuda biraz ekmek,
İnsanda biraz acı...
Turgut uyar.

İYİ OKUMALAR...

H

akan'dan gözlerimi çekmeden "Allah kimseyi yarım kalacağını bildiği bir sevdanın peşine düşürmesin." dedim, bana yıllar önce söylediği sözleri hatırlatarak. Gülümsedi ama bu gülümseme öyle sıcak bir gülümseme değildi. "Ölüm var Narin, gerçek ölüm var. Her sevda yarım kalacak." dedi, biz ölmeden yarım kalmayalım der gibi.

Ölüm; Bir zamanlar en fazla sorguladığım anlamakta güçlük çektiğim ve kabullenemediğim gerçek.

Sesli bir soluk verdim, ölümü hatırlamak ve Hakan ile ölümü konuşmak istemediğim için "Ben biraz uyusam iyi olur sen çocuklara masal anlat." dedim sırtımı onlara dönerek. "Mümkünse içinde ölüm olmayan." diye ekledim sessizce.

Duydu mu bilinmez ama kısa bir sessizliğin ardından "Bir varmış bir yokmuş..." diye başladı masalını anlatmaya. Hakan'ın hemen ardımda, yatağın diğer ucunda yattığı gerçeğini kabullenmem zordu ama oradaydı ve bize masal anlatıyordu. Tok ve kalın sesini hafif kıstığında insanın uykusunu getiriyordu. Onun sesinden bir şeyler dinlemeyi özlemiştim. O yokken fotoğrafları vardı ama sesi yoktu. Sesine ve kokusuna ne kadar hasret kaldığımı bir ben bir Allah biliyordu.

"Dünyalar güzeli bir prenses varmış, o kadar güzel ve o kadar Narin'miş ki onun bu güzelliği tüm diyarlara yayılmış..." dedi Narin kısmını özellikle bastıra bastıra söylemişti. Dikkatimi iyice cezbederken dinlemeye devam ettim.

"Uzun kıvırcık saçları varmış... kahveden gözleri, beyaz teni ile insanların ona baktıkça bakası gelirmiş..." dedi kısa bir es vererek, benden bahsetme ihtimali var mıydı?

"Bu prenses küçükken bir gün kral babası aniden ölmüş... O gün bu prensesin dönüm noktası olmuş çünkü narin prensesin annesi başka bir adamla evlenmiş ve krallığın başına bu adam geçmiş." diye masalına devam ettiğinde benden bahsettiğine emin olmuştum. Gözlerim bir kere daha benden habersiz dolup taşarken boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Ben tacı olan bir prenses değildim, değil tahtım bahtım bile yoktu.

Hakan tam devam edecekken "Ama baba burada süper kahraman yok ki" dedi Umut üzgün bir sesle. Onun bu masum ses tonuna gülümsemeden edemedim. *Bahtın var Narin onlar da çocukların* diye düzelti beni iç sesim. Doğruydu onlar benim kara yazımın en aydınlık kısmıydı.

"Umut her masalda, çizgi filmde yada filmde süper kahraman olmaz ki!" dedi Neşe uyarıcı bir sesle, daha sonra babasını muhatap alarak "Baba sonra ne olmuş peki? Üvey babası prensesi kuleye hapsetmiş ve yakışıklı prens gelip

prensesi kurtarmış mı?" diye sordu heyecanla. *Ya ne prens ama...*

"Her masal da aşk olacak diye bir şey yok!" dedi Umut, Neşe'yi taklit ederek. Onları görmesem bile şuan Neşe'nin, Umut'a göz devirdiğini ve Hakan'ın şaşkınlıkla çocuklara baktığını biliyordum. Onları nasıl idare edeceğini henüz bilmiyordu ama bu şekilde çocuklarla baş başa vakit geçirerek zamanla öğrenecekti. Şuan mesela durumu nasıl idare edecekti merakla bekliyordum. *Çocuklar babalarına alıştığında senin yanında kalmak istemezlerse?* Birden zihnime doluşan bu soruya verecek cevabım yoktu. İkimiz arasında seçim yapmalarına gerek olmadan bu sorunu çözmeliydim, bir tek bu konuda Hakan ile aynı saflarda olabilirdik.

Hakan boğazını temizleyerek "Bu masal bittiğinde hiç bir şikayetiniz olmayacak, sizden biraz sabırlı olmanızı istiyorum sadece." dedi Hakan, yumuşak ama bir o kadar da otoriter bir sesle. Ortamı kontrol altına alabilmek konusunda iyi bir başlangıç yapmıştı. Hakan bir şeylere adapte olma konusunda hep çok başarılıydı, sıradan bir işi yaparken bile son derece konsantre olur, çabuk kavrar ve şartlara yada konuya hemen adapte olurdu.

İkisi de Hakan'ı "Peki baba" diye onayladı. Onlardan 'baba' sözcüğünü duymak alışkın olduğum bir şey değildi bu yüzden bir süre garipseyecektim. *Hiç bir zaman baba diyemeyecekler diye üzülürken, şimdi babalarından masal dinliyorlar Narin.*

Çocuklarım için mutluydum, babaları Hakan olduğu için de babalarına kavuştukları içinde... Ben bu durumu bir süre daha kavrayamayacağımı biliyordum, gerçek anlamda zihnimin bulanmasından ve aklımı kaçırmaktan korkuyordum. Hakan gittikten sonra o kadar çok rüyamda gördüm ve o kadar çok gerçek sandım ki o zamanlar gördüğüm rüyalar şuan bu duruma adapte olmamı zorlaştırıyordu. Bir yanım şükürsüz olduğumu ve kocamın yaşadığı anın tadını çıkarmam gerektiğini söylerken bir

yanım çektiğin acıları ve yapayalnız verdiğin mücadeleyi unutma diyordu.

Normalde insanlar kocalarına bir sürprizle hamile olduklarını açıklarken ben mezarında ağlayarak açıklamıştım. Ben açıklamıştım açıklamasına da ona haber nasıl gitmişti? Kim, nasıl ve ne söylemişti. Yada bir kaç gün öncesine kadar çocuklarından haberi var mıydı? Evlendiğimiz gün bana bir göreve gideceğini söylemişti, o görev bu görev miydi? Hakan kendisini ölü göstererek benim büyük bir acı içinde kalacağımı biliyor muydu? Yanan gözlerimi sıkıca yumdum, Hakan vatanına tam anlamıyla aşık bir askerdi ama bana da aşıktı iki aşk bir kalbe ağır gelmişti ve Hakan vatanını mı seçmişti? Peki ailesine sahip çıkamayan vatanına nasıl sahip çıkacaktı? Düşüncelerimin hiç biri Hakan'a uyumuyordu, bir şey vardı ve ben Hakan'ı dinlesem bile bana tam olarak her şeyi anlatacağına inanmıyordum. Şuan Hakan'ı dinleyecek psikolojide değildim çünkü duyacaklarımdan korkuyordum. Sadece tek bir gerçek varsa ve Hakan bizi ardında bırakmayı tercih ettiyse...

Kısa bir anlığına da olsa zihnimi susturup ana odaklandım çünkü işin içinden çıkamıyordum.

Çocuklar Hakan konuştuğunda hipnoz olmuş gibi onu dinliyorlardı. Hakan da bir şey vardı, asker olduğu için mi bilinmez ama hemen insanları tesiri altına alabiliyordu. Bu özelliğini onu daha ilk tanıdığım zaman anlamıştım.

Hakan çocuklardan onayı alınca masalına devam etti. "Kral ve kraliçenin bir çocuğu daha olmuştu, prenses bu aile tablosunda kendini hiç oraya aitmiş gibi görmüyordu ama o kadar güçlü bir prensesti ki kendi kendine yetebiliyordu."

Bu masal değildi, bu benim gerçeğimdi; Yazgı veya kader.

Benim gerçeklerimden haberi var mıydı acaba? Nasıl devam edecekti bu hikaye? Prenses büyümüş aşık olmuş ve eşi kendini ölü gösterip birden dirilmiş mi? Müdahale etmemek için kendimi o kadar zor tutuyordum ki dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı.

"Günler bu şekilde devam ederken prenses büyümüş, büyümüş ve çok güzel bir genç kız olmuş..."

"Baba prensesin adı neymiş?" diye babasını böldü Neşe.

Hakan bu soruyu beklemiyor olacak ki kısa bir süre sessiz kaldı ancak daha sonra "Bilmem... Birlikte koyalım mı adını?" diye sordu Hakan. Yüzünü görmesem bile bilmem derken dudaklarını kıvırdığına emindim.

"Tamam o zaman şey olsun Elsa..." dedi Neşe adı gibi bir tonuyla. En sevdiği çizgi filmlerden biriydi bu. Dudaklarım yana doğru kıvrılırken babasından gelecek tepkiyi bekledim.

"Elsa var ya zaten ayrıca onun saçları kahverengi değil." dedi Umut bıkkın bir ifadeyle. Anlaşılan o bu masaldan pek mutlu değildi.

"O zaman şey olsun..." dedi Neşe düşünmek için es vererek. Oluşan uzun süreli sessizlikten aklına isim gelmediğini anlamıştım.

Hakan "Aklına bir isim gelmedi galiba..." dedi. Ses tonundan gülümsediğini anlamıştım.

"Yok babacım ya gelmedi." dedi Neşe üzgün bir ifadeyle.

"Peki o zaman şöyle yapalım, bu saydığım özelliklerine göre çevrenizde bu prensese benzeyen birisi varsa, onun adını verelim dedi Hakan parlak bir fikri varmışçasına. Konuşmanın nereye gideceğini anlamıştım ve buna fırsat vermeden "Prensesin adının Narin olmadığına çok eminim." dedim.

"Imm... Sende dinliyorsun yani masalı." dedi Hakan suç üstü yakalamış gibi muzip bir sesle, oysa adı gibi emindi onları dinlediğime.

Dilimi damağıma vurup "Daha çok, maruz kalıyorum diyebiliriz." diye yanıtladım onu.

"Prensese sen isim versen anne, biz bulamadık" dedi Neşe üzgün bir sesle. Yüzümü onlara dönüp yanaklarını sıkmak istedim ama yapamadım bunun yerine sesli bir soluk verip "Bu kadar üzücü başlayan bir hikayeye kimsenin adını vermek istemem..." diye mırıldandım.

Neşe anlamamış olacak ki "Anne ne dedin anlamadık." dedi.

Boğazımı temizleyerek "Gelin biz prensese prenses diyelim, ismini kimseye söylememiş ve dolayısıyla biz adını bilmiyor olalım?" dedim soru sorar gibi.

"Tamam" dedi Neşe.

"Bence de tamam zaten savaş yok." diye uyum sağladı Umut.

"Peki... öyle olsun." dedi Hakan eyvallah der gibi. Bana kırılmış mıydı? Tepkisine sesli bir soluk vermekle yetindim asla karşılıklı diyaloglara girmek istemiyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Hakan "Bu Narin ama güçlü prenses büyüyüp çok güzel bir genç kız olduktan sonra, ülkesinin komutanlarından birine aşık olur." gözlerimi sıkıca yumdum. Başka bir hayatta başka ihtimallerde nasıl olabilirdik diye düşünmeden edemedim. Az öncekinden daha dikkatli dinlemeye başladım, onun aklındaki başka ihtimali merak etmiştim.

"Komutan düşmanlarla savaşıyor mu baba?" diye sordu Umut her zamanki heyecanıyla.

Hakan kısa bir an sustuktan sonra "Evet... ülkesine musallat olmuş canavarlar var, onlarla savaşıyor." dedi Hakan sakin bir tonda. Sesinin renginde gurur vardı ama ben en çok savaşıyor derken ki yorgunluğu hissetmiştim.

Umut "Onları yeniyor mu peki?" diye sorarken Neşe "E ama prenses ile olan aşklarına ne oldu?" diye sordu. Ben ise "Komutan çok mu yorgunmuş?" diye sordum.

Hakan sadece beni yanıtlayarak "Çok..." diye cevap verdi.

"Peki prensesin yorgunluğundan haberi var mıymış?" diye sordum.

"Yokmuş çünkü birbirlerini görmeleri yasakmış."

"Koskoca komutan bir yolunu bulamamış mı?"

"O kadar da kocaman değilmiş demek ki."

Hakan'ın gerçekten hiç bir şeyden haberi olmayabilir miydi?

Sustum, bir şeyler söylememi beklediğini biliyordum ama söylemedim. Ona soramayacağım şeyleri masal yoluyla öğrendim, belki dahasını sorsam cevaplardı ancak korkum bunun önüne geçti.

Hakan masalına devam etti. Bu masalın sonunu merak etsem de gözlerimle verdiğim savaşı daha fazla sürdüremedim.

Uykuya dalmadan önce zihnim "*Başka masala gerek yok*, s*enin masalın zaten bitti Narin."* diye fısıldadı.

...

Hastahanenin rahatsız koltuğuna otururken bu anı daha önce yaşamış gibi hissediyordum. Bir çok çift bebeklerinin cinsiyetini öğrenmek için bekliyordu, bir tek ben yalnızdım. Belki yalnız gelen anne adayları da oluyordu ama bugün böyle denk gelmişti. Olamaz mıydı olabilirdi.

"Sence ne olacak cinsiyeti?" diye sordu yanımdaki kadın kocasına. Sesindeki heyecanı fark etmemek imkansızdı.

"Bir tahminim yok ama hangi cinsiyette olacağı çok da önemli değil, sağlıkla gelsin ben her türlü bağrıma basarım onu." dedi adam içten bir şekilde. Mutluluklarına gülümsemeden edemedim.

Hemen karşımda oturan başka çifte takıldı gözlerim. Adam oturuyor kalkıyor bir türlü yerinde duramıyordu. Karısı ise onu gülümseyerek izliyordu.

Hakan şuan burada olsaydı nasıl davranırdı o kadar iyi biliyordum ki. İçi kıpır kıpır olurdu ancak bunu belli etmez dimdik otururdu yanında. Karşımdaki adam gibi göstermezdi heyecanını mesela. Ellerimi tutar hiç bırakmazdı, yanımda oturan anne adayı gibi sürekli ona sorular sorardım o da beni dikkatle dinler kısa ve net cevaplar verirdi ama o tok sesi yumuşacık çıkar, gözlerinin içi gülerdi. Şimdi burada olsaydı şımarabildiğim kadar şımarırdım.

Bu anı bir kere daha yaşamıştım emindim.

Narin Derin Kurt diye adımı seslendi hemşire. Tek başıma olmanın verdiği mahcuplukla odaya doğru ilerlemeye başladım. Odaya girdiğimde doktorun yönlendirmesi ile

sedyeye uzanıp söylenenleri yaptım. Hakan olsaydı tam bu an elimi tutar ve gözlerini ekrandan ayırmadan dikkatle bebeklerimize bakardı. Yanaklarımdan süzülen yaşları silmeden doktorun neşeyle sorduğu sorulara ruhsuz cevaplar verdim, doktorda tavrımdan sıkılmış olacak ki soru sormayı kesti, soğuk jeli karnımın üzerine döküp ultrason cihazını dolandırmaya başladı.

"Bebekleriniz gayet sağlıklı" dedi.

"Biri erkek ama diğeri göstermedi henüz." dedim içimden. Bu anı daha önce yaşadığım için biliyordum.

"Biri erkek ama diğeri göstermedi henüz." dedi.

"Hah! İşte burada. Biri kız biri erkek." diye mırıldandım.

"Hah! İşte burada. Biri kız biri erkek." dedi.

Ben kendimi tutamayarak ağlamaya başladım, bu anı daha önce yaşadığımda hıçkırarak ağlamıyordum ki.

"Narin." dedi uzaklardan gelen bir ses, Hakan'ın sesi.

Ben daha çok ağlamaya başladım. birden tüm görüntüler karardı, doktor, sedye kayboldu ve ben sıçrayarak uyandım. Hakan beni sıkı sıkı sarmıştı ve ben onun göğsünde yatıyordum ağlamam şiddetlenirken ona gücüm yettiğince sarıldım "Buradasın." dedim ağlaya ağlaya.

"Buradayım." dedi Hakan boğuk bir sesle. "Bebeklerimizin cinsiyetini öğrendim." dedim hıçkırıklarımın arasında "Ama sen yoktun, neden gelmedin."

Yutkundu. "Bilmiyordum." dedi.

"Sen rüya mısın, gerçek misin?" diye sordum ağlamaya devam ederken.

"Galiba gerçeğim." dedi titreyen sesiyle.

Gözlerim kapanırken "İyi ki gerçeksin." diye mırıldandım.

...

"Anne, baba hadi uyanın biz çok sıkıldık." dedi Umut'un uzaktan gelen sesi.

Yattığım yer o kadar rahat ve sıcaktı ki uyanmakta zorluk çekiyordum. "Tamam anneciğim, kalkıyorum şimdi." diye mırıldandım.

Sargılı kolumun üzerinde hissettiğim parmaklar tekrar uyumam için adeta aklımı çeliyordu. Uzun zamandır böyle güzel ve huzurlu bir uyku çekmemiştim.

Sargılı kol?

Parmaklar?

Uyku?

Yüzüme soğuk su fırlatılmış gibi irkilerek yerimden doğrulduğumda az önce yattığım o yer yatak değil de Hakan'ın göğsüymüş meğer.

Hakan uyku sersemi bir şekilde bana bakarken sağlam kolumla göğsüne vurdum. "Neden benimle uyudun?" diye sordum öfkeyle. Benim masal bittiğinde ve çocuklar uyuyakaldığında başka bir odaya geçmem gerekiyordu, Hakan'ın göğsünde uyumam değil. Hadi ben uyuyakalmıştım o neden kalkıp gitmemişti?

Hakan dünyanın en ilginç şeyini söylemişim gibi baktı. "Karım değil misin? Tabi ki birlikte uyuyacağız." dedi gayet ciddi bir ifadeyle.

Ben şaşkınlıkla Hakan'a bakarken "Ayrıca bana sokulan sendin, neden suçlu ben oluyorum?" diye sordu normal bir tonda.

Şaşkınlığımı katlanarak artarken "Ha benim yani suçlu?" dedim sargısız kolumla kendimi işaret ederek.

Dilini damağına vurarak "Yok sende suçlu değilsin, kocanla uyuyorsun sonuçta." dedi kolunu başının arkasına atarak. Söylediklerinde gayet ciddiydi, durumumuzda hiç bir sıkıntı yokmuş gibi bu durumu garipsememi tuhaf buluyordu. Bu kadarı da fazlaydı tam dudaklarım öfkemi kusmak için açılmıştı ki "Annemle babam kavga mı ediyor sence?" diye sordu Umut merakla.

Öfkeyle açılan dudaklarım hiç bir şey söyleyemeden kapandı. Sesli bir soluk verirken, Hakan'a seninle sonra görüşeceğiz bakışı atarak yönümü çocuklara çevirdim.

"Tabiki kavga etmiyoruz... Acıktınız mı bakalım?" diye sordum sahte bir gülümseme ile. Çocuklar yüzünden içimdeki öfkeyi, yaşadığım şoku içimden atamıyordum.

Kalbim sinirle çarparken, ellerimin titremesini hissetmemek için yumruklarımı sıktım.

İkisi de beni onaylamak için başını aşağı yukarı salladı. Gözlerim mi dolmuştu benim?

Gözlerimi tavana dikerek yaşlarımın akmaması için bir kaç saniye bekledim.

Ardımda kalan hareketlenme ile Hakan'ın yerinden doğrulduğunu anlayabiliyordum. "Narin iyi misin?" diye sordu endişeli bir tavırla. Değildim, hiç iyi değildim. Rüyalarım, kabuslarım ve gerçeklerim birbirine karışmıştı.

Sorusunu cevapsız bırakarak "Ben çocuklara kahvaltı hazırlarken onlarla ilgilenir misin?" diye sordum. Sesim hafiften titremişti ama toparlamıştım.

Hakan bana cevap vermediği için başımı ona doğru çevirdim. Gözleri önce gözlerime değdi, sonra burnuma, dudaklarıma ve en sonunda saçlarıma değdi. Bir süre orada oyalandıktan sonra son durağı gözlerim oldu. Yüzümün önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına atmak için dokunduğunda gözlerim istemsizce kapandı. Dokunuşlarına bakışlarına o kadar hasrettim ki kalbim gururuma, gururum kalbime isyan ediyordu.

Baş parmağı hafifçe yanağımda gezinmeye başladığında gözümden bir kaç damla yaş düştü. Parmak uçları usulca gözyaşlarımı silerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu an ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir an seneler öncesindeymişim gibi hissettim. Henüz şehit olmamışken ve ben acıdan yanmamışken.

Neşe'nin "Anne acıktık dedik ya." demesiyle ana geri döndüm.

Gözlerimi açtığımda gökyüzü gibi bakan maviliklerine daldım, Karadeniz'ime. Ne ben eski Narin’dim ne de yüzümde gezinen parmakların sahibi eskisi gibiydi. Aramıza ölümün soğukluğu ve yılların biriken acısı girmişti. İkimizde ölmemiştik belki ama bir çok parçamızı istemeden de olsa gömmüştük, ben neşemi ve umudumu gömmüştüm. Bende ölen parçalar çocuklarımda yaşasın diye isimlerini Neşe ve

Umut olarak seçmiştim. Onlarda yaşıyordu, onlar yaşıyordu, onları yaşatmıştım ama kendimde öldürmüştüm bu duyguları. İnsandan umudunu ve neşesini çıkarırsan yaşayan ölüden farksız kalırdı. Benim ölen parçalarım beni yaşarken ölüme terk etmişti.

Hakan öldüğünde kaybolan duygularım, Hakan geri geldiğinde dirilmemişti.

Yüzümde gezinen parmaklarını avucumun içine alıp yatağa bıraktım. Yeniden gözlerinin içine baktığımda, bakışlarındaki özlem duygusunu hemen yakaladım. Bakışlarından bu kadar belli etmesinden mi yoksa, onda bu duyguyu görmeyi beklemediğimden mi bilmiyorum ancak afallamıştım. Öfkem uçup gitmek isterken, ben sıkı sıkıya ona tutundum. "Parmak uçların bile bana değmesin!" dedim, çocukların duymayacağı kadar alçak ve tehditkar bir ses tonuyla.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlıca yataktan kalkıp odadan çıktım. Gözyaşlarım onun yüzünden akarken, beni teselli etmesine tahammül edememiştim. *Belki de onu dinlemelisin Narin.*

İç sesimi duymamazlıktan gelerek merdivenlere yöneldim. Duyacaklarımdan korkmak bir yana duyduklarımdan sonra ne hissedeceğimi bilmiyordum. Hem bence dinlemesem bile olurdu çünkü netice değişmeyecek, benim çektiğim acılar geçmeyecekti. *Peki ya o da acı çektiyse?*

İç sesimi bir süre daha susturmaya karar vererek hızlı adımlarla aşağı indim, mutfağın yerini bilmiyordum ancak araya araya bulabilirdim.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde şuan asla görmek istemediğim o yüzle karşılaştım Sinem görünümlü Demet ile. Öfke tüm bedenimi ele geçirirken, adımı seslenmesi yüzsüzce karşıma çıkmış olması beni iyice çileden çıkarmıştı.

"Narin."

Kalan bir kaç basamağı hışımla inip hiç bir şey demeden suratına bir tokat patlattım. Öyle sert vurmuştum ki tokat sesi salonda yankılanmış ayrıca avup içim sızlamıştı. Öfkem

benliğimi ele geçirmiş ve ondan başka tüm duygularımı kapatmıştı.

Hesaplaşma vaktiydi.

Onu omuzlarından itip "Ben seni kız kardeşim bildim. Ben senin omuzunda ağladım." diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Niyeti ne olursa olsun benim acımı görmüş ve bana hiç bir şey söylememişti. Sahte bir isimle yıllarca yanımda yaşamıştı.

"Narin dinle beni." dedi yalvarır bir tonda. Ben omuzlarından itmeye hırpalamaya devam ederken benden oldukça iri bir beden beni tutup havaya kaldırdı. "Narin sakin ol!" dedi uyarıcı bir tonla. Gelenin Hakan olduğunu anlamam bile geç olmuştu öyle öfkeliydim ki gözüm hiç bir şey görmüyordu.

Hakan madem araya girip öfkemin hedefine yerleşmek istiyordu o halde payını alabilirdi.

Göğsüne var gücümle vurarak "Sen kendini öldü gösterip yanıma adamlarını mı gönderdin, ben ağlayıp sızlarken ne yaptın peki? Dalga mı geçtin benimle, oturup dinleyip ne yaptın duyduklarınla." diye bağırdım boğazım patlarcasına. Sinem'in işaret edip "Ben kaç kere gücüm bitti diye ağladım bu kızın omzunda... Yok, yok benim aklım almıyor. Ben anlayamıyorum, bu nasıl mümkün olabilir ya delireceğim." diye bağırdım ağlamadan hemen önce.

Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken bana endişeyle bakıyordu dün gördüğüm kendinden emin o adam gitmiş mahcubiyetle bakan adam gelmişti.

"Narin." dedi boğuk bir sesle. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

Elimle ikisini işaret ederek "ikinizi de görmek istemiyorum." dedim. "Hemen şimdi çocuklarımı alıp buradan gideceğim." dedim hışımla.

Sırtımı onlara dönmüş gidecekken Hakan bileğimden tutup "Hiç bir yere gidemezsin!" dedi.

Bileğimi bırakması için çeksem de başarılı olamadım "Öyle bir giderim ki!" dedim dişlerimi sıkarak. Hakan ise hiç beni

duymamış gibi "Dalga geçmek ne demek Narin? Sen beni hiç tanımamışsın gibi bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi öfkeyle karışık bir üzüntüyle.

Dalga geçer gibi gülerek "Tanıyamamışım." dedim. Hakan yumruk yemiş gibi irkilirken "Ben seni tanıyamamış olmanın acısını çekiyorum, hiç sevilmemiş olmanın... Sen beni gözden çıkardın, sen beni mahvettin..." dedim tükürür gibi.

Kolumu bırakırken "Sevilmemiş mi? diye yükseldi Hakan "Ben mi sevmemişim seni. Ben seni deli gibi sevdim, köpek gibi... Sadece sen acı çekmedin Narin, bende çektim." dedi elini göğsüne vurarak. "Sen benim mesleğimi de zorluklarını da çok iyi biliyordun. Ben senden de çocuklarımdan da ayrı kalmak zorunda bırakıldım. Sen yandın da ben kül olmadım mı?" diye sordu isyan edercesine. "Sizi koruyup gözetmesi için Demet'i gönderdim, o size bu kadar yakınken ben sizden uzak olmanın acısını deli gibi çektim.

"Çekmeseydin Hakan!" diyerek araya girdim. "Biz bu durumdaysak sebebi kim? Acı mı yarıştıracağız? Hadi yarıştıralım o zaman, başlayım mı ben, koyalım mı kefelere?" diye bağırdım.

Hakan "Acı yarıştırmak niyetinde değilim Narin." diyerek araya girdi, az öncekine nazaran daha sakindi. "Ben senin acını da öfkeni de kırgınlığını da anlıyorum. Hepsine de bir ömür susarım sen o kefeleri dilediğince boşalt doldur ama bana seni sevmediğimi söyleme, buna dayanamam. Ben acı çekerken dalga mı geçiyordun imasını kaldıramam."

"Kaldırırsın Hakan" dedim sakin bir öfkeyle. "Ben çok şey kaldırdım yokluğunda sende kaldırırsın."

Onları ardımda bırakıp merdivenlere yöneldiğimde Hakan "Senden uzaktayken en azından umudum vardı Narin. Şimdi sen o umudu da elimden almaya çalışıyorsun. Senden gelecek tek bir kırıntıyla tüm dünyanın yükünü kaldırırım da beni sevdamdan vurursan altından bile kalkamam." dedi

Adımlarım sekteye uğrarken yutkunmadan edemedim, sırtımı ona dönüp gitmek hep zordu benim için. Haklıydı o benimle olmaktan korkarken, ona bu ilişkinin

yürüyebileceğine inandıran ve her şeyi göğüsleyeceğini söyleyen bendim. O sevda yükünün altında kalmıştı ben ise kendime olan inancımın.

...

Merdivenleri hızla çıkıp, dün birlikte kaldığımız odaya girdim. Çocuklar yere döktükleri oyuncaklar ile oynarlarken, aşağıda kopan kıyameti duymadıklarına emin oldum. İkisininde elinden tutup kaldırırken kısa bir an şaşkınlık yaşasalarda "Gidiyoruz" dediğimde bana ayak uydurdular.

Her zamanki yumuşak ses tonum olmadığı için garipsediklerini anlayabiliyordum ancak yüzlerine bakmadım, yüzlerine bakarsam yumuşardım ve şuan yumuşama gerekiyordu. Hızlıca bu evden çıkıp, kendi evimize dönecek ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edecektik. Bakıcıları Sinem yada Demet her kimse o olmazdı da başkaları olurdu. Bir şekilde o düzen tekrar sağlanacaktı.

Hızlı adımlarla merdivenleri inerken "Anne yavaşlar mısın lütfen." dedi Neşe endişeli bir sesle. "Evet anne bacaklarım ağrıdı." diye ekledi Umut. Onları bu mevzuya karıştırmamak, duygularımı onlara yansıtmamak için çok çaba sarf etmiştim ama sonunda olan olmuştu işte.

Merdivenlerin sonuna geldiğimiz de Hakan ile konuşan Sinem'i es geçip kapıya yöneldim.

Hakan "Nereye Narin?" diye sorarak peşimden gelse de duymamazlıktan geldim.

Hızlı adımlarla kapıya ulaştığımızda "Anne nereye gidiyoruz?" diye sordu Umut, garip bir tınıyla.

"Evimize." diye cevapladım onu. Bir an önce evden çıkmak için o kadar seri hareket ediyordum ki çocuklar adımlarıma yetişmekte güçlük çekiyordu.

"Babam da geliyor mu anne? Diye sordu Neşe.

"Hayır." dedim keskin ve net bir şekilde.

İkisininde adımları dururken hafifçe çekiştirmeme rağmen hareket etmediler. Kollarını acıtmamak adına adımlarımı kestim.

Hakan ile Sinem yanımıza yaklaşırken "Neden yürümüyorsunuz?" diye sordum sertçe.

Umut ile Neşe şaşırsa da gözlerinde en net gördüğüm duydu korkuydu. Onlara hiç bir zaman sert davranmamış, korkmalarına izin vermemiştim, benim çocuklarım karanlıktan bile korkmazdı ama ben onları korkutmuştum. Çocuklarımın gözünde karanlıktan daha korkunçtum.

Neşe ve Umut koşarak babalarının yanına gittiğinde usulca yüzümü onlara döndüm. İkisi de babasına sokulmuş gitmemek için babalarının ardına sığınmışlardı.

Yutkundum, çocuklarım ilk defa karşımdaydı. Yanımda değil, arkamda değil, karnımda değil... karşımda.

"Biz gelmek istemiyoruz, babamızla kalmak istiyoruz." dedi Umut. Korktuğum her şeyi kendime çekmiştim bu da benim lanetimdi.

Ben onların anneleriydim, ben korkmaları gereken son insandım. Yoksa bende anneme mi benzemeye başlamıştım. Doğru anneliği görmediğim için bir yerden sonra bende mi yanlışa bulanmıştım.

Gözümden yaşlar akarken bakışlarımı Hakan'a çevirdim, endişeli gözlerle bana bakarken yanıma gelmek için harketlendiğinde "Sinem..." dedim bakışlarımı Hakan'dan çekmeden sesli bir soluk verip "Demet..." diye düzelttim. "Çocukları odaya çıkarır mısın?" diye sordum. Denize düşen yılana sarılır derlerdi de inanmazdım.

"Tabi." dedi Demet hevesle. Az önce ona tokat atan ben değilmişim gibi ondan bir şey istememe minnet duymuştu. Adının Demet olduğunu yeni öğrendiğim Sinem'i gerçekten sevmiştim, bana yoldaş kız kardeş olmuştu ancak onun işi zaten buymuş, beni ve çocuklarımı gözetmek...

Demet ve Çocuklar yukarı çıkarken Hakan hemen karşımda durdu çatık kaşlarının altından endişeyle bakan maviliklerini gözlerime dikti. Az önce Demet'e attığım tokadın daha şiddetlisini attım ona. Başı hafifçe sağa savruldu, yüzünde ne bir şaşırma ve bir öfke belirtisi vardı. "Sen beni çocuklarımla karşı karşıya getirdin!" dedim

tehlikeli bir sakinlikle. "Her şey için affetsem bile bunun için affetmem seni!" dedim tükürür gibi.

Bakışlarını tekrar bana çevirerek "Hiç bir yere gitmeyeceksin Narin!" dedi. Benim söylediklerimi duymuyormuş, attığım tokadı hissetmiyormuş gibi sadece gitmek istememe odaklanmıştı. Sanki tek sorunumuz buydu, benim gitmem.

Hakan'a bir kez daha sırtımı dönüp kapıyı açtım. Evin bahçeside ev kadar büyüktü, nerede olduğumu bilmiyorum ama ıssız bir yerde olduğumuz etrafımızda ev olmamasından belliydi. Eve nasıl döneceğimi bilmiyorum ama ben yolumu çok defa kaybetmiş, evimi bulamasa bile kendime yeni bir ev inşaa etmiştim. Üstelik yürüdüğüm yollarda ölüm varken ve yolun sonu kendi cenazeme çıkıyorken yürümüştüm o yolu.

Hakan bir şeyler söyleyerek peşimden geliyordu ama öyle bir kapatmıştım ki kendimi onu asla duymuyordum. Bileğimden tutup beni kendine çekti göğsüm göğsüne değerken gözlerimiz de buluşmuştu. Gözlerinde öfke vardı, içimden bir ses öfkenin hedefinin ben olmadığını söylüyordu.

Gökyüzü gibi bakan gözlerine kış gelmişti de buz tutmuştu sanki. Nefeslerimiz birbirine karışırken bana göre uzun sayılabilecek bir süre birbirimize baktık. Bir zamanlar Karadenizi gördüğüm gözleri beni boğmuş ve Karadenizin derin sularına gömmüştü. Güneşin de bir ömrü vardı değil mi? Bir gün o da sönecekti, sönmüştü. Bana hâlâ aşkla bakan gözlerinden nefret ettim, hâlâ onun için çarpan kalbimden nefret ettim.

"Gitmeyeceksin dedim!" dedi derin soluklar alırken.

Dudaklarımı birbirine bastırıp "Madem seni öldü bileyim istedin, sende kendini ölü bileceksin ve karşıma çıkmayacaksın!" dedim öfkeyle.

Bakışlarına kırgınlık yerleşirken az önce attığım tokattan daha büyük bir etki bıraktığımı anlamıştım.

Başını aşağı yukarı sallarken neyi kabullendiğini anlamaya çalıştım. "O zaman beni öldür öyle git." dedi kendinden emin

bir tavırla.

En az onun kadar kendimden emin bir tavırla "Sen zaten ölüsün." dedim.

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırırken bileğimi bıraktı. Yüzündeki soğuk ifadeden, gözünü kararttığını anlamıştım fakat ne yapacağını anlamamıştım... ta ki belindeki silahı çıkarıp ben ne olduğunu anlamadan silahı elime tutuşturana kadar.

Avuçlarımın içinde silah vardı ve onun avuçlarının içinde silah tutan ellerim. Hakan tetiği açarken "Ne yapıyosun?" dedim endişeyle gözlerinin içine bakarak.

Yüzünde mimik oynamadan "Madem beni öldü kabul edeceksin, madem bana sırtını dönüp gideceksin. O zaman beni öldüreceksin Narin." dedi. Ölümü kabullendiğini ve hiç şakasının olmadığını gözlerinden anlıyordum.

Silah ile arasında ki mesafeyi tamamen kapatırken silahın namlusu tam göğsünün üzerindeydi, ellerimi öyle sıkı tutuyordu ki ne silahı bırakabiliyordum ne de göğsünden çekebiliyorsun. Ellerim, bacaklarım deli gibi titriyordu. "Ben sana kavuşmak için her gece dua ettim Narin, sen beni öldü bildin ya haklıydın beni öyle bilmekte, sensiz ölüden farksızdım..."

"Hakan saçmalama" dedim korkuyla.

O ise gözlerinde gram korku olmadan baktı gözlerimin içine, ölmek için yalvarıyor gibi. "Kavuşamayacaksak ve senin nezninde öldüysem... bu silah bugün benim ecelim olacak ve sen beni hiç görmemişsin gibi ölü bilmeye devam edeceksin." dedi. Ne yapmamı söyler gibi talimatlar veriyordu. Bir insanın ölümü dileyen sesi bu kadar sakin kalabilir miydi? Peki ya gözleri ölümü arzular gibi bakabilir miydi? Ölüm gelecekse senden gelsin der gibi bakıyordu. Şimdi ateşlesem şu silahı ve o an ölse gözü arkada kalmayacaktı.

Zihnimi okuyormuşcasına "Senden gelen her şey başım gözüm üstüne, çek vur bitsin... Yaşadığını kabul etmediğin Hakan ölü kalmaya devam etsin." dedi.

BÖLÜM SONU...

Bölümü nasıl buldunuz bakalım? Kısa bulduk cevabı dışında agsmdöd

Sizce Narin Hakan'ı dinlemeli mi?

Siz olsanız ne yapardınız?

Hakan'ı hâlâ sevenler ve güçlü sebepleri vardır diyenleri buraya alalım 😄

Hakan'ın sebepleri ile ilgilenmiyorum Narin’i çok içselleştirdim Hakan'ı anlayamıyorum diyenler buraya. 😄

Öpüldünüz. ❤

BÖLÜM 20

Herkese selammm biz geldikkk. Nasılsınız ballı çöreklerim, reçelli turtatalarım :) umarım herkes çok iyidir. Bir konuda minik bir ricada bulunmak istiyorum, bölüm sonrası okusanız bile olur. Aslında daha önce bölüm sıklığı ile ilgili bir açıklama yapmıştım ama tekrar ileteyim, yazma durumumu işimin yoğunluğuna göre ayarlayabiliyorum dolayısıyla iki haftadan önce bölüm atmam biraz zor. İki haftayı geçecek gibi olduğunda da zaten buradan yada instagramdan duyuru atacağım. Bir diğer konu ise bir çoğunuz hiç yorum yapmıyor beni ne watpad ne de instagram üzerinden takip etmiyor. Sizden ricam Bio'da bulunan hesaplardan eğer üyeliğiniz varsa beni takip etmeniz. Birde çok hızlı büyüyoruz ama daha çok duyulsak hiç fena olmaz, sosyal medya hesaplarınızdan bizi paylaşmayı ve yakınlarınıza önermeyi unutmayın, şimdiden çok teşekkür ederim. Çok konuştum o zaman bölüm başlasın. Sizi seviyorum :*:*:*:*

BÖLÜM ŞARKIMIZ / ANIL PİYANCI VE PERDENİN ARDINDAKİLER - YAĞMURLAR

Yıldıza bastıysak, satır arası yorumlar hazırsa;

İYİ OKUMALAR...

Son senemizde yurttan ayrılıp Hilal ile birlikte eve çıkmıştık. Hakan İstanbul'a geldiğinde bizde kalabiliyordu bu sayede Hilal de bende Hakan ile birlikte daha çok vakit geçirebiliyorduk. Hilal ilk başlarda ilişkimizi yadırgasa da artık alışmıştı. Hatta bana "Abime ne yaptın Narin? Büyülenmiş gibi." demişti şaşkınlıkla. Abisini çok iyi tanıyan birisi olarak abisini değiştirdiğimi daha mutlu bir adam yaptığımı söylüyordu, ona göre hayattan hiç bir beklentisi olmayan o adam gitmiş yerine hayat dolu ve yaşam hevesi

olan birisi gelmişti. Hakan'ın bana gösterdiğinden de aşık olduğunu iddia etmişti.

Ayrıca Abisini yabancı birine kaptırmadığı için mutluymuş ama bazen kıskanmadan da duramıyormuş.

Hilal bugün arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkmıştı, bence bizi yalnız bırakmak içindi ama galiba beni utandırmamak için böyle söylememişti.

Hakan ile birlikte az önce yemek yemiştik. En sevdiği yemek olan güveçten yapmıştım ona tatlı olarak tabiki de fırın sütlaç. Ben ortalığı toplarken o da bize film seçiyordu, herhangi bir tür belirtmemiştim o yüzden ne seçeceğini çok merak ediyordum.

Bulaşıkları halledip sarı bezi katlayarak yerine bıraktım. Mutfaktan çıkıp Hakan'ın yanına geçtiğimde pür dikkat filmleri incelediğini fark ettim. Çok basit işleri bile ciddiye alıp incelikle yapması çok hoşuma gidiyordu tam bir iş bitiriciydi. Bu kadar mükemmel bir adama sahip olduğum için bazen kendimi çok şanslı hissediyordum, özgüvensiz bir kadın değildim ama Hakan'ın bana nasıl aşık olduğunu da bir o kadar merak ediyordum, en çok hangi özelliğimden etkilendi mesela?

"Sevgilim." dedim küçük adımlarla yanına yaklaşarak.

Gözlerini televizyon ekranından çekmeden "Efendim hatunum?" dedi yumuşacık bir sesle.

"Seçemedin galiba henüz." dedim koltuğun boşta bıraktığı kısmına kendimi bırakarak.

Ekrandan gözlerini çekerek bakışlarını bana çevirdi "Hangisini seversin, emin olamadım.

"Titanik mi izlesek?" diye sordu ciddi ciddi.

Gülümsememe engel olamadım "Neden titanik?" diye sordum merakla.

Omuz silkerek, dudaklarını 'bilmem' der gibi büzerek "Kadınlar genelde romantik filmlerden hoşlanmaz mı?" diye sordu masum masum.

Tek kaşımı kaldırarak "Kadınlar?" dedim soru sorar gibi. Kaç kadın tanımıştı da beni bu genellemenin içine sokuyordu

acaba?

'Ne var bunda?' der gibi başını hafifçe sağa doğru eğdi.

"Çok kadın tanıdın galiba, beni başka kadınlarla aynı genellemeye almandan hoşlanmadım." dedim kollarımı birbirine dolayarak.

"Gülümser gibi bir ses çıkarıp "Narin sevgilim, seni bir genelleme içine almadım. Öyle genel bir kanı vardır yani ondan diyorum yoksa genelleme yapacak kadar kadın tanımadım." dedi. Yüzüm trip attığım için ona dönük değildi ama güldüğünü ses tonundan anlamıştım.

"Kaç sevgilin oldu benden önce?" diye sordum merakla. Sorar sormaz da sorduğuma pişman olmuştum. Kalbimin atışı birden yükselmiş kıskançlık bedenimi adeta ele geçirmişti.

Hakan kaşlarını çatarak "Doğru düzgün bir ilişkim olmadı Narin ama geçmişimi sana anlatacak değilim, senden önce olmuş bitmiş şeyler. Ben sana geçmişini sormam, bilmek istemem. Senden sorma bence." dedi ciddi bir ifadeyle. Bakışlarını tekrar televizyona çevirdiğinde.

"Haklısın zaten bilmek istemem, senden önce benimde doğru düzgün bir ilişkim olmadı..." dedim. Eklemek konusunda kararsız kalsam da, bana hiç bir zaman bunu sormasa da ben söylemek istemiştim. "Yani, kimseyle yakınlaşmadım." diye mırıldandım. Bakışlarını bana çevirmedi ama yüzünde oluşan küçük tebessümü yakalamıştım.

Konuşmamızdan kısa bir an sonra gök gürültüsünün sesi salonu doldurmuştu. "Yağmur yağıyor." dedim heyecanla.

Hakan tek kaşını kaldırıp "Barajlar dolacak diye seviniyorsun galiba." dedi gülümseyerek.

Hakan'ın gülümsemesine hala alışamamıştım ne zaman gülse alık alık yüzüne bakıyor, gülüşüne dalıp gidiyordum.

"Benden öncesine kadar neden gülümsemeni sakındın bu kadar?" diye sordum birden bire. Gülmek ona o kadar çok yakışıyordu ki o hep gülmeliydi.

Bir kaç saniye gözlerimin içine bakıp "Senden önce beni gülümsetebilen pek bir şey yoktu." diye cevapladı beni.

Gülümsemem büyürken "Seni güldürebildiğim için kendimi havalı buluyorum." dedim muzip bir tavırla. Küçük bir kahkaha attığında yanağında oluşan minik çukurdan öptüm. Maviliklerinden geçen o duygu yoğunluğunu yakalamıştım.

Dışarıda tekrar şimşek çakınca bakışlarımı gözlerinden çekip pencereye baktım. Aceleyle ayağa kalkıp Hakan'ı da çekiştirmeye başladım.

"Hadi çok güzel yağıyor." dedim aynı heyecanla.

Kaşlarını kaldırarak "Gerçekten ıslanacak mıyız?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp "Evet çok romantik değil mi?" diye sordum hevesle.

"Hayır?" dedi, neresi romantik der gibi.

"Romantik romantik." dedim çekiştirerek. Sanki kalkmak istese kaldırabilecekmişim gibi çekiştiriyordum.

"Birde kadınlar romantik film sever dediğimde tavır yapıyordun." dedi ayağa kalkarken.

Elinden tutup sırtımı ona döndüm, ben önde o arkada kapıya doğru yürüyorduk. "Hayır tavır yapmadım(!)" dedim omuz silkerek.

Hakan dilini damağına vurup beni kınar gibi bir ses çıkardı ama bir şey söylemedi. Bense kıkırdayarak onu çekiştirmeye devam ediyordum.

Bir yere yetişecekmişiz gibi hızlı hareket ederek anahtarı alıp evden çıktık.

...

Binanın arkasında kalan ve çıkışı ana kapıdan farklı olan küçük bahçeye çıkmıştık. Dört binanın arasında kalmış minik yeşil bir alan. Ben kollarımı açmış yüzümü gökyüzüne kaldırmıştım yağmur beni ıslatırken ben kahkahalarla gülüyordum.

Hakan bahçeye çıkmamış, kollarını birine dolamış bir vaziyete duvara yaslanmış beni izliyordu. Bakışlarımı

gökyüzünden çekip ona çevirdim "Ne o teğmen ıslanmaktan mı korkuyorsun yoksa?" dedim muzip bir tavırla.

Hakan kaşlarını kaldırarak "Ben Allah'tan başka hiç bir şeyden korkmam!" dedi gülümseyerek.

Bende öyle mi der gibi kaşlarımı kaldırıp "Gelsene o zaman birlikte ıslanalım." dedim.

Hakan yaslandığı yerden doğrulup yanıma yaklaştı. Benim üzerimde hırka vardı ama onun üzerinde beyaz tişörtten başka bir şey yoktu ve ıslandıkça tişört tüm hatlarını belli etmeye başlamıştı. Nefes kesici görünüyordu.

Hemen karşımda durduğunda istemsizce yutkundum. İkimizde sırılsıklam olmuştuk. Islanan saçları yüzünden inen yağmur damlaları ve git gide yok olan beyaz tişörtü ile yunan tanrısı gibi görünüyordu.

Neden durgunlaştın dedi kaşlarını çatarak, bir kaç saniye yüzüne bir şeyler arar gibi baktım daha sonra "Beni öpsene" dedim şak diye.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Onun şaşkınlığının geçmesini bekleyemeden parmak uçlarımda yükselip tişörtünün yakasından tutup kendime çektim. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde dudaklarının ıslakken bile hala sıcak olduğu hissettim. Belimde duran elleri beni kendine daha çok çekerken öpüşü şiddetlenmişti.

Yağmur tüm şiddetiyle yağarken biz öpüşüyorduk.

Uzunca sayılabilecek bir sürenin ardından ikimizde soluk soluğa geri çekildiğimizde o şaşkındı ben ise gülümsüyordum.

"Tıpkı filmlerdeki gibi değil mi? " dediğimde o da şaşkınlığını üzerinden atıp gülümsedi.

"Sen benim aklımı alacaksın da bir gün bakalım." dedi hayırlısı der gibi.

Kahkaha atarak boynuna atladım, ayaklarım yerden kesilirken beni anında tutup kollarını bedenime sardı.

"Burada hava daha güzelmiş." dedim kıkırdayarak. Burunlarımız birbirine değiyor soğuk havaya inat nefeslerimiz birbirini ısıtıyordu.

"Hasta olacaksın." dedi şevkatli bir tonda.

Omuz silkip "O zaman bakarsın bana" dedim umursamaz bir tavırla.

Gülümsedi. "Bir ömür bakarım." dedi. "Ama bu kadar yeter küçük hanım artık eve geçiyoruz."

Beni kucağından indirmeden apartmana doğru adımlamaya başladığında itiraz etmedim.

Boynuna daha sıkı sarılıp "Her yağmurda birlikte ıslanacağız söz mü?" diye sordum.

"Bu bir anlaşma mı? diye sordu gülerek.

Başımı evet anlamında sallayarak "Evet bu bir anlaşma." diye yanıtladım onu.

"Peki o halde söz." dedi Hakan için sevimli sayılacak bir ses tonuyla söylemişti bunu.

"Ama bir daha beyaz tişört giyme!" dedim gayet ciddi bir tavırla. Bundan sonra beyaz tişört yasaktı ona.

Kısa bir an adımları duraksasa da adımlamaya devam ederek "O nedenmiş?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bu da sözleşmenin bir parçası." dedim kendimden emin bir tavırla.

"Sözleşmenin bütün maddelerini sen belirledin." dedi merdivenleri çıkmaya başlarken. "Bende bir şeyler ekleyeceğim."

"Tamam eve geçince daha kuru bir halde şartları konuşuruz komutanım." dedim nazlı bir edayla.

"Narin." dedi adımı uzatarak.

"Efendim komutanım." dedim hiç gecikmeden.

Sesli bir soluk verirken, nefesi kulağıma çarptı, içim titremişti. "Komutanım deme bana." dedi boğuk bir sesle.
Belli etmese de 'komutanım' demem hoşuna gidiyordu. Hatta galiba tahrik edici buluyordu. Bende bunun keyfini sürmek istercesine "Olur 'komutanım' demem, komutanım...." dedim.

...

"Tamam." diye bağırdım. "Tamam gitmiyorum." dedim. Gitmiyorum der demez ellerini elimden çekti ve silah

avuçlarımın arasında yere düştü. Bakışlarımı düşen silahtan çekip Hakan'a baktım.

"Gitmedim diye pişman olacaksın, seni çekip vurmadım diye pişman olacaksın." dedim üzerine basa basa. Silahlardan nefret ediyordum ama onlardan korkmuyordum, bizim oralarda hemen hemen herkesin silahı vardı, korkum o silahın ateşlenmesi ve benim yanlışlıkla Hakan'ı vurmamdı. Hakan o kadar korkusuz ve istekli duruyordu ki blöf yapmadığına emindim.

Gülümsedi, keyiften uzak bir gülümsemeydi bu ama gitmedim rahatladığını anlıyordum. "Sen burada kal da varsın ben pişman olayım. Teklifim hep geçerli istediğin an çekip vur beni." dedi. Bizim Hakan ile en anlaşır halimiz bile zıttı. İkimizde inatçıydık, ikimizin de gözü karaydı. Biz Karadenizdik, hırçın dalgaları gibi hırçındı kalbimizin atışı. En ufak bir kıvılcıma bakardı ateş olmamız. Biz çok zıttık ama aynı zamanda çok da aynıydık, zıt olan taraflarımız birbirini tamamlarken aynı olan yanlarımızın anlaşması daha zordu.

Anlayamadığım şeyse gitmeyeyim diye onu öldürmemi isteyen adamla beni bir başıma bırakan adam nasıl aynı kişi olabilirdi? Gerçekten onu dinlemediğim için hata mı yapıyordum, bir şeyleri kendi kendime öğreniyor olmam benim için daha mı kötüydü?

Hakan'ın yanından geçip giderken bu defa beni tutma girişiminde bulunmadı, peşimden gelmedi. Kapıyı kapatmadan merdivenleri çıkıp çocukların seslerinin geldiği odaya doğru yürüdüm. Bu sabah uyandığım odadaydılar, aralık duran kapıdan içeri baktım Demet ve Çocuklar yere oturmuş sabah döktükleri oyuncaklarla oynuyorlardı.

Bu kafayla onların yanına gidemezdim, onları bugün yeterince korkutmuş ve üzmüştüm. Hakan ile benim aramda bir seçim yapmayacaklarına dair kendime söz vermiştim ama kendimi daha fazla tutamamıştım. Şimdi böyle sakin oynadıklarına göre Demet onların anlayacağı şekilde bir açıklama yapmış olmalıydı, kendi açımdan Demet'e zerre güvenmiyordum ama çocuklar konusunda

gözüm kapalı güvenirdim. Onları birlikte bırakıp daha önce uyuduğum odaya geçtim.
Kendimi yatağın üzerine bırakıp bakışlarımı boş tavana diktim. Kalbimde zihnimde öyle gürültülüydü ki hangi düşüncenin ucundan tutacağımı bilemedim. Kalbim deli gibi atarken, ellerim titriyordu. Hakan'ın göğsünde duran namlu tekrar tekrar gözümün önüne geliyordu, en başta ölümü ona yakıştıramayan ve sahte ölümün acısını çeken bana nasıl olurdu da beni vur diyebilirdi? Hakan'da bir şeyler vardı, ben mantıklı düşünemiyordum ama o da mantıklı değildi. Bir türlü sakinleşemiyordum, evime gitmeyi istiyordum ve bu benim en doğal hakkımdı.
Telefonum bile yoktu, neredeydi Allah bilirdi. Arkadaşım vurulmuştu ve ondan da haberdar değildim, kendi derdime düşmüş onu unutmuştum. Tek tesellim kötü bir şey olması durumunda bana haber verilecek olmasıydı ve tek temennim o kötü haberi almamaktı.

Biraz uyumak istiyordum, bugün yaşadıklarım benim için yeterince zordu daha önceki günlerim gibi... Uyuyunca geçmiyordu bunu yıllar içinde tecrübe etmiştim ama yine de uykuya sığınacaktım.

...

Uyanalı yarım saat olmuştu ama ben bir türlü yerimden kalkamıyordum, uyanmak istemediğim günler çok olmuştu bu da o günlerden biriydi. Yatakta biraz oyalandıktan sonra en sonunda doğrulup oturur pozisyona geçtim. Kolum sargılı olduğu için duşa giremiyordum ama en azından saçlarımı yıkayıp temiz kıyafetler giymeliydim. Güç toplamaya ihtiyacım vardı, kişisel bakım yapmak biraz olsun beni toparlardı.

Kendi eşyalarımızı almamız gerekiyordu ama Hakan ile karşı karşıya geldiğimizde sakin kalamadığımız ve eve geçemediğimiz için bunu isteğimi de rafa kaldırdım. Giyebileceğim bir şeyler bulmak umuduyla odada ki dolabı açtım, dolapta çocukların giyebileceği kıyafetler vardı ama

kendime göre bir şey görememiştim. Biraz daha kurcaladım ama yoktu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Odadan çıkıp Demet'i az önce gördüğüm odaya geçtim. Bu koridor bu kadar uzun olmak zorunda mıydı?

Aralık duran kapıyı sonuna kadar açtım, çocukların ve Demet'in bakışları bana değerken ben çocuklara bakmadım, bakamadım.

Bakışlarımı Demet'ten çekmeden "Bir dakika bakar mısın?" dedim buz gibi bir sesle. Bir insanı bir kere sevdiğimiz zaman ondan nefret etmek için çok fazla sebebiniz olsa bile aklınız konforlu alanında kalmak için o sebepleri görmezden gelerek bahane üretiyordu. Nefret çok güçlü bir duyguydu belki ondan nefret etmemeliydim sonuçta ne canıma kast etmişti ne de bir kötülüğü dokunmuştu bana. Beni üzen kısmı ben Hakan'ı özlerken acı çekerken onun yaşadığını bilmesi ve bilmiyormuş gibi beni teselli etmeye çalışmasıydı. Ona kırılabilirdim, kızabilirdim ama nefret etmek şuan için fazla bir duyguydu.

Demet anında ayağa kalkarak "Tabiki." dedi.

Ona sırtımı dönüp odanın kapısından bir kaç adım uzaklaştım.

Demet yanıma geldiğinde ürkek bakışlarını bana çevirdi ben ise soğuk ifademi bozmadan "Temiz kıyafetlere ihtiyacım var, ayrıca telefonum da yok o gün başına bir şey geldi sanırım. Yeni telefona da ihtiyacım var." dedim.

Demet utangaç bir ifadeyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak "Eşyalarına ulaştık aslında içerideki dolapta çantanın içinde. Hakan abi giyebileceğin kıyafetleri de temin etti onlar da içerideki dolapta" dedi çocukların olduğu odayı işaret ederek.

"Bu oda Hakan'ın odası mı?" diye sordum.

Sorum karşısında anlamadığım bir şekilde gerildi. "Aslında ikinizin odası." diye karşılık verdi.

Sinir bozucu bir şekilde kahkaha attım, bunlar şebeke

oluşturup benimle dalga falan mı geçiyordu? "Bizim odamız öyle mi?" dedim alayla.

"Narin." dedi mahcup bir şekilde. "Bize kızgın olduğunu biliyorum ama yemin ederim her şey sen ve çocuklar içindi. Ben seni gerçekten sevdim Narin, sen benim için görevden fazlasıydın ve ben seni de çocukları da canım pahasına korurdum, görev olduğunuz için değil sevdiğim için... Hakan abi de..."

Konu Hakan'a geldiğinde sözünü keserek araya girdim. "Bana benim kocamı anlatma sakın ve sakın onu bana karşı korumaya kalkma. Aranızdaki bağı kardeşliği, dostluğu, ast üst ilişkisini bilmem... Ama bizim meselemize kimse karışamaz. Seninle olan olaya gelince de beni görev gibi görüp görmemen, beni sevip sevmemen umurumda bile değil, ben seninle olan defteri kapattım..." dedim. Kapatmamıştım, ona kızgındım ama onu seviyordum ve görevi dışında bizimle bir bağ kurması birazda olsa içime su serpmişti ancak ona bunu asla söylemeyecektim, eskisi gibi olamazdım ama en azından geçmişte yaşanan şeyler için aramızda bağ olduğunu bilmek bana iyi gelmişti.

Çocukların olduğu odaya girip dolaba doğru ilerledim. Hakan'ın bize oda yapmasına mı yanayım, dört yıl sonra karşıma çıkıp, hiç bir şey olmamış gibi ilerlememi istemesine mi yanayım bilmiyordum. Ne sanıyordu ki? Dört yıl sonra karşıma çıkacaktı ve ben boynuna atlayıp hiç bir şeyi sorgulamadan onu af mı edecektim?

Dolaba şöyle bir göz gezdirdim. Gözüme çarpan siyah tayt ve tişörtü aldım. Dolabı kapatıp arkamı dönmüştüm ki çocukların bana bakan gözleriyle karşılaştım.

"Anne küs müyüz?" diye sordu Umut.

"Babamı seviyoruz diye kızdın mı anne?" diye ekledi Neşe.

Aldığım nefesi sesli bir şekilde verirken, dizlerimin üzerine çöküp, sarılmaları için kollarımı açtım. Anneler çocuklarına küsebilir miydi? Annelerin böyle bir hakkı vardı mıydı? Bilmiyordum. Kırgındım ama onların bir suçu yoktu onlar daha çok küçüklerdi ve kahraman gibi gördükleri babaları

yıllar sonra karşılarına çıkmıştı, babalarına doymaları mümkün değildi. Şuan anlıyordum ki onlar bizim aramızda bir seçim yapmamıştı, onlar seçim ne demek onu bile bilmiyorlardı. Birisi sağ yanağıma birisi sol yanağıma kocaman öpücük kondurdu. Annelerin küsmeye hakkı var mıydı bilmiyordum ama annelerin küs kalamayacaklarını anlayabiliyordum.

"Anne siz babamla küs müsünüz?" diye sordu Neşe çekingen bir tavırla.

Kaşlarım istemsizce çatılırken gözlerimi boşluğa çevirdim. Kendimi toparlayarak tekrar çocuklara döndüğümde yüzümde hafif bir gülümseme vardı. "Anne ve babaların arasında bazen sorunlar olabilir." diyerek söze başladım, bunu bilmeleri geriyordu. Bu basit bilgiyi kendilerinin yaşayarak göreceği fırsatları olmamıştı. Bazı şeyleri kendileri gözlemleyerek öğrenecekken bazı şeyleri de bizden duyarak öğreneceklerdi çünkü öyle bir hayatımız vardı ki yarın ne olacağı belli değildi ve her şeyi gözlemleyerek kendi tecrübeleri ile öğrenecek vakitleri veya durumları olmayabilirdi. "Sizden isteğim bu konuyla ilgili bir endişenizin olmaması, bizim aramızda olan hiç bir şey sizi etkilemez çünkü ben ne olursa olsun annenizim, o da babanız... İkimizin arasında ne olursa olsun sizi çok seviyoruz." dedim.

Babalarına küs olduğumu düşünmeleri ile babaları ile yaşadığımız sorundan dolayı onlara da küstüğümü düşünmeleri birbirine bağlantılıydı. Bu süreci nasıl atlatacaktık bilmiyordum ama iyi ki çocuklar vardı. Onların varlığının aklımın bir köşesinde olması beni delirmekten kurtarıyordu beni dizginliyor ve mantıklı yaklaşmamı sağlıyordu. Her ne kadar kendimi kaybetmiş olsam da çocuklar olmasa daha fazlasını yaşayacağımı biliyordum.

...

Saçlarımı yıkayıp temiz kıyafetler giydikten sonra mutfağa geçtim, normal şartlarda bu evle ilgilenen birileri var mıydı bilmiyordum ama şuan Demet ve çocuklar dışında evde

kimse yoktu. Hakan'ı bahçede bıraktıktan sonra onu bir daha görmemiştim. Ben gitmeyeyim diye kendisi gitmiş olabilirdi.

Evde durmaya o kadar alışkın değildim ki evde yapacak bir şey bulamamaktan kendimi mutfağa attım. Mutfak ile ilgilenirsem kafam dağılır diye düşünüyordum, kolumdaki sargıdan dolayı çok fazla şey yapamayacak olsam da ne yapabilirsem kardır diye düşünerek yemek yapmaya başladım. Çocuklar patlıcanı bir tek karnı yarık olduğunda yiyorlardı, karnı yarık malzemelerini hazırlayıp yemek yapmaya başladım. Deli gibi sütlaç yapmak istiyordum ama aynı zamanda yapmamak için kendimle savaşıyordum. Hakan sütlacımı özlemiş miydi acaba?

Çok sevdiğiniz birinden çok uzağa savrulduğunuzda başkalarına saçma gelecek en ufak ayrıntıyı bile merak ediyordunuz. Hakan ile ilgili aklımda o kadar çok soru işareti vardı ve o kadar küçük detayları bile merak ediyordum ki zihnim sürekli Hakan ile ilgili bir şeyler arıyordu.

Dört yıl... Kısacık ömürden kocaman bir zaman dilimi.

"Sen benim mesleğimi de zorluklarını da çok iyi biliyordun. Ben senden de çocuklarımdan da ayrı kalmak zorunda bırakıldım. Sen yandın da ben kül olmadım mı?"

Hakan'ın sözleri kulaklarımda tekrar tekrar çınlarken Hakan'ın nasıl bir şeyin içinde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Duyacaklarımdan ödüm kopuyordu ama sorgulamaktan da geri alamıyordum kendimi, o kadar çok şeyi tek başıma sırtlanmak zorunda kalmıştım ki yaşadığım, işittiğim şeylere dönüp bakınca bunları kaldırabildiğim için kendime hayret ediyordum. Eski gücümü kendimde bulamadığım için duyacaklarım beni korkutuyordu. Biliyordum ki yaşayanın acısıyla başa çıkmak ölenin acısıyla başka çıkmaktan daha zordu.

Ayrı kalmak zorunda bırakılmak ne demekti mesela? Kendini ölü göstermek bir emir ile olabilecek bir şey miydi, bu kadar büyük bir görev için Hakan'ın rızasına ihtiyaç yok muydu?

Hakan bu benim mesleğim ve ne gerekiyorsa onu yaparım diyerek kabul mu etmişti? Diyelim ki etmişti, ederken ne düşünmüştü? Bir kaç yıl ortadan kaybolurum ve geri dönüp Narin'e durumu açıklar bu benim görevimdi mecburdum der kendimi affettiririm diye mi düşünmüştü? Geri döndüğüne göre görevi bitmiş miydi? Bu teoride de bir şeyler yerine oturmuyordu çünkü Hakan asla böyle düşünecek birisi değildi. Hakan geride kimseyi bırakmazdı. Ya görev için bıraktıysa? Peki ya bunların hiç biri böyle olmadıysa ve Hakan görevi kabul etmek zorunda kaldıysa?
Ben senden de çocuklarımdan da ayrı kalmak zorunda bırakıldım. Sen yandın da ben kül olmadım mı?"

Hakan kül oldum diyorsa kül olmuştur o yaşadığı hiç bir şeyi abartan birisi olmamıştı ve hatta yaşadığı büyük şeylere bile bu ne ki diyen birisiydi. Geçen dört yıllık zamanda da değiştiğini düşünmüyordum. Hakan'ın rızası yoksa eğer bu görev ona nasıl verilmişti? Bu teoride de oturmayan bir şey vardı. Hakan'ın haberi olmadan onu şehit olmuş gösterip daha sonrasında karşısına çıkarak "Biz seni şehit oldu gösterdik, sen artık ölüsün ve ajan olarak şu şu görevi yapacaksın!" mı denilmişti? Saçmaydı, olmuyordu. Bir yerde bir boşluk vardı ve ben o kısmı çözemiyordum.

Nefesimin daralmaya başlamasıyla kendimi toparlayabilmek için camı açtım.

"Anda kal Narin, Patlıcanlara odaklan... Bak bunları alacalı alacalı kesiyoruz. Birazdan bunları yağda kızartacağız..." diye söylendim kendi kendime.

"Yardıma ihtiyaç var mı?" Diyen Demet'in sesiyle boş bulup irkilsem de belli etmedim.

"Hayır yok." dedim soğuk bir ifadeyle

"İyi misin diye sorsam kızar mısın?" dedi çekingen bir şekilde.

"Kızarım." diye yanıtladım onu yüzümü ona dönmeden.

Kısa bir sessizlik oluştu aramızda, yüzünü görmesem de arkamda kalan varlığını hissedebiliyordum. Bir şey söyleyecek ama söyleyemiyor gibiydi. O yokmuş gibi işimi

yapmaya devam ederken "Narin benim üzerime vazife değil ama, hazır olduğunda onu dinlemelisin." diyerek ağzındaki baklayı çıkardı.

Öfkeli bir nefes vererek "Bu bizim meselemiz karışma demiştim." dedim uyarıcı bir şekilde. Karışma demenin neresini anlamıyordu ki?

"Evet demiştin ama ben yine de haddim olmayarak söylemek istedim. Senin yanına beni yerleştirdiğini söyledi ama beni yerleştiren o değil örgüttü... Hakan abinin böyle bir durumu yoktu. Sizden haberdar değildi, hatta sizden değil dış dünyadan haberdar değildi." dedi.

Söyledikleri dikkatimi çekmişti ama birinin Hakan'ı bana karşı koruması sinirimi bozmuştu.

"Senin gerçek mesleğin avukatlık mı?" diye sordum.

"Hayır." diye cevapladı sorumu şaşkın bir şekilde.

"O zaman neden kocamın avukatlığını yapıyorsun?" diye çıkıştım.

Cevap vermedi, benimle sağlıklı bir iletişim kuramayacağını düşünmüş olacak ki uzaklaşan adım seslerinden mutfaktan çıkacağını fark etmiştim.

"Bir çeşit eğitim mi?" diye sordum birden bire. Bu soruyu sormayı planlamıyordum hiç hesapta yokken ve üzerinde hiç düşünmemişken dudaklarımdan dökülüverdi.

Adımları dururken yönünü bana doğru çevirdiğini hissettim yine de arkamı dönmedim, böyle konuşmak benim için daha kolaydı.

"Evet çok ağır bir eğitim." dedi düşük bir sesle. Bu eğitimin ağırlığını çok iyi biliyor gibiydi. Yutkundum. 'çok ağır' kısmını deli gibi öğrenmek istiyordum ama soramadım onun yerine "Yine de beni annesini kız kardeşini çocuklarını sorabilirdi. " dedim.

Sesli bir soluk vererek "Ne sanıyorsun Narin Amerikan filmlerindeki gibi gizli bir bölgede havalı silahlarla eğitim gördüğünü ve dev bir ekrandan sizi izlediğini falan mı?" diye sordu sitemle.

Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken "Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Etrafında soracağı kimse yoktu... " dedi yutkunarak "Sana bunlardan fazla bir şey anlatamam Narin ama Hakan abi ile mutlaka konuşmalısın."

Elimdekileri bırakıp tezgahtan güç almak istercesine ona tutundum. "Ben aslında düşündüm konuyu baya..." dedim söyleyip söylememek arasında gidip gelsem de "Ama bir boşluk var orayı dolduramadım." dedim daha fazla kendimi tutamayarak. Aklımdan geçenleri biri ile paylaşmam gerekiyordu, tek başına sırtlayamıyordum. Bu kısacık cümleyi kurmak bile bana iyi gelmişti.

"O boşluğu bilmesem de tahmin edebiliyorum Narin. İşte asıl mesela o dolduramadığın boşluk. Affetmek zorunda değilsin hatta dinlemek ve anlamak zorunda da değilsin ama Narin dinlemezsen o boşluk içinde büyüyecek ve sana zarar verecek. Affetme yada anlama ama bana kalırsa dinle." dedi bir dost edasında.

Kendimi toparlayabilmek adına bir müddet sustum. Derin solukları alarak "Duyacaklarımdan korkuyorum." dedim isyan edercesine. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım, ağlamak istemiyordum, kendimi aciz, güçsüz göstermek istemiyordum ama içimde hüngür hüngür ağlayan bir kadın vardı. Neden ağladığını bile bilmiyordu ama içinde bir ağırlık vardı, yüreğini sıkan bir ağırlık.

"Korkmakta haklısın." dedi anlayışlı bir sesle. "Ama kendini bir şekilde hazırlamalısın... Sen Hakan abi içinde benim içinde çok önemlisin... Dahası..." dedi ama ne diyecekse sözlerini tamamlamadan sustu.

"Dahası..." diyerek sustuğunda merakla "Dahası?" diye sordum.

"Zamanı gelince öğrenirsin." diye cevapladı.

...

Çocuklar ile birlikte yemeğimizi yedikten sonra hep birlikte çizgi film izlemiştik. Demet ile mutfakta yaptığımız konuşmadan sonra hiç bir şekilde tekrar bahsini açmamıştı

ve bana alan tanıyarak mecbur olmadıkça benimle konuşmamıştı. Herkes odasına çekilmişti ama beni uyku tutmamıştı. Hakan henüz gelmemişti, onunla aynı ortamda bulunmak istemezken şuan gelip gelmeyeceğini, nerede olduğunu merak ediyordum.

Sıkıntıdan salonda bulunan kitaplıktan seçtiğim gece yarısı kütüphanesini okumaya başlamıştım. O kadar ilgimi çekmişti ki bir türlü elimden bırakamıyordum bana şuan çok iyi gelmişti. Hakan'ın şehit haberini aldıktan sonra yaşadığım hayatta hep başka ihtimalleri düşünmüştüm. Ölmeseydi nasıl olurdu, şuan nasıl davranır ne söylerdi diye çok kafa yormuştum. Şuanda da aslında bambaşka bir ihtimalin içindeydik öldüğünü sandığım kocam yaşıyordu.

Hayatta kontrol edebildiğimiz ve edemediğimiz olaylar bütünü kaderimizi oluşturuyordu. Mesela trafikte benim sürmediğim ama içinde olduğum otobüs kaza yaparsa bu benim değiştirebileceğim bir şey olmazdı ama evden erken çıkıp bir önceki otobüse binmek benim elimdeydi ve fakat bindiğim otobüsün kaza yapacağını bilemez ve önlem alamazdım. Hayatın belli başlı noktaları vardı değiştirilemez ve müdahale edilemez, bunlar belli ki olması gereken şeylerdi ve bir şekilde yaşıyorduk.

Hakan ölseydi de bu benim kontrol edebileceğim bir şey olmazdı, şu an yaşıyor olması da benim sağladığım bir şey değildi. Ama bundan sonra aramızda olacak pek çok şey bizim elimizde olacaktı. Bugün geldiğimiz raddede tüm öfkemi dökmüş ve daha sakinleşmiş hissediyordum. Olayın şaşkınlığı ve öfkesini attıktan sonra hissettiğim en yoğun duygu özlemdi.

Cama vuran yağmur damlaları ile ana geri döndüm, yağmur çok güzel yağıyordu. Kitabı kenara bırakıp, bahçeye çıktım. Başımı gökyüzüne kaldırıp yağmurun beni ıslatmasına izin verdim, yağmur damlalarını misafir edercesine kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapattım.

"Ne o teğmen ıslanmaktan mı korkuyorsun?"

"Her yağmur da birlikte ıslanacağız söz mü?"

"Yağmurlar bir kez daha yağıyordu ancak biz yine beraber ıslanmıyorduk."

Onunla birlikte ıslandığımız yağmuru ve mezarında tek başıma ıslandığım yağmuru hatırladım, gözümden bir damla yaş düşerek yağmur damlalarına karıştı. Yağmuru en çok da bu yüzden seviyordum göz yaşlarımı gizliyordu.

Hakan'ı çok özlemiştim. O yokken zihnimden hiç çıkmayan anılarımız bugünlerde beni daha çok yokluyordu, giderek durumun gerçekliğini kavrıyor ve kabulleniyordum; Hakan yaşıyordu.

Onunla birlikte uyumuştuk, kavga etmiştik ve çocuklarımıza masal anlatmıştı. Dört yıl aradan sonra onunla yeniden anılarımız olmuştu, bu mucize miydi yoksa koca bir yalanın aydınlandığı şafak vakti miydi? Peki gün tam anlamıyla doğduğu zaman neleri öğrenecektim?

Onu affetmem şart mıydı, Affetmeden sevmeye devam edemez miydim?

Yağmur yağarken edilen dualar kabul olur derlerdi. Benimde bir duam vardı, Hakan'ı affedebilmenin bir yolunu bulmak... Onu seviyordum, bu yağmur damlaları kadar çok ve şuan ki halim gibi sırılsıklam...

Ben duamı ederken yağmur birden kesilmişti, yağmurun sesini duyabiliyordum ancak ıslanmıyordum. Islanmama engel olan kişiyi biliyordum, ensemde hissettiğim nefesi nabzımın artmasına ve nefesimin kesilmesine sebep oluyordu.

Ne o teğmen yoksa ıslanmaktan korkuyor musun?

Ben Allahtan başka hiç bir şeyden korkmam Narin.

"Bir daha sensiz kalmaktan korktuğum kadar değil." dedi

Kendimi zihnindeki cümleye öyle hazırlamıştım ki söyledikleri ile kala kaldım.

Kollarımı iki yana indirip şemsiyeyi tutan ellerin sahibine döndüm. Göz göze geldiğimizde yutkundu. Sanki o da beni görmeye alışmaya çalışıyordu gözlerime hem tanıdık hem de bir o kadar yabancı bir ifadeyle bakıyordu ancak bunlar bir yana gözlerinde yanan özlem ateşini görmemek mümkün

değildi, o bana böyle baktıkça ona öfkeli kalmam zorlaşıyordu. Ben gururum ve öfkemin ardında mutluydum ama hasret öyle bir duyguydu ki geri kalan tüm duyguları yakıp kül ediyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp az önceki cümlesini duymamışım gibi "O günü hatırladın mı?" diye sordum.

Gözlerimde olan bakışları önce dudaklarıma sonra tekrar gözlerime değdi. Yutkunma sırası bendeydi.

"Hiç unutmadım." diye yanıtladı beni hiç beklemediğim bir şekilde.

Bir adım atarak ona yaklaştığımda derin bir nefes çekti içine. Şemsiyeyi tutan elinin üzerine elimi koyduğumda yutkundu. "O halde sözünü tut teğmen." dedim ve şemsiyeyi elinden alarak kapattım. Şemsiyeyi gelişi güzel yere bıraktıktan sonra çoktan çamurlaşmış yere uzandım.

Onu davet etmedim ama yanıma uzanmasını deli gibi istiyordum, ayrıca gelip gelmeyeceğini de merak ediyordum. Bakışlarının bende olduğunu biliyordum ama ben gökyüzünden inen yağmur damlalarını izliyordum.

Yanıma gelmeyeceğinden emin olduğum vakit yanıma uzandı. Kollarımız birbirine değiyordu ama o kadardı oysa ben göğsüne yatmayı ne kadar da özlemiştim.

Yağmur yavaş yavaş dinmeye başlamıştı ama hala ıslanıyorduk. Gökyüzü kapalıydı tıpkı onun mezarı diye bildiğim mezara giderken olduğu gibi.

Bir süre hiç konuşmadık, ilginçtir ki sessizliğin bile bir gürültüsü vardı. Dil susup, zihin konuşmaya başladığında anlıyordun bunu. Hakan'a dönüp bakamadım ama onun beni izlediğini biliyordum. Tam o sırada Hakan hiç beklemediğim bir şey yaparak göğsüme başını koydu. Kollarını belime sardığında nefesimi tuttum. *O da senin göğsünde yatmayı özlemiş Narin.*

Hakan titreyen sesiyle "Özür dilerim Narin..." dediğinde tuttuğum nefesi sesli bir şekilde serbest bıraktım. Asıl beni şaşırtan şeyse kulaklarıma ulaşan hıçkırık sesi oldu. Hakan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Şaşkınlık ve korkuyla ne

yapacağımı bilemedim, yerimden doğrulmak, yüzüne bakmak istedim ama o kadar sıkı sarılmıştı ki tabiri caizse hareket edemiyordum.

Yapabildiğim tek şey saçlarına dokunabilmek oldu, parmaklarım ıslak saçlarında dolaştıkça ağlaması daha da şiddetleniyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ritimlerinin sesini duyabiliyordum. Onu böyle görmeyi istemiyorum, o ne olursa olsun karşımda dimdik durabilen haliyle var olmalıydı. Gözlerim yanmaya başladığında ağladığımı ancak fark edebildim, onun ağlamasına öyle odaklanmıştım ki kendi gözyaşlarımdan habersiz kalmıştım.

Başımı biraz daha ona doğru değdiğimde içki kokusunu duymaya başlamıştım. Hakan'ı hiç sarhoş görmemiştim, o her zaman limitlerini bilen biriydi. Hiç bir şey söylemeden hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Ne oldu?" diye sorabildim sadece. Sesim istemsizce titremişti, Hakan'ı bu kadar çok ne ağlatabilirdi ki? Benim karşımda bile dimdik dururken, şuan hüngür hüngür ağlıyordu.

Hakan hırsla yumruklarını yere vurmaya başladı, delirmiş gibiydi. "Daha ne olsun Narin? Daha ne olabilir!" diye sordu ağlaya ağlaya. Tüm gücü tükenmiş gibiydi, sanki bu ana kadar zor dayanmıştı.

Gözyaşları göğsümü ıslatacak kadar çoktu, Hakan böyle ağlamazdı, Hakan kendini zayıf gösterecek hiç bir şey yapmazdı. Yüzünü görmek istiyordum ama olduğumuz pozisyonda bu çok zordu, yüzünü görmemem için özellikle saklıyordu kendini.

Hırsla "Ne demek lan benim hamile karımı öldüresiye dövmek " dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. "Evveliyatını siktiğimin çocuğu! Benim karım lan benim! "diye bağırdı boğazını patlatırcasına.

Yutkundum. Hakan bunları yeni mi öğrenmişti?

"Özür dilerim Narin." dedi tekrar ve tekrar. Ne kadar özür dilediğini sayamamıştım.

Hakan ağladıkça bende ağlıyordum, Onun gibi bağıra çağıra değildi ama yanaklarımı ıslatacak kadar çoktu. "Bilmiyor muydun?" diye sordum zorlukla, sesimin titremesine engel olamadım.
Hakan keyiften çok uzak acı bir kahkaha attı. "Bilsem ortalığın amına koymaz mıydım Narin? Bilsem beni hangi güç tutabilirdi?" dedi öfkeyle. "Hamile halinle tek başına ormanda kalman ne demek? Lan orospu çocuğu, yemin ederim ölümün benim elimden olacak!" dedi üvey babamı kastederek. *Bilmiyormuş Narin, senin ne halde olduğunu bilmiyormuş.*

"Benim karım lan o sen nasıl el uzatabilirsin, amına koyduğumun yavşağı." dedi hırsla. Hakan'ın bugün ve bugünden sonra öfkesinin dineceğini sanmıyordum. Benden neden haberi yoktu ya da neden yoktu bilmiyordum ama bir şekilde görevi tehlikeye girmesin diye ona söylenmemiş olabilirdi ya da farklı anlatılmış olabilirdi, bilmiyordum şuan tahmin yürütmek benim için epey zordu.

Saçmaydı belki ama kalbim yumuşamıştı, bilmiyordu, bilseymiş dayanamaz gelirmiş.

"Özür dilerim Narin, ben dilerim ama sen beni affetme... Ulan ben karımı koruyamamışım koskoca vatanı nasıl koruyayım?" dedi ağlaması şiddetlenirken.

"Öyle söyleme!" dedim hıçkırarak "Bilmiyormuşsun, bilmemen seni masum yapar." dedim ağlaya ağlaya.

Hakan hızla başını göğsümden kaldırıp, kollarını başımın iki yanına sabitledi "Sen ağlama Narin, Sen bundan sonra ağlamayacaksın! Ağlaması gereken benim." dedi kendisine lanet eder gibi.

"Bu hikayede tek bir masum var o da sen ve çocuklar... Özür dilerim Narin ama sen affetme." dedi baş parmağı ile gözyaşlarımı silerken. Dokunuşu ile gözlerim istemsizce kapandı.

"Seni affetmeden sevmenin bir yolunu bulacağım."

BÖLÜM SONU...

Bölüm sonu dedikodusu, nasıl buldunuz bölümü ? :)

Sizce gelecek bölümlerde neler olacak?

Hakan'ın bu kadar kritik şeyleri bilmemesi sizce neden olabilir?

Ha bir de beni takip ettiniz değil mi? :)

Öpüldünüz, bir sonraki bölümde görüşmek üzere. :*

BÖLÜM 21

Biz geldikkk, sürpriz yapayım size dedim. ❤ Nasılsınız? Umarım çok iyisinizdir. Yıldıza bastıysanız ve yorumlarınız hazırsa, başlıyoruz. ❤
Bu bölüm ile birlikte 600 bin olma duası. ❤

İyi okumalar...

Hakan kısa bir an gözlerime baktıktan sonra gözlerini kaçırarak "Çok ıslandın, hasta olacaksın." dedi pürüzlü bir sesle.

Omuz silkerek "Sen yokken bir çok kez hata oldum, hastalık ile tek başına mücadele etmeyi öğrendim." dedim. Niyetim laf sokmak değildi ama biraz öyle olmuştu. Çok hasta olsam bile kendimi hiç bırakmamış, yatak döşek yatmamıştım. Hasta olduğum da elbette ki çevremde benimle ilgilenecek insanlar olmuş ancak ben kimsenin varlığına güvenmemiş ve direnmeyi elden bırakmamıştım.

Bakışlarını bana değdirmeden ayağa kalktı "Artık buradayım, hastalık ile kendi başına başa çıkmana gerek yok, verdiğim sözü tutabilirim." dedi ayağa kalkmam için elini bana uzatarak. Kendinden o kadar emin konuşmuştu ki sanki verdiği sözü tutabilmek için her şeyi feda edebilirdi. Zamanında tutulmayan sözler yüzünden buna inanmam zordu, artık bir çok şeyin Hakan'ın elinde olmadığını biliyordum ama kızmıyordum bunun için ancak bana söz vermemesi gerektiğini öğrenmeliydi.

Uzattığı eli tutup ayağa kalktım, inatla yüzüne baktım ama o bakışlarını bana çevirmedi. "Sen iyisi mi bana söz verme." dedim normal bir tonda. "Sonra umutlanırım, kendi başımın çaresine bakmaktan vazgeçer ve sana yaslanırım." diye devam ettim sözlerime.

"Bana yaslanırsan seni tutarım." dedi aynı eminlikle. Bunu sözlerken gözlerimin içine baksa da bu bakış kısa sürdü.

Sesli bir soluk vererek "Sen yine de bana söz verme, beni tutacak birinin olduğuna inandırma. Bir kere daha buna güvenip düşemem ben." dedim. Ben, bana söz vermemesi gerektiğini, bazen bu sözleri tutmanın mümkün olmadığını anlamıştım o neden bunu anlamıyordu?

Derin bir nefes alarak elimi bırakmadan içeriye doğru adımlamaya başladı. "Bu defa ya sana verdiğim sözleri tutacağım ya da..." dedi yutkunarak.

"Ya da?" dedim sorar gibi.

Cevap vermedi bende üstelemedim.

Merdivenleri birlikte çıkmaya başladık, basamaklar yan yana çıkabileceğimiz genişlikteydi. Kaçamak bakışlarım hep onun üzerindeydi ama o bir kere bile yüzüme bakmadı, sanki itinayla gözlerini benden kaçırıyor gibiydi. Düşünceliydi, çok düşünceliydi. Ben onu başı yukarıda dimdik yürürken görmeye alışkındım şimdi omuzları düşmüş, başı öne eğilmişti.

Acı ve ızdırap kardeş duygulardı, bu duyguyu bedeninde taşıyan herkesin başı önünde ve omuzları düşük olurdu. Onu böyle görmeye ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Onu sarıp sarmalamak isteyen yanımla onu affedemeyen yanım büyük bir savaş halindeydiler. *En azından bugün onu özleyen yanını dinle Narin.* İçimden gelen bu ses kalbimin sesiydi. Kalbim onu deli gibi isterken aklım buna şiddetle karşı çıkıyordu. İnsanın aklı ve kalbi birbirine zıt düşebilir miydi, düşüyordu işte. Kalbim kanıyor aklım öfkeleniyor ama ikisi de kendinden taviz vermiyordu.

Keşke dedi içimdeki o ses, keşke benimle inatlaşsa, benimle tartışsa ama böyle durmasa. O böyle oldukça öfkem git gide eriyordu ve onun içinde endişelenmek zorunda kalıyordum. Onun kendini bana affettirmeye çalışması ve haklı sebepleri olduğu için mecbur olduğunu söylemesi gerekiyordu. O bana beni affetme demiş ve mecburiyetlerini önemsemeden kendi haklılığından vazgeçmişti. Belki de onu

affetmeyeyim diye benden uzak duracak ve hatta gözlerimin içine bakmayacaktı, onun nezdinde kendisi affedilmemeliydi. İkimiz aynı saftaydık artık, onunla savaşmayınca ona gardımı almamı gerektirecek bir şey kalmıyordu ve ben haklılığımı unutuyordum, o benim tarafımı tutunca ben onun tarafını tutmak ve onu yalnız bırakmamak istiyordum.

Kalbim bir kere daha sızladı, benim ölümle burun buruna gelmiş olmam Hakan için affedilir bir şey değildi. O her şeyden, herkesten önce kendini affetmeyecekti. Herkesten çok kendine acımasız olacaktı. Kendini affetmeyen insanlar vicdanın dilinden kurtulamazlardı.

Hakan belki kendini teselli edecek cümleler kurabilirdi vicdanına ancak bana olan sevgisi bunun önüne geçecekti. Vicdanı her konuştuğunda Hakan zihninin kendisini korumak için kuracağı 'ama' ile başlayan her cümleyi reddedecekti. Hakan sadece etrafına değil kendisine de acımasız olan biriydi, kendisini hiç bir zaman affetmeyecekti fakat ben istiyordum ki o kendini korusun, kendi tarafını tutsun çünkü ben onun tarafını tutamayacaktım Sevgimin azlığından değil, kalbimin kırıklığından.

Hakan merdivenleri çıkıyordu ama sanki beden onun, ruh onun değildi. Onun şehadet haberini aldığım zamanlar bende böyleydim. Bedenim vardı ama ruhumu hissetmiyordu, bunun nasıl bir acı olduğunu en iyi ben bilirdim. Sevdiğin birine bir zarar geldiğini bilmek insanın ruhunu kaybetmesine sebep oluyordu. Yaşayan ölüler işte böyle ortaya çıkıyordu; Ruh bedende ama bedenle bağlantısını tamamen kaybetmiş.

Haklı olmak mı mutlu olmak mı Narin?

Haklı olmak insanı her zaman mutlu eden bir şey değildi, belki de benim bu ikisi arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya haklılığımı seçip mutsuz olacaktım yada mutluluğumu seçip haklılığımı bir kenara bırakacaktım. Bir tarafı seçmek için henüz hazır değildim ama o seçim zamanının yaklaştığını da biliyordum.

Merdivenleri bitirdiğimiz de Hakan hafif sendeler gibi oldu ama tuttum. Tahmin ettiğimden daha sarhoştu. Göz göze geldiğimizde "İlk defa adımlarım sendeliyor Narin." dedi kısık bir sesle. "İlk defa..." diye tekrar etti, kendine hayret eder gibiydi.

Benimle karşılaşmadan önce neler düşünüyordu, benden ne bekliyordu yada nasıl bir hayatım olduğunu sanıyordu bilmiyordum ama öğrendiği her şey keskin bir bıçak gibi kalbine saplanmıştı. Gideceği yolu bilmiyordu, ilk defa kendinden emin değildi, adımları işte tam da bu yüzden birbirine karışmıştı.

Onu tutmak için elimi avuçlarından çekip kolunu tuttum. İki elim ile tuttuğum için sargıda olan kolum hafifte olsa sızlamıştı ancak belli etmedim.

Hakan'ın alkol kokan nefesini yüzümde hissediyordum, bakışları çok kısa bir an yüzümde dolandı fakat hemen kaçırdı gözlerini. Tekrar adımlamaya başlamıştı ki "Neden gözlerime bakmıyorsun?" diye sordum göz hizasına girebilmek için başımı hafifçe sağa eğerek.

Adımları duraksarken göz ucuyla bana baktı ancak tam bir göz teması kurmadan "Gözlerine bakacak yüzüm mü var Narin?" dedi mahcubiyetle.

O bu kadar mahcupken ben nasıl öfkeli kalmaya devam edecektim?

"Duş almak ister misin?" diye sordum nazik bir tınıyla. Çok kötü görünüyordu ve ben bir önce ayılmasını istiyordum. Sarhoşluğu geçtiğinde mahcubiyetini maskeleyebilecekti ve ben bu sayede öfkeme daha sıkı sarılabilecektim.

Başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı "Ama sen önce kuru bir şeyler giy ve sana pansuman yapalım, sargın oldukça ıslak." dedi bakışlarını sargıma çevirerek. Haklıydı belki de uzun zamandır hissetmediğim sızı ıslaklık yüzünden kendini belli etmişti.

Başımı onu onaylarcasına sallayarak "Pansuman yapabilecek kadar iyi misin?" diye sordum.

Mahsun bir şekilde başını aşağı yukarı sallayarak "Yapabilirim, sen odana geç ben malzemeleri alıp geleceğim." dedi

Hakan banyoya yönelirken bende odama doğru yürümeye başladım. O gelmeden üzerimi değiştirip kuru ve temiz kıyafetler giymek istiyordum. Islaklık bir yana üzerimdeki çamur beni daha çok rahatsız etmişti. Saçlarımı yeni yıkamıştım ama onlarında tekrar yıkanması gerekecekti.

Ne düşüneceğimi bilmediğim dakikalarda hiçbir şey düşünmemeyi tercih ettim. Bazen kısa bir an en azından kısa bir nefes süresi kadar zaman vermesi gerekiyordu insanın kendine. Aksi halde aklı ve kalbi arasındaki o araf kalkıp ikisini de birbirine karıştırıyor ve insanı hem aklından hem kalbinden ediyordu. Kendimi dinlemek, hislerimi doğru bir yere oturtabilmek için zamana ihtiyacım vardı. O kadar çok savaşmış, o kadar çok yıpranmıştım ki şimdi birine bile dermanım yokken asıl şimdi en çok savaşmam gereken zamanmış gibi hissediyordum.

Güçsüzken girilen savaşların mağlubiyetle sonlanması kaçınılmazken Hakan'ı kaybetmek mi mağlubiyetti yoksa onunla olmak mı işte bu sorunun cevabı bende yoktu. Belki de cevabı dillendirebilecek kadar güçlü değildim. Onu da bilmiyordum. Gururum, kırgınlığım, sancım kalbimin sesini öylesine bastırıyordu ki ne lal olmayı kabullenebiliyordum ne de avaz avaz bağırabiliyordum. Sallanıyor ve düşmemek için çaba veriyordum. Bu sefer durdum. O dinginlikte sadece izlemek istedim. İzlemek, gözlemlemek, kendi içimde kendime bir yol bulmak istedim.

Dolabın kapağını açtıktan sonra temiz çamaşırlardan çıkardım kendime. Yatağın üzerine doğru attıktan sonra üzerimdeki tek hamleyle çıkardım ve yere attım. Buz gibiydim, üşüyordum. Saçlarımın ıslaklığı üzerimden savrulan parçayla tenimi dövercesine sırtıma döküldü. O sırada kolumdaki o ağrı kısa bir an beni duraksattı, yüzümü acıdan bir şekle soktu. Gözlerimi kapadım ve ağrının dağılmasını bekledim. Altımdaki pantolonla, üzerimde

sadece sutyenimle kalmıştım. O bile sırılsıklam olmuş suyu çekmesiyle iyice daralınca göğüslerime hem yapışmış hem de acıtacak boyuta getirmişti. Çamurun izleri tenimde lekeler oluştururken temizlenmek için can atıyordum. Tam sutyenimi de çıkarmak için kolumu arkaya atmak istemiştim ki kolumun sızısı buna engel oldu. Ellerim tam arkamda öylece kalmışken bir ''Ah.'' Sesi çıktı dudaklarımın arasından ve ellerim hızlıca yana düştü.

Kolumu ikinci kez zorlayınca acısı daha baskın bir hal almıştı ki bu sefer sırtımda başka bir şey hissettim. Kopçam birkaç saniye içinde gevşemişti ve ben gözlerimi nasıl belerttiğimi fark etmedim bile. Sütyenim bollaştığı o an önden destek olarak arkamı döndüğümde Hakan'ın yangından bir parçayı andıran gözleriyle karşılaştım. ''Sen... Senin...'' cümlelerim şaşkınlığın getirisi bir titreklikle başladığında bir adım gerilemiştim ki ''Yardım etmek istedim.'' dedi Hakan.

Bakışlarında gördüğüm bir yangının git gide göz bebeklerindeki tenimde büyüdüğüydü. Öyle bir yutkundu ki bana bakarak ateşi bana sıçradı. Ona baktığımda, bana tanıdık olan eski zamanlara ait o arzunun hala aynı etkideki tanıdıklığı beni darmaduman etmişti.

''Ge...Gerek yok.'' dedim ama sesimin cılızlığı beni bile ikna eder seviyede değildi. O da bunu ciddiye almamış gibi bana doğru adımladı ve çıplak tenimden çekemediği bakışlarıyla yaralı olmayan kolumdan tuttu. Onun dokunuşları altında, onun gözlerinin en içine bakarak, sanki tüm uzuvlarımın hissini kaybetmişim gibi adımladım. Beni yatağa doğru oturttuğunda onun çekemediği bakışları tenimde dolanıyordu benimki ise onun gözlerinde. Çekmek için de bir çabaya girmiyordu. Sanki her bir anı değerlendirmek istermişçesine derince yutkunuyor, sıcak soluklarını tenime özgürce bırakıyordu.

Elim sutyenimde yatağa doğru oturduğumda parmakları yaralı olan kolumu usulca kendine doğru çekti. İri parmakları kendisinin aksine yumuşak bir dokunuş göstermeye özen

gösteriyordu. Parmakları okşarcasına kolumda dolanırken eski sargıyı usulca ve aheste aheste çözdü. Batikonlu pamuğu yarama doğru sürerken "Acı-" dedi ama gözlerimle kesişmek istediği o noktada sutyenimin bollaşan ve açıkta kalan kısımlarına takıldı.

"Senin uğruna verdiğim mücadelenin yanında nefsime de oynaman ızdırap değil mi?" Bakışları usulca gözlerime çıktığında ne diyeceğimi bilemedim. Açıkça içinde bulunduğun müşkül durumdan bahsederken ne diyebilirdim bilemedim.

Bir yanım daha çok örtünme iç güdüsündeyken diğer yanım onu biraz daha zorlamak istedi. Yukarı doğru çekmek istediğimde göğüslerimin alttan taşan o görüntüsü Hakan'ın sınırlarını zorladı ve bir eli iki şakağını aynı anda ovalamak için gittiğinde kendine aman dilenircesine derin bir soluk aldı.

"Ah!" dedim o an canımı acıtmış gibi bir yalanla. Tek amacım onu zorlamak, zorlandığını görmekti. Dokunamamasının, içinin gitmesinin verdiği o haz içimi doldurup taşırırken gözlerini nasıl hızlı açtığını ben bile anlamadım.

"Acıdı mı?"

Sesinin nahifliğine karşı "Sence?" dedim aksi bir sesle. "Yapamayacaksan bırak. Yeteri kadar acıtmadın mı canımı zaten." dedim. Az önce bahçede birbirine sarılmış ağlayanlar biz değildik sanki. Ateş ile barut olayı bu muydu? Çekim arttıkça öfkede mi artıyordu?

Soktuğum o lafın farkında mıydı sarhoşluğun etkisiyle bilemedim. "Gözlerin kapalı pansuman yapamazsın." dedim inat gibi, damarına basar gibi.

"Şartlarımı zorluyor." dedi o da laf sokarcasına. "Ben de bu pansumanı farklı şartlar altında, farklı bir ilgiyle yapmak isterdim."

"Şartlar..." dedim imalı bir gülümsemeyle. "Beni de zorlamıştı ama ben dayanmıştım. Sen de dayanırsın." diye

devam ettim sözlerime. Resmen kendimi tutamıyordum, az önce gardını indirmekten bahseden Narin neredeydi?

Gözlerimde durmakta zorlanan bakışları "Narin... Narin... Narin..." dedi ve pansumanına devam etti. "Adı Narin kendi zalim. Benim de bu dünyadaki sınavım senmişsin." Ben bir şey demeyince gözlerimin içine bakarak "Allah da bana geçmeyi nasip etsin." dedi. Yine bir şey demeyince duasına kendi "Amin" dedi.

Yüzüme oturmaya duran o gülümsemeyi gizlemek için verdiğim çabanın aynısını Hakan da göğüslerimden uzak durmak için yaptı. Sargıyı koluma sararken kayan bakışlarıyla sargı arasında mekik dokudu. Bandı taktıktan sonra da hızlıca ayağa kalktığında öyle hızlı arkasını döndü ki benden bir şeyler gizliyormuş gibi.

"Tamam bitti." dedi yüzüme bakmadan kapıya doğru ilerlerken. Bu haline anlam veremediğimden kaşlarımı çatarak hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve merakıma yenik düşerek "Nereye?" diye sordum hızlı oluşuna karşı.

Kapının eşiğinden, omzunun üzerinden "Duşa." dedi üzerine basa basa. "Soğuk bir suya ihtiyacım var müsaaden varsa."

Sesinin tonundaki ima ve benden gizlemeye çalıştığı o hali yüzüme bir kan oturmuş gibi beni kızartırken dudaklarımı ısırıp başımı başka bir yöne çevirdim. Hakan odadan çıktı ama o yangının etkileri ikimizin de üzerinde kaldı.

Bu yüzüme bakamama olayı canımı sıkmaya başlamıştı, yüzüme bakacaktı ve eğer beni tekrar istiyorsa benim için savaşacaktı. Bende mümkün olduğunca şartlarını zorlayacak ve ona hiçte yardımcı olmayacaktım.

...

Yüzüme vuran güneş ile gözlerimi araladım. Kısa bir an nerede olduğumun idrakini yaşadıktan sonra yerimden doğrulup yatak başlığına yaslandım.

Hakan ile karşılaştıktan sonra uyandığım her yeni günde durumun gerçekliğini bir kere daha sorguluyordum. Belli bir

zaman sonra bu durum değişecekti belki ama ben alışana kadar epey bir zaman geçeceğe benziyordu.

Uyanır uyanmaz zihnimin bana hatırlattığı gerçeği bir kere daha kabullenmiştim, Hakan ölmemişti.

Bazı sabahlara farklı bir hisle uyanıyordunuz çünkü bir önceki gün yaşadığınız şeyler artık hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağını size göstermişti. Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde uyandığınız ilk gün, taşındığınız yeni evinizde uyandığınız ilk sabah, istediğiniz işe girdiğiniz ve işe başlayacağınız ilk gün... İyi veya kötü yeni başlangıçların ertesi sabahı zihninizde bir telaş olurdu, yeni başlangıçlarda zihnim bana hep şu iki soru sorardı 'Şimdi ne olacak?' yada 'İstediğin oldu, peki ya şimdi ne yapacaksın?' sorusunu.

Öldüğünü sandığınız birinin aslında ölmediğini öğrenmekte bu sabahlardan biriydi. Ölümü zorla kabullenen aklım aynı şeyi Hakan yaşadığı içinde yapıyordu. Zihnimin ne kadar güçlü olduğunu aklımı kaçırmadığım için anlayabiliyordum. Zihin her şeyi bilmek ve kendini garantiye almak ister, hiç bir şey bilmediğim için zihnim bana sürekli 'Ne olacak?' diye soruyordu. Zihnim öğrenmek için çırpınırken kalbim kırılmaktan deli gibi korkuyordu.

Dün geceden sonra Hakan ile ne kadar bahçede kaldığımızı bilmiyordum ama onun ağlaması, ölümü kadar beni etkilemişti. Ondan saklanan bu bilgileri dün kimden öğrenmişti ona ne söylenmişti bilmiyordum ama Hakan'ın bir şeyleri hazmetmesi de en az benim kadar zor olacaktı. Bunu dün verdiği tepkiden, sarhoşluğundan ve öfkesinden anlayabiliyordum. Hakan'ı öfkeden ağlatan olaylar zincirinin baş faktörü olan üvey babam için çoktan bir plan yaptığını tahmin ediyordum. Planını bilmesem de bir şey yapmadan durmayacağı kesindi. Ben ise artık pisliğini bize bulaştırmayan üvey babamı tekrar bize musallat etmesini istemiyorum. Ne yapıp ne edip Hakan'ın kafasındaki şeyleri öğrenmem gerekiyordu.

Hakan'ın görevi öldü gösterilecek kadar büyükse eğer görevinin bittiğini ve bu yüzden döndüğünü sanmıyordum.

Onun yaşadığını bilmem, benim veya Hakan'ın tehlikede olması anlamına geliyor muydu bilmiyordum. Hakan'ın bağlı olduğu topluluk her ne ise benim onun yaşadığını öğrenmemi görevi tehlikeye atmak olarak görebilirdi. Belki tam anlamıyla Hakan'ı dinleyecek cesareti bulana kadar bazı şeyleri öğrenmem gerekiyordu, benim Hakan'ın ve çocuklarımın güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

Tüm bunları düşünerek yataktan kalkmaya hazırlanıyordum ki komodinin üzerinde duran telefon dikkatimi çekti, bu benim telefonumdu.

Telefonu heyecanla elime aldım ancak telefon kapalıydı. Muhtemelen şarjı yoktu, yine de şansımı denemek için telefonun açma tuşuna bastım.

Telefon açıldığında bugün şanslı günümde olduğunu düşündüm çünkü telefon şarj edilmişti.

Telefon açılır açılmaz bir sürü bildirim düştü ancak hiç birine bakmadan Ezgi'yi aradım ancak telefona cevap veren Ezgi değildi. Kısa bir an sesi tanımasam da daha sonra Sezgin olduğunu anlamıştım.

"Sezgin?" dedim sorar gibi.

O da benim sesimi yeni tanımış olacak ki "Narin, kusura bakma tanıyamadım sesini. Seni pıtırcık olarak kaydetmiş." dedi. Sesinden gülümsediğini anlamıştım.

Güldüğünü anlayınca birazda olsun rahatladım. "Sesin güzel geliyor iyi misin?" diye sordum merakla.

Sesli bir soluk verip "Merak etme iyiyim." dedi sakin bir sesle.

"Ezgi nasıl peki? O neden açmadı telefonu" diye sordum endişeyle. Eğer iyi olsaydı telefonu kendisi açabilirdi. Kalbim korkuyla atmaya başlamıştı ki Sezgin "İyi, yani en azından hayati tehlikeyi atlattı. Tamamen toparlaması uzun sürecek. Uyuyor şimdi." dedi buruk bir sesle.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım, hayati tehlikesinin olmadığına sevinmiştim. Onu en son gördüğümde yerde kanlar içinde yatıyordu, keşke bu görüntüyü zihnimden silmenin bir yolu olsaydı. "Sen nasılsın,

vuruldun mu sende, neler oldu Sezgin, neden saldırıya uğradık?" diye sordum ardı ardına. O anlar bir bir gözümün önüne gelirken nabzımın atışı bile değişmişti, unutmak istediğin anlardan biride o gündü.

"Ufak sıyrıklar var ama ben iyiyim, Sinem ile konuştuk..." dedi kısa bir es vererek konuşmasına devam etti. "Bir akrabandaymışsın." dedi. Benden haberdar olduğu için ulaşmaya çalışmamıştı demek ki.

"Evet..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Kısa bir es verdikten sonra merak ettiğim bir diğer soruyu da sordum. "Bizi savunmak için gelenler kimdi biliyor musun?"

Sezgin'in Hakan'ı bildiğini sanmıyordum yoksa Sinem'in, Sinem değil Demet olduğunu ve bir akrabam diye bahsi geçen kişinin Hakan yani kocam olduğunu bilirdi.

"İstihbarat, son anda bununla ilgili ihbar almışlar..." dedi düşük bir tınıyla. Hakan'ın istihbarat için çalışmaya başlaması bana sürpriz olmamıştı, aksine tahmin ettiğim bir durum kanıtlanmış olmuştu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak "Peki neden olmuş saldırı bununla ilgili bir bilgi var mı?" diye yeni bir soru sordum. Hakan'ın istihbarat için çalışması ve benim çalıştığım şirketin ödül törenine saldırı olması kesinlikle tesadüf olamazdı. Aklıma düşen bu düşünce beni daha da korkutmuştu. *Belki de bir tesadüftür Narin kendi kendini korkutma.*

"Sezgin?" dedim ondan bir ses gelmeyince.
O ise "Bunları telefonda konuşmayalım, yanına geldiğimde konuşuruz olur mu?" diye sordu.

"Tabi olur ama seni buraya davet etmem için yanında kaldığım akrabamdan izin almam gerekiyor." dedim utana sıkıla. Onun birden gelmesi ve Hakan'ı karşısında görmesi çok iyi olmazdı. Hakan'ın kimliğinin hala gizli olup olmadığını bilmiyordum. Sezgin, Hakan'ı bire bir tanımıyor olsa da fotoğraflardan biliyordu şehit olduğunu sandığı birini pat diye karşısında görmesi pek hoş olmazdı. Hakan'ın, Sezgin'i tanıyıp tanımadığını bilmiyordum ona da Sezgin ile

görüşmeden önce Sezgin'in kim olduğunu anlatmam gerekiyor olabilirdi.

Kısa bir sessizliğin ardından "Tabi olur sorun değil, müsait olduğunda haber verirsin" dedi içten bir sesle.

Beni görebilecekmiş gibi başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Sonra beni göremediğini idrak edip "Olur tabi haberleşiriz, Ezgi'ye selam söyle uyanınca." dedim.

"Olur tabi söylerim, bir şeye ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin." dedi.

"Teşekkür ederim, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp, onu da yanıma alarak odadan çıktım. Kahvaltıyı hazırlayıp çocukları uyandıracaktım, düzenimiz bu kadar bozulmuşken yemek ve uyku saatlerinin daha fazla bozulmasını istemiyordum. Ses çıkarmamaya özen göstererek Hakan ve çocukların uyuduğu odaya yöneldim. Kapının önüne geldiğimde kapıyı açıp açmamakta kararsız kaldım. Çocukların uykusu derin olsa da Hakan'ın uykusunun oldukça hafif olduğunu biliyordum. Dün ki halini göz önünde bulundurunca uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Dün ikimiz içinde tuhaf bir gün olmuştu önce ağlamış, birbirimizde durulmuş sonra birden alevlenmiştik. İkimizin de duyguları gelgitliydi resmen, her zamanki gibi.

Odanın kapısını açmaktan vazgeçerek merdivenden inip mutfağa geçtim. Dün birazda olsa bir çok şeyin yerini öğrenmiştim. Çocuklara yumurta haşlayıp bizim içinde menemen yapmayı düşünmüştüm.

İşime başlamadan önce radyoyu açtım hemen ardından çay suyunu koyup dolaptan yumurta, domates ve biber çıkardım. Çocuklar için haşlayacağım yumurtaları, yumurta haşlama makinesine koyup menemen için domatesleri doğramaya başladım.

Birazda nostalji dedi radyodaki o ses ve Nil karaibrahimgil seviyorum sevmiyorum çalmaya başladı.

Seviyorum sevmiyorum
Kaç yaprak var bilmiyorum

Ben seni kopardım attım
Kendimi toparlıyorum

Bende şarkıya eşlik etmeye başladım.

Var mı şimdi başka biri?
Onu bana benzettin mi?
Ne yaparsan o ben olmaz
Parçaları sana uymaz

Ezgi'nin iyi olduğunu öğrenmek bana iyi gelmişti kendime her bir düşünceden uzak kısa bir tanımak istiyordum bu şarkı da sanki tam o an benim karşıma çıkmıştı.

Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?
Kendimi bunun için mi yorucam ben?
Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?

Bıçağın sapı birden mikrofonum oluvermişti. Kalçalarımı sağa sola hareket ettirerek "Yok ki senin bir yedeğin, Kötü kedi Şerafettin, Söyle nasıl kıydın bana?, Hem canındım hem ciğerin, Kendimi bulamıyorum, Geri alamıyorum, Ben her gece rüyalarda, Hep sana hak veriyorum..." diyerek şarkıya eşlik etmeye devam ettim.

Şarkı devam ederken kaçlarımı sallayarak kendi etrafımda dönmüştüm ki Hakan'la göz göze gelince dansımda şarkımda yarım kaldı. "Se... Sen... Ne zaman?" diyebildim sadece, resmen şaşkınlıktan düzgün cümle kuramamıştım. Hakan kapı pervazına yaslanmış, kollarını birbirine dolanmış bir şekilde beni izliyordu. Kollarını bu şekilde bağladığı için mi yoksa beyaz giyindiği için mi bilinmez kol ve göğüs kasları oldukça belirgin bir hal almıştı.

Hakan beni baştan aşağı süzdü ve en sonunda gözlerimde durdu. Bu defa gözlerini kaçıran ben olmuştum, yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Beyaz tişört ve gri eşofman altı nasıl bir kombindi, bence kesinlikle yasaklanmalıydı ayrıca dün gözlerimin içine bakamayan adam öyle cüretkar bir şekilde beni süzmemeliydi.

"Şarkının başından beri buradayım sayılır." dedi yerinden doğrularak, yüzündeki hafif bir gülümsemeyi gizlemeye

çalışsa da fark etmiştim.

Bana doğru adımlarken "Bıçak keskin, mikrofon olmak için fazla tehlikeli." dedi göz kırparak.

Sırtımı aceleyle ona dönerek domatesleri kesmeye başladım ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki domatesleri saçma sapan kesiyordum.

Benim üzerimde kısa siyah bir tişört ve aynı renk tayt vardı. Oynarken bütün kıvrımlarımı belli edecek harika bir kıyafet seçimine sahiptim.

Hakan başımın üzerinde kalan dolaba uzandığında resmen beni de kolları arasına hapsetmişti. "Hakan." dedim isyanla karışık bir sesle. Az önce olanlar yetmezmiş gibi bir de bu kadar yakınlaşmıştık, resmen bilerek yapıyordu. Benim ayarlarımla oynamak hoşuna gidiyordu.

"Efendim?" dedi sahte bir masumiyetle. Bu mutfak bu kadar sıcak mıydı, beni baya ateş basıyordu. Güya ben onun sınırlarını zorlayacaktım, o benim sınırlarımı zorluyordu.

Sesli bir soluk vererek "Benden isteseydin ben verirdim, kişisel alanımı ihlal ediyorsun." dedim panikle.

Hakan'ın fincana uzanmış eli yukarı da kalırken başını bana doğru çevirdi. Onun bu hamlesiyle aramızda o kadar az bir mesafe kalmıştı ki ikimizde aynı ayna yutkunduk. Nefesi dudaklarıma çarpacak kadar yakındık, iki gündür öyle hallerde kalıyorduk ki bu bizim sınırlarımızı zorluyordu.

Gözleri beni tekrar süzdü, bakışları gözlerime tırmandığında dudakları açıldı ancak cümle kurmadan tekrar kapandı. Her ne diyecekse vazgeçti, fincanı alıp geri çekildi. Ben ise istemsizce sesli bir soluk verdim.

Domatesleri tekrar doğramaya başlamıştım ki Hakan'ın filtre kahve makinesine ilerlediğini görünce kaşlarımı çattım "Artık sabahları kahve mi içiyorsun?" diye sordum. O ince belli bardaktan çay içmeyi severdi, kahve ve fincan çok da onun tercih ettiği bir şey değildi.

"Ee hatun yok mu bir demli çayın, bu nasıl misafirperverlik?" dedi koltuğa iyice yayılıp sağ ayağını sol bacağının üzerine atarak.

Dilimi, damağıma vurup "Çay tiryakisi misin sen?" dedim kollarımı birbirine dolayarak.

Bulduğu her yerde, her fırsatta çay içmeden edemiyordu. Demli ve ince belli bardak şartı da vardı. Fincan ile çay içenlere savaş ilan edecek kadar nefret ediyordu fincan çaydan.

Sebebini sorduğumdaysa 'Kadının ve bardağın ince bellisi makbüldür.' diyordu. Bende de en çok ince belli oluşumu seviyormuş. Hatta demesine göre ilk karşılaşmamız da beni tuttuğunda fark etmiş belimin inceliğini, orada tutulmuş bana.

"Tiryakiyim tabi, bir sana bir de çaya." dedi kısık bir tınıda. Kollarımın bağı çözüldü, ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. "Şöyle İnce belli bardaktan ince bellimle sıcacık bir çay içsek güzel olmaz mı?" dedi göz kırparak. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

Bu lafları ayaktayken duymasaydım da, zor bela ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmasaydım. Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıp, başımı boşluğa çevirdim.

Bir sözü, bir bakışı yetiyordu kalbimin hızının değişmesine, ayaklarımın bağının çözülmesine.

Bakışlarımı tekrar Hakan'a çevirip "Olur tabi, içelim bakalım." dedim içten bir gülümsemeyle, o böyle konuşunca nasıl reddebilirdim ki. Sesimin mest olmuş gibi çıkmasını engelleyememiştim.

Hakan'a sırtımı dönüp salondan çıkmaya hazırlanırken seslendi arkamdan. "Açık olsun bu sefer, karşımda sen olacaksın malum..." dedi. Adım atmayı bıraktım, söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum. "Cemal Süreya'ya ayıp olmasın." diye devam etti sözlerine, çayın ardından bir beni görmek istercesine.

O an anladım ki kalbin dudakları yoktu fakat güzel sözü hissedince o da gülümserdi.

Kısa bir an o güne gidip geri döndüm, bazı alışkanlıklar değişebilirdi ama işte o alışkanlık değişti diye anılar

değişmiyordu. Hatırladığım Hakan ile şuan ki Hakan belki de çok farklı iki insandı, biz her ne kadar istemesek de zaman insanı değiştirebiliyordu. *Lütfen değişmemiş olsun Narin.*

"Hayır." dedi başını iki yana sallayarak "Vücudum alkole alışkın olmadığı için henüz ayılamadım." dedi kahveyi demlemeye başlayarak. Domatesleri doğrarken bir yandan da göz ucuyla ona bakıyordum. Dalgın gibi görünüyordu, öylece makineye bakıyordu. Ne düşündüğünü bilseydim keşke bir dilek hakkım olsaydı Hakan'ın zihnini okumayı seçerdim.

"Dünü hatırlıyor musun peki?" diye sordum. Öylesine soruyormuş gibi kayıtsızdı sesim ancak aşırı merak ediyordum.

Bakışlarını bana çevirdiğinde ben kayıtsız görünebilmek için bakışlarımı ona değdirmeden domateslerle ilgilenmeye devam ettim. *Adam beden dili okuyordu Narin, unuttuysan hatırlatayım.* Unutmamıştım ama bende rol yapma konusunda baya yol kat etmiştim. *"İyim."* derken kendimi inandırabilmek için mesela ya da çocuklara sorun olmadığını gösterebilmek için epey inandırıcı rol yapmaya başlamıştım.

"Her bir anını." dediğinde vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma doluştuğunu hissettim. Bahçede birlikte ağlamamız ve sonrasındaki pansuman durumu bizi epey yakınlaştırmıştı. Dört yıl sonra bu kadar yakınlaşmamız bana çok tuhaf hissettirmişti. Bir yanım bu durumdan memnunken diğer yanımın ise bu kadar yakınlaşmamamız gerektiğini söylüyordu.

Boğazımı temizleyerek domatesi ve bıçağı bıraktım, ellerimi yıkayıp bakışlarımı Hakan'a çevirdim. "Konuşmamız gerekiyor." dedim ciddiyetle. Başını beni onaylarcasına sallayıp pişen kahveyi fincanına doldurdu. "Sende içer misin?" diye sordu gergin bir şekilde. İkimizde gerilmiştik bir anda çünkü konuşacağımız konu hayatımızı alt üst eden sırlar ile ilgiliydi. O soracaklarımdan korkuyordu ben ise duyacaklarımdan.

"Olur." diyerek başımın hemen üzerinde kalan, Hakan'ın az önce fincan aldığı dolaptan fincan çıkarıp ona uzattım. Ben masaya otururken o kahvemi fincana koyup önüme bıraktı. Masanın bir köşesine ben otururken diğerine o oturdu. Masa sanki yanında küçücük kalmıştı. Heybetli bedeni kocaman mutfağı bir anda gözümde minyatür bir mutfağa çevirmişti.

Radyoda nostalji kuşağı devam ediyor ve Emre Altuğ Gidecek Yerim mi var şarkısı çalıyordu. Onun bakışları fincanındayken, ben ona bakıyordum. Kısa bir an radyoda çalan şarkının sözlerine kulak verdim; Gidecek yerim mi var diyecek sözüm mü var bunu eller anlamaz, sana ihtiyacım var." diyordu şarkı sözleri. Hakan kaşlarını çatarak radyoya doğru baktığında onunda şarkıyı dinlediğini anlamıştım.

Bakışları tekrar beni bulduğunda "Benden sana gelsin." dedi. Ondan böyle bir şey beklemediğim için ne diyeceğimi bilemeyerek başımı hafifçe öne eğdim, yani kendimce şarkı bana gelsin demek istemiştim. Bakışları tekrar fincanına döndüğünde yerimden hafifçe doğrulup masaya doğru eğildim. Söze gireceğimi anlayan Hakan başını kaldırarak bana baktı. Göz göze geldiğimizde dikkatle soracağım soruları beklediğini fark ettim. Oldukça konsantre olmuştu, benim kadar bu konuyu önemsemesi beni iyi hissettirmişti. "Biliyorsun, bizim nikahımız aceleyle oldu..." dedim Soracağım soru o kadar basitti ki buna bile bu kadar geriliyorsam sormaya cesaret edemediğim ama eninde sonunda öğrenmek zorunda kalacağım konularda nasıl bir tavır takınacaktım?

Sesli bir soluk verip "Benimle evlenirken öldü gösterileceğini biliyor muydun? Bu görevden haberin var mıydı?" dedim hızlıca çünkü saniyeler uzadıkça geriliyordum.

Başını iki yana sallayarak "Yoktu, benim böyle bir görevim olacağından hiç bir zaman haberim olmadı." dedi bakışlarını boşluğa çevirerek. Söyleyeceği şeyleri düşündüğü belliydi, ardı ardına soru sormaktansa ona zaman tanıdım.

Kısa bir sessizliğin ardından bakışları tekrar beni buldu. Sandalyede daha rahat bir pozisyona geçerek "Narin bana istediğin soruyu sorabilirsin ama ben sana her şeyi tek bir oturuşta anlatamam..." dedi içten bir şekilde. "Benim görevim devam ediyor ve ben sana bir şeyleri kademe kademe anlatabilirim. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki nikâh esnasında sana bahsettiğim görev her zamanki görevlerimden biriydi, üvey babanın tepkisini kestiremediğim için ben yokken evlendiğimizi gizlemeni istedim. Dönebilseydim eğer açıklayacaktık ve ben seni her şeye rağmen ailenden istemeye gelecektim, sen o evden telli duvaklı çıkacaktın..." dedi başını öne eğerek. Bunu yapmayı ne kadar istediğini ve yapamamanın ondan bıraktığı yükü yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Benim kadar onunda keşkeleri vardı.

Eğer beni üvey babamdan isteseydi o zaten benden kurtulmak için seve seve verirdi beni ancak ben üvey babamdan yada annemden değil Ragıp amcadan beni istemesini isterdim. Şuan ki evde değil de babam evlenmeden önce yaşadığımız evden telli duvaklı gelin çıkmak isterdim. Bunlar ne yazık ki geride kalmıştı, evdeki hesap çarşıya uymamış ve ben değil gelin olmak evlendiğimi bile anlayamadan bir başıma karnımda bebeklerimle kala kalmıştım.

Aramızda oluşan sessizliği tekrar Hakan böldü. "Ben ölmüş olacağım o sırada da Narin ile evleneyim üstelik hamile kalsın diye bir plan yapmam oldukça bencilce olurdu... Eğer bir gün böyle bir göreve mecbur kalacağımı bilseydim değil seninle evlenmek seninle bir yola bile girmezdim Narin çünkü benim en korktuğum şeyin ardımda birini bırakmak olduğunu en iyi sen biliyordun." dedi bakışlarını bana çevirerek. "Ama isterdim biliyor musun?" dediğinde kaşlarım çatıldı, neyi istediğini anlamamıştım. "Kemenceli, davullu, zurnalı bir gelin alma törenimiz olsun. Sen beyazlar içinde bana gel. Bir evimiz, yatağımız olsun. Sonra çocuklarımızın doğumunda yanında olayım elini tutayım." dedi git gide

kısılan bir ses tonuyla. Sesinin titremesinden, bunun sadece hayal olarak kalmasının onun canını ne kadar yaktığını anlamıştım.

Hakan ile birlikte biriktireceğimiz anılar bir yana çocukları ile biriktireceği anılarda elinden alınmıştı. Onların doğduğu an, yürüdüğü, konuştuğu anlar Hakan'da yoktu. Bu bir baba için ne kötü bir durumdu.

Ona biraz daha zaman tanıyıp "Peki bizden ne zaman haberin oldu?" diye sordum.

"Çocuklar 1 yaşına geldiğinde, baba olduğumu öğrendim." dedi buruk bir gülümseme ile. İçine düştüğü durumuna içinden sövdüğüne neredeyse emindim.

"Neden böyle bir şeyi senden saklamışlar ki?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kaşlarını alayla yukarı kaldırıp "Çocukların ölmeyeceğinden emin olmak istemişler." dedi öfkeyle. Bu korkunç bir şeydi, çocukları ölseydi Hakan baba olduğundan haberdar olmayacaktı.

Belli ki Hakan'dan bunları saklayanlar benim ne gibi zorluklardan geçtiğimi biliyorlardı. Çocuklar doğduğunda herhangi bir sağlık sorunları yoktu, muhtemelen üvey babamın onlara zarar vereceğini düşünüyorlardı, zarar vermeyeceğinden emin olduklarında Hakan'a söylemişlerdi. Bunu sesli dile getirip Hakan'ı daha fazla öfkelendirmek istemedim onun yerine "Ama Demet çocukların neredeyse doğumundan beri benimle. Sen onu, senin gönderdiğini söylemiştin." dedim. Doğrusunu Demet'ten öğrenmiştim ama Hakan'ın aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum.

"Demet'i yanına ben yerleştirmedim ama sonra benim için çalışmaya başladı, örgütten önce bana söyledi her şeyi. Örgütle bir çok kez ters düştük..." dedi. "Onlar bize kişi olarak bakmaz Narin. Biz onlar için askeriz, piyon gibi. Bizim acımız, ailemiz, isteklerimiz önemsizdir. Görev her şeyden üstündür." Hakan örgüte bağlıyken bir yandan da kendini ve bizi onlardan da korumaya çalıştığını anlatmaya çalışıyordu,

bunu açıkça dile getirmemişti ama ben anlamıştım. Örgüt için biz hiç kimseydik ve yoluna istemeden de olsa çıkmamız halinde bizi ortadan kaldırabilirdi. "Bu çok acımasızca." dedim kendimi tutamayarak.

Başını aşağı yukarı sallayarak "Acımasız olmak zorunda ancak bu şekilde ayakta kalabilir örgüt." diye yanıtladı beni. Belki de haklıydı taviz tavizi doğuracak ve disiplin ortadan kalkacaksa örgüt en başından buna engel olmak için her türlü tavizden kaçınacaktı, peki ama Demet'in Hakan'ın safına geçmesi, benim Hakan'ı öğrenmem bir taviz değil miydi?

Elimi başıma götürerek şakaklarımı ovaladım. Bu durum benim başımı ağrıtmıştı, korktuğum kadar vardı, üstelik nerede olduğunu ve bizden haber alamayacak kadar nasıl bir durumun içinde olduğunu sormamıştım bile.

"Görevin bitmediyse benim senin yaşadığını bilmem, beni tehlikede yapar mı?" diye sordum aklımdan geçen o düşünceyi dillendirerek.

"O baskından geç haberimiz oldu." dedi masada bir noktaya odaklanarak, sanki o anları tekrar yaşıyor gibi durgunlaşmıştı. "Polis yetişebilecek gibi değildi, beni henüz öğrenmemen gerekiyordu aslında ama ne olursa olsun seni öyle bir ortamda bırakamazdım, senin yaşaman örgüt için önemli beni aralarında görmek istiyorlarsa seni korumak zorundalar... çünkü Narin sana yada çocuklara bir şey olursa hiç bir şey umurumda olmaz."

Tehlikedesin yada değilsin dememişti ama ben anlamıştım bana bir şey olursa Hakanı görevde tutamazlardı bu yüzden Hakan'ın müdahale etmesine izin vermişlerdi.

"Artık asker değilsin değil mi?" diye sordum.

"Rütbem, kimliğim, adım yok." dedi buruk bir gülümseme ile. "Bu defa gerçekten yok Narin, her şeyi aldılar benden, seni bile."

Ağzımızdan çıkan her bir kelimeye dikkat etmemiz gerektiğini söylemişti Hilal, ona göre kurduğumuz her cümle evreni gezer ve bize dönermiş. Hakan adım yok derken bunu

kastetmemişti ama artık gerçekten adı yoktu. O tüm dünyaca ölü kabul ediliyordu. Gölgesi, izi, adı ve rütbesi yoktu.

Boğazımın kuruduğunu hissederek, soğumaya yüz tutmuş kahvemden bir yudum aldım. "Yaşadığını benden başka bilen var mı?" diye sordum "Yada daha açık olmak gerekirse etrafımda Demet'ten başka adamın var mı?"

"Hayır bilen yok, kimseye söylememen gerekiyor Narin." dedi rica eder gibi.

Tam çocuklar seni nasıl öğrendi diye soracaktım ki masanın üzerinde duran telefon varlığını hissettirmeye çalışarak çalmaya başlayınca bakışlarım ekrana kaydı. Arayan Hilal'di, üstelik görüntülü arıyordu.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Hakan. Başımı iki yana sallayarak "Açamam Hilal arıyor." dedim.

Hakan'ın bakışları telefona değdi, oturduğu yerden ekranı ne kadar görüyordu bilmiyordum ama öylece kala kaldı. Kardeşi telefonun öteki ucundaydı şimdi yanıtlasam sesi mutfağı dolduracaktı. Hakan derin bir soluk çekti ciğerlerine "Sesini duymak istiyorum." dedi bakışlarını bana çevirerek. Bana yalvaran gözlerle bakarken bu isteğini çevirmem oldukça zordu.

Titreyen ellerimle telefonu aldım ve derin bir nefes alarak aramayı yanıtladım. "Narin." dedi Hilal endişeyle. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı onu böyle görünce korkuyla "Hilal iyi misin?" diye sordum. Hakan tam ayağa kalkmıştı ki Hilal "Saldırıya uğramışsın, yeni öğrendim iyi misin?" diye sordu ağlamaya başlayarak. Beni aramadan öncede ağladığı gözlerinden belliydi.

Hakan destek almak ister gibi avuçlarını masaya koyarak gözlerini kapattı. İkimizde çok korkmuştuk, Hilal biraz daha ne olduğunu söylemeseydi Hakan yanıma gelip kendisi konuşurdu emindim.

"İyiyim ben ufak bir sıyrık sadece." dedim telefonu kısaca koluma tutarak. Hakan tekrar yerine oturdu ancak stresten

bacağını sallıyor, dudaklarını ısırıyordu. Belki de kardeşine ilk defa bu kadar yakındı.

"Neden saldırmışlar ki ne oldu?" dedi iç çekerek.

"Bilmiyoruz." diye yanıtladım onu. "Nurten anneye söylemedin değil mi?"

Başını iki yana sallayarak "Hayır söylemedim, kalpten mi gitsin kadın." dedi yüzündeki yaşları silerek. "Çocuklar nasıl?"

Onu rahatlatmak için hafifçe gülümseyerek "Çocuklar çok iyi bir sorun yok." dedim.

Burukta olsa o da gülümseme karşılık verdi. "Biliyor musun Narin bugün abimin mezarına gittim" dediğinde buz kestim. Bakışlarım Hakan'a değdiğinde gözlerini yumdu.

Mezar boş abin karşımda oturuyor diyemedim.

"Abimi çok özledim Narin." diyerek tekrar ağlamaya başladığında vicdanım sızladı. Demet'e kızdığım şeyi şimdi kendim yapıyordum karşımda abisi için ağlıyordu ve ben onu teselli edemiyordum.

"O yaşasaydı her şey daha kolay olurdu, o seni korurdu." dedi hüngür hüngür ağlamaya devam ederken. "Sınavın hiç bitmiyor." dedi. Asıl sınavım yeni başladı diyemedim, o çok güçlü ama onunda gücünün yetmediği yerler olurdu diyemedim. Şuan ne desem iki yüzlülük olacaktı bu yüzden sustum. Bakışlarımı Hakan'a çevirdiğimde pür dikkat telefona baktığını gördüm. Bakışlarımı tekrar Hilal'e çevirecektim ki asla yapmam gereken bir şeyi yaptım titreyen ellerim telefonu daha fazla tutamadı ve telefon masaya düştü.

Mutfağı Hilal'in "Abim-" diyen sesi doldurdu.

BÖLÜM SONU...

Aşağıdaki linkten beni takip etmeyi unutmayın. ❤

https://linktr.ee/sibellaaa

Sizce bundan sonra neler olacak?

BÖLÜM 22

AYY NİHAYET GELDİMMMM.
YILDIZA BASIP YORUMLARI HAZIRLADIYSAK BAŞLIYORUZ...
SİZİ SEVİYORUM VE BOL ÖPÜCÜK :*:*:*
İYİ OKUMALAR.

"O yaşasaydı her şey daha kolay olurdu, o seni korurdu." dedi hüngür hüngür ağlamaya devam ederken. "Sınavın hiç bitmiyor." dedi. Asıl sınavım yeni başladı diyemedim, o çok güçlü ama onunda gücünün yetmediği yerler olurdu diyemedim. Şuan ne desem iki yüzlülük olacaktı bu yüzden sustum. Bakışlarımı Hakan'a çevirdiğimde pür dikkat telefona baktığını gördüm. Bakışlarımı tekrar Hilal'e çevirecektim ki asla yapmam gereken bir şeyi yaptım titreyen ellerim telefonu daha fazla tutamadı ve telefon masaya düştü.

Mutfağı Hilal'in "Abim-" diyen sesi doldurdu.

Aceleyle telefonu tekrar elime alırken Hilal'in ekrana bakmadığını görerek rahatladım.

"Abim keşke burada olsaydı diye tamamladı sözünü.

Ne zaman ayağımız takılsa ilk sığındığımız limandı Hakan. O yokken hep o olsaydı ile başlayan cümleler kurmuş tuttuğumuz yası kat kat arttırmıştık.

Hepimizin yalnızlığı kendineydi, her ne kadar birbirimize tutunmaya çalışsak da bulduğumuz ilk fırsatta gözümüz o boşluğa kayıyor ve kalbimiz acıyla sızlıyordu. Sevdiğini baktığı yerde göremeyince insan geriye kalan herkese kör oluyordu. En sevdiğin gittiğinde dünyada kalan diğer

insanlarda siliniyordu ve sen yapayalnız kalıyordun. Bunu tecrübe ile sabitlemiştik.

Üç kadınında en büyük dayanağı Hakan'dı. Nurten anne kocasını kaybetmiş oğluna tutunmuştu, Hilal babasını kaybetmiş abisine tutunmuştu, ben kendimi kaybetmiş Hakan'a tutunmuştum. Babamdan sonra bir tek onun yanında Narin olabilmiştim ben. Bir tek onun yanında güçlü olmama gerek kalmamıştı, bir tek onun yanında çocuk yanım ortaya çıkmıştı...

Bazı şeyler affedilebilir ama telafi edilemezdi. Geçen zaman geçmişti, çekilen acı hissedilmişti, kırılan kalp dağılmıştı.

Bakışlarımı usulca Hakan'a çevirdim. Gözlerini kapatmış, dudaklarını ısırıyordu. Abin burada diyemedim, tam karşımda yaşıyor, beni o kurtardı diyemedim. Hilal yada Nurten anne bilse ne tepki verirdi Hakan'ın yaşadığına merek ediyordum.

Hilal bir kere daha öksüz kalmasına rağmen affeder miydi abisini? Peki ya Nurten anne kocasından sonra bir kere daha şehit vermiş olmanın acısını Sineye çekebilir miydi?

"Hilal." dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Hakan burada."

Hakan'ın gözünü şokla açılırken ne yapıyorsun dercesine başını sağa doğru eğdi. Bakışlarımı Hakan'dan çekmeden "O burada." dedim tekrar elimi göğsüme koyarak. "Kalbimizde." bunu Hilal'e söylüyordum belki ama bu vesile ile Hakan'ın da duyması işime gelmişti. Benim kalbimin tek sahibiydi kendisiydi, evvelden ezele...

Bakışlarımı tekrar Hilal'e çevirdim. "Ve burada." dedim işaret parmağımı şakaklarıma götürerek. "Aklımızda."

Hilal derin bir soluk alıp gözyaşlarını sildi. "Kalp durmadıkça akıl unutmadıkça, abim hep bizimle." diye tamamladı beni, her zaman yaptığımız gibi.

Ben ne zaman Hakan'ın yokluğu için ağlasam bana bunu söylerdi. O şehit yüzbaşının kızıydı, ona böyle öğretilmişti. O babasını yıllarca kalbinde taşımış ve aklında tutmuştu. Yüzü

ne zaman silikleşse eski fotoğraflarına tutunmuştu. Peki sesini özlediğinde ne yapmıştı? Hakan'ın bizde ses kayıtları ve videoları vardı ama babasının yoktu tıpkı benim babamın olmadığı gibi...

Buruk bir gülümseme ile "Aynen öyle." diye onayladım onu. Bunu sözleri bana ilk defa Hilal söylemişti. Babası şehit olduğunda Hakan, Hilal'i böyle teselli etmişti. Babası şehit düşünce Hakan birden büyümüştü, Hakan büyüyünce Hilal'in büyümesine gerek kalmamıştı. Hilal çocukluğu için abisine hep minnettardı.

Hakan kimseye söyleme demişti, bu kimsenin kapsamına ailesini de dahil ettiğini biliyordum, maalesef.

Hakan gerçek anlamda onun burada olduğunu söylediğimi zannetmişti, böyle olmadığını anlayınca omuzları düşmüş derin bir soluk almıştı. Böyle bir şeyi ailesine söylemesi gereken ben değildim üstelik bunca şeyden sonra görevini tehlikeye atmazdım.

Hakan yokken bir şeyi kabullenmiştik biz. Başka çocuklar yetim kalmasın diye benim çocuklarımın öksüz kaldığını, başka analar ağlamasın diye Nurten annenin ağladığını, başka kadınlar kocasını kaybetmesin diye benim kocamın şehit olduğunu, başka kardeşler üzülmesin diye Hilal'in bir kere daha yetim kaldığını kabullenmiştik. Vatan sağ olsun demiştik, gurur duymuştuk ama acımızı gömememiştik. Şimdi ise kabul etmem gereken bir şey vardı, Hakan görevi ve vatanı için gerekeni yapmıştı.

"Hilal." dedim titreyen sesimle. *Hayır şimdi ağlayamazsın Narin.*

"Babanın sesini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Bir kaç saniye öylece kaldı. Yutkundu. Cevabı başını iki yana sallayarak verdi.

"Bende hatırlamıyorum." dedim mırıltıyla.

"Bir abinin olması babanın acısını hafifletti mi?" diye sordum. Hakan'ın sesli bir nefes verdiğini duydum ama ona dönüp bakmadım.

"Abim, babam gittikten sonra benim babam oldu. Oldum olası daha düşkündüm zaten ben abime. Babam giderdi ama abim hep benimleydi. Saçlarımı örerdi, bana masal okurdu, benimle oynardı... Annem yaşayan ölü gibiydi ama abim hepimizi toparladı... Şimdi böyle söyleyince fark ettim, biz abime haddinden fazla yük mü yüklemişiz Narin? O bu dünyadan gitmişken bile abim burada olsaydı diyerek yine ona yük mü yüklüyorum?" diye sordu burnunu küçük bir çocuk gibi çekerek.

Konunun buraya geleceğini tahmin edememiştim, konuyu buraya getirmekte istemiyordum. Babamı özlemiştim ve aynı yerden sınanan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama bunun için doğru zaman olmadığını anlayamadım. Babam ölünce ben yalnız kalmıştım abim yada ablam olsaydı daha mı farklı olurdu diye hep düşünmüştüm, Hilal'e bu soruyu sormamdaki nedende buydu.

Bakışlarımı Hakan'a değdiğinde onun dağılmış ifadesi canımı daha çok yaktı. Ona dönen bakışlarımı fark edince o da bakışlarını bana çevirdi. Başını iki yana salladı, kardeşine cevap verememişti ama bana vermişti.

Dilimle dudaklarımı ıslatarak bakışlarımı tekrar Hilal'e çevirdim. "Hayır abine hiç bir zaman yük olmadınız, o da acısıyla böyle başa çıkmıştır sizin ona sığınmanıza izin vererek. Sizin için bir şeyler yapmış olmak ona iyi gelmiştir." dedim. Bunu oldukça içten söylemiştim çünkü Hakan'ı çok iyi tanıyordum, ailesine bu denli sahip çıkmasa canı daha çok acırdı. Onunda acıyla başa çıkma yöntemi buydu korumak ve sığınak olmak.

Belki hayatı boyunca bu acıdan kaçmak için, evin babası olmak için asker olmuştu o da. Ailesine, ülkesine sığınak olmak, korumak için kalkan olmak...

Hakan'a ve Hilal'e hiç bu açıdan bakmamıştım. Üçümüzde babamızı çok erken kaybetmiştik, ortak bir yaramız vardı ama hepimiz acıyı başka şekilde yaşamıştık. Hilal abisini babasının yerine koymuştu, Nurten anne kocamın emaneti evin tek erkeği demişti ve Hakan'a sığınmıştı. Hakan ise evin

çatısı gibi yağmuru, karı, çamuru tutmuştu evine zarar gelmesin diye. O soğukta kalmıştı ama evini ısıtmıştı. Hakan da çocuktu ama çocukluğunu unutmuştu. Belki benim kadar yalnız değildi ama benden çok sorumluluğu vardı ve belkide bu sorumlulukları onu benden çok yalnız bırakmıştı.

Üçümüzde çocukluğumuzdan yaralıydık ve belli ki çocukluğundan yara alan kendisiyle birlikte o yarayı da büyüterek geliyordu yetişkinliğe. Hepimizde yine bir sızı vardı. Hepimiz yine kaybetmiştik, hayatında bir kere kaybeden hep kaybediyor muydu? Kimdi bu kazananlar? Çocukluğunda yarası olmayanlar mıydı?

"Yanına geleceğim." dedi Hilal konuyu kapatmak istercesine ben ise panikle "Hayır sakın!" dedim yerimde huzursuzca kıpırdanarak.

"Ne sakın ne, seni çocukları görmem lazım içim rahat etmez." dedi yükselerek.

Dudaklarımı birbirine bastırıp "Nurten annenin haberi yok, şimdi sen gelmek istersen o da gelmek ister. Beni bu halde görsünde yüreğine mi insin kadının." dedim soğukkanlı olmaya çalışarak.

Tekrar göz ucuyla Hakan'a baktığımda dikkatli bir şekilde bana baktığını gördüm. Aklında bir şey vardı ama ne olduğunu anlamamıştım.

"Of." dedi Hilal bıkkınlıkla "Çok haklısın." Özür diler gibi baktığı için içim sızlamıştı.

Hakan'ın şehadet haberini aldıktan sonra hepimiz birbirimize koşturmuş ancak hiç birimiz birbirimize yetişememiştik. Bazı şeyler sonradan anlaşılırdı, bizim de zaman geçince anladığımız buydu; birbirimize yeterince destek olamadığımız düşüncesi. Hepimiz suçluyduk ama aynı zamanda hepimiz suçsuzduk bu yüzden Hilal'in bana böyle bakmasını istemiyordum, kendisini yetersiz görmemeliydi.

"Bakma öyle yavru kedi gibi." dedim hafifçe gülümseyerek. "İyileşince ben gelirim, hem çok özledim oraları." dedim minik bir tebessümle.

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz." dedim.

Bir kaç dedikodu ve memleket havadisinden sonra telefonu kapatmadan önce her ne kadar kararsız kalsam da Ezgi'nin de saldırıya uğradığını ve benden daha kötü olduğunu söylemiştim. Duran ağlaması tekrar şiddetlenince şuan iyi olduğunu araması için bilgi verdiğimi de eklemiştim.

Hilal telefonu kapatınca onu çok fazla özlediğimi fark ettim. Hilal'in buraya geldiği ve bizim kız günleri yaptığımız zamanları özlemiştim. Ezgi, ben, Hilal ve Demet'in Sinem olduğu zamanlar...

Hilal, Hakan'ın acısıyla başa çıkabilmek için farklı bir yol bulmuştu kendisine. Yaşam koçluğu, astroloji, tarot, nefes terapisi, yoga ve adını şuan hatırlamadığım bir sürü eğitim almıştı. Bir araya geldiğimizde genelde konularımız bunlardı, ben başlarda inanmasam da kendimi daha sonra ikna olmuş bir şekilde bulmuştum.

Hakan "Bende hatırlamıyorum." dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı ona çevirdim. Hakan ise gözleri masada sabit noktaya bakıyordu.

"Neyi hatırlamıyorsun?" diye sordum şaşkın bir tonlama ile.

"Babamın sesini..." dedi yutkunarak.

Birden karşımda heybeti ile mutfağı dolduran adam gitti, küçük bir erkek çocuğu belirdi. Güneşten sarı saçları, gökyüzü gibi bakan gözleri, minicik elleri küçücük bedeni ile kocaman yürek taşıyan Hakan. Babasının bir daha gelmeyeceğini öğrenip annesi ve kız kardeşi üzülmesin diye kendi acısını bırakıp onlara koşan Hakan. Ellerini iki yanına yumruk yapmış, intikam yemini ederken aynı zamanda da ağlamamak için ant içmiş Hakan.

Hakan öyle güçlü ve öyle büyüktü ki gözümde onun da bir zamanlar babasını kaybeden, çaresiz kalan küçük bir çocuk olduğunu unutmuştum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak "Babanı en son hatırladığın hali nasıl?" diye sordum. Ben babamı en son

sabah benimle kahvaltı yaptığı haliyle hatırlıyordum. Başıma minik bir öpücük kondurmuş akşama çikolata sözü vermiş ve gelen telefon ile evden çıkmıştı. Bu anın babamı son görüşüm olduğunu bilseydim eğer tüm gücümle bacaklarına sarılır gitmemesi için yalvarırdım. Nereden bilebilirdim ki o günün her zaman yaşadığım sıradan bir sabah olmadığını? Babamın gözlerine son kez baktığımı, beni son kez öptüğünü, son kez evden çıktığını... Bilemezdim, bilseydim göndermezdim.

Ölüm bazen sinsi bir düşman, bazen ise dişe diş dövüşen bir düşmandı. Nadiren ise bir dost, bir kardeşti.

Babam hasta yatağında ölümün çevrelediği biri değildi, ölüm onu sinsice bulmuştu.

Hakan'ın babası askerdi ölümün kardeşiydi, ölüm onun yanı başındaydı ve aynı zamanda düşmanıydı ölüm, dişe diş dövüşeninden.

Ölüm tek bir kişinin canı için gelirdi belki ama girdiği evde yaşayan herkesten bir parça alarak giderdi. Ölüm alacaklıydı, acıydı, sancılıydı. Bizim çocukluğumuzu almıştı, umudumuzu ve ihtimallerimizi...

Hakan çok fazla düşünmeden cevap verdi "Üniforma ile hatırlıyorum onu, göreve giderken... Söylediği son sözler aklımda ama sesi yok." dedi bakışlarını kilitlediği yerden çekmeden.

Sessiz kaldım ne diyebilirdim ki, bazı anlarda cümle kurmak laf kalabalığından başka bir şey değildi.

"Benim az da olsa babamla anılarım oldu Narin, benim çocuklarım peki..." dedi baktığı noktadan bakışlarını çekerek "Baba kavramı onlar için çok silik değil mi? Beni onlara bir kahraman gibi anlattığını biliyorum ama yine de hiç tanımadıkları biriyim ben... biz birbirimize yabancı mıyız çocuklarımla." diye sordu. Gözlerinde kendini oldukça belli eden o hüznü görmek istemedim.

Belli ki Hakan bizim karşımıza çıkmadan önce bunları detaylıca düşünmemişti, bizimle zaman geçirdikçe bir şeylerin farkına varıyordu. Muhtemelen bizimle

karşılaşmadan önce tek düşüncesi bize bir an önce kavuşmaktı, ötesini berisini düşünmemişti şimdi bir şeyleri anlıyor ve farklı açılardan değerlendiriyordu.

Derin nefes alıp seslice bıraktım. "Anne olmak benim için hep bir vicdan azabı oldu... Ben sadece anne değil baba da olmak zorundaydım her şeye koşmak ve asla yetersiz kalmamak..." dedim gözlerimi gözlerinden çekerken. "Hasta oldular kendimi suçladım, düştüler kendimi suçladım, ağladılar kendimi suçladım..." dedim gözlerimden yaşlar akarken. "Kendimi yetersiz hissetmenin dışında senin emanetlerine sahip çıkamadığım düşüncesi mahvetti beni." dedim tekrar gözlerinin içine bakarak.

Dudaklarımı ıslatıp, artık soğumuş kahvemden bir yudum daha aldım. "Bu duygunun önünü alamazsın." dedim kendimi biraz daha toparlayarak. "Artık vicdan azabı çekmen, eksikleri ve geçmişi düşünmen değil bundan sonra yapman gerekenlere odaklanman gerekiyor."

Bir kaç saniye gözlerimin içine baktı, dudakları hafif sağa kıvrıldı benim ise şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. "Sen asker eşi olmanın da şehit eşi olmanın da hakkını verdin Narin, seninle gurur duyuyorum." dedi hayranlığını belli edecek bir tonda. "Ve çok seviyorum, kendim için yaptığım en iyi şey sana aşık olmaktı."

Hafifçe gülümseyerek başımı öne eğdim. Resmen çocuk yaptığım adamdan utanmıştım.

"Sana çocuklar konusunda, öğrendiğin şeyleri atlatman konusunda yardımcı olacağım, sana baştaki gibi kızgın değilim hatta seni anlıyor ve hak veriyorum. Sen bu vatan için görevin için gerekeni yaptın ama benden hemen karı koca ilişkisine geçmemi bekleme." dedim açık açık. Hepimiz bu vatan için fedakarlıkta bulunmuştuk söz konusu vatandı. Hakan'ın görevini ve hangi konuda çalıştığını bilmesem de ülkemin çıkarları doğrultusunda çalıştığını biliyordum bu onu affetmem için yeterli bir sebepti.

Hafif tebessümü buruk tebessüme dönerken "Bana bir gün tamamen geleceğini bileyim bana yeter, ölene kadar

beklerim." dedi.

O böyle konuşunca içim bir hoş oluyordu. Sanki içimde çağlayan bir nehir varmış da hızla akıp gidiyormuş gibi. Heyecandan terleyen avuç içlerimi dizlerime bastırdım.

"Benim merak ettiğim bir şey daha var. Çocuklarla nasıl karşılaştın?"

Dudaklarını ıslatıp alt dudağını ağzının içine alıp geri bıraktı. "Baskın haberini alınca Demet'e haber verip çocukları buraya getirmesini söyledim, onlarda gözümün önünde olmalıydı. Seni hastaneye götüremezdik güvenlik açısından uygun görmedim. Teşkilattan arkadaşlarım evi hazırladılar senin için, doktorumuz gelip baktı. Hatta bugün kontrole de gelecek. Plana göre ben çocuklar ile karşılaşmayacaktım onlar bir odada oynarken ben diğer odada olacaktım ancak evdeki hesap çarşıya uymadı, Demet ile oynarken odadan kaçıp aşağı inmişler bende o sırada kapıdan kucağımda seninle girince karşılaşmış olduk." dedi.

Baba ve çocukların karşılaşması için oldukça tuhaf bir durumdu.

"Çocuklar beni kanlar içinde kucağında mı gördü yani?" diye sordum mırıltıyla.

"Yolda ilk müdahale yapıldığı için kanlar içinde görmediler." diye cevap verdi. İşte bu beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Seni görünce ne tepki verdiler?" diye sordum asıl merak ettiğim buydu.

Hakan hafifçe gülümseyip "Ben belki beni tanımazlar diye zorda olsa yanlarından geçip gidecektim ama Umut Baba sen görünüyorsun dediğinde çaresiz kaldım. Senin biraz hasta olduğunu söyledim. Sonra seni yerine yatırıp gerekli müdahaleyi yaptıktan sonra yanlarına gittim." dedi.

Biraz bekledikten sonra gözlerimin içine bakıp "Beni onlara süper kahraman gibi tanıttığını biliyordum o yüzden işim biraz daha kolay oldu. Gizli bir görevde olduğumu o yüzden görünmez olduğumu ve beni görenlerin bunu hiç kimseye söylememesi gerektiğini söyledim." dedi minik bir

tebessümle. Çocuklarla ilgili konuştuğunda istemsizce yüzünde bir tebessüm oluşuyordu, ben en çok o tebessümünü seviyordum, masum ve sevgi dolu.

"Demet bana çocukların videosunu atmak istediğinde kabul etmedim biliyor musun? Görürsem dayanamam diye düşündüm sadece fotoğraflarına baktım." dedi bu defa gülüşü solmuş bakışları yere düşmüştü.

"Giden zaman geri gelmeyecek biliyorum ama kalan zaman için en iyisini yapmalıyız."

Gözlerinde gördüğüm sevgiden ve aşktan başka bir duygu daha vardı; gurur.

İkimizde birbirimizle gurur duyuyorduk.

Hakan'ın beni sevmediğini düşünmek büyük saçmalıktı o çocuklarına ve bana düşkündü. Bizim kadar acı çektiğini gözlerinden görebiliyordum, o da bizim kadar özlem yüklüydü. Her şeyin hemen düzene girmesi beklenemezdi bazı şeyler için zaman gerekiyordu.

Hakan'ın kalbimdeki yerini usulca araladım. Kırk kat kilit vurduğum yerden çıkardım. Yıllar sonra ailem tamamlanmış ve bir bütün olmuştu işte bu benim için paha biçilemezdi.

Kısaca yaptığımız sohbetin üzerine Hakan'ın da yardımıyla kahvaltıyı hazırlamaya devam ettim. Her şey hazır olduğunda Demet çocukları mutfağa getirdi.

Bugün hayal ettiğim bir şeyi yaşıyordum, ailemin tamamı ile kahvaltı yapıyorduk. 'Hakan yaşasaydı nasıl olurdu?' sorusunu sorduğum ve hayal ettiğim bir başka ihtimaldi ailecek kahvaltı yapmak.

"Kim benimle yumurta tokuşturmak ister?" diye sordu Hakan yumurtasını çocuklara tutarak.

İkisi birden "Ben ben ben." diye bağırınca Hakan bir an ne yapacağını bilemedi. Gülüşü yüzünde donuklaşınca onun bu şaşkın haline gülmeden edemedim.

Sen git teröristlerle savaş o da yetmesin kendini öldü gösterip ajan ol ama gel iki çocuğun önünde çaresiz kal. Bazen başkalarına kolay gelen şeyler bize zor gelebiliyordu,

şuan Hakan'a "Savaşmak mı daha zor baba olmak mı?" diye sorsak baba olmak diyebilirdi öyle çaresiz duruyordu.

Hakan babalığı yeni tadıyor olsa da ben tecrübeli bir anneydim yaklaşık 4 yıllık bir tecrübe. "İkiniz de babanızla yumurta tokuşturursa ben ne yapacağım?" diye sordum sahte bir üzüntü ile.

Hakan'ın minnet dolu bakışları bana döndüğünde göz kırptım. Böyle anlarda bana kurtarıcı bir melekmişim gibi bakıyordu ama ben biliyordum ki bu alışma süreci geçtiğinde Hakan harika bir baba olacaktı ve o zaman ben ona beni bu durumdan kurtar der gibi bakacaktım.

Çocuklar bir Hakan'a bir bana bakıp "O zaman seninle yapalım anne." dedi ikisi birlikte. Hakan'ın şaşkınlığı artarken merakı da artıyordu. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi dikkatli bir şekilde bekliyordu. O çocukların her şeyi birlikte yapmasına ve aynı kararı almasına alışkın değildi ama ben alışkındım.

"Kusura bakma baba ama annem üzüldü seninle de sonra yaparız." dedi Umut babasına üzgün gözlerle bakarak. Bazı cümlelere dilleri tam dönmediği için 'kusula' gibi bir kelime ortaya çıkmıştı.

Hakan dudaklarını birbirine bastırıp sorun değil der gibi başını iki yana salladı, gülmek istiyor ama gülemiyordu çünkü Umut'un ifadesi o kadar ciddiydi ki gülmek ayıp olabilirdi.

"Sen üzülür müsün peki baba?" diye sordu Neşe babasına acıyan gözlerle bakarak. Bir yumurta tokuşturma olayı nerelere gelmişti. İkisi de babasına sokakta kalmış kedi yavrusu gibi bakıyordu.

Hakan'ın dudakları açıldı kapandı, açıldı kapandı ancak cümle kuramadı. Demet minik bir kahkaha atarken Hakan 'Ne diyeceğim?' bakışlarını bana çevirdi. Üzülmedim dese çocuklar Hakan'ın onu önemsemediğini düşünüp üzülebilirdi, üzüldüm dese çocuklar babalarını üzdüğünü için yine üzülebilirlerdi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp "O zaman şöyle yapalım, Neşe babasına daha yakın oturduğu için o babasıyla yumurta tokuştursun, Umut ile de ben. Nasıl fikir?" diye sordum çok parlak bir fikir bulmuş gibi heyecanla.

İkisi birden coşkuyla ellerini yukarı kaldırıp "Harika bir fikir." diye bağırdılar.

İkisinin aynı anda aynı cümleleri kurması, aynı şeyleri düşünmesi, aynı hareketleri yapması çok tatlıydı. Ömürleri boyunca birbirlerini anlayacaklar demekti bu. Seni, senin kadar iyi tanıyan bir insanın olması paha biçilemez bir nimetti. Onlar belki bu yaşta bunu anlamayacaklardı ama ilerleyen yaşlarında bu onlar için önemli olacaktı.

Hakan 'Vay be!' dercesine bana bakarken bende 'Yapıyoruz bir şeyler' der gibi bakmıştım. Çocuklarımla hava atacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Hakan benden çektiği bakışlarını kızına çevirdi, şuan hepimiz pür dikkat onları izliyorduk. Gülümseyerek yumurtasını Neşe'ye uzattığında, Neşe babasına heyecanlı gözlerle hayran hayran bakıyordu. Hakan kızının ilk aşkı olduğunu bilmiyordu belki ama ben anlıyordum.

Baba kız yumurtalarını tokuşturduklarında Neşe adının hakkını verircesine sandalyesine çıkıp "Kazandım kazandım kazandım." diye yerinde hoplayarak poposunu salladı, babasının şaşkın bakışlarının üzerinde olduğunu fark etmeden.

Hakan'ın bilerek yumurtanın sivri tarafıyla vurmadığını ben fark ettim ama Neşe fark etmemişti.

Hakan hafifçe bana doğru eğilerek ama bakışlarını da kızından çekmeden. "Benim kızım kazanma hırsı olan aynı zamanda cilveli bir kız mı olacak bana mı öyle geliyor?" diye sordu sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda Neşe de olan bakışları hızla bana döndü. Dişleri görünecek kadar büyük bir gülümseme ile bana bakınca kahkaham kesildi ve ben alık alık Hakan'a bakmaya başladım. *Bu kadar güzel gülme be adam.*

Kendimi Hakan'ın gülümsemesinden koparacak gücü bulduğumda boğazımı temizleyerek Umut'a döndüm. Neşe de bu sırada babasının kucağına geçmiş ona bu oyunu nasıl kazanacağını anlatıyordu. Ah be kızım senin baban eski asker yeni ajan sence bu oyunu bilerek kazanma ihtimalin var mı diyemedim onun yerine Umut'a "hazır mısın oğlum?" diye sordum.

Umut babasına ve heyecanla bir şeyler anlatan kardeşine kaçamak gözlerle bakıp hafifçe masaya eğildi. İki parmağıyla bana gel gel işareti yapıp ona doğru eğilmemi istedi. Onun bu hareketi karşısında Hakan'ın şaşkın bakışlarına benzer bir bakışla kala kaldım. *Oğlum böyle hareketler yapmayı nereden öğrendi?*

Hakan baş köşede otururken sağ tarafında ben, sol tarafında neşe, onun yanında Umut vardı. Benim sağımda ise Demet oturuyordu.

Oğlumun çağrısına şaşkınlık içinde uyarak eğildim. "Efendim?" diye sordum kısık bir sesle. Belli ki gizli bir şeydi. Yanımda oturan Demet'te çaktırmadan hafifçe masaya doğru eğilmişti. Onunda bu haline gülümsemeden edemedim.

Demet ile tekrar karşılıklı bir konuşma yapmamıştık ama buna gerek kalmamıştı aramız hiç gerilmemiş gibi davranmaya başlamıştım onun zaten benimle kötü olmak istemediğini bildiğim için, hiç bir şey olmamış gibi davranmasını garipsememiştim. O benim içinde çocuklar ve Hakan içinde değerliydi, bizde onun için.

Umut hararetli bir konuşma içinde olan babasına ve kardeşine tekrar kısa bir bakış atıp "Anne benim seni yenmem lazım. Anlarsın ya." dedi kaşı, gözüyle Neşe'yi işaret ederek.

Evet anlamıştım. Umut kaybederse Neşe "Ben koskoca babamı bile yendim." diye hava atacaktı muhtemelen.

Umut'a cevap vermeden derin bir soluk aldım, hafifçe Demet'e doğru dönüp "Çocuklarımda bu yaşta bu hırs

normal mi?" diye sordum neredeyse endişeli olabilecek bir tonda.

Demet "Senin çocukların normal bir çocuk değil, yaşıtlarına göre çok ilerde gelişimleri var unutma." dedi. Onunda bu durumda eğlenir gibi bir ifadesi vardı.

Çocuğun mu var derdin mi var değil de yaşıtlarından ileride çocuğun mu var derdin mi var demek daha doğru olabilirdi bizim durumumuz için.

"Peki tamam." dedim oğluma. Ama bu maçın bir de rövanşı olmalıydı çocuklar her durumda kazanamayacaklarını bilmeliydi.

Umut "Başlıyoruz." dediğinde ortam birden sessizleşti ve tüm gözler bize çevrildi.

Neşe "Ben seni tutuyorum annem." dedi 'M' harfini uzatarak.

Tabi beni neden tuttuğu belliydi, kardeşine hava atmak için.

Umut birazdan beyin ameliyatı yapacakmış gibi boncuk boncuk terlemişti, kaçamak bakışları hepimizin üzerinde dolaşıyordu.

Hakan gibi yumurtanın dayanıksız olan kısmını Umut'a doğru çevirdim ama tam o sırada olmaması gereken bir şey oldu. Umut tam sivri tarafıyla vuramadığı ve çok sert vurduğu için yumurtası kırıldı.

Ortamda önce şok edici bir sessizlik oldu fakat sonra;

Ben "Eyvah!" dedim.

Demet "Olamaz!" dedi.

Hakan "Bu kötü bir durum mu?" dedi.

Neşe "Yaşasın anne sen kazandın. Yaşasın!" dedi. Neşe'nin babasının bacaklarına basıp ayağa kalkarak zıplamaya başlamasıyla Umut'un ağlaması bir oldu.

"Kötüden de kötü bu bir felaket!" diye yanıtladım Hakan'ı. Daha sonra Umut'a "Oğlum ağlama ama annem ya." dedim çaresizce.

Neşe babasının kucağından inerek ikizinin yanına sokuldu. "Bunun için ağlanır mı akıllım?" dedi kendinden emin bir

şekilde. Ondan böyle bir olgunluk beklemediğim için şaşırıp kaldım. Umut'un yanına gitmek için tam yerimden doğrulmuştum ki geri oturdum.

Umut burnunu çeke çeke "Ağlanmaz mı?" dedi.

"Ağlanmaz tabi oğlum, bu bir oyun kazanmakta var kaybetmekte." dedi Hakan ellerini Umut'un saçlarına geçirerek. Umut'un kendisine ne kadar benzediğinin farkında mıydı acaba? Bir fotoğrafı vardı Hakan'ın bu yaşlarda çekindiği o benziyorlardı ki ben bile şaşırmıştım bu benzerliğe. Nurten anne ikisini de çok seviyordu ama Umut da Hakan'ı gördüğü için ayrı bir bakıyordu ona, Hakan'a bakar gibi.

Umut'un ağlaması aldığı teselliler ve Neşe'nin onunla dalga geçmemesi ile kesilmeye başlamıştı ki Neşe "Herkes her konuda benim gibi başarılı olamayabilir Umut bunda üzülecek bir şey yok." dedi.

Umut'un ağlaması şiddetlenirken Hakan "Kızım!" diyerek uyarmaya çalıştı. Demet ile ben "AAA NEŞE, AFERİN." diye yükselmiştik.

Neşe bize 'banane' dercesine omuz silkerek gözlerini devirdi. Ah be kızım halbuki kardeşini teselli ederken çok iyi gidiyordun.

Hakan "Hiç kimse her konuda başarılı olamaz çocuklar, başarılı olsa bile tevazu başarıdan daha önemlidir." dedi tam bir baba otoritesiyle. Sesi tavizsiz ve normale göre biraz daha sertti.

Babalarından daha önce uyarı almadıkları için olsa gereken şaşırmışlardı, hatta Umut'un ağlaması yavaşlamıştı.

"Tenazu ne demek ki?" diye sordu Neşe.

"Tavuk mu?" diye sordu Umut içini çeke çeke.

"Tavuk değil akıllım, tenazu tenazu." diye düzeltti Neşe kendisi çok doğru söylemiş gibi.

Demet ile ben güldüğümüz belli olmasın diye elimizle dudaklarımızı kapatmış mutfağın farklı noktalarına bakıyorduk. Bizim gülüşümüzü çocuklar görürse Hakan'ın

sağlamaya çalıştığı otorite sarsılabilirdi ama tevazu kelimesini de tavuk diye anlamazsın be çocuğum.

Hakan ise bizim aksimize gayet ciddiydi. "Tevazu başarı ile hava atmamak, gösteriş yapmamak demektir. Başarı tevazu olmadan hiç bir işe yaramaz." dedi öğretici bir tavırla.

İkisinin de sessizliğinden söylenenleri tarttığını anlamıştım "Gösteri yapmayacaksam neden başarılı olayım ki?" diye sordu Neşe. Gösteriş diyemediği için gösteri demişti muhtemelen.

Hakan hemen cevap vermedi muhtemelen söyleyeceklerini tartıyor ve onların anlayacağı bir dil de anlatabilmek için kelimelerini seçiyordu.

Sonrasında doğru kelimeleri bulmuş olacak ki derin bir nefes alarak masaya doğru eğildi. Çocuklarına kısaca bir bakış atıp hafifçe gülümseyerek az önceki otoriter tavrını biraz yumuşattı.

"Bakın çocuklar her insanın başarılı olduğu bir konu mutlaka vardır. İnsanlar bunu keşfeder yada edemez ama mutlaka vardır. Kimse her konuda iyi olamaz, iyi olduğumuz konularda da eğer insanlığa ve kendimize katkı sağlamak istiyorsak, başarımızın ve kendimizin değerini bileceğiz ama kimseyi ezmeye kalkmayacağız. Ne kendinizi ezdirin ne de başka birini ezin."

Çocuklar babalarından bir şeyler öğreniyor olmanın heyecanıyla pür dikkat Hakan'ı dinlerken ben ise gördüğüm manzaranın tadını çıkarıyordum. Çocuklara bir şeyleri ben anlatmıyordum bunu ilk defa babaları yapıyordu. Bunca zamandan sonra alıştığım yalnızlık hissi git gide dağılıyordu.

Hakan söylediklerini çocukların anlayabilmesi için kısa bir es verdi. "Ayrıca başarısız olmaktan korkmayın. Her zaman başarılı olamazsınız, hatta bazı başarısızlıklar ileride daha büyük şeyler kazanmanıza neden olabilir." diye ayrıca ekleme yaptı sözlerine.

Hakan'ın merhamet dolu bakışları çocukların üzerinde gezindi, çocukların ise hayranlık dolu bakışları Hakan'ın

üzerindeydi. Muhtemelen babam ne kadar çok şey biliyor diye düşünüyorlardı.

Ben her ne kadar çocuklara hem anne hem baba olmaya çalışsam da baba otoritesi farklı bir şeydi. Bu konuşmayı ben yapsam Hakan kadar etkili olamayabilirdim çünkü onları defalarca uyarmama rağmen bu huylarını bıraktıramamıştım. Umut'un susması, Neşe'nin nispet yapmaya devam etmemesi Hakan'ın sözlerinin ne kadar tesirli olduğunun en net kanıtıydı.

Kahvaltının geri kalanı sohbetlerle ve çocukların okul anıları ile geçmişti. Demet'in zengin ve yakışıklı koca manifestine karşılık Neşe'nin sınıflarındaki Tarık'ı manifestlemesi ve Hakan'ın bunu öğrenmesi, Demet ve Neşe açısından iyi olmamıştı. Demet'e çocuklara bunları mı öğretiyorsun bakışı biraz ölümcül durmuştu.

Neşe'nin "Üzülme baba Tarık'ı sevmediysen Erdem var senin gibi maviş onu manidestlerim."demesi de Hakan açısından iyi olmamıştı. Hakan'ın nefes alamıyor gibi tişörtünün yakalarını çekiştirmesi ve konuyu kapatmak için Umut'a manifestlediği bir kızın olup olmadığını sorması da Hakan açısından biraz sancılı geçmişti. Umut'un kızlardan nefret ettiğini söylemesi Hakan açısından ayrı bir şok olmuştu.

Sık sık uzaklara dalması ve durup durup "Nasıl nefret ediyor ya büyüdükçe nefreti kalmaz değil mi?" diye bana defalarca sorması da ayrı bir gündem oluşturmuştu.

Yıllar sonra ilk defa bu kadar gülmüştüm ve yıllar sonra sol yanımda bir boşluk hissetmeden sofradan kalkmıştım.

Hayallerimdeki gibi bir aradaydık.

Aileydik.

....

Demet, ben, Hakan ve çocuklar arabadaydık, istikametimiz ise hastaneydi.

Hakan şoför koltuğunda, ben yanında, çocuklar ve Demet ise arkadaydı.

Hakan şapka ve gözlük takmıştı ama bunun yanı sıra lens takıp siyah sprey boya ile saçlarını boyamıştı.

Neden böyle yaptığını, hep mi böyle yapacağını soracaktım ki cesaret edemedim. Bu aralar kendimi çok korkak ve cesaretsiz hissediyordum, hiç bir şeyle yüzleşmeye hazır değildim. Kendime haksız etmek istemiyordum çünkü öğrendiğim ve yaşadığım şeyler kolay uyum sağlanacak şeyler değildi. Zamana ihtiyacım vardı, çok uzun zamana...

Kendime zaman veriyordum ama Hakan'ın gözlerinin bile ondan alınması içime oturmuştu. Benim gökyüzünü gözlerinde taşıyan kocam birden zeytin gözlü oluvermişti.

"Eskiden şarkıların bir anlamı olurdu bu ne şimdi? Ne biçim bir tarz bu?" dedi Hakan öfkeyle. Sürekli radyo kanallarını değiştirdiğini o an fark etmiştim, zira bende konu gözleriydi.

Demet arkadan başını uzatarak "Aşk bu kızıl ötesi yaralı müzesi hareket edemem diye şarkı vardı abi, her dönem anlamsız şarkılar çıkıyor galiba." dedi gülerek.

"Kurban olsunlar Serdar Ortaç'a pisliğin üzerine basmışlar diye şarkı mı olur, anasını..." tam küfür edecekti ki arabada biz olduğumuz için olsa gerek sözlerinin devamını getirmedi. Hakan genel olarak yanımda küfür etmez ve küfür edilmesinden hoşlanmazdı, şimdi çocuklarda olduğu için daha fazla dikkat edeceğine emindim.

Bu diyalogu gülerek izlerken Neşe "Ben en çok ilanı aşk ediyorum diyen şarkıcıyı seviyorum, kulsi söylüyordu." diyerek konuya giriş yaptı.

"Kutsi." diye düzelttim onu. "Ayrıca sen nerden biliyorsun annecim o çok eski bir şarkı."

Neşe'yi görebilmek için hafifçe arkaya döndüm. Demet önce Demet'e sonra bana bakıp "Sinem ablaya sordum Tarık'a hangi aşk şarkısını söyleyebilirim dedim bunu söyledi." dedi masum bir tavırla.

Ben ise dudaklarımı ısırarak korkuyla Hakan'a döndüm inşallah arabayı uçuruma sürmezdi.

Hakan başını hayret bir şey der gibi öfkeyle sola eğdi, ağzının içinde bir şeyler söylendi ama ne olduğunu duyamadım muhtemelen küfür etmişti. Ben Hakan'ın ne kadar kıskanç olduğunu biliyordum ama Neşe henüz bunu öğrenememişti. Olsun kızım öğrenmek için çok vaktin olacak.

"Ben Sinem değilim." dedi Demet panikle. Bir yerde haklıydı tabi.

Hakan sinirli bir soluk verip "Seninle ayrı bir konuşma yapacağız gibi duruyor Sinem." dedi adının üzerine basa basa.

"Ne iğrenç bir şarkı o ya kızlar iğrenç şeyleri seviyor kızlardan nefret ediyorum." dedi Umut çok başka bir yerden girerek.

Hakan direksiyonu sıkıca kavrayıp "Öyle deme oğlum, öyle deme aslanım." dedi sevimli olmaya çalışan bir ses tonuyla. Sakin olmaya çalıştığı her halinden belliydi. Ben ise hiç sesimi çıkarmadan ellerimi dudaklarımın üzerine kapatıp gülüşümü bastırmaya çalışıyordum.

"Sen ne anlarsın zaten aşktan." dedi Neşe daha sonra hiç olmaması gereken bir şey oldu ve konu bana geldi. "Anne Berke bana aşık babası da sana değil mi?" diyiverdi kızım, canım kızım.

Arabada Neşe'nin sesinin duyulması ve arabanın ani bir fren ile durması bir oldu. Hakan'ın kurşun atan bakışlarını üzerimde hissediyordum ama yerime o kadar sinmiştim ki Hakan'a dönemiyordum.

Berke'nin babası Engin Bey eşinden boşanmış bekar bir babaydı. Bir kaç etkinlikte karşılaşmıştık ilk başlarda pek fazla önemsemesem de ilgisi giderek artmıştı. Ben her zaman mesafemi korumaya çalışmıştım buna rağmen kendisini hiç bir zaman geri çekmemişti.

Demet'in "Bu adam sana mı yürüyor?" dediğini duyan Neşe bunu belli ki hiç unutmamıştı.

Dışarıdan yükselen korna seslerine Hakan hiç aldırış etmeden öylece yolun ortasında durdurmuştu arabayı. Kim

bilir ne küfürler yiyorduk şuan.

Demet ortamı yumuşatmak için "Ay ilahi Neşe nerden çıkardın onu sen, yok öyle bir şey." dedi neşeli olmaya çalışan abartı bir ifadeyle. Çok sağol Demet gerçekten çok inandırıcı oldun şoför koltuğunda oturan adam ajan...

"Ama sen dedin ya Sinem abla bu adam sana yürüyor mu dedin. Birine yürümek demek..." Neşe konuşmaya devam ediyordu ama biz boğuk ve anlamsız sesler duyuyorduk muhtemelen Demet, Neşe'nin ağzını kapatmıştı ama ben dönüp arkada ne oluyor diye bakamıyordum.

Hakan'ın öfkeli ve sık alıp verdiği nefesi kulağıma ulaşıyordu ama ben o konuşmadan ondan tarafa dönmemeye kararlıydım.

"Kim bu evveliyatını siktiğimin çocuğu?" dedi Hakan dişleri sıkarak. Kısık sesle söylediği için arka tarafı duymadığına emindim.

Boğazımı temizleyip elim ayağım birbirine karışmamış gibi Hakan'a döndüm. "Küfür mü ettin sen?" diye sordum.

Hakan tek kaşını kaldırarak "Hayır, durum tespiti yaptım." dedi.

Çok iyi biliyordum ki Hakan'ın iki durumda gözü dönerdi. Biri terörist gördüğünde diğeri kıskandığında.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırdım. "Imm... Şöyle ki..." dedim ama sonra ne diyeceğimi bilemeyerek "Yolun ortasındayız." dedim.

"Kim bu adam dedim Narin." dedi. Sakinleşmek için gözlerini kapatmış dudaklarına dişlerini geçiriyordu. Her bir kelimenin üzerine basa basa yavaşça söyleyince daha ürkütücü olmuştu.

Omuz silkerek "Önemli birisi değ-" dedim ama cümlemi tamamlayamadan "Ha bir de önemli olsaydı..." dedi öfkeyle gözlerini açarak. "Siktir et söyleme ben kendim bulurum." diye hırsla devam etti sözlerine.

Ben panikle "Hakan saçmalama istersen çocukların yanında." dedim çünkü şuan aşırı bir sessizlik vardı ve arka

tarafın pür dikkat bizi dinlediğine emindim. Arabada mutfakta yoktu ki Hakan mutfak deseydim.

Hakan cevap vermedi ama gözlerinden resmen ateş çıkıyordu.

Hakan arabayı çalıştırdı ama hastaneye gidene kadar sık sık ya havle çektiğini, ara ara ağzının içinde bir şeyler söylediğini duyuyordum. Ne dediğini tam olarak anlamasam da tahmin edebiliyordum.

Hastane otoparkına geldiğimizde tam emniyet kemerimi çözüp kapıyı açacaktım ki Hakan "Sen kal Narin. Demet sen çocukları Ezgi'nin yanına çıkar biz Narin'le geliyoruz." dedi dikiz aynasından arka tarafa bakarak.

Ben şaşkınlıkla Hakan'a dönerek "Biz neden çıkmıyoruz." dedim şaşkınlıkla.

Hakan tek başı kaldırarak 'Sence?' der gibi bir bakış attı.

Buyurun cenaze namazına.

Biz bakışlarımızla konuşurken Umut, babasını "Baba Sinem ablanın adını yanlış söyledin, Demet değil o Sinem." diye düzeltti daha doğrusu düzelttiğini sandı.

'Al hadi buyur.' diyen bakışlarımı Hakan'a çevirdiğimde Hakan bana gözlerini devirerek bıkkın bir soluk verdi. "Haklısın oğlum yanlış söyledim." dedi Hakan sakin olmaya çalışarak derin bir nefes verdi. "Sinem hadi."

Demet ve çocuklar arabadan inip hastaneden içeri girene kadar bekledi Hakan sonra bakışlarını bana çevirdi. Hiç bir şey söylemeden bir süre yüzümde gezindim bakışları. O bana öyle dikkatli bakınca bende ona bakmaya başladım. Güneşten saçları, gökyüzünden gözleri olmayınca bile öyle güzeldi ki.

"Ben yokken..." dedi yutkundu, devamını getiremeyince "Sen yokken?" diye sordum.

"Biri yada birileri oldu mu... yada birine karşı bir hissin." diye sordu. Gayet sakin bir tonda ve çaresizce sormuştu. Bir yandan sormak istemiyor ve alacağı cevaptan korkuyordu, bir yandan da deli gibi merak ediyordu fakat benim

anlamadığım onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor muydu, nasıl başkasına karşı bir hissim olabilirdi?

Hemen cevap vermeyince yutkundu, bakışlarını benden çekip karşısındaki bir noktaya odakladı.

"Siktir et sormadım say." dedi gözlerini kapatarak.

Uzun zaman soluksuz kalmışım gibi derin bir nefes çektim içime. "Ben bir hayalete aşıktım..." dedim onun gibi karşındaki bir noktaya bakarak. "Her gece onunla konuştum, onu sevdim, onunla seviştim... Bir hayaleti sevdim ve yaşayan hiç kimse benim umurumda olmadı..."

Hakan bakışlarını bana çevirdi ama ben ona bakmadım. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun da bana bu soruyu soruyorsun?" dedim ruhsuz bir sesle.

Bakışlarım onda değildi ancak o dikkatle bana bakıyordu. "Sonuçta ben yoktum Narin, öldüğümü sanıyordun... Genç ve güzelsin..." dedi boğuk bir sesle. "Çok güzelsin."

Beni beğendiğini söylemesi ve ses tonu resmen kalbimi titretmişti. "Tüm bunlar başka biriyle olmam için yeterli bir sebep mi senin nezdinde?" diye sordum. İkimizin de ses tonu normaldi, ikimizde yükselmiyorduk birbirimize.

Başını iki yana sallayarak "Değil ama birinin olduğunu yada birine karşı bir şey hissettiğini söyleseydin seni anlardım Narin..." dedi nefessiz kalmış gibi derin bir soluk alıp "Ölürdüm hatta o adamı bulup öldürürdüm ama seni anlardım." dedi fısıltıdan ibaret bir sesle.

Kaşlarım istemsizce çatılırken "Yani biri ile birlikte olsaydım sorun olmayacak mıydı senin için?" diye sordum şaşkınlıkla.

Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdı. "Sorun olurdu, sana benden başka birinin dokunma ihtimali beni öldürür..." dedi acı çeker gibi "Ama sonuçta ben ölü bir adamdım sana kızamazdım."

Bu noktada Hakan ile empati yapmak bile istemedim. Görevi için mecbur olduğu şeyleri yaparken karısının başka birine aşık olması yada bir şeyler yaşaması onu gerçekten kalp kırıklığından öldürebilirdi.

"Ben sana aşığım Hakan ölmüş olman bunu değiştirmezdi. Bende ölene kadar kalbime yada yatağıma birini almazdım." dedim. Bakışlarımız birbirine değdiğinde, ona baktığımda gökyüzünü görmek istediğimi fark ettim.

Her insan sevdiğinin gözlerine baktığında dünyadan bir parça görürdü. Kimisi gökyüzünü, kimisi denizi, kimisi yeşilliği... Ben Hakan'a baktığımda masmavi bir gökyüzü görüyordum onun gözleri benim gökyüzüme ve dolayısıyla da dünyaya açılan penceremdi.

Hakan hafifçe gözlerini kısarak dikkatli bir şekilde baktı bana "Aşıktım değil aşığım dedin."

Kaşlarım yukarı kalkarken "Bunda şaşıracak ne var?" diye sordum. "Sen bana aşık değil misin?"

"Aşık demek duygularımın yanında az kalır gibi geliyor, ben bu duyguya verebilecek bir isim bilmiyorum..." dedi net bir sesle.

Bir süre hiç bir şey söylemeden birbirimize baktık. "Sen peki..." dedim yüzümün önüne gelen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak "4 yıl ayrıydık belki görevin için bile..." dedim ama devam etmeme izin vermeden "Böyle bir görevim olmadı, bu işlere ben bakmam. Ayrıca kendimi ölü gösterip karımı arka bırakıp başkalarıyla olacak karakterde biri değilim" dedi öfkeyle.

Söylediklerim onu sinirlendirmişti farkındayım ama o da aynı soruyu bana sormuştu.

"Sinir bozucu değil mi?" dedim.

"Ne sinir bozucu?" diye sordu.

"Böyle saçma sapan sorular işte."

Yerinden doğrulup hafifçe bana doğru döndü. Elinin sert kısmı ile yanağımı okşarken yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, alnıma ve dudağımın kenarına. Sıra dudaklarıma geldiğinde kısa bir an tereddüt etti ama küçük bir öpücük kondurdu, tam geri çekileceği sırada yüzünü avuçlarımın arasına alıp alt dudağını dudaklarımın arasına aldım.

Anında bana karşılık verirken yüzünü mümkünmüş gibi daha çok kendime çektim. Öpüşümüz derinleşirken onu ne

kadar çok özlediğimi bir kere daha fark ettim.

İkimizde nefes nefese geri çekildiğimizde alınlarımız birbirine yaslandı. İkimizde birbirimizin dudaklarından nefes alıyorduk.

Hakan buradaydı yaşıyordu ve yaşadığımı hissettiriyordu.

Biz iki sevgili, iki karı koca ve hayat arkadaşıydık ancak aramıza yıllar, yıllar ve sırlar girmişti. Hiç bir şey eskisi gibi değildi, biz bile.

Bir tek sevgimiz aynıydı, birbirimize olan açlığımız da öyle.

Aramızdaki sırlar bir gün kalkacaktı asıl hikayemiz o zaman başlayacaktı.

...

Danışmadan aldığım bilgi ile Ezgi'nin odasını bulmuştum. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Onu nasıl göreceğimi bilmediğim için biraz gergindim. En son onu gördüğümde bir çok yerinden vurulmuş ve kanlar içinde yatıyordu.

Aklıma gelen görüntüyü hemen sildim. Kendimi hazır hissettiğimde kapıyı açtım. Ürkek bakışlarım oda da bulunan yatağa çevrildi. Ezgi'yi gördüğümde istemsizce gözlerim doldu.

O ise halsiz haline rağmen soluksuz konuşan çocukları gülümseyerek dinliyordu. Oldukça zayıflamış ve göz altıları çökmüştü.

Bakışları bana döndüğünde gözleri ışıldadı "Narin." dedi önce büyüyen gülümsemesi ile fakat sonra gözleri doldu. Ufak adımlarla ona ilerlerken ayaklarımın titrediğini hissediyordum. Onu tekrar görmek o güne dönmeme sebep olmuştu. Oradan sağ çıkamayacağımızı ve Hakan'a gideceğimi düşünmüştüm; Hakan bana gelmişti.

Bakışları kısa bir an sargılı koluma değse de orada fazla oyalanmadan gözlerime tırmandı.

"İyisin." dedi ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırarak.

Başımı onu onaylarcasına aşağı yukarı sallayıp "İyim, sende iyisin." dedim titreyen sesimle.

Hayatımızda öyle anlar vardı ki gözyaşlarımız kirpik uçlarımıza gelir ama akmazdı, bu da öyle bir andı. O ben üzülmeyeyim diye kendini tutarken bende o üzülmesin diye kendimi tutuyordum.

Kendimi bir bıraksam saatlerce hüngür hüngür ağlardım.

Aramızdaki mesafe sıfırlandığında sağlam kolumla ona sarıldım, kolay sarılabilmek için hafifçe yerinden doğrulmuştu ama acı çektiği yüz ifadesinden belliydi.

Onu çok zorlamamak için hemen geri çekildim.

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim." dedim mahcup bir ses tonuyla. Yatağın hemen yanında duran tekli koltuğa oturdum.

Dudaklarını birbirine bastırıp önemli değil dercesine başını iki yana salladı. "Sezgin'den duydum sende bir kaç gün komada kalmışsın, sende gelecek durumda değilmişsin ki." dedi bakışlarını yere eğerek.

Bir şey söyleyemedim. Ona anlatmak istediğim çok şey vardı ama anlatamazdım. Kısa süren sessizliğimizin ardından uzun uzun konuştuk. İkimizde o konuyu açmamaya yemin etmişiz gibi ölenlerden, yaralılardan ve şirketin durumundan bahsetmedik.

Havadan sudan sohbetimize Demet ve çocuklarda katılmış bir süreliğine de olsa eskisi gibi hissedebilmiştik.

Hayatımızda bir çok dönüm noktaları vardı, iyiye veya kötüye doğru evirilen bir çok dönemden ibaretti hayatlarımız.

Benim ise sürekli uçurum kenarına ilerlediğim, düşüpte ölmediğim bir hayatım vardı. Ölümle kaç kere burun buruna geldiğimi bir ben bir Allah bilirdi.

Bir saatin sonunda "Ben lavaboya geçiyorum, sonra kalkalım." dedim Demet'e ve çocuklara.

Ezgi'nin yanında Demet dememek için büyük çaba vermiştim. Ezgi Sinem'in aslında Demet olduğunu bilse acaba ne tepki verirdi.

Galiba büyük bir şok yaşardı.

Ezgi'ye dönerek elini avucumun içine aldım "Arayı çok açmadan geleceğim yanına merak etme." dedim. O gitmeyin der gibi baktıkça benim gidesim gelmiyordu. Bunu dillendirmedi ama "Tamam beni çok bekletmeyin." dedi.

Gülümseyerek karşılık verdim ve odadan çıktım. Ezgi'nin söylemesine göre ailesine haber verilmemişti, bana kalırsa en doğrusu yapılmıştı.

Babası daha geçen sene kalp krizi geçirmişti, annesi ise yaşı ilerledikçe tansiyonu ve şekeri çıkmaya başlamıştı. Ablaları ise en küçükleri olduğu için Ezgi'ye ayrı bir düşkündü. Ailesinin öğrenmesi bir çok şeyin büyümesine sebep olabilirdi.

Yanında kimsesi olmadığı için Sezgin, Ezgi'ye refakat ediyormuş ama biz gelmeden kısa bir süre önce bir işini halletmek için dışarı çıkmıştı bu yüzden onu görememiştik.

Üst katta olduğunu öğrendiğim tuvaletlere doğru ilerlerken Sezgin'in bir odaya girdiğini gördüm. İlk başta Sezgin olup olmadığına emin olamasam da girdiği odaya doğru ilerledim. Burası pansuman odasıydı. Yarasına baktırmak için gelmiş olabileceğinden içeri girmek yerine kapıda beklemeye başladım.

Özel olmasına rağmen yoğun ve kalabalık bir hastanedeydik. Hastaneleri hiç sevmiyordum resmen ruhum daralıyordu. Allah yokluğunu göstermesin ama muhtaç etmesin derler ya tam olarak öyleydim.

Sezgin on dakika geçmesine rağmen dışarı çıkmadı. Kapıda beklediğimi müsaitse onu da görmek istediğimi söylemek için tam arayacaktım ki hiç beklemediğim bir şey oldu. Sezgin kapıyı açarak arkasında kalan adama "Ben o işi halledeceğim patron sen merak etme." dedi rahat ve samimi bir tavırla. Başı arkaya dönük olduğu için beni görmemişti ama bakışları bana değdiğinde gözlerinde gördüğüm paniğe karşılık benim gözlerimde şaşkınlık vardı.

Ardında kalan ve Sezgin'in patron diye hitap ettiği kişi Hakan'dı. Hakan ile göz göze geldiğimizde o da bu karşılaşmayı beklemiyor olacak ki epey şaşırmıştı.

"*Yaşadığını benden başka bilen var mı? Yada daha açık olmak gerekirse etrafımda Demet'ten başka adamın var mı?"*

"Hayır bilen yok, kimseye söylememen gerekiyor Narin."

"Siz tanışıyor musunuz?"

BÖLÜM SONU...

Beni sosyal medya hesaplarından takip ettiniz diye düşünüyorum ve sizleri öpüyorum.

Gelecek bölüm tahminlerinizi buraya alayım.

Bu Sezgin ve Hakan ne ayak diyenleri de buraya.

Teorileri olanları da buraya :D

BÖLÜM 23

Ben geldim.😍
Sürpriz yaptım size.
Ballarım bademlerim biraz rahatsızım bu aralar ve işlerim de çok yoğun bölümü bitiremedim o yüzden part olarak atacağım. İsteyen 2. Part gelince okusun isteyen şimdi.

2. Part alıntısını da hemen şimdi İnstagram hesabına atacağım ama İnstagrama atacağım. Beni sosyal medya hesaplarından takip etmeniz çok önemli yayınevlerinin baktığı bir özellik bu takipçi olayı biliyorsunuz ki o yüzden sizden minik ricam bu.

Sizi seviyorum. ❤

İyi okumalar...

PART 1

Ardında kalan ve Sezgin'in patron diye hitap ettiği kişi Hakan'dı. Hakan ile göz göze geldiğimizde o da bu karşılaşmayı beklemiyor olacak ki epey şaşırmıştı.

"*Yaşadığını benden başka bilen var mı? Yada daha açık olmak gerekirse etrafımda Demet'ten başka adamın var mı?"*

"Hayır bilen yok, kimseye söylememen gerekiyor Narin."

"Siz tanışıyor musunuz?"

"Asıl siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Sezgin bir bana bir Hakan'a bakarak.

Ben şaşkınlıkla Hakan'a bakarken Hakan, Sezgin'e ters bir bakış attı.

Sezgin, Hakan'ı başka biri olarak tanıyor olabilir miydi sonuçta Hakan şuan da olduğu gibi görünmüyordu.

Umarım pot kırmamıştım.

"Tanışıyoruz." dedi Hakan Sezginden çektiği bakışlarını bana çevirerek.

"Bizde tanışıyoruz." diye mırıldandım ne diyeceğimi bilmeyerek.

"Öyle mi nerden?" diye sordu Sezgin.

Hakan'ın elleri belindeydi, sıkıntılı bir nefes vererek. "Sezgin." dedi Hakan uyarıcı bir sesle. Sezgin ile göz göze geldiklerinde Sezgin sıkıntıyla başını iki yana salladı, yapma dercesine ama Hakan "Sezgin başından beri teşkilata çalışıyor." dedi.

Ben bir kaç saniye ne duyduğumu algılayamadım ve tepki veremedim. Sezgin teşkilattan ve Hakan'ı, Hakan olarak tanıyan biri miydi yani?

Tepki verebilecek duruma geldiğimde "Yani sende Hakan'ın yaşadığını bilenlerdensin... Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla karışık bir hayal kırıklığı ile.

Sezgin sesli bir soluk vererek başını aşağı yukarı salladı.

Her bir gerçek ortaya çıktığında alnımın ortasından kurşun yemin gibi hissediyordum. Beynim bir an düşünmeyi ve algılamayı bırakıyordu.

"Başka bilen yok demiştin!?" dedim Hakan'a sorar gibi. Bu konuşma daha bu sabah gerçekleşmişti.

"Bilsen üzülürdün Narin." dedi çaresiz bir sesle.

Alaycı bir gülüş kaçtı dudaklarımdan "Sinem'in Demet olmadığını çatır çatır söylemiştin ama yüzüme." dedim tek kaşımı kaldırarak.

Hakan'ın az önceki dik duruşu gitmiş omuzları çökmüştü.

Bir şey diyemeyeceğini anladığımda "Aşağıda bekliyoruz." dedim sırtımı onlara dönerek. Bu öğrendiğim hemen şimdi hazmedebileceğim ve algılayabileceğim bir şey değildi. Etrafımda sanki bir örümcek ağı vardı ben farkında bile olmadan bu ağa dolanmıştım.

Oradan uzaklaşmak için bir kaç adım atmıştım ki "Narin." dedi Sezgin. Bakışlarım ona döndüğünde tereddütlü bakışları Hakan'a çevrildi, orada ne gördüyse söyleyeceği şeyden

vazgeçip sesli bir soluk verdi. "Görüşürüz." dedi. Asıl söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordum.

Kapının önünden çoktan geçtiğim için odanın içinde kalan Hakan'ın yüzünü görmüyordum.

Yönümü tamamen ona çevirdim ama aramızdaki mesafeyi kapatmadan derin bir nefes alıp "Sen benim arkadaşımdın!" dedim. "Benim en kötü hallerimi gördün sen. Ne kadar kolay rol yapabiliyorsunuz anlamıyorum ki." diye devam ettim sözlerime. Önce Demet sonra Sezgin, sırada kim vardı?

Yere eğdiği bakışlarını tekrar bana çeviremedi.

Ondan bir cevap gelmeyince "Gerçek adın Sezgin mi peki?" diye sordum öfkeyle.

Başını mahcubiyetle aşağı yukarı salladı.

Çenemi yukarı kaldırıp "İyi en azından adın gerçekmiş." dedim alaycı bir ifadeyle. "Ragıp amca o da mı biliyor? Belki Hilal ve Nurten anne de biliyordur."

Koridorun boşalmış olması iyiydi çünkü kendimi tutabilecek gibi hissetmiyordum. Öfke adeta kan olmuş damarlarımda geziyordu.

Benden bir şeyler saklanmış olmasına değil de bu kadar iyi rol yapılmış olmasına sinirleniyordum.

Aptal bir insan değildim, hiç olmamıştım ama etrafımda olan bu olaylar yüzünden kendi zekamı sorgular hale gelmiştim. *Sen kör değilsin Narin onlar çok iyi oynadı.*

Hakan odadan çıkarak Sezgin'in bir şey demesine fırsat vermeden "Sen Ezgi'nin yanına in." dedi. Sezgin bir şey demeden mahcup bakışlarını bana değdirerek yanımdan geçip gitti.

Hakan ile karşı karşıya kaldığımızda etrafa bakıp başıyla odaya geçmemi işaret etti. Etraf tekrar kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Konuşacak bir şey yok, aşağı iniyorum bende." dedim soğuk bir şekilde.

Tekrar sırtımı ona dönmüştüm ki Hakan elimden tutup odaya çekti. Odanın kapısını kapatıp beni kapıya yaslandığında sesli bir soluk verdim.

Kollarını başımın iki yanına koyarak beni kapı ile bedeni arasına hapsetti.

"Senin hesap soracağın tek kişi benim Narin." dedi kelimelerin üzerine basa basa. Sesi öfkeli değildi ama başka bir şey vardı.

Gözlerinde gördüğüm duyguyu anlayamamıştım. Kıskançlık yada kırılmışlık mıydı?

Yerimde dikleşerek yüzümü, yüzüne yaklaştırdım. Onun keskin kokusu genzime dolduğunda anında omuzlarım düştü. Karşısında iradesiz kalan yanıma sövdüm.

Yine de gardımı düşürmeden "O benim dostumdu." diye çıkıştım.

Tam istediğim tepki bu değildi ama yüzlerimiz bu kadar yakınken ve kokusu bu kadar genzime dolmuşken ancak bu kadar yükselebiliyordum.

İçimde öfke vardı, kırgınlık, kızgınlık ve benzeri bir çok duygu vardı ama özlemek ve yorgunluk çok daha ağır basıyordu. Yorgundum, dinlenemiyordum, soluklanamıyordum... En kötüsü de Hakan'a sığınamıyordum.

Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdığında nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Başkasına hesap soramazsın, başkası yüzünden hayal kırıklığına uğrayamazsın!" diye devam etti. Sesi ilginç bir şekilde hala sakindi.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak "Sence konumuz bu mu?" dedim yüksek sayılacak bir sesle.

"Bu!" diye bağırdı nihayet. "Benim için bu Narin. Sen başka bir adamdan medet umamazsın, dostluk mostlukta bekleyemezsin!" dedi geri çekilip.

Bir kaç saniye hiç bir şey demeden birbirimize baktık. Dudaklarımı birbirine bastırıp "Benim ne hissettiğimin senin için hiç bir önemi yok mu? Sen bu kadar bencil bir adam mısın?" Diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı." Konu sensen bencil bir adamım evet. Ben senin hiç bir duygunu başka biriyle paylaşamam Narin, öfken bile bir tek bana olmalı."

Derin bir soluk alıp seslice verdim. "Eve gitmek istiyorum..." dedim normal bir sesle.

Üzerinde düşünmem ve yüzleşmem gereken çok şey vardı ancak ben her şeyi erteliyordum. Ertelediğim her şey tokat gibi yüzüme çarparken dayanıklılık sınırımı test ediyordu.

Hakan ile farklı noktalardaydık. İkimiz farklı şeyler yaşamış ve farklı şeylerle sınanmıştık, onun korkuları başka benimkiler başkaydı.

Ellerini kapıdan çekip bedenini benden uzaklaştırdı. Eve gitme isteğime verdiği sessiz ama olumlu bir yanıttı bu.

Odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladık, varlığını hemen arkamda hissediyordum, gölgesi ise önüme düşmüştü.

"*Gölgesi var."* dedi içimdeki o ses. Ama adı yok diye cevapladım onu.

İnsan geleceği bilmeden söz vermemeliydi çünkü öyle anlar oluyordu ki o sözler ayağına dolanıyordu.

Sonu ölüm olsa bile onunla olmak istediğimi söylemiştim. Her şeye göğüs germiştim ve verdiğim sözü tutmuştum. Tutmuştum tutmasına ama işte etrafımda örülen bu örümcek ağına akıl sır erdiremiyordum.

Bana geleceği gösterseler ve Hakan ile olup olmayacağımı sorsalar yine kabul ederdim fakat izleyip karar vermek ile yaşayıp karar vermek arasında dağlar kadar fark vardı. Bir diziyi izleyip, kitabı okuyup karakterler için karar vermek kolaydı. İnsan başına gelmeyince her şeyin üstesinden gelebileceğini sanıyordu.

Yaşadıkların fikrini değiştirdi sanki Narin.

Değiştirmemişti, değiştiremezdi...

Aşk, sevda ya da sevgi her neyse bu böyle illet bir şeydi. Kalbini söküp atsa bile pişman etmiyordu seni. iyi ki diyordun, iyi ki yaşadım.

Her şeye rağmen...

Hakan "Aklından bir renk tut." dediğinde zihnim sustu. Adımlarım yavaşladı ama durmadım.

Bu benim uydurduğum ve Hakan'ı bunaltarak oynattığım bir oyundu. Ben ne kadar seviyorsam o da o kadar nefret ediyordu. O şehit olduktan sonra, yani en azından ben öyle sanıyorken hiç oynamamıştım.

Yutkunarak "Tuttum." dedim. Hiç sırası değildi oyun oynamanın hatta belki bir daha hiç sırası gelmeyecekti ama geri çeviremedim.

"Genelde hangi eşyalarda bulunur bu renk?" diye sordu hemen. Zihnimin gürültülü olduğunu biliyordu ve benimle konuşmak istiyordu. Bu onun için bir oyun değildi, bu benimle iletişim kurmak için başlattığı bir diyalogdu. Beni teselli edecek sözleri yoktu bu yüzden de bundan başka yolu yoktu. Biliyordum ki Hakan benim sessizliğimden korkuyordu.

Aramızda yaklaşık iki adımlık mesafe vardı, bu mesafe bazen kısalıyor bazen uzuyor ama genelde aynı kalıyordu.

Eşyalarda değil de saçlarında ve güneşte var en güzel tonu...

Aklımdan geçeni söyleyemediğim için "Aşırı yaygın bir renk değil. Ama bir meyve de var en yaygını bu." dedim.

"Imm..." gibi bir ses döküldü dudaklarından. Bir müddet düşündükten sonra "Peki bu meyve Türkiye'de bulunur mu?" diye sordu.

"Bulunur." dedim.

"Güzel... Peki bende görmeyi sevdiğin bir renk mi?"

Sende her renk güzel, sen her renkle güzelsin...

"Evet."

"Sarı mı?" diye sordu.

"Evet." diye cevap verdim gözlerimin dolmasına engel olamayarak.

"Saçlarımın rengini neden bu kadar çok seviyorsun?"

"Çünkü bana güneşi anımsatıyor, sen benim güneşimsin. Sen varsan her yer aydınlık."

"Sende benim güneşimsin Narin." dediğinde adımlarım durdu. Tam bu sırada merdivenlerden iniyorduk. Sırtım hâlâ ona dönükken aramızda kalan bir basamağı da kapattı.

Nefesi ensemdeydi ama ben tüm vücudumda hissediyordum.

Sol kulağıma yaklaşıp saçlarımı sağ tarafa doğru topladı. "Sen solarsan ben karanlıkta kalırım, her mevsim kış olur bana..." dedi fısıltılı bir sesle. Boynuma, kulaklarıma çarpan nefesi nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

Gözlerimi kapattım.

"Bana güvenmek zorundasın Narin. Biz bir savaştayız fakat iddia ettiğin gibi karşı karşıya değiliz. Biz seninle aynı saftayız. İstemediğin şeyler yaşadın, istemediğin şeyler göreceksin yada duyacaksın ama bana güvenmek zorundasın Narin. Beni seçersen, bana güvenmeyi seçersen ben her savaştan galip çıkarım."

Cevap vermedim, veremedim. Hakan'ın defalarca kez bana söylediği şeydi bu, yanında olursam savaş onun için daha kolay olacaktı.

Hayatım boyunca sayısız savaşa girmiştim, üstelik Hakan gibi rütbem ya da vazifem yoktu ama hayat beni bir asker gibi eğitmişti. Hakan ile savaşamazdım o da benimle savaşamazdı biliyordum ama aynı safta yer alacaksak eğer tüm savaş koşullarının aynı olması gerekiyordu; onun bildiği her şeyi bilmem gerekiyordu.

Eve gelene kadar hiç konuşmadım, Hakan da hiç bir şey söylemedi. Arabada sessizlik hakimdi çocuklar konuşmayı denese de bizden istedikleri enerjiyi alamadıkları için onlarda susmuştu.

Dilim suskun ama zihnim gürültülüydü her zaman olduğu gibi. Hani ölürken bütün hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçecek derlerdi ya, işte tam olarak öyleydim. Hakan yokken bütün yaşadıklarım gözlerimin önünden geçiyordu ve ben öğrendiklerim ile her şeyi baştan izlediğimde çok farklı şeyler görüyordum.

Tüm yaşananlar gözlerimin önünden geçiyorsa demek ki içimde bir yerlerde benim bile bilmediğim bir şeyler ölüyordu.

Belki de Narin yavaş yavaş ve sessizce ölüyordu.

...

Eve geldiğimizde hepimiz sırayla duşa girmiştik. Duş sonrası çocuklar akşam yemeğine kadar uyuması için yatırmıştım. Demet aşağıda kitap okurken Hakan da bahçede sigarasını içiyordu, ben ise her canım sıkkın olduğun da yaptığım gibi yemek yapıyordum.

Demet hastane odasından çıkan Narin ile geri dönen Narin'in aynı olmadığının farkındaydı. Ona ben bir şey anlatmamıştım ancak kendisinin haber ağının ne durumda olduğunu ve olanları öğrenip öğrenmediğini bilmiyordum. Teşkilatta işlerin nasıl yürüdüğünü tahmin edebilecek kapasitede değildim.

Hakan'ın bakışları sürekli olarak benim üzerimdeyken ben bakışlarımı ısrarla ona çevirmiyordum. Sessizdim ama bıraksalar günlerce ağlardım. Kızgın değildim ama kırgındım, hakkım olup olmadığını bilmeden kırılmıştım.

İnsan bazen ne düşüneceğini bilemezdi ya işte aynen öyle bir haldeydim.

Sen mezarlıktayken, ormanda kaybolduğunda hepsinde Sezgin yanındaydı. Senin ne halde olduğunu gördü ve Hakan'ın yaşadığını biliyordu. Üstelik kocanın yaşadığını bile bile sana aşık oldu.

Beynim onu anlamıyormuşum gibi sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu, onu duyuyordum ama gerçekten anlamıyordum.

Hakan'ın, Sezgin'in bana karşı olan duygularından haberdar olduğunu sanmıyordum. Peki Sezgin'in duyguları da oluşturduları ağın bir parçasıysa? Sezgin'in duyguları umurumda değildi ancak duygularının gerçek olması ve olmaması durumunda ortaya çıkan ihtimaller umrumdaydı.

Sezgin'in bana karşı gerçekten bir duygusu varsa ve Hakan bunu bilerek onunla iletişim halinde olmaya devam ediyorsa... Bu ihtimal çok saçmaydı, görev için bile olsa Hakan böyle bir şeyi asla kabullenmezdi, bu ihtimali elemiştim. Eğer Sezgin'in duyguları gerçekse ve Hakan

bilmiyorsa... İşte beni endişelendiren ihtimallerden biriydi bu.

Peki görev için böyle bir plan yapıldı ve Sezgin'in bana karşı duyguları varmış gibi davranması istenildiyse... İşte o zaman bu planın sebebini öğrenmek isterdim, benimle ilgili amaçlanan neydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ardımda kalan sesi. Dönüp bakmadım ona ama kapı pervazına yaslanıp kollarını bağladığını biliyordum.

Belki tahminimden daha uzun süredir oradaydı ve beni izliyordu, bilemezdim. Kocaman cüssesi vardı fakat adımları karınca kadar sessizdi.

Görmeyeceğini bilsem de bilmiyorum dercesine dudaklarımı büzdüm. "Ne düşünmem gerektiğini düşünüyorum çünkü hiç bir şeyin ucundan tutamıyorum." dedim. Bir yandan da domatesleri doğramaya devam ediyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından "Sor ne sormak istiyorsan." dedi yumuşak sayılabilecek bir tonda.

Sezgin'in bana karşı duyguları olduğundan haberin var mıydı diyemeyeceğime göre "Sezgin senin emrinde mi?" diye sordum bu anı bekliyormuş gibi.

"Evet." dedi kısa ve öz bir şekilde.

Domatesleri doğramayı bırakıp ellerimden destek alarak tezgaha yaslandım. "Ne zamandır." diye sordum.

Cevap vermedi.

"Söyle Hakan... Ne zamandır?" dedim yükselerek.

Hakan sesli bir soluk verip "İşin başına geçtiğimden beri." dedi.

"Yani?"

"Siz tanıştıktan çok sonra."

"Ama hep istihbarattaydı değil mi?"

"Evet."

"Hayatımdaki görevi neydi?"

"Patronun olmaktı."

"O kadar mı?"

"Asıl sormak istediğin soru ne Narin?"

Cevap veremedim, bu konuyu önce Sezgin ile konuşacaktım. Eğer Sezgin'in hisleri gerçekse ve Hakan bilmiyorsa şuan öğrenmesi iyi sonuçlar doğurmayabilirdi.

"Ragıp amca seni biliyor muydu? Yaşadığını yani..."

Sustu.

"Yalan söylemek yerine sessiz kalmayı mı tercih ediyorsun. Çok erdemli bir davranış."

"Öğreneceğin yani daha doğrusu öğrenmen gereken çok şey var Narin... Anlatabileceğim şeyler var biliyorsun, bunca zamandır nerede olduğumla ilgili şeyleri mesela ama sen duymak istemiyorsun. Şuan için sana söyleyemediğim şeyler var ama bu demek değil ki bunlar senden hep saklanacak." diyerek kısa bir açıklama yaptı, daha önce dediklerinden farklı değildi ama belli ki kendisini bu konuda sürekli açıklama ihtiyacı duyuyordu.

"Ragıp amca ile ilgili bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi yumdum, net bir cevap vermemişti ama sorduğu soru da aslında bir cevaptı. Dudaklarımı ısırdığımı ağzım demir tadıyla dolduğunda hissettim. Gözlerim doldu ama başımı yukarı kaldırarak ağlamamı engellemeye çalıştım. Bazı şeyler ağırdı, niyet ne olursa olsun ağırdı.

İşin ucunda vatan vardı kızsam kızamıyordum, küssem küsemiyordum ama kendimi de salak gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Derin bir kaç soluk alıp ellerimi kabaca suya tuttum. Biraz yüzümü yıkayıp ensemi de hafifçe ıslattım. Kendimi toparlayabilmem için olsa gerek Hakan sessiz kalmıştı.

Nihayet yüzümü ona doğru döndüğümde "Biraz konuşalım mı?" dedim masayı işaret ederek. Hakan'ın mavilikleri önce gözlerimde dolandı sonra dudaklarıma değdi ve hızla tekrar gözlerimi buldu. Gözlerini yumup başını iki yana salladı, berbat görünüyor olmalıydım. Kanayan bir alt dudak, kıpkırmızı gözler...

Hakan gözlerini açtığında bakışlarını bana değdirmeden masaya yöneldi. Ben kendime bir sandalye çekerken o da tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Ben masaya bakarken onun bakışları bendeydi. Konu belliydi, biraz uzaklaşıp kafa dinlemek istiyordum ama bir türlü dile gelmiyordu bu istek. Mantığım buradan hemen şimdi gitmek istiyordu ama kalbim Hakan'dan uzaklaşmayı keskinlikle reddediyordu.

Aramızda uzayan sessizliği bozan Hakan oldu. "Seni üzmemeye çalışırken en büyük acıları ben veriyormuşum gibi hissediyorum." dedi kalın ve tok sesi. Başımı kaldırdığımda o çoktan bana bakıyor olduğu için göz göze geldik. Başını hafifçe sağa eğip daha dikkatli baktı gözlerime, bir şey görmüştü sanki bende ve bu onun canını yakmıştı. Onda görmeye alışkın olmadığım hüzün geldi kuruldu maviliklerine.

"Seni göğsüme sığdırmanın ve orada saklamanın bir yolu olsa keşke Narin... Annen dokuz ay taşımış ya karnında, bende göğsümde taşısam seni... Her şey geçene kadar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerim doldu ama bu sefer onlara engel olamadım. Önce sağ gözümden sonra sol gözümden ardı ardına aktı yaşlar. Her zaman her şeyin çaresi olmayabiliyordu, insan bazen en kolay kısımda takılıp kalıyordu.

Hakan'ın çaresizliğini görebiliyordum onu çaresiz görmek istemiyordum ama ona yardımcı olabilmem için benimde iyi olmam gerekiyordu, ben ona yardımcı olamadıkça o daha da çaresiz kalacaktı.

"Bende öyle demiştim şehit olduğunu öğrendiğimde... Seni saklamak istedim ama yapamadım. İnsanız ve her şeye gücümüz yetmiyor." dedim bakışlarımı kaçırarak.

İnsanın bazen kolu kopsa sesi çıkmıyordu da sevdiği birinin tırnağı kırılsa içi gidiyordu.

Bir şey söylemedi ya da söyleyemedi. Kendimi biraz daha toparlayabildiğimde yüzümü ıslatan yaşları silip "Ben eve gitmek istiyorum." dedim lafı dolandırmadan.

Hakan benden böyle bir çıkış beklemiyor olacak ki kısa bir an kalakaldı fakat itiraz etmedi. Derin bir soluk vererek gözlerini kaçırdı.

Çok istekli değildi ama sessizliğinden kabul ettiğini anlamıştım. "Benim biraz eski hayatıma dönüp kafamı toplamam ve bir şeyleri sindirmem lazım." diye ekledim sözlerime.

Burada kaldıkça aklımı bir türlü toparlayamıyordum. Buradan gitmek benim için artık ihtiyaçtı.

"Ne kadar bir süre?" diye sordu bakışlarını bana değdirmeden.

"Süresiz" dedim bakışlarımı parmaklarıma indirerek.

"Süresiz?" dedi sorarcasına. Sesi sert değildi ama yumuşakta diyemezdim.

Ellerim boynuma gitti, saçlarıma değdi ama gerginlikten cümle kuramadım.

Sessizlik uzadıkça daha çok geriliyorum, boğazımı temizleyerek yorgun bir nefes bıraktım ve "Benim eski hayatıma dönmem ve her şeyi bir dış göz olarak görmem lazım." dedim en sonunda.

Tekrar bir sessizlik oldu, ben cevap bekler gibi inatla yüzüne baktım o da inatla bakışlarını bana çevirmedi. Masada ritim tutan parmaklarından gergin olduğunu anlıyordum ama neden sessiz kaldığını anlayamıyordum.

"Eski hayatın... " dedi imayla. Kaşlarım istemsizce çatılırken ne anladığını, anlayamaya çalışıyordum.

Kollarını masanın üzerine koyup ritim tutmaya devam ederken "Beni öldü sanırken ki hayatına dönmem lazım yani... Ölü olduğuma kendini inandırsan daha mı iyi hissedeceksin?" diye sordu.

Ben ateşe değmiş gibi irkilirken şaşkınlıkla "Hayır bunu söylemek istemediğimi biliyorsun." dedim. Bilmiyorsa da bilmeliydi.

"Bilmiyorum Narin... Bilmiyorum." dedi isyan edercesine. "Yaşadığımı kabul etmek bu kadar zor mu senin için? Bensizliğe alıştığını anlıyorum ama bu da çok fazla." dedi

hayal kırıklığı ile. Öyle söylemek istememiştim fakat söylediğim bu anlama mı gelmişti? Ayrıca onsuzluğa alıştığımı da nerden çıkarmıştı?

Çaresiz bir soluk verip masanın üzerinde duran ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Yaşadığın için mutluyum Hakan, sen benim mucizemsin ama arka arkaya öğrendiğim şeyler çok ağır... Gidişimin senin varlığınla ilgisi yok." dedim.

Başını arkaya atıp derin bir soluk çekti içine. Baş parmağı elimin kemikli kısmını okşadı, biraz daha sakinleşmişti. "Geri gelir misin?" diye sordu.

Hafifçe gülümsedim kocaman adam şuan gözüme küçük bir çocuk gibi geliyordu. "Gelmezsem ne yaparsın?" diye sordum.

"Beklerim... Gelecekmişsin gibi... Senin gibi."

...

DEVAM EDECEK...

BÖLÜM 23

Herkese merhaba nasılsınız? Umarım herkes çok iyidir ve çok güzel bir bayram geçirmiştir. Geçmiş bayramınız mübarek olsun. ❤❤

Bu hiçte part gibi olmadı bildiğimiz bölüm oldu ama olsun. 😄 Her şeyi okumasak da bu bölüm bir çok şeyi Hakan'ın ağzından okuyacağız. Düşüncelerinizi yorumlarınızı çok merak ediyorum o yüzden bol bol yorum yapın olur mu?❤

Yazar tavsiyesi olarak bu hikayede kimseye olumlu ya da olumsuz ön yargı geliştirmeyin çünkü bir takım sürprizler olabilir. 😄

Dipnot olarak söylemek istediğim bir şey var o da şu ki Hakan asker ve Narin'i bile isteye ardında bırakmadı yorum yaparken ve hikayeyi değerlendirirken Hakan'ın sorumluluklarını ve mecburiyetlerini unutmamanızı istiyorum sizden. Son karar tabiki yine sizin. ❤

Son bir kez okuma yapamadım o yüzden yazım yanlışlarının kusuruna bakmayın lütfen. 😇

Yıldıza bastıysak ve satır arası yorumları hazırladıysak BAŞLIYORUZ. ❤

İYİ OKUMALAR...

PART 2

Uyuyamıyordum, zaten en zamandır huzurlu bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. Çocuklar ve ben birlikte uyurken Narin odasındaydı. Çocuklar ile uyumaya o kadar alışmıştım ki süresiz bu ayrılık sürecinde ne yapacağımı bilemiyordum.

Bende dokuz beş bir iş seçebilirdim, sabahları işe gidip akşamları market alışverişini yapıp eve döndüğüm bir işim olabilirdi. Çocuklarımın ilk adımlarını görmediğim, hamile karımın ormanda tek başına kalmak zorunda olmadığı bir hayatımız olabilirdi. İçimde dinmek bilmeyen vatan aşkı, göğsümde gururla taşıdığım al bayrak benim tek sevdamken başka bir sevdanın gelip yüreğime yerleşmesi ile hikayem değişti. Bedenim ne kadar büyük olursa olsun yüreğim bir avuçtu işte, iki sevda bir yüreğe çok yakıştı; yakıştı yakışmasına ama ben ikisine de yetemedim. Birisi bu düşüncemi duysa boyundan posundan utan diyebilirdi ama her insanın bir güçsüz yanı vardı, benim güçsüz yanımda iki sevdaya birden yetişememekti.

Evlilik fikri ve hatta birini sevme fikri asla aklımda yoktu, Narin'i görene kadar. Narin bana tüm ezberlerimi bozdurup, bütün hayat planımı değiştirtmişti. Ben asker olmak için bütün donanımlara sahiptim her şeye hazırdım ve başarılıydım ama baba olmak birinin kocası olmak bambaşka bir şeydi. Onlara yetişememiştim, onlara yetememiştim. Oysa ben biliyordum ki vatanı korumak demek aileni korumak demekti, peki ben ailemi nasıl olmuştu da koruyamamıştım?

Ordular yönetebilirdim, sırları çözebilirdim, kendimi cüsseme rağmen saklanabilirdim ama ailem konu olunca çaresizdim. Narin gidecekti, eline silah verip kal dediğimde onu ne kadar zor bir durumda bıraktığımı ve zorla yanımda tuttuğumu fark etmem zamanımı almıştı ama o zaman onu yanımdan ayırmamak için her şey mubahmış gibi geliyordu. O kadar ayrı kalmıştık ki benden bir adım öteye gitmesine gönlüm asla razı değildi ama böyle mutlu olacaksa o bana gelene kadar ona gitmeyecektim.

Gitmek istiyorsa gidecekti bu defa bekleyecektim o gelene kadar bekleyecektim.

Çocukları uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Bir hayalet gibi hareket etmek bu hayatta bildiğim en iyi şeydi. Sessizce odadan çıktım.

Koridorun bu kadar uzun olduğunu Narin'e giden aceleci adımlarım sayesinde ilk defa keşfediyordum. Ne kadar adım atarsam atayım Narin'e erişemeyecek gibi hissediyordum.

Nihayet odaya ulaştığımda odanın kapısını sessizce açıp sanki gizli gizli bir görevdeymiş gibi dikkatli bir şekilde Narin'in yanına yaklaştım uykusu hafifti ve uyanmasını istemiyordum.

Odanın içi bahçedeki aydınlatma sayesinde çok karanlık değildi. Asi kıvırcık saçları yüzüne dökülmüştü her ne kadar huzurlu uyuyor gibi dursa da birbirine yapışmış kirpiklerinden uyumadan hemen önce ağladığını biliyordum. Narin'den uzaktayken bile ona daha yakındım sanki, aramıza bir duvar örmüştü ve ben o duvarı bir türlü yıkamıyordum çünkü yıkarsa Narin'in o duvarın altında kalacakmış gibi geliyordu. Narin'in duvarlarını yıkmadan o duvara kapılar açıp onun yanına geçmenin bir yolunu bulacaktım onu incitmek bu dünyada çektiğim tüm işkencelerden daha çok acıtıyordu canımı.

Dizlerimi kırarak yere oturdum, yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru attım. Narin yüzü ortaya çıkarken "Hakan" diye mırıldandı belli belirsiz fakat uyanmadı.

"Benim." dedim sessizce.

Narin beni ufacık bir dokunuşumdan bile tanırdı, gözleri görmese de kalbi bilirdi benim orada olduğumu. Tıpkı beni ölü sanırken yanına geldiğimde varlığımı hissettiği gibi. Beni geçtiğim yollardan bile tanıyacağını söylemişti ve bunu o kadar inanarak söylemişti ki ben bu sevdaya o an ikna olmuştum.

O bana verdiği her sözü tutmuştu, ben ona verdiğim hiçbir sözü tutamamıştım.

Narin benim gölgem olmuştu, kalbi benim adımla çarpmıştı ben ise adını sır gibi saklamıştım. Narin bilinmesi yasak olandı benim için ama cümle âlem duymuştu. Bu romantik bir söz değildi aksine benim gibi hayatı olan biri için çok tehlikeli bir durumdu. Görevim bir yana Narin'in karşısına çıkmak onu tehlikeye atmak demekti o benim zayıf

noktamdı ve bana ulaşamayan herkes ona ulaşmaya çalışacaktı, canım pahasına da olsa buna izin vermeyecektim.

Saldırıyı henüz kimin düzenlediğini ve amacının ne olduğunu bulamamıştık. Şüphelendiğimiz hiçbir topluluk ve kişiler saldırıdan haberdar değildi. Narin'in yaptığı işler kritik işlerdi ve o henüz bundan haberdar değildi, o da aslında bir istihbarat çalışanıydı.

Ben onun bu işlere girmesine asla izin vermezdim ancak ondan ve hayattan o kadar uzaktaydım ki hiçbir şeyden haberim yoktu.

Burnunu belli belirsiz öptüm. Narin her ne kadar adının anlamını taşımadığını düşünse de bedeni bu isim için çok uygundu. Narin ve duru bir güzelliği vardı, her baktığımda kalbimi yeniden kendine bağlayan bir güzellik.

Masumdu, bu dünya için çok masumdu.

Ona küçüklüğünden beri yüz çevirmiş annesine gidecek kadar masumdu. Nefreti kalbinde tutamıyordu ama ben onun yerine de kötü olabilirdim o merhamet edebilirdi ancak ben etmeyecektim.

Her şeyin bir sırası vardı, artık buradaydım ve onlar gölgesi bile olmayan biriyle savaşacaklardı; benimle.

Yanına yatmak istedim ama tek kişilik yatak olmasından sebep yanına sığamayacağımı biliyordum. Sadece başımı yatağa koyup yüzünü izledim, sabaha kadar da bunu yapacaktım. Ona o kadar hasrettim ki sabah olduğunda onu nasıl göndereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Zihnim benimle değilken bile onu sevmekten vazgeçmemiştim, bana gösterilen sınırsız senaryoların içinde bana ihanet ettiğinde bile onu öldürememiştim. Zihnimi geri almıştım belki ama hala izlerini taşıyordum. Bazen başka bir senaryonun içindeymiş ve Narin gerçek değilmiş gibi hissediyordum.

Asla sinirlenmemem gereken yerde sinirlerime hakim olamıyordum, özellikle onu kaybedeceğimi düşündüğümde ve kıskandığımda kendimden geçiyordum. Zihin kontrolü ile

eğitim almış olmak beni zorlamazdı fakat işin içine Narin girince olaylar çığırından çıkmıştı.

Eğitim bittiğinde ve ben Narin'den haber almaya başladığımda ona kavuşmak için gün saymıştım. Benim yaşadığımı öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden aklımda sürekli farklı senaryolar kurmuştum ama genelde hep boynuma sarıldığı ve beni sorgusuz sualsiz kabullendiğiydi. Bana anlatılan Narin de bu kadar acı yoktu.

Narin çalışmaya karar veriyor ve Ragıp amcanın yanına gidiyordu o da istihbarattan güvendiği Sezgin ile irtibata geçiyor ve Narin'e iş ayarlıyordu, Narin daha sonra hamile olduğunu öğreniyordu. Bu senaryoda ne ormanda yalnız kalması ne etrafına onu korumak için mecburen örülen istihbarat ağı ne de dayaktan hastanelik olması vardı.

Derin bir soluk alıp sıktığım dişlerimi gevşettim, yumruk yaptığım elimi serbest bıraktım. Sabır benim işimin bir parçasıydı ve ben o gün gelene kadar sabırla bekleyecektim. Narin intikam almamak için fazla yüce gönüllü olabilirdi ama ben değildim.

...

Bahçede ki ışıklar ve sokak lambaları söndü, sabah oluştu. Narin'in alnından öpüp son kez yüzüne dikkatlice baktım. Geldiğim gibi sessiz adımlarla çıktım odadan.

Bu eve Narin kucağımda kanlar içinde gelmişti. Demet çocukları alıp buraya gelmişti, o an için en güvenli yer burasıydı.

Narin'in yanından çıkarken yüzümdeki maskeyi çıkarmıştım, kapıda çocukların beni beklediğinden habersizdim. Narin'i odasına bıraktıktan sonra Ali daha rahat müdahale edebilmek için beni odadan çıkarmıştı çünkü ben bir türlü Narin'i bırakamıyordum.

"Böyle davranarak işi daha da zorlaştırıyorsun amına koyayım bir sakin ol." diye yükseldi Halit. Yüzüne yumruğu geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Siktir git. İçeride kanlar içinde yatan benim karım sikik herif." diye ondan daha çok yükseldim. Duvara arka arkaya

yumruklarımı indirirken ettiğim küfürleri kulağım duymuyordu.

"Baba." dedi ardımda kalan bir erkek çocuğu sesi. Duvara vurmak için kalkan yumruğum durdu, içimdeki öfke birden kül oldu.

"Baba sen görünüyorsun." dedi şaşkın bir sesle.

Ağır adımlarla sesin geldiği yere döndüğümde sanki çocukluğum karşımda dikiliyordu.

Halit şans diler gibi sırtıma iki kere vurarak aşağı indi.

Bu çocuklarımla ilk karşılaşmamdı.

"Annemi kurtarmak için mi geldin baba?" dedi Neşe.

Yutkundum. Bütün sözcüklerim tükendi, bildiğim tüm dilleri unuttum. İki minik çocuk bana baba diyordu.

"Babam bizi görmüyor ve duymuyor galiba Umut." dedi Neşe kardeşine bakarak.

Umut bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde minik adımlarla yanıma gelip pantolonumu çekiştirdi. "Baba bizi hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Kendilerini iyi ifade edebiliyor olsalar da dilleri tam dönmüyordu.

"Kocamanmış babam, fotoğraflardan daha büyük." dedi Neşe.

Üzerimdeki şaşkınlığı attığımda sağ dizimi yere koyarak yere doğru eğildim. "Sizi görüyorum ve duyuyorum." dedim onlara hafif bir gülümseme ile. Neşe de Umut'un yanına geldiğinde ikisine de sarılmak istedim ancak ellerimdeki kanı fark edince bundan vazgeçtim. Ellerimde kan vardı, annelerinin kanı.

Ellerim iki yana düşerken gülümsemeye çalıştım "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordum. Sormam gereken ilk soru bu değildi, karşılaşmamız gereken ilk yer de burası değildi ama böyle olmuştu.

"Sinem abla getirdi bizi, güvenli bir yere gidiyoruz dedi." diye cevapladı Neşe beni. Annesi gibi kıvırcık saçları vardı. Buklelerini parmaklarıma dolamak istedim ama yapamadım.

"Sinem ablanız nerede peki?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Tuvalete gitmişti. Bize ne olursa olsun odadan çıkmayın dedi ama sesleri duyunca merak ettik." dedi Umut.

"Annem miydi kucağındaki baba, hasta mı o?" diye sordu Neşe endişeyle.

"Annem iyileşir mi baba, sen onu kurtarmak için mi görünür oldun yoksa güçlerin mi bitti?" diye başka bir soru yöneltti Umut.

Narin'in beni süper kahraman gibi anlattığını bildiğimden bana sordukları soruları yadırgamadım ama onları karşımda görmeyi beklemediğimden afallamıştım. Elimde annelerinin kanı varken onlara sarılmak istemezdim.

Çocuklarla yattığımız odaya geri dönüp yanlarına uzandım bugün için güç toplamam gerekiyordu.

...

Kapının açıldığını duyduğumda uyandım ama gözlerimi açmadım. Odanın içinde yankılanan küçük adımların Narin'e ait olduğunu biliyordum çünkü adımlarını duymadan vanilya kokusu doldurmuştu odayı.

Narin'in adımları başucumda durdu "Sen çoktan uyanmışsındır." Dedi fısıltı ile. Uykumun derin olmadığını ve her zaman tetikte olduğumu biliyordu.

"O zaman neden fısıltı ile konuşuyorsun." Dedim gözlerimi açmadan. Sanki ne kadar çok bakarsam o kadar çok zor olacaktı onu göndermem.

Boğazını temizleyerek "Kahvaltı hazırlamıştım." dedi tereddütlü bir sesle.

Gözlerimi açıp "Veda yemeği mi?" diye sordum.

Narin gözlerini kaçırarak "H-Hayır tabiî ki." dedi zorlukla.

Niyetim ona ters davranmak değildi ama kendimi tutamıyordum işte, benden bir adım uzağa gitmesin istiyordum.

Neşe "Anne." dediğinde bakışları arkamda kalan çocuklara döndü.

"Kahvaltı hazır prensesim hadi Umut'u da uyandır inelim aşağıya." dedi sevecen bir tonda. Dün çocuklar ile konuşmuş bir süre eski evlerine gitmeleri gerektiği çünkü benim işim olduğunu söylemişti. Başka türlü çocukların benden kopamayacağı için bu yalana ortak olmuştum.

"Sen gelecek misin?" diye sordu saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Gelirim birazdan" dedim düz bir tonda.

Başı mahcupmuş gibi hafifçe aşağı eğerek beden dilinde tamam dedi. Elini, kolunu nereye koyacağını bilmiyordu, gergindi. Gitmenin mantıklı olacağını düşünüyordu ama asıl istediği kalmaktı.

Neşe Ve Umut beni öpüp odadan çıktığında bende yataktan kalktım. Narin geri adım atmadığı için aramızda mesafe kalmamıştı. Bir şey söyleyecek ama söyleyemiyormuş gibi bakıyordu, nefesi sıklaşmıştı. Ne zaman bu kadar yakın olsak nefes alışverişi değişirdi.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordum mesafeli sayılacak bir tonda.

"B-Ben..." dedi ancak devamını getiremediği için sesli bir soluk verdi.

"Artık böyle soğuk mu davranacaksın bana?" diye sordu bir nefeste.

"İstediğin mesafe değil miydi Narin, kendi alanını istiyorken neden seni bunaltayım ki?" diye sordum.

Bakışlarını ellerine indirerek "Ama böyle de çok uzak olmadı mı?" diye sordu. Gülümsedim ama o görmedi. O böyle küçük Narin bir kız çocuğu gibiyken ben nasıl ona kırgın kalabilirdim ki?

"Sen belirle mesafeyi Narin. Sen nerede dur dersen ben orada dururum. Şimdi söyle bana nerede durayım?"

Bakışları tekrar bana döndüğünde "Beni yani... bizi... yani çocukları ve beni... görmeye gelirsin değil mi?" diye sordu çekinceyle. O beni nerede, ne zaman istiyorsa ben orada olurdum bu ayrılığı ben istemiyordum.

"Bu ayrılığı isteyen sensin Narin ben değilim."

"Bu gelmem mi demek oluyor."

"Hayır. İstediğin zaman gelirim demek oluyor."

Başımı hafifçe aşağı eğerek sözsüz bir şekilde onu onayladım.

Narin kendisi gibi Narin adımlarıyla odadan çıktı. Bir kere daha emin oldum ki Narin adının anlamını tüm bedeninde taşıyordu ve gücünü de aslında Narin olmaktan alıyordu.

Yüreği savaşçı ama bedeni Narin.

Odada yalnız kaldığım da üzerimi çıkardım. Aynada kendi bedenimle göz göze geldiğimde derin izlere baktım, bu izleri ne zaman görsem amacımı bir kere daha hatırlıyordum. Hedefi bul ve yok et.

Hedef kim miydi? Dünyaca ünlü bir örgütün kilit isimlerinden biriydi, sözde Türkiye sorumlusuydu.

Odanın içinde bulunan giyinme odasına girdim, kıyafetlerin arasında gizlenmiş olan ve dolabın arka kapağı gibi görünen gizli kapıyı açtım. Bu kapının hemen arkasında olan çelik kapı için parmak izi ve göz okuyucundan geçtikten sonra odaya ulaştım.

Esas oyun yerim burasıydı, kılık değiştirirken giydiğim tüm kıyafetler, önemli teknolojik aletler, bilgisayarlar ve diğer önemli eşyalar buradaydı. Bu odanın hemen altında yer alan tünel benim ve ekibimin bölgesine açılıyordu. Biz her ne kadar yer altında olsak da tünelin bir çok ucu vardı ve uçları farklı yerlere çıkıyordu. Bizim en çok kullandığımız kapı ise ormanın içinde yer alan küçük kulübeydi.

İş için kullandığım telefonlardan birini alıp "2 saat sonra." yazdım. Sim kartı olmadan çalışan bu telefonlarda oyun gibi görünen ama aslında oyun olmayan bir haberleşme ağımız vardı, farkında olmadan bu ağı bize kuran Narin'di. Onun kurduğu bir haberleşme ağını geliştirerek bu hale getirmişlerdi. Sezgin, Narin'e kurduğu bu sosyal ağın müşteri tarafından kabul görmediğini söylemişti ancak bu doğru değildi bu sosyal ağ teşkilatın diğer ekipleri tarafından oyunun içine yerleştirilmişti. Simgesi ve diğer tüm her şeyi telefonun marketinden indirilmiş bir uygulama gibi görünse

de böyle değildi. Tespit edilmesi ve sızılması neredeyse imkansız bir ağ kurmuştuk.

Narin'in hedef haline gelmesine bu sosyal ağ mı sebep olmuştu yoksa tasarladığı farklı uygulamalar mı neden olmuştu bilmiyorduk. Narin tehlikedeydi ve benim onu bu evden gitmemesini istememin en büyük sebebi buydu. Ödül töreninde asıl hedef Narin'di ve biz Narin'in henüz neden hedef haline geldiğini ve peşinde kimlerin olduğunu çözememiştik.

Narin'in nasıl ifşa olduğu da başka bir konuydu ve biz henüz bu konuda da ilerleme kaydedememiştik. Ekibin bu konu üzerinde araştırma yapıyordu ve ev boşaldıktan sonra onlarla bir toplantı gerçekleştirecektik.

Cevap gelmesini beklemeden telefonu aynı yerine bırakıp gizli odadan çıktım. Kapı kapatıp odayı tekrar gizledikten sonra giyinme odasının içinden seçtiğim Siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giyerek yatak odasından tamamen çıktım.

Aşağıdan çocukların sesi gelirken biraz sonra bu evin sessizliğe gömüleceğini biliyordum.

Narin kahvaltıyı bu defa salona hazırlamıştı. Çocuklar yine heyecanla bir şeyler anlatırken Demet ve Narin onları dinliyorlardı. Narin bana sırtı dönük bir şekilde oturuyordu yanında Neşe karşısında Umut ve Umut'un yanında Demet vardı.

Demet ile göz göze geldiğimiz de parmaklarını bir kaç kere masaya vurdu 'Benim gelmeme gerek var mı?' diye sordu. Gönderdiğim mesajı almıştı. Başımı iki yana sallayarak gerek olmadığını belirttim. O Narin ve çocukların yanında durursa daha iyi olurdu. Orhun ve Emre de apartmanın önünde nöbet tutacaktı. Narin'in oturduğu sitede ki güvenlik ekibimizden biriydi Sezgin , Narin'i bu siteye yerleştirirken onun olduğu bloğu özellikle istihbarat personellerinin oturduğu bloktan seçmişti. Sitedeki bir çok kişi istihbaratta çalışmak dışında farklı mesleklere sahipti.

İstihbarat içinde kurulan bu yeni ağ içerisinde bir çok meslekten insanlar vardı. Doktor, avukat, öğretmen gibi. Hepsi gizli görevlere katılıyor olmasa da farklı görevleri vardı.

Bize gölgesiz ekip diyorlardı.

Biz Türkiye'nin menfaatlerini koruyacak ve aynı amelleri bir sonraki kuşağa aktaracak şekilde yetiştirenler olacaktık. En büyük amacımız Türkiye'yi hedefine alan ve en az yüz yıllık planlar yapan ülkelerin bu emellerini bozmak ve ayrıca yapılabilecek tüm planları bizden sonra gelecek nesile aktararak önlerini açmaktı. Bizim ekibimizi diğer istihbarat üyelerinden ayıran yegane durum buydu. Biz ülkemizin dünyadaki konumu için uzun vadeli planlar yapacak ve ülkemizi hedef alan, ülke çıkarlarına uymayan şimdi ve gelecekti tüm tehditleri ön görerek buna uygun istihbarat ajanları yetiştirecektik.

Atatürk'e ve devletine bağlı iç ve dış tehditler ya da planlar ne olursa olsun Atatürk'ün izinden gidecektik.

Masanın başında bana ayrılan sandalyeye oturmuştum. Masanın başına hep babalar otururdu, bu sandalyede oturmak bana baba olduğumu hatırlatan şeylerden biriydi.

Narin ile göz göze geldiğimizde buruk bir gülümse ile bana baktığını fark ettim. Elimin sırt kısmıyla yüzüne dokunduğum da gözleri doldu. Birbirimize doyamadan gidecekti, içimde bir yerde bunu hala kabul edemiyordum Bu kadar gitmek istemiyorsa gitmemeliydi. Bu düşüncemi kendime saklayarak elimi ve bakışlarımı Narin'den çektim. Masadaki kahvaltılıklardan tabağıma koymaya başladım. Zaman yaklaştıkça ve Narin'i böyle gördükçe onları göndermemek konusundaki düşüncelerim kuvvetleniyordu.

Öfkeli bir soluk vererek "Tuz nerede?" diye sordum sert bir sesle.

"Ben domates ve salatalıklara tuz dökmüştüm." diye mırıldandı Narin.

'Sakin ol, sakin ol.' diye söylendim ağzımın içinde. Sakin olmam gerektiğini biliyordum ama olamıyordum. Yıllardır

duygularını kontrol etmek üzerine çalışan, mantığını ön planda tutan ben Narin ve çocuklar söz konusu olduğunda bütün ezberlerimi sikip atıyordum.

Narin'e cevap vermeden tabağıma koyduklarımı yemeye başladım. Öfkemi resmen yediklerimden çıkarıyordum.

"Baba haftaya okulda kermes var sende gelebilir misin?" diye sordu Neşe çekingen bir sesle. Neden bu soruyu sormak için böyle çekingen davrandığını analiz etmeye çalışıyordum ki o sikik gerçek tokat gibi yüzüme çarptı.

"Neşe bunu daha önce konuşmuştuk ama." dedi Narin üzgün bir ifadeyle.

Neşe "Evet anne." diyerek başını öne eğdiğinde ağzımdaki lokmayı zor yuttum.

Neşe'nin mahcupluğundan da Narin'in gözlerine ve sesine yerleşen hüzünden de nefret etmiştim.

"Gelirim tabi prensesim." dedim yumuşak bir sesle.

Masadaki tüm gözler bana dönerken ben ışıl ışıl gözlerle bana bakan kızıma bakıyordum. "Beni gördüğünüzü kimseye söylememişsiniz. Benim orada olduğumu yine kimse bilmeyecek." dedim yine yumuşak sayılabilecek bir sesle.

"Baba sen şimdi özel güçlerini kaybettin ve kimliğin ortaya çıkmasın diye görünmez olamadığın için başka biri gibi mi giyiniyorsun?" diye sordu Umut. Bu çocuklar gerçekten çok zekiydi.

"Bunlar sizin bilmeniz gereken şeyler değil çocuklar." dedi Narin. "Sadece konuştuğumuz gibi babanızı görebildiğimizi kimseye söylemiyoruz. Bu bilgi kötü adamların eline geçerse iyi şeyler olmayabilir."

Umut ve Neşe uslu bir şekilde başlarını sallayarak annelerini onayladılar. Narin sadece iyi bir eş değil iyi bir anneydi de. Ben ona gururla bakarken o dalgın bir şekilde kahvaltısına devam etti. Kahvaltı da neredeyse hiç ikili diyaloga girmemiştik çünkü ne kadar çok konuşursak ayrılmamız da o kadar zor olacaktı.

...

o an gelmişti birazdan şu sikik kapıdan çıkıp gideceklerdi.

Valizleri kapının önündeydi, Narin ve Demet çocukların ayakkabılarını giydiriyorlardı. Ben ise ellerim cebimde öylece bekliyordum.

Çocuklar ayakkabılarını giydiğinde koşarak bacaklarıma sarıldılar. Eğilip onları kucağıma aldığımda birbirimize sıkı sıkı sarıldık. İkisinin de başının üzerini öptüm.

"Baba tekrar görünmez olmazsın değil mi?" diye sordu Neşe dudaklarını bükerek. Gözleri dolmuştu. Kızımın sorduğu soruyla öylece bakakaldım. Kafama kurşun yesem aynı etkiyi yaratırdı bende. Çocuklarım beni tekrar görememekten korkuyordu.

Bu korkuyu biliyordum, bende babamı uğurlarken ya gelmezse korkusuyla uğurluyordum her defasında. Görevden geldiğinde nasılsa tekrar gidecek düşüncesiyle sevinrmiyordum bile.

Bazı şeyler nesilden nesile mirastı ve bizim payımıza da bu düşmüştü. Nasıl ki benim babam ölüm ile yaşam arasındaki o ince çizgide yürüdüyse bende o çizgide yürüyordum; üstelik onun izinden.

"Hayır ben hep buradayım." dedim net bir sesle. Neşe boynuma daha sıkı sarılırken Narin başını hafifçe sağa doğru eğip dolu gözlerle bana baktığında 'Söz verme!' demek istediğini biliyordum. Onun bu tavrı beni kırıyordu çünkü farkında olmadan ölebilirsin söz verme demek istiyordu.

Narin kendince haklıydı aslında ama bana sürekli ölümü hatırlatması beni kimsenin kıramayacağı yerden kırıyordu. Kendisi bana alışmak istemediği gibi çocuklarında bana alışmasını istemiyordu çünkü ben henüz ölmemiştim ama ölebilirdim...

Narin'in benim için böyle düşünmesi beni kırarken ona istemeden de olsa yaşattığım bu travma için kendimi suçlamaktan da geri kalmıyordum.

Her ne kadar aklımın bana oynadığı oyun yüzünden Narin ile karşı karşıya olduğumuzu söylesem de aklı başında olan Hakan hep Narin'in tarafını tutuyordu.

Benim aklım fikrim Narin'den yanaydı, ben Narin'den yanaydım.

Neşe'nin ve Umut'un başına küçük bir öpücük kondurup yere indirdim. "Size küçük bir görev vereceğim çünkü ben komutanım." dedim.

Umut hazır olda durup "Emret komutanım!" dediğinde başlattığım oyuna hemen adapte oldu. Bakışlarım Neşe'ye döndüğünde o da kardeşini taklit ederek hazır ola geçti. Birlikte geçirdiğimiz vakitler de onlara bunu ben öğretmiştim.

Ellerimi arkamda bağlayarak "Sizin göreviniz ben yokken mutlu olmak, yemeklerinizi yemek ve annenizi üzmemek." dedim gerçek askerlere emir veriyormuş gibi ciddiydim.

Neşe duruşunu bozup "Ama baba ya..."diyecek oldu ki Umut "Ne babası komutan o şuan." diye fısıldadı kardeşine. Belli belirsiz gülümsedim.

Dudaklarını hafifçe büzerek "Annem bize çok yemek yediriyor komutanım ama." dedi Neşe.

Gülümsememi bastırarak "Sen emirlere karşı mı geliyorsun asker?" diye sordum çatık kaşlarımın arasından bakarak.

"Hayır komutanım." dedi Neşe kendini toparlayarak.

Onlarla aynı boya gelebilmek için tek dizimi yere koyup aşağı doğru eğildim. "Ne zaman isterseniz yanınızda olacağım, beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz." dedim. Bana tekrar sarıldıklarında bende son kez sıkıca sarıldım.

Birbirimizden ayrıldığımızda "Dışarıda sizi bekleyen araba var tutun Sinem ablanızın elinden doğru arabaya." dedim.

Onay bekler gibi annelerine baktıktan sonra ondan da onay gelince "Cam kenarı benim." diye birbirleriyle yarışarak kapıdan çıktılar. Demet arkalarından "Durun koşmayın." diye diye koşunca biz Narin ile baş başa kaldık.

"Zahmet etmeseydin biz taksiyle giderdik." dedi gülümseyerek.

"Zahmet olmadı." dedim buruk bir gülümseme ile.

Sağ elini uzattıp "Tekrar görüşürüz." dedi. Ben sarılmasını beklerken o sadece elini uzatmıştı. Onu tutup kendime çekmek ve bir ömür bağrımda saklamak istedim ama bunun yerine bende elimi uzatıp "Görüşürüz." dedim.

Tam arkasını dönüp gidecekti ki adını seslenince bakışları tekrar bana döndü.

"Orhun ve Emre arada senin yanına gelecekler bir şeye ihtiyacın olursa söylersin onlara." dedim.

Dudakları şaşkınlıkla açıldığında "Onlarda mı yaşıyor?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladığımda 'Öyle mi?' der gibi kaşlarını kaldırıp alaycı sayılabilecek şekilde gülümsedi. Bu konuyu hiç konuşmadığımız için onların yaşadığından haberdar değildi.

Narin'e tüm timin şehit olduğu söylenmişti ama bu kısmen doğru değildi. Orhun ve Emre hayatta kalanlardandı.

"İyiki söyledin, onları birden karşımda görsem korkudan bayılırdım heralde." dedi aynı alaycı tavrıyla.

"Hiç sormadın." dedim. Ben anlatmak istediğimde dinlemek istememişti, o kendini hazır hissedene kadar anlatmayacaktım ama şuan bunu söylemeye mecburdum.

Sesli bir soluk verip dudaklarının ıslattı, omuzları düşerken "Haklısın." dedi.

Bana tekrar sırtını döndüğünde bir kaç adımda evden çıktı, bende hemen onun arkasındaydım. Aramızda bir kaç adımlık mesafe bırakarak arabaya kadar eşlik ettim ona.

Başı ara sıra bana dönecek gibi olduysada bakmadı. Ben ısrarla baktım ama o bir kere dönüp bakmadı.

Çocuklar ve Demet arabanın hemen yanında bekliyorlar onlarda binmemişlerdi.

Demet "Anneniz de geldi hadi bakalım geçin arabaya." dedi arabanın kapısını açarak. Çocuklar bana el salladığında bende aynı şekilde karşılık verdim onlara.

Onlara hiç doyamamışken bir kere daha yokluklarına alışmak zorunda kalacaktım.

Herkes arabaya bindiğinde Narin henüz binmemişti, eli kapı kulpunda öylece kapıya bakıyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde elini kapı kulpundan çekip bana doğru koşmaya başladı, ellerimi cebimden çıkarıp boynuma dolanan kollarına karşılık ellerimi beline doladım. Parmak uçlarında dursa bile ben ona doğru eğilmediğim sürece boynuma sarılmakta zorlanıyordu.

O hıçkırarak ağlarken ben boynunu öptüm, saçlarını öptüm. Sarılabileceğim kadar sıkı sarıldım, onu yolcu etmek benim için ne kadar zorsa gitmek de onun için zordu. Sevdiğini ardında bırakmanın ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyordum.

"Çünkü ayrılmanın da vahşi bir tadı var, çünkü ayrılık da sevdaya dahil" dedi titreyen sesiyle. 'Seni hâlen seviyorum ama gitmem gerekiyor.' demekti bu anlıyordum.

"Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili, hiç bir anı tek başına yaşayamazlar." dedim.

"Her an ötekisiyle birlikte her şey onunla ilgili..." dedi ağlayarak.

Onun bu kadar ağlamasına daha fazla dayanamazdım. Şimdi bile benden gidemezsek benim yokluğumda ne kadar ağlamıştı, benim haberimi aldığında nasıl dayanmıştı. Bir kere daha anlıyordum, Narin güçlü bir kadındı çok güçlü bir kadın.

Son kez başının üzerini öptüm ve geri çekildim, yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini sildim. "Bu bir veda değil." dedim. Gittiği için kırgındım ama yine de böyle ağlamasına içim gidiyordu.

"Değil." dedi. Başını iki yana sallayarak.

"Git Narin." dedim yoksa biraz daha gözlerine bakarsam gönderemeyecektim.

Arabaya bindiğinde başını çevirip bana baktı. El salladığında başımı hafifçe aşağı eğip uğurladım onu. Araba gözden kaybolana kadar baktık birbirimize.

Vedalar yetmemiş gibi bir veda daha ekledik hanemize. Daha sıkı bağlarla bağlanmak için bir defa daha koptuk

birbirimizden.

Narin gittikten sonra bile uzun uzun baktım arkasından. Gözümü yoldan alabildiğimde bahçeye ve eve kısaca bir bakış attım, ev buradaydı ama yuva sıcaklığı yoktu artık.

Narin benim sadece yuvam değildi; benim memleketimdi, yerim yurdumdu.

Eve girdiğimde zindana atılmışım gibi hissettim. Burası bu kadar karanlık ve soğuk muydu?

"Kimsin?" diye sordu zihnimde ki o ses.

"Hiç kimseyim" dedim.

Artık hiç kimse.

Ben Hakan, şehit olmadan mezara konulan. Adı, kimliği, varlığı, ailesi kendisinden alınan. Ben Hakan dünyada bir varlığı bulunmayan, Vatan sağ olsun diye ölmeden kendisine kefen biçilen, dünyada iz bırakmaması gereken Hakan. Varlığını Türk milletine adamış o var olsun diye yok olan Hakan. Evlatları dahil tüm ailesini geride bırakmış artık kimliksiz Hakan.

Ben Hakan, artık hiç kimse olan... Gölgesiz, isimsiz ve sessiz olan. Ben Hakan kurt bir mezar taşı bile olmayan. Bilinen ama anılması yasak olan.

Bu hikaye hiç kimse olanların hikayesi ve bu hikaye benim hikayem.

....

Radyo ve sigara yalnızlığıma eşlik edendi. Kaçıncı sigaramdı bu bilmiyordum, küllükte duran sigara izmaritlerini saymaya yeltendim bile. Bazen bilmemek lükstü.

Merdivenden gelen adım sesleriyle birlikte biten bir sigaramı daha küllüğe bıraktım.

"Sigara katliamımı yapıldı burada amına koyim bu ne." diyen Halit'ti.

"Komutanım efkarlı bugün dokunmayın." diyen gevşek işe Ademdi.

Halit geldiği gibi camı açarken, Adem sağ tarafımda kalan tekli koltuğa oturdu. Ben bir sigara daha yakacakken "Yok

amına koyayım sigaradan mezarlık yapmışsın daha içecek misin?" dedi.

Halit karşımdaki üçlü koltuğa oturduğunda sigaramı yakarak ikisini gösterip "Ben sizinle çok mu içli dışlı oldum?" diye sordum.

"Estağfurullah komutanım neden öyle dedin şimdi?" diye sordu Adem bozuk bir ifadeyle. Bozulmasını da çenesini de sikecektim şimdi. Kafam bir dünyayken gelip iyice beynimi siktiler.

"Sik sik konuştuğunuza göre ikinize de çok yüz vermişim." dedim sigara dumanını üflerken.

Halit gülerken, Adem "Tamam komutanım konuşmayız eyvallah." dedi tripli tripli. Tribini gerçekten sikecektim şimdi.

Adem bizim timdendi fakat nikahımıza gelememişti, teşkilata geçtikten sonra da komutanım demeye devam etmişti. Onları hep komuta ettiğim için ben hep komutanları olarak kalacakmışım. O böyle söyledikten sonra bizim timde ona katılmış ve hepsi bana komutanım demeye devam etmişti. Unvanlar o kadar umurumda değildi ki üzerinde bile durmadım.

"Bok gibi görünüyorsun." dedi Halit.

Dirseklerimi bacaklarımın üzerine koyup hafifçe öne eğildim, sigaradan bir duman daha çekip "Bok gibiyim çünkü." dedim elimle alnımı ovuştururken.

"Birini kendi canından bile çok sevmek nasıl bir duygu?" diye sordu Halit gerçekten bunu merak ettiği belliydi.

Gözlerimi boşluğa çevirip ardı ardına sigara dumanı çektim ciğerlerime "Aynı bunun gibi." dedim sigarayı gösterirken "Bıraksan bırakamazsın, dudakların ister, ciğerlerin ister, aklın, fikrin ister."

"Vay anasını lan adamın içinden şair çıktı." dedi Halit. Bunu dalga geçer gibi değil de gayet ciddi söylemişti.

"Sevdalanmak öyle işte en olmadık adamı bile şair eder. Sen boku püsürüğü bırak da son durum ne ondan haber ver sen." dedim. Benimle en rahat konuşan Halit'ti. Halit ile ast

üst ilişkisinden ziyade Harp okulundan arkadaşlık bağımız vardı, birbirimizi kaç kere Azrail'in elinden almıştık bilmiyordum.

Beni çok kez Azrail'in elinden almıştı almasına ama kardeşine yetişememişti, yetişememiştik.

Sıkıntıyla yüzünü sıvazlayıp "Hayır henüz haber yok. Hiç kimse üstlenmedi saldırıyı." dedi küfür eder gibi.

Sesli bir soluk verirken, damarlarımda akan kanın öfkeden hızlandığını hissediyordum. "Sikerler öyle işi Halit. Benim karıma saldırı düzenlendi, peşinde birileri var mı yok mu belli değil, saldırının amacı belli değil. Nasıl kimse üstlenmiyor anasını satayım."

"Bizde anlamadık komutanım normalde böyle bir saldırı olduğunda yapan kişi, örgüt, grup ya da her ne ise gururla çıkar üstlenirdi." diye araya girdi Adem.

Burnumun kemerli tarafını sıktım. "Gururunu sikerim onların. Gursuz piçler." diye yükseldim. Sinirden başıma ağrı girmişti, ense köküm neredeyse sızlıyordu. Bir an önce Narin'in hedef olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Narin eğer hedefse ifşa olmuş demekti ki bu benim en son isteyeceğim şey bile değildi.

Adem'in dediği gibi böyle saldırılar olduğunda bu itler bunu marifet gibi hemen ilan ederlerdi bu sır normal değildi. Altını da üstünü de sikecektim. En tehlikeli olay buydu düşmanın kim olduğunu ve amacının ne olduğunu bilmemek. Hedefte Narin varken benim sakın olmam ihtimal dahilinde bile değildi. Narin bugün itibariyle yanımdan ayrılmıştı, güvenliğini büyük ölçüde sağlamıştım ama düşmanın kim olduğunu ve dolayısıyla da bağlantılarını bilmediğimiz için Narin benden uzakta hep tehlikedeydi.

"Senin şüphelendiğin bir şey var mı?" diye sordu Halit. Bir kaç saniye gözlerinin içine bakıp başımı aşağı yukarı salladım.

"Köstebek mi?"

"Aynen öyle."

"İçimizde bir hain varsa amacı ne olabilir?" diye sordu Halit.

"Pek çok şey olabilir. Bağlı bulunduğu kişi ya da örgüte yaranmak için sonuca ulaşana kadar onlardan gizli hamleler yapmak, bana bireysel düşmanlık duymak..." bilmiyorum gibisinden alt dudağımı üst dudağımın üzerine getirdim. "Her şey olabilir."

Halit "Ya da belki Narin'e bireysel bir düşmanlığı vardır." dediğinde buz kestim.

"Siktir oradan kimin Narin'le ne derdi olabilir ki?" dedim bu ihtimali hiç düşünmemiştim, düşünmek dahi istemiyordum. Bu durum Narin'i apaçık hedef yapardı.

Halit dudaklarını birbirine bastırıp bir noktaya odaklandı "Bilmiyorum ama Narin teşkilat için çalıştığını bilmeden teşkilatın göz bebeği oldu..." Bu noktada bakışlarını bana çevirerek "Onun yaptığı uygulamalar ve programlar bizim çok işimize yaradı. Yükselmek isteyip Narin'i geçemeyen birisi olabilir." diye tamamladı cümlesini.

Halit bir çok kez olayın iç noktasını çözen analiz yeteneği kuvvetli bir adamdı. Askerken de bir çok operasyonda teröristlerin içine sızıp gördüğü herkesin analizini çıkarmış ve bir çok bağlantıyı bulmamızda yardımcı olmuştu. Onun analizlerine güvenirdim ama bu ihtimalde aklıma yatmayan şeyler vardı.

Halit'in sunmuş olduğu ihtimali değerlendirerek. "Diyelim ki böyle bir şey oldu." dedim sigaramdan bir nefes daha alarak. "Çok kalabalıklardı ve silahları bizim kullandığımız silahlarla örtüşmüyordu... Hadi diyelim ki biri ya da birileri teşkilat içinden veya dışından bir grubu organize etti, bu kişinin saldırıyı gerçekleştirecek kişilerin başlarında durmadan bu kadar başarılı saldırı gerçekleştirmeleri neredeyse imkansız."

Başını sıkıntıyla ağır ağır salladı. "Haklısın. Hiç birini sağ ele geçirememiş olmamız kötü oldu."

"Komadaki adam uyanmadı değil mi?" diye sordum yüzümü sıvazlayarak. Bu iş git gide canımı sıkıyordu.

"Hayır... o da uyanacak gibi değil." diye cevap verdi sıkıntıyla. Bu çıkmaz

Sigaradan son dumanı da çekerek küllükteki mezarlığa bir sigara izmariti daha ekledim.

"Demirdağlı'dan haber var mı?" diye sordum Adem'e.

"Gelecek birazdan."

Demirdağ'lı teşkilata yardım eden iş adamıydı adı Barlas'tı ancak herkes ona soyadı ile hitap ederdi ya da 'Şah' lakabıyla.

Herkes onun karanlık işlerle uğraştığını düşünse de işin aslı öyle değildi. Onun da bir amacı, bir düşmanı vardı. Ailesini öldüren adamın peşindeydi. Amcasının eski bakan olması ona bir çok kapı açmıştı, anne ve babasından kalan mirası daha da büyütüp kendisine bir imparatorluk kurmuştu.

Bir taraftan teşkilatın paravan olarak kullandığı şirket yani dolayısıyla Narin'e yapılan saldırıyı araştırırken bir taraftan da asıl adamımızın peşindeydik. Benim öldü gösterilmeme sebep olan asıl görevimin.

"Senin zihin ne durumda kafa karışıklığın devam ediyor mu?" diye sordu Halit.

Bakışlarımı boşluğa çevirdim. "Bade ile çalıştık üzerinde toparladım." Bakışlarımı tekrar Halit'e çevirdim. "Narin'in gerçek olduğuna bir türlü ikna edemedim kendimi. O benim gerçek olduğuma inanamadı, ben onun gerçek olduğuna inanamadım."

"Sizinkide ne büyük sevda be komutanım." dedi Adem içten bir hayranlıkla.

"Sınav mı sevda mı belli değil." dedim.

"Her büyük sevdanın büyük sınavları yok mudur zaten." diye sordu Halit.

Ondan böyle bir söz beklemediğimden olsa gerek şaşkınlıkla gülümsedim. "Senin sevdadan haberin var mı lan?"

Halit bana ters bir bakış atıp "Yaşamadık diye bilmiyoruz da değil ya." dedi.

"Yaşamak ile bilmek aynı şey değil. Öyle bir bozdurur ki sana ezberini feleğin şaşar." dedim.

Adem "Bizede nasip olur mu böylesi be." dedi imrenerek.

"Bu adamın halini gördükten sonra olmasımı daha iyi olmamasımı bilemedim." dedi Halit sıkıntıyla.

Cevap vermedim çünkü bana kalırsa her şeye rağmen değerdi. Bin kere gelsem bin kere daha Narin'i seçerdim.

Zil çaldığında Adem benden önce ayaklanıp kapıyı açtı. Sezgin ve Demirdağlı içeri girdi.

"Beyler." dedi Sezgin içeri girerken "Demirdağlı ile kapıda karşılaştık anlaşılan gündem yoğun."

"Bizde gündem hep yoğun." diye yanıtladı Adem.

Sezgin, Demirdağlı ve Adem arka arkaya salona girdi. Adem eski yerine otururken Demirdağlı Halit'in yanına, Sezgin ise diğer tekli koltuğa oturdu. İkisine de baş selamı verdim.

Demirdağlı koyu kumral yeşil gözlü benden biraz kısa bir adamdı. Çok fazla konuşmayıp yerinde konuşan biriydi.

"Saldırı ile ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum Sezgin'e. Sezgin yerinden hafifçe doğrulup "Hayır henüz bir şey bulamadım... Sizde var mı bir şeyler?" diye sordu. Bu adamla ne zaman konuşsam geriliyordu, Halit'e göre benden korktuğu için böyleymiş. Halit söyleyene kadar bu tavrının üzerinde durmamıştım.

Parmaklarım gerginlikle çenemin üzerinde gezerken "Anlaşılan bu sikik mesele de kimsenin bir bok bildiği yok." dedim koltuğa iyice kendimi bırakarak. Uykusuz gecelere yine devam edecektik.

"Yardıma ihtiyaç var mı Kurt?" diye sordu Demirdağlı. Konu onunla ilgili olmadığı için herhangi bir bilgi vermeden "Senlik değil konu... Ama kimi ilgilendiren bir konu onu da bilemiyorum." dedim sıkıntıyla. Demirdağlı'ya teşkilatı ilgilendiren ve onun bilmemesi gereken konularda bilgi vermiyordum, kazık atacağından değil ama iki kişinin bildiği sır değildir lafına inanırdım. Teşkilat iş birliği içerisinde

olduğu konularla ilgili önlem alarak gerekli bilgileri zaten veriyordu fazlasına gerek yoktu.

Olduğu yerde hafifçe doğrularak dirseklerini bacaklarının üzerine bıraktı. "Hedefe biraz daha yaklaşmış olabiliriz." dedi ciddiyetle. Bu adamda en sevdiğim özellik lafı dolandırmaması olabilirdi.

Devam et dercesine göz kırparak hafifçe başımı salladım.

"Geçen yemek yediğimiz adam senin yani sahte Benjamin'in projelerini beğenmiş."

Yemek yediğimiz Ethan dört yılın sonunda ulaşabildiğimiz önemli isimlerden biriydi. Bağlı bulunduğu örgütte konumunu tam olarak bilmesek de tarikata girecek yeni kişiler ile en tepe arasındaki köprü olduğunu düşünüyorduk. Aradığımız esas kişiye giden yol Ethan'dan geçiyordu.

Ezra aradığımız kişi buydu fakat gerçek ismimi yoksa lakabı mı bilmiyorduk, kendini yardım götüren kişi olarak tanımlıyordu. Yüzünü, kim olduğunu bilen yoktu ulaşabildiğimiz sadece bu isimdi.

"Projeyi beğendiğine göre onların da esas hedefi ülkemizden toprak almak." diye bir fikir sundu Halit.

Demirdağlı bilmiyorum dercesine kaşlarını kaldırarak başka bir ihtimali attı ortaya. "Toprak almak ya da resmi bir şekilde toprak almadan arka planda kalarak ülkeyi yönetmek."

İmkansız bir ihtimal değildi bu adamların en sevdiği şey parayı yönetmekti.

"Yukarıdan onay çıkarsa bizimle bir daha görüşmek isteyecektir, hazırlıklı olmakta fayda var." diye devam etti sözlerine Demirdağlı.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp "Araştırmalar senle Adem'de." dedi Halit'e dönerek.

Halit emrimi başıyla kabul ederken Demirdağlı "Benlik bir şey yoksa bana müsaade." dedi yanında oturan Halit'ti bacağına dostça vurarak.

Halit karşılık olarak aynı tavırla omzuna vurduğunda "Ben müsaade senin Baran sağolasın." dedim mesafeli bir

samimiyetle.

Mesafeli ama samimi bir dostluk oluşmuştu aramızda.

Demirdağlı ayaklanırken "Her zaman." diye karşılık verdi bana.

Eyvallah dercesine başımı salladığımda salondan çıktı, çok geçmeden de dış kapının kapanma sesi duyuldu.

Birbirimizle sürekli irtibat halinde olmamızdan dolayı olsa gerek hiç birimiz bir diğerini yolcu etmiyordu. Tokalaşma faslı zaten benim için gereksiz bir detaydı.

"Güvenlik işini Emre ve Orhun'a vermişsin. Hep sıkıcı işler bize kalıyor diye söyleniyorlardı." dedi Sezgin.

Kaşlarım alayla yukarı kalkarken "Yanımızda olsalar dünyayı kurtaracaklar sanki." diye cevap verdim.

Hafifçe gülümserken "Benlikte bir şey yoksa kalkayım artık." dedi. Bu adam da gereksiz bir kibarlık vardı. İtici bir kibarlık.

Başımı yok dercesine iki yana salladım. Halit ve Adem'e de kısaca baktıktan sonra onlardan da ses çıkmayınca evden ayrıldı.

Kapının kapanma sesini duyunca Halit "Gevşek herif." diye söylendi Halit.

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken "Sen niye sevmedin bu adamı?" diye sordum göz kırparak.

"Halit komutanımın sevdiği biri var mıydı ki kamutanım." diye söze girdi Adem.

Halit, Adem'e ters bir bakış atıp "Şimdi seni bir severim Adem, kimse hayatında bu kadar sevilmemiştir." dedi alayla.

Adem tam trip atacaktı ki radyo da duyulan türkü ile hepimiz sustuk.

Kısık ama net duyacağımız bir sesteydi.

Çökertmeden çıktım da Halilim Aman başım selamet
Çökertmeden çıktım da Halilim Aman başım selamet...

Sigara paketini açıp önce Halit'e sonra Adem'e uzattım. Halil'i kaybettiğimiz o operasyon sonrasında hepimizde bir şeyler ölmüştü, hepimiz bambaşka kişiler olarak hayata devam ediyorduk.

Hiç birimiz Halil'in cenazesine katılamamıştık. Ona karşı son görevimizi yapamamış olmak hepimizin yüreğinde bir yüktü.

Her işin bir normali vardı. Biz ölümü normalleştirenlerdendik. Kim bilir kaç askerin gördüğü son yüz benim yüzümdü, kaç asker şehadet şerbetini içmeden son sözlerini söylemişti bana saymamıştım.

İsimleri, yaşları, memleketleri hepsi aklımdaydı ama sayıları yoktu işte.

Her şehidimizde yeni bir intikam yemini ediyorduk. Her gidenle biraz daha eksiliyor ve ölümü kabul ediyorduk. Her askerin en büyük arzusu şehadet yolunda can vermektir ama bu demek değildir ki giden gözünü arkada bırakmadan gider.

Kimisin aklı henüz doğmamış yavrusunda, kimisinin aklı yeni evlendiği eşinde, kimisinin aklıda anasında, babasında, kardeşinde kalır.

'Bir ölür bin diriliriz' deriz ama her gidenle bir parçamızı uğurladığımızı hiç dile getirmeyiz.

Teslim olmayalım Halilim
Aman kurşun saçalım
Teslim olmayalım Halilim
Aman kurşun saçalım
Burası da Aspat değil Halilim
Aman Bitez yalısı
Yüreğime ateş saldı
Aman kurşun yarası
Burası da Aspat değil Halilim
Aman Bitez yalısı
Yüreğime sancı saldı
Aman kurşun yarası

Türkü biterken sigaralarımız da konumuzda bitmişti ama yüreklerimizdeki yangın tazeydi.

BÖLÜM SONU...

BÖLÜM 24

HELLO BİZ GELDİK. 😍 BİR ÇOĞUNUZ BİLİYORDUR AMA BEN YİNEDE SÖYLEYEYİM İSTEDİM. PUKKA YAYINEVİ ARACILIĞI İLE KİTAP OLUYORUZ. 😍 ❤ 😘 ARTIK RAFLARINIZDA YER AÇARSINIZ BİZE DİYE DÜŞÜNÜYORUM. ❤

SAYFALARIN ARASINDA GEZİNECEĞİZ, SATIRLARIN ALTINI ÇİZECEĞİZ, RENKLİ POSTİTLER KULLANACAĞIZ. HAZIR MISINIZ 😍

SİZİ ÇOK SEVİYORUM, BURADA BANA YORUMLARIYLA, OYLARIYLE, YAPTIKLARI EDİTLER VE ÖNERİLER İLE DESTEK VEREN HERKESE ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. BİRLİKTE AĞLADIK BİRLİKTE GÜLDÜK VE ARTIK KİTAPLARDA BULUŞACAĞIZ. ❤ BEKLEYİN BİZİ GELİYORUZ. 😘

O ZAMAN YILDIZA BASTIYSAK, YORUMLARI HAZIRLADIYSAK BAŞLIYORUZ. 😍❤😘

NOT:NEDEN BÜYÜK YAZDIM BENDE BİLMİYORUM.

SON BİR KEZ OKUMA YAPAMADIM, SORUNLAR VARSA AFFOLA

İYİ OKUMALAR...

...

Hepimizin içinde bir mezarlık vardı, neyi gömdüğümüzü çoğu zaman unuttuğumuz bir mezarlık.

Bu mezarlıkta unutmak istediğimiz acı verici anılar, hatırlayınca hüzünlendiren mutlu anılar vardı. İnsan sadece acı verici anılarını gömmezdi, bazen mutlu anılar da bu mezarlığa gömülürdü.

Hepimizin sağır olduğu sesler vardı. Yüreğimizden gelen ama bizim ihtimal vermediğimiz o iç sesimiz. İnsan hiç bir şeyi bilmediğini zanneder de aslında her şeyi bilirdi, iç görü bana göre gerçekti.

Kalbimde bir yerlerde Hakan’a haksızlık yaptığımı biliyordum. Hakan bile isteye beni yarı yolda bırakmamıştı, şansı olsa döner gelirdi ya da verebilecek olsaydı mutlaka haber verirdi. Hayat bazen bize hiç bir seçenek bırakmaz ve tek bir yolda yürümemiz için ısrarcı olurdu Hakan’ın durumu da aslında tam olarak buydu.

Hakan’ın evinden ve olaylardan uzaklaşıp kendi köşeme çekildiğimde kafamı biraz daha toparlayabilmiştim. Çektiğim hiç bir acıyı geri alamazdım fakat suçlayacağım kişi Hakan mıydı yoksa kaderin kendisi mi bilmiyordum.

Onu öldü gösterecek kadar büyük bir görev verilmesi, benden ve ailesinden saklanması eminim ki Hakan’ın tercih ettiği bir konu değildi. Hakan kendisine bir seçim hakkı tanınmadığını söylemişti fakat tanınsa ben bu görevi kabul etmiyorum diyemezdi.

Hakan yeni tanıştığımız zaman bana kalbindeki sevdadan yani vatan aşkından bahsetmişti. Kalbinde başka bir sevdaya yer olmadığını söyleyerek aslında vatan aşkının ne kadar büyük olduğunu da dile getirmişti. Ben onun sevdasına sadık kalışını sevmemiş miydim? Hakan bu sevdasından dönse benim sevdiğim adam ile aynı adam olur muydu?

Ben onun korkusuz bakan gözlerini, sevda ile atan tutkulu kalbini, sağlam basan adımlarını sevmemiş miydim?

Tam iki haftadır aklımda dönüp duran konu buydu. Hakan’ı öldü sanırken çok büyük sınavlardan geçmiştim ama bunların suçlusu Hakan’ın yokluğu muydu yoksa üvey babamın şerefsiz bir adam olmasından mıydı bilemiyordum. Eğer Hakan’ı tanımıyor olsaydım üvey babam yine bir şekilde, farklı senaryolar da bana bu işkenceleri yapabilirdi.

Hakan çocuklarıma anlattığım gibi süper kahraman değildi her şeye gücü yetmezdi.

Günlerdir yaşadığım içsel savaşım bitmiş olayları kabul etmeye başlamıştım. Artık önemli olan bundan sonra ne olacağıydı.

Hakan’ın yaşadıklarını, görevini ve bundan sonra ne olacağını artık öğrenmem gerekiyordu.

12 gün önce…

Eve geleli 2 gün oluyordu, Hakan sözünü tutmuş ve benden uzak durmuştu. Bu mesafeyi isteyen ben değilmişim gibi onu çok özlemiştim.

Daha fazla dayanamayarak “Nasılsın?” yazıp gönderdim.

Mesajıma cevap beklerken liseli ergenler gibi odanın içinde gezinmeye başladım. Heyecandan tırnaklarımı kemirip, saçlarımla oynuyordum.

Odanın ortasında durduğumda ‘Kendine gel Narin. Bu adam senin kocan, sizin çocuklarınız var.’ Dedim kendi kendime. Bu kadar heyecanlanmam normal miydi?

Mesaj sesi odayı doldurduğunda heyecanla mesajı açtım.

“İyiyim sen?” yazmıştı.

“Bende iyiyim.” Yazdım ne yazacağımı bilemeyerek. Mesajım anında mavi tık olmuştu.

Konuyu uzatmak istiyordum ama ne yazacağımı bilmiyordum.

Ben konunun bittiğini düşünürken Hakan “Haftaya kermes varmış.” Yazdı. Çocuklar haber vermiş olmalıydı, biz 2 günün sonunda ilk kez konuşuyorduk ama çocuklar babalarıyla konuşuyordu.

Evet, gelecek misin?

Beni kim olarak tanıtacaksın?

Yeni kocam?

Güzel fikir. Hayatında birinin olduğunun bilinmesi işime gelir.

Sen beni kıskanıyor musun?

Sen beni kıskanmıyor musun?

Önce ben sordum.

Kıskanıyorum. Gördüğüm ilk andan beri, seni kendime saklamak istediğimden beri...

Kalbim uzun mesafe koşmuşum gibi atarken yüzümdeki sırıtmaya engel olamadım. Kesinlikle tam bir liseli aşık olmuştum.

Ben ne cevap vereceğimi düşünürken Hakan "Peki sen?" yazmıştı.

Ben ne?

Sen beni kıskanıyor musun?

Hahaha! böyle şeyleri sadece kadınlar merak eder sanıyordum.

Demekki öyle değilmiş!

Evet değilmiş. Kıskanıyorum tabiki ama umarım kıskanacağım bir şey yaşamayız!

Baklava olayı gibi mi?

Ah evet! Biliyor musun sen yokken biz yakın arkadaş olduk. O da evlendi bir tane kızı var.

Allah bağışlasın.

Sadece Allah bağışlasın yazmıştı. Hiç mi merak etmiyordu acaba bu olayın nasıl olduğunu?

Eee sormayacak mısın nasıl arkadaş oldunuz diye?

Sen hariç hiç bir şey o kadar umurumda değil ki Narin... O kadarr değil.

Peki benimle ilgili merak ettiğin bir şey var mı?

Sonuçta 4 yıldır görüşmüyorduk. Benden belli ölçüde haberdardı ama yaşadıklarımın bana neler hissettirdiğini, neler düşündürdüğünü bilemezdi.

Seni her zaman merak ediyorum Narin. Seni çok iyi tanıyorum evet ama sen bazen tüm ezberlerimi bozabiliyorsun.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım benimle ilgili bir kanıya vardığı zaman ben o ezberi bozacak bir şey mi yapıyordum, acaba bundan mı bahsediyordu?

Biraz daha açar mısın konuyu ben tam anlayamadım da...

Hakan bir kaç kere mesajı yazıp sildi muhtemelen onu yanlış anlamamdan korktuğu için kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu.

Kızacağını düşündüğüm şeylere kızmayıp, kızmayacağını düşündüğüm şeylere kızman gibi ya da daha yumuşak bir tepki beklerken en ağırıyla karşılaşmam gibi...

Yazdığı mesajın üzerinde epey düşünmüş fakat bir sonuca varamamıştım.

Örnek istesem senden?

Hakan yine mesajı yazıp silmişti, en uzun beklediğim mesajı bu olabilirdi.

Beni gördüğünde verdiğin tepki gibi...

Hakan, onu gördüğümde biraz yadırgayacağımı ancak sonra sevinçle kabulleneceğimi düşünmüştü. Bunu tahmin ediyordum ama artık emin olmuştum.

Kimilerine göre zaman bir bütün ve tüm hayatımız aynı anda yaşanıyordu. Bu teoriye göre geçmiş, şimdi ve gelecek yoktu. Doğduğumuz anda ölüyor, mutlulukları ve hüzünleri bir arada yaşıyorduk.

Ben tam şuanda Hakan'ı hem seviyor, hem ölüm haberini alıyor hem de karşımda buluyordum. Bir insanın aynı anda doğması ve ölmesi nasıl mümkündü bilinmez ama geçmiş zamanda Hakan'ın aslında yaşaması, onu yerde mi gökte mi arayacağımı bilemediğim zamanlarda bile aynı gökyüzünün altında olduğumuz gerçeği ile yüzleşmiştim.

Sorunsuz bir hayatım olsaydı ve ben sadece Hakan'ın şehadet haberi ile acı çekiyor olsaydım belki düşüncesi bir noktada doğru olabilirdi.

Bu konu henüz konuşmak istediğim bir konu değildi, kendi köşeme çekileli henüz 2 gün olmuştu verdiğim tepkilerin sağlıklı olup olmadığına henüz karar veremiyordum.

Telefonu masanın üzerine bıraktım Telefon ışığı tekrar yandı, Hakan cevap vermeyeceğimi anlamış olacak ki 'İyi geceler' yazmıştı. Aynı şekilde cevap vererek telefonu tekrar bıraktım.

KERMES Günü / Günümüz

"Sinem börekleri unutturma bana." Diye salona seslendim. Demet çocukları hazırlarken bende salona kahvaltı hazırlıyordum. Mutfak masası o kadar doluydu ki mutfakta yemek yemek için yer yoktu.

Demet "Tamamdır aklımda." Diye seslendi. Çocukların yanında ve dışarıda ona Sinem adıyla hitap ediyordum.

Kahvaltılıkları masaya bıraktıktan sonra mutfaktan çıkıp kapıya yöneldim kat görevlimiz Arif Bey sabahları ekmeği ve gazeteyi kapıya bırakmış olurdu.

İçeriden gelen bağırış seslerini duyunca gülümsemeden edemedim. Demet çocukları giydirirken resmen büyük bir savaş veriyordu.

"Umut, Sinem ablanı yorma. Astronot kıyafetleri ile kermese gidemezsin." Diye içeri seslendim.

Umut’un söylenme sesleri gelse de sözümü dinleyeceğini biliyordum.

Dış kapıyı açtığımda ekmek ve gazete dışında beni bekleyen başka bir sürpriz daha vardı; Yeşil elmalar...

Koca bir hasır sepet içinde yeşil elmalar vardı.” Elma siparişi vermiş miydik ki biz?” diye kendi kendime söylenirken sepetin içindeki not dikkatimi çekti ‘Canın istediğinde yanında olamadığım için özür dilerim ama geri kalan ömrümüzde her isteğin benim için emirdir.’

Hamileyken elma aşerdiğimi biliyordu ama nereden?

Kapıyı kapatıp elimdeki sepetle hızlı adımlarla salona ilerledim. Salona girdiğimde orada olmadıklarını fark ettim.

Sesleri mutfaktan yükselince adımlarımı oraya yönlendirdim. İçeri girdiğimde Demet çocukların kahvaltılarını yaptırıyordu.

Elimdeki ekmeği sofraya bırakırken elma dolu sepeti tezgaha bıraktım.

“Sinem benimle biraz salona gelir misin? Çocuklar sizde biz gelene kadar uslu uslu kahvaltınızı yapın olur mu?” dedim otoriter bir şekilde. Biraz mesafeli davrandığımda genelde dediğimi yaparlardı.

Demet ayaklanınca bende salona yöneldim, Demet’in arkamdan geldiğini adım seslerinden duyabiliyordum. Hamileyken elma aşerdiğimi Demet’e anlatıp anlamadığımı anımsamaya çalışıyordum ama bende böyle detay yoktu. Bazen Demet’in omzunda saçma detayları anlatarak ağladığım oluyordu yine böyle bir an da anlatmış ve unutmuş muydum?

Salonun ortasına geldiğimizde Demet kapıyı kapatıp “Bir sorun mu var?” dedi ciddi bir tavırla.

“Elimde ki elma dolu sepeti gördün değil mi?” diye sordum.

“Evet?” dedi soru sorar gibi. “Ben sipariş vermedim eğer onu soracaksan.”

Başımı iki yana sallayarak “Hayır sen sipariş vermedin bende sipariş vermedim…” dedim.

Demet olduğu yerde dikleşerek “Elma aşerdiğini bilen birisi mi göndermiş yani? Seni tehdit mi ediyorlar.” dedi git gide panikleşen bir ses tonuyla. “Hemen Hakan abiye haber vermeliyim.” diyerek aceleyle salondan çıkmaya çalışırken “Hayır öyle bir şey değil dur.” dedim kolundan çekiştirerek.

“Nasıl bir şey peki?” diye sordu, panik hali gözle görülür bir şekilde devam ediyordu. “Bak Narin bizden sakladığın bir şey varsa eğer…”

“Hakan’dan gelmiş…” dedim sözünü bölerek.

Demet çenesini hafifçe sola doğru eğerek “Bu kötü bir şey mi?” diye sordu anlamaz gözlerle bakarak. “Ben galiba ne anlatmak istediğini anlayamadım.”

Gözlerimi devirdim “Sen ajan olduğuna emin misin?” diye sordum fısıtlıyla. Çocuklar duyarsa Demet’in ajan olmadığına onları asla ikna edemezdik.

Demet de aynı şekilde gözlerini devirdi ve Kollarını birbirine bağladı. “Çocuklara bakmaktan körelmiş olabilirim ne var yani?” dedi triplitripli.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Neyse sana bir şey soracağım.” dedim konuya dönerek. “Hamileyken elma aşerdiğimi sana anlatmış mıydım?”

Demet kaşlarını kaldırdı “Hakan abiye elma aşerdiğini benim anlatıp anlatmadığımı soruyorsan eğer ben anlatmadım, böyle bir olayın olduğunu da yeni öğreniyorum.” Dedi.

Sesli bir soluk verip “Ben hamileyken yeşil elma aşermiştim ama bana o elmayı alacak kimsem yoktu. Bende bunu tuttuğum günlüğe yazmıştım birine anlattığımı hatırlamıyorum ama belki duygusal boşalma yaşadığım bir sırada sana anlatmışımdır…”

Demet üzgün bakan gözlerini benden saklamak için boşluğa çevirdi. Bana üzgün gözler ile bakılmasından nefret ettiğimi iyi biliyordu.

“Hayır ben yeni duyuyorum bunu senden… Haberim yoktu.” Dedi kederli bir soluk vererek.

“Galiba bunun cevabını Hakan’dan alabilirim ancak.” Dedim hafifçe gülümseyerek.

Demet’i üzmek istememiştim, benim çoktan aştığım ve kalbimin mezarlığına gömdüğüm acı bir anıydı bu. Demet kendini tam olarak toparlayamamış olacak ki sahte bir gülümseme ile “Evet onunla konuşmalısın.” Diye cevapladı beni.

Onu başımla onaylayarak “Sen çocukların yanına dön ben de Hakan’ı arayayım.” Dedim.

“Tamam, umarım mutfağın altı üstüne gelmemiştir.” Dedi üzüntüsünü gizlemek adına muzip bir sesle konuştu.

Gözlerimi hafifçe yumup açarak gülümsemesine eşlik ettim.

Demet salondan çıktığında telefonu elime aldım bir hatta sonra Hakan’ın sesini ilk defa duyacaktım. Kalbimin hızını ve avuçlarımın terlemesini görmezden gelerek Hakan’ı aradım.

“Narin.”

Sesinden adımı duyunca kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlandı.

“Müsait miydin?”

“Sana her zaman.”

Gülümsedim.

Derin bir nefes alarak “Elma aşerdiğimi nereden öğrendin?” diye sordum.

Kısa süreli sessizliğin ardından “Seninle ayrı kaldığımız her bir gününü öğrenmem gerekiyordu Narin… bana ulaşmadığını sandığın her şeyi öğrendim.” dedi.

Bir anlığına cevap veremedim salonun içinde yüzümde aptal bir sırıtma ile dolaşıyordum, zihnimde ise ‘Bana ulaşmadığını sandığın her şeyi öğrendim.’ sözleri dolaşıyordu.

“Anladım… yani… evet…” gibi birbirinden bağımsız ve bir araya gelince anlamlı bir cümle oluşturmayan kelimelerle cevap verdim fakat sonra gülümsemem soldu ve ben karşımdaki duvara bakakaldım. “İyi ama istihbarat bunları

bileme-“ diyecektim ki aklıma gelen düşünce ile sözlerim yarım kaldı. “Günlüğüm?” dedim soru sorar gibi.

“Evet.” dedi sadece. Cevap veremedim çünkü zaten ona söyleyemediklerimi yazmıştım, yazdığım çoğu şeyi yazar yazmaz unutmuştum ama belli ki o unutmamıştı. Gerçekten de ona ulaşmadığını sandığım şeyleri öğrenmişti.

İçim rahatlamıştı, karşısına çıkıp söyleyemeyeceğim şeyleri o okumuştu. Acımı, mutluluğumu, çocuklar ile ilgili detayları...

“Ne zamandır okuyorsun?” diye sordum.

“Sen vurulduktan sonra okumaya başladım.”

Vurulduğum günü ve öncesi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken aklıma gelen bazı anımsamalar vardı. “Bazen çekmeceye koyduğuma emin olduğum günlüklerimi farklı yerlerde buldum, kafa karışıklığına ve unutkanlığıma yordum ama sen şimdi böyle şeyler duyunca acaba mı dedim. Emin misin yeni okumaya başladığına?” diye sordum. Demet’in okuduğunu sanmıyordum çünkü elma aşerdiğimi bile bilmiyordu, ya da bilmiyor gibi davranmıştı sonuçta ajandı ve ben doğru söyleyip söylemediğini idrak edemeyebilirdim.

Kafam iyice karışmıştı…

“Aramızda artık sırlar yok Narin sen hazır olduğunda her şeyi anlatacağım demiştim neden yalan söyleyeyim? diye sordu.

Haklıydı ama şu saatten sonra emindim ki günlüğümü okuyan biri daha vardı.

“Hakan günlüğümü biri daha okuyor buna eminim.” dedim panikle. İç dünyamı kimsenin bilmesini istemiyordum, o günlük benim sırrımdı.

Kısa bir sessizliğin ardından Hakan “Bunu araştıracağım…” dedi. Nasıl bu kanıya vardığımı sormadı muhtemelen az önce anlattıklarımdan bir çıkarım yaptığımı anlamıştı.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. “Bugün geleceksin değil mi?” diye sordum.

“Evet geleceğim tabi ki. Hiçbir topluluğa bensiz girmenizi istemiyorum. Güvenliğinizi bizzat ben sağlayacağım.”

Ben nasıl Hakan’ı bir kere daha kaybetmekten korkuyorsam, Hakan’da bizi kaybetmekten korkuyordu. İtiraz etmedim “Biz kahvaltıdan sonra çıkacağız, bizimle mi gelmek istersin yoksa-“ kendin mi gelmek istersin diyecektim ki Hakan şaşkınlıkla “Sizinle gelebilir miyim?” diye sordu.

Gülümsedim, sesindeki o masumiyet ve şaşkınlık kalbimi tam 12’den vurmuştu.

“Tabiki de bizimle gelebilirsin.” dedim.

Birkaç saniye cevap gelmeyince telefonun kapanıp kapanmadığından emin olmak için ekrana baktım fakat hala çağrıdaydık. Bu defa seste problem olup olmadığını anlamak için “Alo?” dedim.

“Beni gerçekten yeni kocan olarak mı tanıtacaksın?” diye sordu.

Sanki ben görebilirmiş gibi omuz silktim. “Senin için ya da istihbarat için sorun olmayacaksa tabi.” diye cevapladım onu.

Tekrar bir sessizlik olunca telefon ekranını kontrol etme gereği duymadım çünkü bu defa şaşkınlıktan cevap veremediğini biliyordum. Gülümsememi kontrol edebilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım, şuan onun şaşkın ifadesini görebilmeyi çok isterdim.

“Bu beni terk etmediğin ve etmeyeceğin anlamına mı geliyor?” diye sordu. Şaşkınlığı devam ediyordu, bu durum ile biraz eğlensem sorun olmazdı galiba.

“Bununla ilgili bir şey söylemedim, bir süre sonra boşandığımızı açıklayabiliriz, şua kocam olması ileride de olacağı anlamına gelmez.” Dedim ciddi bir sesle.

“Narin…” dedi ama sonra devamını getiremeden sustu fakat sonra “Şuan benimle dalga geçiyorsun ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyorsun değil mi?” dedi hafif öfkeli bir sesle.

Salonun içinde gezinen adımlarım bıçak gibi kesilirken gülümsemem de anında solmuştu. Salonu dikkatle incelemeye başladım “Evimde gizli kamera yok değil mi?” diye sordum şüpheyle.

“Bilmem belki vardır belki yoktur.” dedi.

Kesinlikle benden intikam alıyordu.

“Hakan!” dedim uyarıcı bir sesle.

Küçük bir kahkaha atıp “Ava giderken avlanmak diyoruz biz buna karıcığım.” dedi. Eğlendiği sesinin tınısından belliydi.

Kahkahası beni de gülümsetmişti. “Bu kadar kinci birisi olduğunu bilmiyordum.” dedim muzip bir sesle.

“Oysaki hayatımı babamın intikamına adamıştım.” dedi. Bunu gülerek söylemişti ama boş bulunarak söylediğini fark etmiştim.

İkimizde sessiz kaldık.

“Ben kahvaltıya dönsem iyi olur, geç kalacağız yoksa.” diyerek sessizliği böldüm.

“Olur… afiyet olsun.” dedi.

“Görüşürüz.” dedim.

“Allah’a emanetsin.” dedi.

Çoğunlukla Allah’a emanet ol ya da Allah’a emanetsin derdi bana, Allah’a emanet edilen kişiyi son bir kere görmeden ölmezmişsin çünkü. O ne zaman bana Allah’a emanet ol dese aklıma bu sözleri gelirdi tüm umudu beni son bir kere olsun görmek üzerineydi.

“Senden Allah’a emanetsin.” dedim. Benimde tüm umudum onu son bir kere bile olsa görebilmekti ve bu umudum Allah’a emanetti.

Telefonu kapattıktan sonra salondan çıkıp mutfağa doğru yöneldim fakat kapının çalması ile birlikte geri dönüp kapıyı açtım. Tam tahmin ettiğim gibi o muhteşem ikili (!) gelmişti.

“Yenge valla börek kokusu tüm apartmanı sarmış.” dedi Emre içeri girerken.

“Koklaya koklaya geldi valla yenge.” dedi Orhun.

Benim cevap vermemi beklemeden hedefe yani böreklere doğru giderken bende peşlerine takıldım. İlk zamanlar onları her gördüğümde hortlak görmüş gibi olsam da artık varlıklarına alışmıştım. Bir gün gelmeseler arayıp iyi olup olmadıklarını kontrol ediyordum.

Hep birlikte mutfağın kapısına geldiğimizde Emre direkt içeri girerken Orhun mutfak kapısının girişinde durdu. Onun bu ani duruşuyla sırtına çarpmaktan son anda kurtuldum. İçeriden Demet'in ve çocukların sesi geliyordu.

Orhun mutfak kapısının tersi istikametine doğru yani bana doğru döndüğünde beni ilk kez görüyormuş gibi bir bakış attı. Ben onun neden böyle kıvrandığını anlamış fakat anlamazlıktan gelmiştim.

Kaşlarım imayla yukarı kalkarken ondan bir cevap beklediğimi anlamıştı. "Şey yenge..." dedi gözlerini kaçırarak.

Kollarımı birbirine bağlayıp "He yengem." diye cevap verdim imalı bir ses tonuyla. Normalde bu şekilde konuşmadığım için garipsemiş olacak ki kaşları çatıldı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi kontrol etmeye çalıştım.

"Ee konuşacak mısın yoksa böyle kapı ağzında beklemeye devam edecek miyiz?

Orhun boğazını temizleyip yerinde dikleşti, ben ciddi bir şey söyleyeceğini sanırken o "Yenge nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Şaşkınlıktan "Ne!" diyebildim.

Orhun da bu soruyu sorduğu için kendine şaşırdığını büyüyen gözlerinden anlamıştım. "Yenge bu soruyu sorduğumu komutanıma söylemezsin değil mi? Yoksa beni buradan Sivas'a kadar kovalar valla." dedi panikle.

Küçük bir kahkaha atarak "Nasıl göründüğünden emin olmadığın için mi mutfağa giremedin? Neden önemli şuan nasıl göründüğün" diye sordum. Sorduğum soruların cevabını biliyordum ama Orhun'un kıvradığını görmek hoşuma gitmişti.

“Yani… şey yenge… Aslında önemli değil…Yani önemli değil derken…Önemli birisi… bende önemli birisiyim… yani nasıl göründüğüm önemli…” diye birbirinden anlamsız kelimeler sıralarken kısa bir es verip derin bir soluk verdi. “Yenge sen anladın ama beni kıvrandırmaya çalışıyorsun şuan değil mi?” dedi mahcup bir tavırla.

Başımı hafifçe sağa doğru eğip kaşlarımı aynen öyle dercesine kaldırdım. Gülmemek için kendimi resmen sıkıyordum.

Orhun ellerini beline koyup “Yenge aşk olsun ya.” Dedi bakışlarını boşluğa çevirerek.

Galiba şuan tavır yapıyordu. Orhun’u yanlışlıkla malamat etmiş olabilirdim.

“Olsun tabi.” dedim bu defa gülümsememi saklama gereği duymadan. “Bu arada gayet iyi görünüyorsun ama illa kendini kontrol etmek istiyorsan banyonun yerini biliyorsun.” dedim.

Ellerini belinden çekip omuzlarını kabarttı. “İyiyim değil mi yenge? Hem Sivaslı bir Yiğidodan daha iyisini nerden bulacak?” dedi havalı bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

Gözlerimi kapatıp açarak, başımı aşağı yukarı salladım. “Tabi. Hem başkasıyla olsundamalamad mı olsun?” dedim abartılı bir ifadeyle ve şiveyle.

Orhun kaşlarını çatıp “Ne başka birisi yenge yoksa başka biri mi var?” diye sordu ciddiyetle.

Ben şaşkınlıkla “Ee sen dedin ya benden iyisini mi bulacak diye.” Dedim.

“Benim ağzımdan hiç başka biri çıktı mı yenge. Teessüf ederim beni Demet’e layık bulmadın mı yani?” dedi alıngan bir tavırla.

“Olur mu öyle şey, niye layık görmeyim, ne alaka şimdi?” dedim panikle

Yüzü anında aydınlandı “Layığım değil mi yenge?” diye sordu kocaman bir gülümseme ile.

“Tabi…” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Orhun’un ani değişen ruh hallerine bir türlü alışamamıştım.

Orhun tüm özgüveni ile tam mutfağa girecekti ki hızla tekrar bana döndü. “Yine ne oldu?” dedim.

“Yenge komutanıma söylemezsin değil mi?” diye sordu fark edilir bir panikle.

Anlamaz gözlerle birkaç saniye Orhun’a baktıktan sonra “Neyi söylemeyim, Demet’ten hoşlandığını mı?” diye sordum.

“Yok yenge, sana nasıl görünüyorum diye sordum ya. Şimdi komutanım ‘senin nasıl göründüğünden benim karıma ne?’ diyerek bacağıma sıkabilir.” dedi. Önce şaka yaptığını zannetsem de ciddi ciddi Hakan’ın bu sebepten onu vurabileceğini düşünüyordu.

Ben Hakan’ın böyle bir şey yapmayacağını bilsem de ciddiyetimi hiç bozmadan “Bilmem… Ben kocamdan bir şey saklamayı pek sevmiyorum ama hal ve hareketlerine göre durumu bir değerlendiririz.” dedim. Az önce beni dumura uğratmasının bir karşılığı olmalıydı değil mi?

“Yenge kurban olayım söyleme.” Dedi korkuyla.

Bıkkın bir soluk verip “Orhun!” dedim

“Emret yenge.” Dedi amir almaya hazır bir asker gibi.

“Mutfak.” Dedim kapıyı işaret ederek. Uzatma ve mutfağa gir demek istemiştim o da mesajımı almış olacak ki yutkunduktan sonra bana sırtını dönüp mutfağa girdi.

Bende peşinden girerken hareketlerini dikkatle izliyordum, Demet’e nasıl davranacağını merak etmek benim suçum değildi.

Orhun masadaki kimsenin yüzüne bakmadan çatık kaşları ile “Günaydın.” dediğinde tabiri caizse şok olmuştum. Az önce eli ayağı birbirine dolanan o değilmiş gibi gayet cool adımlarla masaya ilerledi.

Demet, Orhun’un günaydınına karşılık hızla ayağa kalkıp günaydın dedi. Elini ayağını nereye koyacağını bilememesine mi şaşırsaydım yoksa aniden kalktığı gibi aniden yerine oturmasına mı şaşırsaydım bilememiştim.

Yoksa?

Orhun, Demet'in yüzüne bakmadan Emre'nin yanına oturup tabağını doldurmaya başladı. Yüzündeki ciddiyet ve mesafe beni bir şoktan çıkarıp diğerine sokmaya yetmişti.

Demet'in sağ yanında Umut, sol yanında Neşe, karşısında ise Emre ve onun yanında da Orhun vardı. Ben masanın baş köşesi denen uç noktaya oturmuştum.

Emre ağzını hiç boş bırakmamaya yemin etmiş gibi lokmasını çiğnemeden yutup yeni lokmasına geçiyordu. Beni gördüğünde "Yenge börekler müthiş." dedi ama kulağa daha çok "Yongoboroklormothoş" gibi geliyordu.

"Afiyet olsun ama boğulmadan ye!" dedim. Emre'nin yetiştirme yurdunda büyüdüğünü öğrendiğimden beri ona karşı daha korumacıydım. Eren neyse Emre de o olmuştu benim için.

"Tamam yenge, komutanıma da götüreyim mi?" diye sordu ağzındaki lokmayı yutmadan hemen önce.

"Kermese gideceğiz ya yer orada şimdi evine götürmeye ne gerek var." dedim kahvaltılıkları tabağıma koyarken.

"Ne evi?" dedi Emre ev kelimesini ilk kez duyuyormuş gibi.

Bir an sorusunu idrak edemediğim için "Ne demek ne evi?" dedim.

"Komutanım evde değil ki?" dedi soru sorar gibi.

"Evde değil mi? Nerede?" diye sordum yerimde dikleşerek. Telefonda konuşurken nerede olduğunu sormamıştım ama o da özellikle bir yer belirtmemişti bu durumda evde olması gerekirdi.

"Aşağıda." dedi Emre dünyanın en normal şeyinden bahsediyormuş gibi.

"Aşağı neresi?"

"Aşağı neresi nasıl bir sorun yenge ya!"

Sesli bir soluk verip "Hakan bana ceza olarak mı sizi gönderdi." Dedim Orhun ve Emre'yi işaret ederek.

Orhun "Yenge bu salak…" diye başlayan cümlesini Demet'e bir bakış atarak yarıda kesti. Ağır başlı haline bürünerek boğazını temizledi ve "Yani Emre, can dostum,

silah arkadaşım… demek istiyor ki komutanım evde değil aşağıda arabada.” dedi sesini tok bir tınıda tutarak. Konuşurken ara sıra Demet’e bakması gözümden kaçmamıştı ancak şuan buna odaklanamayacaktım.

Sesli bir soluk verip onlara daha fazla soru sormak yerine Hakan’ı aradım. Telefon ilk çalışta açıldı ve ben “Yukarı gel.” Diyerek telefonu kapattım çünkü Emre ve Orhun yüzünden cümle kurmaya ve kurulan cümleleri dinlemeye tahammülüm kalmamıştı.

“Hakan gelene kadar kimseden çıt çıkmayacak!” dedim Emre, Orhun ve Demet’e bakarak. Hepsi çekinceyle başını salladığında, mutfağa girdiğimden beri sesi çıkmayan çocuklarıma baktım. Bu benim çocuklarım için oldukça beklenmedik bir durumdu ve ben bunu yeni fark ediyordum.

“Siz niye hiç konuşmuyorsunuz?” diyiverdim şaşkınlıkla.

İkisinin de ağzı bantlıymış da söyledikleri anlaşılmıyormuş gibi sesler çıkarmaya başlayınca ortada bir gariplik olduğundan emin oldum.

“Şey yenge onlar benim esirim ve ağızları bağlı o yüzden konuşamıyorlar.” Dedi Emre. Bunu benden çekinerek söylemişti ama bu oyun işime gelmişti o yüzden Emre’ye kızmadım ama bu hemen yumuşadığım anlamına da gelmezdi.

“Tamam siz Emre’nin esiriymişsiniz bu yüzden konuşamazsınız!” dedim ve sesleri anında kesildi.

Masada derin bir sessizlik olunca huzurla gülümsedim sandalyeme yaslandım ve kahvaltıma devam ettim. Sessizlik bazen çok güzel olabiliyordu.

Kısa bir süre sonra zil sesi duyulduğunda Neşe ve Umut koşarak kapıya gittiler. Gelenin kim olduğunu bildiğim için olsa gerek kalp atışım hızlandı. Bazı şeyler yıllar geçse bile değişmezdi. Hakan’ı gördüğümde ya da sesini duyduğumda kalbim hep ilk gün ki gibi gürültüyle atıyordu.

Belki de Hakan bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Çocukların arkasından bende kalkıp kapıya yöneldim. Mutfak ile kapı arasındaki kısacık mesafe bana o kadar uzun

gelmişti ki yürüyerek bitiremem gibi geliyordu, ona giden her yolda kanatlarım olsa da uçabilsem diyordum.

Çocukların “Baba!” diyen heyecanlı sesleri duyulduğunda adımlarım biraz daha hızlandı ve biz nihayet göz göze gelebildik. Çocuklar kucağında onlara sarılıp öperken bakışları bendeydi. Koşup boynuna sarılmak istesem de yapamadım.

Hafifçe gülümseyerek “Hoş geldin.” dedim. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimden parmaklarımı birbirine doladım.

Gülümsememe aynı şekilde karşılık vererek “Gayet hoş buldum.” dedi.

Bu adamın söylediği her söz kalbime zarardı.

Çocukları kucağından indirip “Hadi siz Sinem ablanızın yanına gidin ben geliyorum.” dedi.

Çocuklar çok gönüllü olmasalar da birkaç söylenme dışında çokta itiraz etmeden mutfağa geçtiler.

Hakan kapıyı kapatıp birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

Elini ensesine atıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bana nasıl yaklaşacağını bilmiyor gibiydi, her zaman ne yapacağını bilen adam bana karşı çaresizdi. Onu daha fazla yolunu kaybetmiş şekilde görmek istemiyordum biraz olsun rahatlaması adına “Nasılsın?” diye sordum yumuşacık bir sesle. Yüzüme hafif bir gülümseme kondurmayı da ihmal etmemiştim.

“Şuan mı genel olarak mı?” diye sordu buruk bir tebessümle.

Ne diyeceğimi bilemediğimde zaman kazanmak adına dilimle dudaklarımı ıslattım. Bakışları dudaklarıma kaydığında yutkundu. “Şuanı soruyorsan iyiyim hatta daha iyi olabileceğim şeyler de olabilir ama genel olarak iyi miyim bilemiyorum.” Dedi bakışlarını dudaklarımdan çekmeden. Trans olmuş gibiydi söylediklerini düşünmeden söylemişti. Onun bu hallerine yabancı olduğum için olsa gerek küçük bir kahkaha attım.

Gözlerini kapatıp sesli bir soluk verdi. “Saçmalıyorum şuan değil mi?” diye sordu.

“Yolunu kaybettiğinde yolunun ben olduğunu unutma.” Dedim. Bu söylediğimi başkası anlayamayabilirdi ama o anlamıştı. Şuan ne yapacağını bilmiyor olabilirsin ama karşındaki kişi en iyi tanıdığın kişi demek istemiştim.

“Yoluma kaldırımlar koymuşlar Narin. Bildiğim o yol aynı değil.” Dedi. *‘Yürüdüğüm yol sensin ama aramıza engeller koydun aşamıyorum.’* Demek istemişti. Yolunda sandığı gibi kaldırımlar yoktu sadece o yol biraz eskimiş ve taşlarla dolmuştu, bastığında ayaklarını kesip kanatan o taşlarla.

“Yolu temizlemen yeterli, gerçekten o yolda yürümeye devam etmek istiyorsan bunu nasıl yapacağını bulman gerekir.”

“Yol onunla yürümemi istiyorsa… Her şeyi yaparım Narin… İnan bana her şeyi.”

Öyle bir sesle söylemişti ki sanki bu yolda yürümek için ant içiyordu.

Yutkundum. “Ne zamandır aşağıda arabadasın?”

“Hakan…”

“Gittiğin günden beri.”

İkimizde aynı anda konuşmuştuk.

“Ne!?”

Bakışları tekrar bana değdiğinde hemen cevap vermedi, yüzümün her bir santimini bir şey arıyormuşçasına inceledi.

“Çok özledim Narin… Senden bir adım uzak kalamayacak kadar çok.”

Gözlerine baktım, maviliklerinin derinliklerine. Gözlerine baktığımda kendimi görmek ne muhteşem bir histi. Bende çok özlemiştim, bu özlem birkaç günle dinebilecek bir özlem değildi.

Hiçbir şey söylemeden boynuna sarıldım, kolları bu anı bekliyormuş gibi anında belime dolandı. Başını boynuma gömüp derince soluklandı. Sanki günlerdir nefes almıyormuş da bana sarılınca nefes alabilmişti.

Ben onun kadar cesaretli olamamıştım, kokusunu içime derince çekemedim ama o erkeksi kokusu buram buram dolmuştu genzime. O yokken parfümünü binlerce kez kokladım ama onun teninden aldığım kokuyla aynı değildi. Hakan'ın teni ile parfümü birleşince muhteşem bir koku çıkıyordu ortaya, hiçbir yerde bulamayacağım kadar güzel bir koku.

Karadeniz gibi, deniz gibi…

"Ne zaman sana gelsem yaşadığımı hissediyorum, ne zaman senden gitsem yaşamak ne anlamsız diyorum." dedi.

Ondan ayrı kaldığım süre boyunca kalbim yumuşamıştı onu anlamaya ve hatta hak vermeye de başlamıştım fakat şuan için ona bunu söylemeyecektim, önce yapmam gereken konuşmalar ve görüşmem gereken kişiler vardı.

Hakan'a herhangi bir cevap vermedim o da benden bir cevap beklemedi. Uzun süren ama asla yeterli gelmeyen o sarılmayı sonlandıran ben oldum.

Tam karşısında durduğumda yüzüne bakamadım evi terk eden ama kocasını da sevmeye devam eden birisi olarak galiba bazen bu durumdan utanıyordum. Üzerimi düzeltir gibi yaparak gözlerine bakmadan "Börek yaptım hem kermes için hem bizim için sen seversin, açsan kahvaltı yapalım birlikte." Dedim.

Hakan'dan cevap gelmeyince bakışlarımı merakla ona çevirdim. "O iki avel içeride değil mi?" diye sorduğunda kısa bir an iki avelin kim olduğunu düşünmek zorunda kaldım ancak Orhun ve Emre olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya gerek duymadan "İki avel de istihbaratta değil mi?" diye sordum imayla.

Hakan ellerini beline koyarak "İşlerinde çok iyiler haklarını yiyemem ama…" diyerek sesli bir soluk verdi. Her ne diyecekse kelimelerini yuttu.

Hakan'ın onları çok sevdiğini biliyordum ama bu sevgi kesinlikle karşılıklıydı. "Sana baya düşkünler." Dedim.

Hakan belli belirsiz gülümsedi. Konuyla ilgili yorum yapmazken "E yiyelim madem böreğini." Dedi.

…

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hep birlikte kermes alanına doğru yola çıktık. Birkaç okul birleşerek bu kermesi yapacağı okul bahçesi yerine fuar alanı gibi bir alan ayarlanmıştı.

Kermesten kazanılacak para birkaç yardım kuruşuna verilecekti. Bildiğimiz kadarıyla birkaç yıldır okulumuz bunu zaten yapıyordu, bir nevi gelenek haline getirmişlerdi.

Orhun'un "Sivas'ın yollarına çıkayım dağlarına" türküsü eşliğinde yolculuğumuzu tamamlamıştık. Hakan saçma yeni şarkılar yerine bu türküyü tercih edeceğini açıkça ifa edince hiç birimiz itiraz edememiştik. Hatta bir ara çocuklar bile bu türküye eşlik etmişti. Türkü Emre'nin hoşuna gidince Sivaslı olup olmadığını araştıracağına karar vermişti. Demet'in arabada çaktırmadan 'Sivas'ta gezilecek yerler' ve 'Sivas'ın meşhur yemekleri' araması yapması da ayrı bir olaydı. Artık hepimiz Sivaslı olmuş olabilirdik.

Fuar alanının bir kısmı çocuklar için ayrılmış ve birkaç oyuncak konulmuştu. Demet çocuklar ile birlikte o kısma giderken Orkun da hemen peşlerinden gitmişti. Emre, ben ve Hakan da Kermes için getirdiğimiz şeyleri tezgaha diziyorduk.

Herkesin gözü bizdeydi ve bunun sebebinin yanımda birini görmeye alışkın olmamalarına ayrıca Hakan'ın kılık değiştirmesine rağmen hala çok yakışıklı olmasına yoruyordum. İnşallah bekar anneler yoktur diye içimden bildiğim tüm duaları sayarken ayrıca etrafı kolaçan ediyordum.

Biz tezgâhı dizmeyi bitirdiğimizde ne hikmetse tezgahın önü birden kalabalıklaştı ve her ne hikmetse bunların hepsi kadındı.

"Yenge yanlış anlama sakın bunların hepsi benim için." Dedi emre tişörtünün yakasını yalandan düzelterek.

"Hmm o yüzden mi şuan herkes Hakan'dan alışveriş yapmaya çalışıyor. Farkındaysan aynı tezgâha bakmamıza rağmen önümüz bomboş." Dedim. Sinirden dudaklarımı kemiriyordum.

Emre etrafa şöyle bir bakıp “Yenge o kadınların benden hoşlandığını belli etmemesi için kullandığı bir taktik böyle şeyleri biz çok yaşadık.” dedi. Başta şaka yaptığını düşünsem de yüz ifadesi gayet ciddiydi.

Sesli bir soluk verdim. “Orhun ve sen rol yapıyor olabilir misiniz? Yani bu kadar gerçekçi olmayan bakış açısı ile nasıl teşki…” Teşkilat için çalışıyorsunuz diyecektim ki Emre boğazını temizleyerek “Yenge topluluk içindeyiz.” diyerek lafımı kesti.

Artık çok emindim kesin rol yapıyorlardı. Aslında çok dikkatlilerdi ve keskin zekaları vardı ancak bunu belli etmemek için bu şekilde davranıyorlardı, evet kesinlikle durum buydu.

Kalabalık kermesin uğultusu etrafımı sararken, benim bakışlarım Hakan’daydı. Börekleri, pastaları tabaklara koyarken gösterdiği özen, kadınlara olan mesafeli ama saygılı tavrı çok dikkatimi çekmişti. Hakan duruşu ile mesafesini koruyordu bu da ona yaklaşan kadınların çekinmesine sebep oluyordu. Kırmızı ve beyaz balonların arasından yükselen çocuk kahkahaları, stantlardaki telaşlı eller, renkli ışıklar... Her şey bir anda iç içe geçmiş gibiydi. Hakan’ın içinde olduğu her kare benim için paha biçilemez bir tablo gibiydi.

Tam o anda, kalabalığın arasından bir ses yükseldi "Narin Hanım..."sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimde, yüzünde beliren hafif tebessüm, onun hislerini açığa vuruyordu. Kalabalığın ortasında, sanki zaman bir anlığına durdu. O, bana doğru bir adım attı, ancak etrafımızdaki insan kalabalığı arasında o adım bile büyük bir mesafe gibi görünüyordu. Hakan, bunu fark etmiş miydi? Gözlerim, istemsizce yeniden Hakan’a döndü. Bu defa onun bakışları da bendeydi. Gözlerinde beliren soru işaretleri ve hafif bir gerginlik, içimdeki karmaşayı daha da derinleştirdi.

Adımı seslenen kişi Engin Bey’di.

Bakışlarımı tekrar sesin geldiği yöne doğru çevirdim, Engin Bey’in adımları iyice yaklaşmıştı. “Ah be Neşe…” dedim

dişlerimin arasından.

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup standa iyice yaklaşmış olan Engin Bey'e "Hoşgeldiniz." dedim mesafeli bir şekilde.

Emre ve Hakan'ın yer değiştirdiğini onlara bakmasam bile anlayabiliyordum. Şuan Hakan'a bakmaktan biraz korkuyor olabilirdim.

Hakan dişlerinin arasından "Bu o lavuk mu?" diye sordu.

"Hakan lütfen..." dedim çaresiz ve Engin bey'in duyamayacağı bir sesle.

Hakan hiç beni duymamış gibi "Buyurun ben yardımcı olayım size." dedi sahte bir kibarlıkla.

Engin Bey'in bakışları ben ve Hakan'ın arasında gidip gelirken "Aa yok ben... bir şey istemiyorum Narin'e bakmaya gelmiştim. " dedi kibar bir şekilde.

"Narin?" dedi Hakan soru sorar gibi. "Hanım'a ne oldu?"

Emre ise "Narin yok Emre verelim?" diye çıktı. Beni şaşırtan asıl olay ise Emre'nin bu tavrı oldu. Hafifçe eğilip Emre'ye baktım. Her zamanki Emre gitmiş buz gibi bir suratı ve sert sesiyle başka bir Emre gelmişti.

Artık emin olmuştum Hakan'ın timi kesinlikle rol yapıyordu.

Bakışlarım tekrar Engin Bey'e döndüğünde yüzündeki mahçup ifade ile karşılaştım. Adamcağız "Nasılsın?" dediğine diyeceğine pişman olmuştu. Ortamı yumuşatmak adına "Nasılsınız Engin bey görüşmeyeli?" diye sordum abartılı bir tavırla.

Bu tavrımda sanırım fazla olmuştu. Hakan'ın şaşkın bakışları hızla bana dönmüş, Emre bile şok içinde eğilip bana bakmıştı.

Omuz silkerek 'Ne var sizin yaptığınız öküzlüğü ben ancak bu şekilde kamufle edebilirim" bakışı attım ancak anladılar mı çok emin değildim.

"Yanlış bir zamanda geldim galiba." dedi Engin Bey mahcup tavrını sürdürerek. Ben tam 'Olur mu öyle şey?' diyecektim ki Elini Hakan'a uzatarak "Ben Engin." dedi. Ben

ise sesli bir soluk bırakarak bakışlarımı boşluğa çevirdim çünkü adım gibi emindim ki Engin Bey'in eli havada kalacaktı.

Hakan önce kendisine uzatılan ele sonra Engin Bey'in yüzüne baktı ve tek kaşını kaldırdı. Hakan resmen konuşmadan 'Bu ne cüret?' demişti.Engin Bey uzattığı elin sıkılmayacağını anladığında boğazını temizleyerek elini indirdi.

Ben ise gerginlikten soğuk soğuk terlediğim için elimle yüzümü yelpazeliyordum.

Engin Bey sıkılgan bir tavırla "Bu Beyefendi kim Narin?" diye sordu.Sesi biraz sertleşmişti. Ortam git gide geriliyor muydu bana mı öyle geliyordu?

Ben ne söyleyeceğimi düşünürken Hakan çat diye "Kocasıyım." dedi.

Engin Bey tabir-i caizse şok olmuştu, tabi bende…Kocam olarak onu tanıştıracağımı söylemiştim fakat tam olarak bu şekilde değildi.

Şok olmuş gözlerle Hakan'a döndüm fakat Hakan gözünü kırpmadan Engin Bey'e bakıyordu. Ben panikle tekrar Engin Bey'e döndüm nasıl toparlayacağımı düşünürken Engin Bey o muhteşem soruyu yöneltti.

"Siz eşinizi kaybetmemiş miydiniz?"

"Kaybolmuş gibi mi duruyor koskoca adam?" diye sordu Emre. Emre bunu çok ciddi sormuştu fakat ben ortam bu kadar gergin olmasa bu soruya baya kahkahalar ile gülebilirdim.

Hakan ne kadar kılık değiştirmiş ve tanınacak durumda olmasa bile onun ifşa olmaması adına açıklama yapmam gerekiyordu.

Tam söze "Kaybetmiştim… Ama…" diye başlayarak girmiştim ki Hakan buna fırsat vermeden "Karım size hesap vermek zorunda mı? Kim olarak sordunuz mu soruyu tam olarak, hangi sıfatla?" diyerek söze girdi daha doğrusu çıkıştı.

Engin Bey ‘in bir şey söylemesine fırsat vermeden Hakan’a bakarak “Yeni eşim.” diye sözümü bitirdim.

Hakan’ın bakışları bana dönerken resmen dejavu yaşıyorduk çünkü Emre’de aynı şaşkın ifade ile dönüp ikimize bakmıştı. Hakan hesap vermeyim istiyordu fakat bu hesap vermek sayılmazdı, ben duyuru yapıyordum.

Engin Bey üzerine vazife olmayan sorular sorup ileri gitmiş olabilirdi ama Hakan ve Emre de çok sert çıkışmıştı. Sonuçta adam kocamın aslında ölmediğini nereden bilebilirdi ki?

Hakan ile resmen sadece birbirimize bakarak kavga ediyorduk.

Engin Bey’in “Öyle mi?” diyen şaşkın sesini duyunca bakışlarım gayrı ihtiyari onu buldu. Elini ensesine atmış sıkıntıyla ovuşturuyordu. “Hayırlı olsun b-ben bilmiyordum.” Dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

Fazla uzatmamak adına “Teşekkür ederiz, yeni oldu zaten ve kimsenin haberi yok… Sizden ricam şimdilik kimseye söylememeniz.” Dedim nazik fakat mesafeli bir sesle.

Yeni bir kocam olduğunu insanlara nasıl anlatabilirdim tam olarak bilmesem de çocukların öğretmen ya da sınıf arkadaşlarının velilerine bu haberi ben vermeliydim. Başka birinden duymaları saçma sapan dedikodulara sebep olabilir ve Hakan’ı daha çok gerebilirdi.

“Tabiki kimseye söylemem aramızda merak etmeyin.” Dedi hafifçe gülümseyerek. Bakışları kısa bir an Hakan’a kaydı fakat hızla tekrar beni buldu kafa selamı verip yanımızdan ayrıldı. Hakan’ın şuan korkunç bir şekilde Engin Bey’in arkasından baktığına emindim.

Bakışlarımı Hakan’a değdirmeden “Adamın kötü bir niyeti yoktu.” Dedim kollarımı birbirine bağlayarak.

“Onun niyetini si-“

Boğazımı uyarıcı bir şekilde temizleyerek küfrünü tamamlamasına engel oldum. Çatık kaşlarımın arasından ona bakarken “Hem sen demedin mi kocam diye tanıştıracağım diye?” dedi. Haklıydı demiştim ama bunun üzerinde konuşup plan yapmamıştık.

“Evet ama çok ani oldu biz konunun üzerinde tekrar konuşup bir plan yapmadık.” Dedim.

Hakan’ın dudakları hafifçe sağa doğru kıvrıldı, kaşlarını ‘öyle mi?’ der gibi kaldırıp “Demek üzerinde düşünmedin ve ‘yeni kocam’ sıfatı yeni aklına geldi öyle mi?” dedi.

Öyle değildi tabiî ki. Daha önce Hakan ile konuşup plan yapmamış olabilirdik fakat ben bunun için bir şeyler düşünmüştüm ancak tam olarak bir yol belirlememiştim.

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı fakat hiçbir şey söyleyemedim, daha doğrusu söyleyecek bir şey bulamadım. Sesli bir soluk verip bakışlarımı çocuklardan tarafa çevirdim.

“Kocam olduğunu bir müddet saklayalım, çocukların öğretmenleri ve veli arkadaşlarım şok olmasınlar. “ dedim.

“Millete göre mi yaşayacağız? “

Hakan’a tam cevap verecektim ki “Ben biraz börek alabilir miyim?” sesiyle bakışlarım standın önünde duran kadına çevrildi. Hakan’ın bakışları bendeyken, Kadının bakışları Hakan’daydı.

Kadın sarışın, mavi gözlü uzun boylu bir kadındı. Kırmızı ruju, jilet gibi eyeliner’ı ile baya iddialı duruyordu. Siyah mini eteği, beyaz, kolları kıvrılmış gömleği ve topuklu ayakkabılarını hiç saymıyordum bile.

Kollarımın bağı çözülürken anında olduğum yerde dikleştim. “Ben yardımcı olayım size.” Dedim, daha doğru dedik. Emre ile aynı anda konuşmuştuk.Kadın kısa bir an Emre’ye ve bana bakıp bakışlarını tekrar Hakan’a çevirdi. “Beyefendi yardımcı olacaktır bana.” Dedi cilveli bir gülümseme ile.Sinirden avuç içleri in terlediğini çünkü kanımın damarlarımı yakacak kadar ısındığını hissedebiliyordum. Beyefendi benim kocamı ve kocam kimseye yardımcı olamazdı.

“Kocamın başka işi var...” dedim kocam kelimesinibaskılayarak. Kadına tehditkar bakışlarımı ilettikten sonra. Bakışlarımı Hakan’a çevirdim. Cilveli bir şekilde gülümseyerek, parmaklarımı Hakan’ın geniş omzuna

koydum. “Tabağı bana uzatır mısın hayatım?” Diyerekyanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Hakan şaşkınlıktan hareketsiz kalırken öpücüğüm ile birlikte yutkundu.

Benden böyle bir hamle beklemediği için çok şaşırmıştı, bunu donup kalan bedeninden, hafifçe Aralık duran dudaklarından ve hatta bakışlarından anlayabiliyordum.

Sol elini belime dolayıp hafifçe okşamaya başlayınca yutkunma sırası bana geçmişti. Hakan’ın küçücük bir dokunuşu bile beni kendimden geçirmeye yetiyordu. Biliyordum mi bende onun üzerinde aynı etkiye sahiptim.

Boğazımı temizleyerek içime kaçmış bir sesle “Tabak... “ diyebildim. O kadar Kısık bir sesle söylemiştim ki Hakan’dan başkasının duyması imkansızdı.

Hakan tek kaşını kaldırarak belli belirsiz gülümsedi.Şaşkınlığıüzerinden atmış ve benim üzerimdeki etkisini gördükten sonra kendine gelmişti. “Al karıcığım.” Dedi tabaklarıbana uzatarak. O da beni taklitederek‘karıcığım’ kelimesini bastırarak söylemişti.

Bu ana kadar ne ben elimi omuzundan çekmiştim ne de o elini belimden çekmişti. Şuan tabağı alıp börek koyacağım için ben mecburen elimi çekmiştim fakat Hakan hâlâ belimi okşuyordu.

Şuan tabağa börek koymak benim için dünyanın en zor işiydi. Hakan’ın eli belimdeyken konsantre olamıyordum.

“Yenge iyi misin ellerin titriyor. “ dedi Emre endişe ile. Emreciğim benim için endişelenecek başka zamanı bulamadın mı Elimin titremesini falan neden karıştırıyorsun şimdi.

Emre’nin söylemi ile Hakan’ın da rujdan ibaret kadınında bakışları elime kaymıştı. Emre sen bildiğim tüm küfürleri hak ettin aslanım.

Aceleyle böreği koyup sahte bir gülümseme ile kadına uzattım. Kadın böreği elimden alırken gizli bir şeysöyleyecekmiş gibi hafifçe bana doğru eğildi. O eğilince bende refleks olarak ona doğru eğildim. Konuyla hiç alakası

yoktu ama Emre de ikimize doğru eğilmişti. “Kocan olay git tadını çıkar. “dedi ve ben daha bir şey diyemeden arkasını dönüp gitti. Ben şaşkınlıkla kalakalırken Emre kahkaha attı.

Eski pozisyonuma geri dönerken sırtım hemen arkamda duran bedene çarptı. Belimi saran kolları sıkılaşırken mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekti başımın üzerine öpücük kondurup “Acele etmedin mi karıcığım? “ dedi kulağıma fısıldayarak. Fısıltılı sesi ve sıcak nefesi kulağıma çarptığı an itibariyle tüylerim diken diken oldu. Sanki ortamdaki bütün hava çekilmişti ve ben nefes alamıyordum. Ortam bir anda alev alacak kadar sıcak olmuştu.

Bakışlarım Hakan’ı bulduğunda, onun haricindeki herkes silindi ve biz yalnız kaldık. Hakan’ın gözlerine ne zaman baksam dünyanın geri kalanı siliyor ve biz baş başa kalıyorduk. O yokken her yer çok kalabalık ve çok gürültülüydü ama ben yapayalnızdım.

Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. Bakışları önce gözlerime sonra dudaklarıma sonra tekrar gözlerime değdi.

“N-ne için acele ettim.” diye sordum.Nefesimsıklaşmıştı. Binlerce merdiven çıkmış gibi nefes nefese kalmıştım.

Yüzüme dökülen bir parça tutamı kulağımın arkasına attı. “Kocan olduğumu saklamayı düşünüyordun ya.” Dedi baştan çıkarıcı bir sakinlikle.

Dilim kopsaydı da söylemeseydim. Hakan dağlardayken ben daha mutlu ve huzurluydum. Zamanının çok az bir kısmını şehir merkezlerinde geçirirdi. Bu zaman diliminin ne kadar yorucu olduğunu unutmuştum ama Sağ olsunkırmızı ruj bana bunu hatırlatmıştı. Kocam gerçekten olaydı ve ben tadını çıkaramıyordum.

O benim kocamdı ve kesinlikle herkes bunu bilmeliydi.

Gayet kısa ve net bir şekilde “Vazgeçtim. “ dedim. Bakışlarımı Hakan’dan çekerek kendimce konuyu kapattım. Göğsünün oynamasından güldüğünü anlamıştım.

Gerçekten vazgeçmiştim. Konu komşu, el alem, elli alem... Kim varsa duyabilirdi.

Hakan benim kocamdı. Yeni adı, yeni yüzü ve yeni kimliği ile farklı biri gibi görünse de kocamdı işte.

“Kıskanınca ayrı bir çekicisin biliyor muydun?”

Onun bana bu kadar iştahla ve aşkla bakması beni daha çok heyecanlandırmıştı. Yüzüm resmen alev alıyordu.

Karnımda ve belimin üzerinde gezen elleri sağlıklı düşünmemi ve konuşmamı engelliyordu. Emre Allah’tan müşteriler ile ilgileniyordu da dikkati bizde değildi. Tezgahın biraz arkasında kaldığımız için müşteriler de bizimle çok fazla iletişime geçmiyorlardı.

Hakan’a o kadar hasrettim ki binlerce hayat yaşasak yine de ona doyamazdım ancak hasret gidermenin yeri ve zamanı da şuan değildi. Kendini Hakan’ın çekimine daha fazla kaptırmadan. “Hakan.” Dedim neredeyse fısıltılı bir sesle. “Müşterilerle ilgilenmemiz gerekiyor.”

“Ama ben seninle ilgilenmek istiyorum!” yanağıma küçük ama etkili bir öpücük kondurarak.

“Ama şuan yeri değil.” Dedim kendimi biraz daha toplayarak kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama izin vermedi.

“Kollarımın arasından çıkmana sadece bir şekilde izin veririm.” Dedi hafif muzip bir tonda. Kaşlarımı kaldırarak yüzümü hafifçe sağa doğru eğdim, o da yüzüm görebilmek için eğildiğinden yüzlerimiz yine birbirine yaklaşmıştı.

“Kermes sonrası çocuklarla birlikte bir şeyler yapalım.”

“Çocuklar kısmına Demet, Emre ve Orhun dahil mi peki?”

Küçük bir kahkaha atıp “Kendi küçük çocuklarımdan bahsediyorum Narin, Koca bebeklerden değil.” Dedi.

Bende gülümsemeden edemedim “Hep birlikte gidelim o zaman bir yerlere olur mu?”

“Koca bebeklerde gelsin diyorsun yani?”

“Gelmesinler desem Orhun ‘yenge bizi dışladın, biz malamad mıyız’ der. Emre desen ‘Yenge hayat vurmuş bize

bir de sen vur.’ Diyecekmiş gibi geliyor bana. Demet’i hiç saymıyorum bile… Kesinlikle gelmeliler, kesinlikle.”

Hakan küçük bir kahkaha daha atarak “Timim seni yoruyor mu?” diye sordu hafif şaka bir tavırla.

Sesli bir soluk verip “Bu soruyu cevaplamasam olmaz mı?” diye sordum dertli dertli.

Hakan tekrar bir kahkaha atınca kaşlarımı çatıp “Seni bu kadar eğlendiren ne?” diye sordum sahte bir öfkeyle. Öfkem sahteydi çünkü gülüşünü seviyordum, hele ki kahkaha atınca içime bir mutluluk hissi doluyordu.

Bazı şeyler hiç değişmez hanesine bir tik daha atıyordum. Hakan’ın kahkahası = Narin’in zaferi…

Alt dudağını dişlerinin arasında alınca bakışlarım ister istemez ona kaydı. Dudaklarını serbest bırakınca bakışlarım tekrar gözlerine tırmandı. Gülümsemesi devam ederken “Kimse benim karımı yoramaz sen merak etme.” Dedi kendinden emin bir şekilde. Hakan’ın bir planı olduğunu anlamıştım ama sormadım. Nedense bu plan beni çok eğlendirecekmiş gibi gelmişti.

…

Hakan bizi parka getirdiğinde böyle bir şey olmasını beklemiyordum ama şuan Demet, Emre ve Orhun şınav çekiyordu. Yüz şınav sonrası da sayısı belli olmayan koşu turu vardı. Hakan hepsine cezalı olduklarını söylemişti ama hiç biri cezanın sebebini bilmiyordu.

Cezanın sebebi bendim ve vicdansızlık olmayacaksa eğer baya eğlendiğimi söyleyebilirdim.

Hakan olmadığı zaman bana yüklenmesinler diye Hakan açıklama yapmamıştı.

Orhun’un malamat yani onun değimiyle malamad olmasını, Emre’nin onu dışladığımı ve Demet’in onu bir türlü affetmediğim isyanlarını duymak benim korkulu rüyam olabilirdi.

Neşe ve Umut da onlara eşlik etmek istese de onlar daha çok yatıp geri kalkıyorlardı. Öyle tatlı duruyorlardı ki gidip yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Komutanım suçumuz ne onu söylesen en azından.” Diye söylendi Demet. Bu soruyu sorabildiğine göre içlerinden en cesurları Demet’ti çünkü Hakan şınav emrini verdiğinde hepsi şaşkınlıkla birbirine bakmış ancak ‘neden’ diye soramamışlardı.

Hepinizi çok seviyorum çocuklar ama ben şuan baya eğleniyorum.

“Ceza sebebiniz suçunuzu bilmemeniz.” dedi Hakan, daha doğrusu askeriyedeymiş gibi gür bir sesle bağırdı. “Bundan sonra Narin konuş derse konuşacaksınız, sus derse susacaksın… Yemek yemeyeceksiniz derse ikinci bir emire kadar yemek yemeyeceksiniz… Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı komutanım!”

“Devam asker. 8…9…10… 1…”

“Komutanım ondan sonra bir gelmez ki.” dedi Emre çaresiz bir şekilde.

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sen bana sayı saymayı bilmiyorsun komutanım mı demek istedin asker?” diye bağırdı Hakan.

“Emrinizdeyim komutanım.” Diye bağırdı Emre.

Hakan aferin der gibi başını salladı.

Hakan ellerini sırtının arkasında birleştirmiş dimdik duruyordu. Çatık kaşları ve mesafeli duruşuyla şuan tam bir askerdi. Üzerinde üniformasının olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi onun ruhu askerdi. Her Türk asker doğardı, Hakan bunun en büyük kanıtıydı.

Hakan ona baktığımı fark etmiş olacak ki bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimdeki hayranlığı görmüş olacak ki bakışları anında yumuşadı ve hafifçe gülümsedi.

Güçlü bir adamın en güçsüz yanı olmak ve otoriter bir adamın en kıyamadığı kişi olmak… Ben buydum işte onun en büyük zaafı ve en kıyamadığı kişi.

“Komutan babam ben çok yoruldum.” Diye söylenen Neşe ile bakışmamız bölündü.

Neşe çok fazla şınav çekebilmiş gibi yere serildi. Onun bu haline gülmeden edemedim.

“Ben hiç yorulmadım komutan babam.” Dedi Umut.

Hakan’ın gülümsemesi belirginleşti. Kısa bir an çocuklarına baktıktan sonra tekrar ciddiyeti ele aldı. “Bu kadar yeter asker!”

“Sağol!”

...

Hepimizin içinde bir mezarlık vardı, neyi gömdüğümüzü çoğu zaman unuttuğumuz bir mezarlık.

Bu mezarlıkta unutmak istediğimiz acı verici anılar, hatırlayınca hüzünlendiren mutlu anılar vardı. İnsan sadece acı verici anılarını gömmezdi, bazen mutlu anılar da bu mezarlığa gömülürdü.

Hepimizin sağır olduğu sesler vardı. Yüreğimizden gelen ama bizim ihtimal vermediğimiz o iç sesimiz. İnsan hiç bir şeyi bilmediğini zanneder de aslında her şeyi bilirdi, iç görü bana göre gerçekti.

Kalbimde bir yerlerde Hakan’a haksızlık yaptığımı biliyordum. Hakan bile isteye beni yarı yolda bırakmamıştı, şansı olsa döner gelirdi ya da verebilecek olsaydı mutlaka haber verirdi. Hayat bazen bize hiç bir seçenek bırakmaz ve tek bir yolda yürümemiz için ısrarcı olurdu Hakan’ın durumu da aslında tam olarak buydu.

Hakan’ın evinden ve olaylardan uzaklaşıp kendi köşeme çekildiğimde kafamı biraz daha toparlayabilmiştim. Çektiğim hiç bir acıyı geri alamazdım fakat suçlayacağım kişi Hakan mıydı yoksa kaderin kendisi mi bilmiyordum.

Onu öldü gösterecek kadar büyük bir görev verilmesi, benden ve ailesinden saklanması eminim ki Hakan’ın tercih ettiği bir konu değildi. Hakan kendisine bir seçim hakkı tanınmadığını söylemişti fakat tanınsa ben bu görevi kabul etmiyorum diyemezdi.

Hakan yeni tanıştığımız zaman bana kalbindeki sevdadan yani vatan aşkından bahsetmişti. Kalbinde başka bir sevdaya yer olmadığını söyleyerek aslında vatan aşkının ne

kadar büyük olduğunu da dile getirmişti. Ben onun sevdasına sadık kalışını sevmemiş miydim? Hakan bu sevdasından dönse benim sevdiğim adam ile aynı adam olur muydu?

Ben onun korkusuz bakan gözlerini, sevda ile atan tutkulu kalbini, sağlam basan adımlarını sevmemiş miydim?

Tam iki haftadır aklımda dönüp duran konu buydu. Hakan'ı öldü sanırken çok büyük sınavlardan geçmiştim ama bunların suçlusu Hakan'ın yokluğu muydu yoksa üvey babamın şerefsiz bir adam olmasından mıydı bilemiyordum. Eğer Hakan'ı tanımıyor olsaydım üvey babam yine bir şekilde, farklı senaryolar da bana bu işkenceleri yapabilirdi.

Hakan çocuklarıma anlattığım gibi süper kahraman değildi her şeye gücü yetmezdi.

Günlerdir yaşadığım içsel savaşım bitmiş olayları kabul etmeye başlamıştım. Artık önemli olan bundan sonra ne olacağıydı.

Hakan'ın yaşadıklarını, görevini ve bundan sonra ne olacağını artık öğrenmem gerekiyordu.

Hakan'ın yanında olacaktım şartlar her ne olursa olsun, geçmişte ne yaşamışsak yaşamış olalım onun yanında olacaktım. Aslanın dişisi de Aslan değil miydi? O halde Hakan'ı girdiği bu savaşta yanlış bırakmayacaktım. Hakan ile son bir konuşma yapacaktım ama onun öncesinde yapmam gereken bir konuşma vardı.

Sezgin ile yüzleşecektim.

Hakan'dan çocukları bugün için almasını istemiştim. Demet'te onlarla birlikte kalacaktı. Hakan başta itiraz etse de Orhun ve Emre ile aynı apartmanda olmamızdan sebep yalnız olmamı kabul etmişti. Ona Sezgin ile konuşacağımı söylemiştim, Hakan bu konuşmanın Sezgin'in benden bir şeyler saklamış olmasından kaynaklı bir yüzleşme olacağını düşünse de aslında tam olarak öyle değildi.

Sezgin kocamın yaşadığını bile bile bana nasıl duygu beslemişti?

Kapı çaldığında salondan çıkıp kapıya yöneldim, gelen Sezgindi.

“Hoş geldin.”

…

BÖLÜM SONU...

Bölümü nasıl buldunuz? ❤

Sizce bundan sonra bizi neler bekliyor?

Beni sosyal medya hesaplarından takip etmeyi unutmayın. ❤